

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ISBN 975 0 405 0 431 0 2

930340y01310232

Kitabın Orijinal Adı	DARKEST HOUR
Yayın Hakları ©	V.C. ANDREWS
	KESİM AJANSI
	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Düzeni	FATMA BOZKURT
Dizgi/Baskı	ALTIN KİTAPLAR BASİMEVİ
	1. BASIM/KASİM 1993

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu işhanı

Cağaloğlu 0 istanbul

Tel: 522 40 45 0 526 80 12

511 32 26 0 511 51 00

Faks: 526 80 11

V.C. ANDREWS

Çatının Karanlığında

TÜRKÇESİ:
Meral Gaspıralı

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

ÇATI

ÇATIDAKİ RÜZGÂR

GAZAP TOHURLARI

ÇATIDAKİ DİKENLER

ÖÇ YUVASI

GEÇMİŞTEKİ GÖLGE

CENNETTEKİ FIRTINA

ÇATIDAKİ NEFES

ÇATININ SİRLARI

ÇATIDAKİ ÇİĞLİK

ÇATIDAKİ FISILTILAR

GİRİŞ

Bîr Varmış Bir Yokmuş

Kendimi hep bir Kül Kedisi olarak düşünmüşümdür, ama camdan ayakkabılarımı bulup beni düşlerdeki gibi bir hayata götürecek olan bir prensim olmadı hiç. Prens yerine, bir işadamı beni kumar masasında kazandı ve ben, aynen masanın üstüne fırlatılan fiş gibi bir dünyadan ötekine savruldum.

Ancak, dünyaya gözümü açtığım günden beri benim yazgım bu olmuştu. Ve bu yazgı, tâ ki ben Meadovvs'daki yaşlı bir siyah ırgatın açıkladığı felsefeye uyarak yazgımı kendim değiştirinceye kadar hiçbir fark göstermeyecekti. İhtiyar zencinin adı Henry Patton'du ve kar gibi beyaz saçları vardı. Eski bir sedir kütüğünün üstünde yanında oturup onun bana tahtadan küçük bir tavşan ya da tilki yontmasını seyredirdim. Bir yaz günü ufuktaki kara bulut katmanları yaklaşan fırtınayı haber verirken, ihtiyar zenci durup doğu çayırındaki kalın bir meşe ağacını bana işaret etti.

«Rüzgârda eğilen şu dalı görüyor musun, küçük?»

«Evet, Henry,» dedim.

«Annem uzun zaman önce bana o da! hakkında bir şey anlatmıştı. Ne anlattığını bilmek ister misin?»

Altın sarısı örgülerimi zıplatan bir baş hareketiyle bilmek istediğimi anlattım.

«Annem bana, rüzgârla eğilmeyen bir dalın kırıldığını söylemişti.» Yaşlı zenci, beyaz kaşlarının altındaki iri, kara gözlerini yüzüme dikeyerek, «Rüzgâra uymayı hiç unutma, küçük, ki hiçbir zaman kırılmayasın,» diye konuştu.

Derin bir soluk aldım. Etrafımdaki dünya o sıralar, bir gölgenin biçim

minde, kırlangıçların uçuşunda, tırtılların rengine ve bir tavuğun yumur-
talarındaki kan lekelerinde ifadesini bulan binbir bilgelik ve fikirler, felse-
fe ve batıl inançlarla doluydu. Dinleyip öğrenmek zorundaydım, ama
aynı zamanda sorular sormayı da seviyordum.

«Rüzgâr durduğu zaman ne olur, Henry?»

İhtiyar zenci gülerek başını salladı. «İşte o zaman sen kendi yolun-
da gidebilirsin, küçük.»

Rüzgâr, ben sevmediğim bir erkekle evlenene dek durmadı, ama
sonunda durunca Henry'nin öğüdüne uydum.

Kendi çizdiğim yolda gittim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kızkardeşler

Ben küçükken bir kral sülalesinden geldiğimizi sanırdım. Annemin bana ve benden küçük kızkardeşim Eugenia'ya okumayı sevdiği per masallarındaki prenslerle prensesler, krallar ve kraliçeler gibi yaşıyor görünüyorduk. İki yaşında ve hastalıklı olmasına rağmen, Eugenia hiç kımıldamadan oturup, huşuyla dolu gözlerini iri iri açarak annemi dinlerdi. Ablamız Emily aksine kendisine bir şey okunmasından hiç hoşlanmazdı. O, zamanının büyük bir kısmını yalnız başına geçirmeyi severdi.

Tıpkı kitaplığımızdaki kitapların sayfalarında dolanan soylu erkeklerle kadınlar gibi, Virginia'da dönümlerle birinci sınıf tütün tarlasının ve güzel ormanların ortasında yer alan büyük ve güzel mi güzel bir evde oturuyorduk. Evimizin önünde kıvrımlı geniş bir çimlik alan uzayıp gidiyordu, Çimlerle yoncaların arasında beyaz mermerden çeşmeler, küçük kaya bahçeleri ve dekoratif demir banklar dikkati çekerekdi. Yaz günlerinde salkımlar verandalardan aşağı sarkarak evi çevreleyen pembe mersin çalıları ve beyaz çiçekli manolyalarla kucaklaşıyordu.

Çiftlik malikânemizin adı Meadovvs'du. Eski ya da yeni hiçbir ziyaretçi, çakı! kaplı yoldan eve yaklaşırken yuvamızın görkeminden söz etmeden duramazdı. Malikânesinin bakımı babam için bağınazlığa varan bir tutkuydu. Meadows belki de yakınından geçen yola uzaklığından dolayı, Güneyin birçok çiftliklerinin İç Savaş sırasında hedef oldukları yıkım ve yağmadan kurtulabilmişti. Yankee askerleri böylece güzelim parkelerimizi topuklarının altında çiğneyemediler ve değerli antikalarımızla çuvalarını dolduramadılar. Booth Dede çiftliğin kurtulabilmiş olmasını, Meadovvs'un ne kadar özel olduğunun kanıtı olduğu iddiasında daydı. Görkemli evimize bağlılığı babama dedemden miras kalmıştı. O

da son dolarını Meadovvs'un güzelliğini sürdürmek için harcamaya ahdetmişti.

Dedemin rütbesi de babama miras kalmıştı. Dedemiz General Lee'nin süvari birliğinde yüzbaşydı. Bu, soyluluk unvanına sahip olmak demekti ve hepimizin kendimizi üstün görmemize yol açıyordu. Babam orduda hiç bulunmadığı halde, kendinden daima Yüzbaşı Booth diye söz eder, başkalarının da onu bu biçimde çağrılarında ısrar ederdi.

Böylece bizim de kral sülalesinden olanlar gibi, her istediğimizi anında yerine getirmeye koşan düzinelerle hizmetkârımız vardı. Benim en sevdiğim hizmetkârlar annesi, evimizin en çok yirmi mil güneyindeki Wlkes çiftliğinde bir köle olan ahçımız Louella ve köle babası İç Savaşta dövüşüp ölen Henry'ydi. Efendilere sadakat, kişisel özgürlükten önemli olduğu için Henry babasının güneyli kuvvetlerin safında savaştığını söyler dururdu.

Köşkümüzde güzel ve değerli eşyalarımız olduğu için ben de kral sülalesinden olduğumuza inanmıştım. Gümüş ve altın vazolarımız, Avrupa'nın dört bir yanından gelmiş heykellerimiz, elle boyanmış biblolarımız ve Uzakdoğu ve Hindistan kökenli fildişi heykelciklerimiz vardı. Abajurlardan, duvar apliklerinden, avizelerden, dantel perdelerden içeriye güneş ışığı süzölebildiği vakitler şimşek gibi çakan kristal prizmalar sallanıyordu. Elle resimlendirilmiş porselen tabaklarda yemek yer, som gümüş çatal, bıçak kullanır, yemekler önümüze som gümüş kapkacakla gelirdi.

Möblelerimizin hepsi fantezi, değişik stillerdendi. Bütün odalar sanki birbiriyle üstünlük yarışına girmişlerdi. Annemin okuma odası, açık mavi renkli saten perdeleri ve İran'dan ithal edilmiş yumuşacık halısıyla belki hepsinin en aydınlığıydı. Annemin şarap rengindeki altın galonlu şezlonguna uzanıp da kendini bir prenses, bir kraliçe gibi hissetmemesi mümkün müydü insanın? Akşamın erken saatlerinde annem zarif bir hareketle bu şezlonga uzanır, sedef çerçeveli gözlüğünü takar ve babamın, kirli kelimeler ve günahkâr düşüncelerle ruhunu zehirlediği bağırıp çağrılarına aldırış etmeyerek romantik romanlarını okur dururdu. Sonuç olarak, babam onun okuma odasına pek ender ayak basardı. Annemi istediği zaman, onu getirmeye hizmetkârlardan birini ya da Emily'yi yollardı.

Babamın çalışma odası o kadar geniş ve uzundu ki, onun gibi

oldukça uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslı bir adam bile meşeden dev yazı masasının arkasında hemen hemen kayboluyordu. Oraya her ne zaman girsem, ağır möbleler, özellikle yüksek arkalıklı ve geniş kollu koltuklar beni yutmak istercesine üzerime gelirlerdi sanki. Babam masa lambasının ışığında çalışırken, babasıyla dedesinin koyu renkli, büyük çerçeveli portreleri tepesinden ona ters ters bakarlardı.

Evimizin her yerinde resimler vardı zaten. Her odanın hemen her duvarındaydı resimler. Birçokları Booth atalarının portreleriydi: Uzun burunlu ve ince dudaklı, karanlık yüzlü adamlar. Çoğunun tıpkı babam gibi bakır renginde sakalları ve bıyıkları vardı. Kadınlar zayıf ve erkekleri kadar katı yüzlüydüler. Yaptıklarım, hatta düşündüklerim sofı bakışlarına uygunsuz görünüyormuş gibi, birçokları eleştiri ve öfkeyle bakarlardı. Hepsinde Emily'yle benzerlikler görüyordum, ama o eski yüzlerin hiçbirinde benimkiyle en ufak bir benzerlik bulamıyordum.

Eugenia da farklı görünüyordu, ama Louella bunun, Eugenia'nın hastalıklı bir bebek olmasından ve hemen hemen sekiz yaşına gelene kadar hecelemeyi bile başaramadığım bir hastalığa tutulmuş olmasından ileri geldiği fikrindeydi. Sanırım, sesin, bulaşıcı olabileceğinden korktuğum için o adı ağızıma almaktan bile korkuyordum. Hatta bir başkasını bile, özellikle daha ilk duyuşunda doğru olarak sistik fibrosis diye hecelemiş olan Emily'nin ağzına aldığı duymak yüreğimi ağızıma getiriyordu.

Ama Emily oldu bitti benden çok farklıydı. Beni heyecanlandıran şeylerin hiçbirini onu etkilemiyordu. Hiç bebeklerle oynamaz, güzel elbiselerle ilgilenmezdi. Saçlarını fırçalamak bile onun için dayanılmaz bir angaryaydı. Gözlerinin üstüne ve yanaklarına tarazlanmış bir ip gibi dökülmelerini, koyu kestane perçemlerinin daima kirli ve donuk görünmesini umursamazdı bile. Bir çayırda tavşan kovalamak ya da sıcak yaz günlerinde göle girmek onun için anlamsızdı. Güllerin açması ve ormanda yabancı menekşelerin yerden adeta fışkırması da ona özel bir zevk vermiyordu. Boyu hiç durmadan uzadıkça, Emily güzel olan her şeyi olağan olarak kabul ediyordu.

On iki yaşında olduğu yıl Emily bir gün beni kenara çekti ve önemli bir şey söylemek istediği zamanlar yaptığı gibi gözlerini kıstı. Daha o sabah Tanrı'nın parmağının gökyüzünden uzanıp Meadovvs'a dokundu

ğunu gördüğünü, bunun babamızla onun dindarlığının ödülü olduğu. için ona özel bir saygı göstermem gerektiğini söylemişti.

Annem, Emily'nin, daha doğduğu gün yirmi yaşında olduğuna inandığını söylemek âdetindeydi. Onu doğurmasının tam on ay sürdüğüne elini din kitabının üstüne koyarak yemin etmiş, Louella da ana rahminde bu kadar uzun kalan bir bebeğin mutlaka farklı olması gerektiğini doğrulamıştı.

Ben kendimi bildim bileli Emily sert tabiatlı ve otoriterdi. En sevdiği şey oda hizmetçilerini izleyip sonradan çalışmalarından yakınmaktı. Toza ve pislığe bulanmış işaret parmağını uzatarak koşup gelmeye ve anneme veya Louella'ya hizmetçilerin görevlerini iyi yapmadıklarını söylemeye bayılırdı. On yaşına gelince, anneme ya da Louella'ya gitmeye bile gerek görmez oldu. Hizmetçilere kendisi bağırır, onları, kütüphaneyi ya da oturma odasını ya da babamın çalışma odasını yeni baştan temizlemeye yollardı. Babamın gözüne girmek için yapmayacağı şey yoktu. Hizmetçilere, möblelerini nasıl parlattığını, koyu renkli meşe raflardaki bütün kitapları tek tek çıkarıp nasıl her bir cildin tozunu aldırıldığını anlatarak böbürlenirdi.

Her ne kadar Kutsal Kitap'tan başka bir şey okumaya vaktinin olmadığını söylüyorduyse da babamın eski kitaplardan oluşan olağanüstü bir koleksiyonu vardı. Çoğu deri ciltli ilk baskılardı. Dokunulmuş ve okunmamış sayfalarının kenarları hafifçe sararmaya yüz tutmuştu. Babam iş seyahatlerinden birine çıktığı ve kimse beni görmediği zaman, çalışma odasına süzülür ve kitapları raflarından indirirdim. Onları yerde yanıma yığar ve dikkatle kapaklarını açardım. Birçoğunda nefis gravürler vardı, ama ben sadece sayfaları çevirip okurmuş ve kelimeleri anlarmış gibi yapıyordum. Okula gidip okumayı öğrenecek kadar büyüyeceğim günü ipe çekiyordum.

Okulumuz Upland İstasyonunun hemen yakınındaydı. Kapısının önünde üç taş basamağı olan kulübe gibi ufak bir binaydı. Kapısında Bayan Walker'in öğle yemeği dakikaları ve ders araları sona erdiği zaman çalarak çocukları çağırdığı bir çingirak vardı. O sıralar otuz yaşından büyük olmaması gerektiği halde, ona hep ihtiyaç gözüyle bakmışımdır. Kadıncağız donuk siyah saçlarını hep çörek şeklinde ensesinde toplar, pilot gözlüğü kadar kalın camlı gözlük takardı.

Emily ilkokula gittiği sıralar Bayan Walker'in, Samuel Tumer veya

Jimmy Wilson gibi haşarı oğlanları, ellerini nasıl değneklerle döverecek cezalandırdığına dair ürkütücü hikâyelerle eve dönerdi. Daha yedi yaşındayken bile, Bayan Walker'in ona öbür çocuklara karşı nasıl isyonculuk yaptırdığını söyleyerek övünürdü. «Ben Bayan Walker'in gözü ve kulağıymı,» diye gururla bildirirdi. «Birini ona işaret etmem, Bayan Walker'in o çocuğu başında bir kâğıt külahla köşeye dikmesi için yeterli.» Gözlerinde haince bir parıltıyla beni uyarırdı. «Aynı şeyi kötü küçük kızlara da yaptığını bilmiş ol.»

Ama Emily okulun korkunç bir yer zannedilmesi için ne yaparsa yapsın, orası benim için harikulade bir umut kapısıydı, çünkü o eski gri binanın duvarlarının arasında sözlerin gizeminin çözümünün; okumanın sırrının gizli olduğunu biliyordum. O sırra eriştiğim zaman ben de evimizdeki rafları süsleyen yüzlerce kitabın kapağını açabilecek, başka dünyalara, başka yerlere yolculuk yapabilecek, bir yığın yeni ve ilginç insanla tanışabilecektim.

Hiçbir zaman okula gidemeyecek olan Eugenia'ya acıyordum tabii. Büyüdükçe sağlığı düzeleceğine büsbütün kötüye gidiyordu. Her zaman zayıf ve çelimsiz olmuştu, teninin ise çirkin bir solukluğu vardı. Mine renkli gözleri buna rağmen parlak ve umut doluydu. En sonunda okula başladığımda günümü nasıl geçirdiğimi ve neler öğrendiğimi duymaya sabırsızlanıyordum. Zaman içinde ona kitap okumada annemin yerini aldığım bir gün geldi. Benden sadece bir yıl ve bir ay daha küçük olan Eugenia, yanıma kıvrılarak küçük kafasını dizlerime, kesilmemiş, uzun kumral saçlarını bacaklarımın üstüne saçar ve ben çocuk öyküleri kitabımızdan ona bir şeyler okurken dudaklarında hülyalı bir gülümsemeyle beni dinlerdi.

Bayan Walker öğrencilerinden hiçbirinin benim kadar çabuk okumayı öğrenmediğini söylüyordu. Oldukça hevesli ve kararlıyım. Annem artık okula başlayabileceğimi söylediğinde heyecan ve mutluluktan çıldıracak gibi olmuşum. Yaz sonunda bir gün sofrada henüz beş yaşında olmama rağmen, gitmem gerektiğini söyledi.

«O kadar zeki bir kız ki,» dedi babama. «Onu bir yıl daha bekletmek çok yazık olur.» Babam, annemle aynı fikirde olmadığı zamanlarda ki gibi susuyor, iri çenesi aralıksız oynuyor, kara gözleri ne sağa, ne sola, sadece önüne bakıyordu. Bizlerden bir başkası, onun, sağır olduğunu veya söylenenlerin tek kelimesini bile duymayacak kadar derin

düşüncelere dalmış olduğunu sanırdı. Ama annem onun bu yanıtıyla yetinmişti. Zayıf yüzü tiksintiye benzer bir anlamla buruşmuş olan ablam Emily'ye döndü. «Emily onunla ilgilenir. Öyle değil mi, Emily?»

«Hayır, anne, Lillian daha okula gidemeyecek kadar küçük. Dünya-da o kadar yolu yürüyemez. Düşün bir kere, tam dört buçuk kilomet-re!» Emily inler gibi konuşmuştu. Daha dokuz yaşındaydı, ama her yıl sanki iki yaş birden atlıyordu. Boyu da cabası. On iki yaşında bir kız kadar boyluydu.

«Tabii ki yürüyebilir, öyle değil mi, Lillian?» Annem bana gülümsüyordu. Gülümseyişi benimkinden bile saf ve çocuksuydu. Herhangi bir şeyin onu üzmemesine büyük özen gösteriyor, öyleyken en küçük yarattıklar için bile ağlıyordu. Yağmur esnasında çakıllı yolun yüzüne çıkan, sonra da Virginia'nın kızgın güneşinde kavrularak ölen solucanlar bile onun için bir ağlama nedeniydi.

Heyecanla, «Evet, anne, evet, yürüyebilirim,» diyerek heyecanla atıldım. Daha o sabah okula gitmeyi düşünüyordum. Yürüyüş beni korkutmuyordu. Bence, Emily'nin başardığı şeyi ben de başarabilirdim. Emily'nin yolun en büyük kısmını Thompson ikizleri; Betty Lou ve Emma Jean'la yürüdüğünü biliyordum, ama son bir mili yalnız başına yürümek zorundaydı. Emily korkmuyordu. Hiçbir şey onu korkutmazdı ne çiftlikteki en karanlık gölgeler, ne de Henry'nin anlattığı hayalet öyküleri, hiçbir şey.

«Güzel. Bu sabah kahvaltıdan sonra Henry'den arabayı hazırlamasını ve bizi kente götürmesini isteyeceğim. Bayan Nelson'un mağazasında senin için ne gibi güzel ayakkabılar ve yeni elbiseler olduğuna bakacağız.» Annem beni donatmaya sabırsızlanıyordu.

Annem alışveriş yapmaya bayılırdı, ama babam bundan nefret eder ve annem ona ne kadar yaltaklanırsa yaltaklansın ve yakınırsa yakınsın, onu pek ender olarak Lynchburg'daki büyük mağazalara götürürdü. Ona, kendi annesinin giysilerinin çoğunu kendisi diktiğini, annemin de aynı şeyi yapması gerektiğini söylüyordu. Ama annem dikiş dikmekten veya örgü örmekten nefret ediyor, her türlü ev işini küçümsüyordu. Yemek pişirmek ve temizlik yapmak onu sadece, aşırı bir savurganlık örneği yemeklerinden ve şölenlerinden birini düzenlediği zamanlar ilgilendirirdi. O zamanlar oda hizmetçilerimizle Louella peşinde olduğu halde evin içinde dolaşır, neyin değiştirilmesi veya nere-

lerin süslenilmesi, neyin pişirilmesi ve hazırlanması gerektiğine dair kararlar verirdi.

Emily ihtiyar bir kadın gibi buruşturduğu bir yüz, kısılmış gözler, çizgi gibi sıkılmış dudaklar ve buruş buruş bir alınla, «O, yeni bir elbise ve yeni ayakkabılar gereksinmiyor, anne,» diye atıldı. «Yürürken üstündekileri berbat edecektir.»

Annem gülümsemeye çalışarak, «Saçma,» dedi. «Her küçük kız okuldaki ilk gününe yeni giysiler ve yeni ayakkabılarla gider.»

Emily, «Ama ben gitmedim,» diye karşılık verdi.

«Benimle alışverişe çıkmak istemedin, ama ben sana yine de senin için satın aldığım yeni ayakkabıları ve yeni elbiseyi giydirdim. Yoksa unuttun mu?» Annem bu kez açık seçik gülümsüyordu.

Emily dudak büktü. «Ayakkabılar ayağımı vurmuştu, ben de evden çıkar çıkmaz onları çıkararak eski ayakkabılarımı giymiştim.»

Babamın gözleri iri iri açılmıştı. Yüzünde garip bir anlamla büyük kızına bakıyordu.

«Sahi mi söylüyorsun?» dedi annem. Kötü ya da çirkin bir şey olunca, annem önce inanamaz, sonra olanı çaresiz kabullenmek zorunda kalınca, tez elden unuturdu.

Emily gururla, «Evet, öyle yaptım,» dedi. «Yeni ayakkabılar yukarıda gardrobumun dibinde saklı.»

Annem yılmayarak gülümsemeyi sürdürdü ve, «Belki Lillian'ın ayaklarına olurlar,» diye fikir yürüttü.

Babam bu sözlerle güldü. «Hiç sanmam. Emily'nin ayakları, Lillian'ıninkilerin iki katı kadar.»

Annem hülyalı bir tavırla içini çekti. «Öyle ya. Neyse, yarın ilk iş olarak Upland İstasyonuna gideceğiz, Lillian tatlım.»

Koşup olanları Eugenia'ya anlatmaya sabırsızlanıyordum. Sofrada oturmak onu yorduğu için, yemekleri çoklukla odasına çıkarılırdı. Yemeklerimiz oldukça özenle hazırlanırdı zaten. Babam sofrada ilk iş olarak Kutsal Kitap'tan bölümler okurdu. Okumayı öğrendikten sonra bu işi bazan Emily yapar oldu. Ama bölümleri seçen yine de babamdı. Babam çok iştahlı bir adamdı ve her lokmasının tadını çıkarırdı. Önce salata ve meyva yer, sıcak yaz günlerinde bile çorba içerdik. Kirli tabaklar kaldırılırken ve tatlının gelmesi için sofra yeniden düzenlenirken babam oturup beklerdi. Bu arada bazan gazetesini ve özellikle ekono-

mi haberlerini okur, annemle benim ve Emily'nin o sırada oturup beklememiz gerekirdi.

Annem, duyduğu dedikoduları ya da okumakta olduğu romantik bir romanda olan bitenleri geveleyip durur, ama babam onun dediklerinin tek kelimesini duymazdı. Emily ise kendi düşüncelerine dalmış görünürdü. Annemin en iyi dinleyicisi bendim. Komşu ailelerin dertleri ve uğraşları, başarıları ve başarısızlıkları beni büyüledi. Her cumartesi annemin hanım arkadaşları ya evimize öğle yemeğine gelirler ya da annem içlerinden birinin evine giderdi. Görünüşe bakılırsa, birbirlerinin kulaklarını haftanın kalan kısmına yetecek kadar dedikoduyla doldururlardı.

Annem daima ona dört veya beş gün önce söylenmiş bir şeyi anımsar ve ne kadar önemsiz ve anlamsız bir haber olursa olsun, arkadaşlarının önünde patlatmaya bayılırdı.

«Martha Hatch geçen perşembe evinin merdiveninde ayak parmaklarından birini kırmış, ama rengi morarana kadar kırık olduğunu farketmemiş.»

Olan bir şey genellikle ona yıllar önce olmuş benzer başka bir şeyi anımsatır, o da bunu anlatırdı. Babam da vakit vakit bir şeyi anımsardı. Öykülerle haberler yeterince ilginç olursa yemekten sonra odasına uğradığımda onları Eugenia'ya aktarırdım. Ama okula gideceğimi annemin açıkladığı gün, nakledilecek sadece bir tek konum vardı. Kulaklarım başka hiçbir şey duymamıştı. Kafamın içi heyecan verici düşüncelerle doluydu.

Şimdi başka kızlarla tanışacak, onlarla arkadaş olacaktım. Yazı yazmayı, hesap yapmayı öğrenecektim.

Hizmetkârlara verilmemiş olan tek zemin katı odası Eugenia'ninkiydi. Böylesinin onun için, sürekli merdiven inip çıkmasından daha kolay olacağına çok önceden karar verilmişti. Masadan kalkmama izin verilir verilmez koridorda onun odasına doğru koştum. Eugenia'nın yatak odası evin arka bölümündeydi, ama pencereleri batı yönündeki kırları gördüğünden güneşin batışını ve çiftlik işçilerinin tütün işinde çalışmalarını seyredebiliyordu.

Odasına daldığımda kardeşim kendi kahvaltısını henüz tamamlamıştı.

«Annemle babam bu yıl okula başlamama karar verdiler!» diye

bağıştırdım. Eugenia gülümsedi. Okula gidecek olan kendisiymiş gibi heyecanlı gözüküyordu. Dört köşesinde benim ikim kadar yüksek kolonlar yükselen geniş yatağında otururken olduğundan daha küçük görünüyordu. Hastalığının bedensel gelişimini geciktirdiğini biliyordum, ama bence onu daha çok Çin ya da Hollanda'dan getirilmiş değerli ve nazik bir bebeğe benzetmişti. Geceliğinin içinde adeta yüzüyordu. En çarpıcı özelliği gözleriydi. Güldüğü zamanlar mine mavisii gözleri o kadar mutlu görünüyordu ki, insan, onların kendi başlarına güldüklerini zannedebilirdi.

Yatağa, onun yanına tırmanarak, «Annem elbise ve yeni ayakkabılar almak için beni Nelson mağazasına götürecektir,» dedim. Devam ettim. «Biliyor musun, ne yapacağım? Bütün kitaplarımı eve getireceğim ve ödevlerimi senin odanda yapacağım. Her ne öğrenirsem sana da öğreteceğim,» diye vaat ettim. Ekledim. «Böylece, okula başlayacak yaşa geldiğin zaman, herkesten ileri olacaksın.»

Eugenia, «Emily hiçbir zaman okula gitmeyeceğimi söylüyor,» diye yakındı.

«Emily'nin bir şey bildiği yok. Anneme, her gün okula kadarki yürüyüşü yapamayacağımı söyledi, ama ben ondan da önce okula varacağım. Ona inat olsun diye,» dedim kıkırdarak. Eugenia da kıkırdadı. Küçük kardeşimi bağırma bastım. Bana her zaman çok zayıf ve hemen kırılıverecekmiş kadar narin geldiği için, onu incitmemeye büyük özen gösteriyordum. Sonra, annemle ilkokul elbisemi almaya gitmek üzere hazırlanmaya koştum.

Annem Emily'nin de bizimle gelmesini istemiş, ama o reddetmişti. Ben bunu umursamayacak kadar heyecanlıydım, ama annem Emily'nin, «kadın işi» dediği şeylerle bu kadar az ilgilenmesine gerçekten üzülüyordu. Bu kez o da benim kadar heyecanlıydı ve içini çekerek, «Emily'nin bana çekmediği kesin,» demekle yetindi.

Ama ben gerçekten de ona çekmiştim. Yalnız olduğu zaman annemle babamın odasına girip tuvalet masasının başında annemin yanında oturmaya, saçlarına biçim vermesini ve makyaj yapmasını seyretmeye bayılıyordum. Annem o sırada mermer çerçeveli oval aynanın içindeki yansımalarımıza bakarak aralıksız gevezelik eder, konuşurken başını çevirmeye gerek görmezdi.

Annem gencecik bir kızken ailesi tarafından görkemli bir baloyla

Güneyin yüksek sosyetesine tanıtılmıştı. Genç kızların toplum hayatına katılmaya hazırlandıkları özel okullardan birine gitmişti. Gazetelerin sosyete sayfalarında sık sık adı geçerde. Genç bir kızın nasıl giyinmesi gerektiğini çok iyi biliyor ve bütün bildiklerini bana öğretmeye can atıyordu. Ben yanında otururken tuvalet masasının başında güzel saçlarını tã ki altın gibi parlayıncaya kadar fırçalar, gittiği bütün şık partilerle baloları, iskarpinlerinden başındaki elmaslı taca kadar bütün giysilerini ve takılarını tüm ayrıntılarıyla anlatırdı.

«Bir kadının kendi görünümüne karşı özel bir sorumluluğu vardır,» dedi bana. «Erkeklerden farklı olarak biz her an bir sahnedeyiz. Erkekler yıllar boyu saçlarını aynı biçimde tarayabilir, aynı modelde kostümler ve ayakkabılar giyebilirler. Makyaj yapmazlar, ciltlerindeki pürüzleri de umursamayabilirler. Ama bir kadın öyle mi...» Annem konuşmasına şra verip yumuşak bakışlı kahverengi gözlerini yüzüme dikti. «Bir odaya girişinde bütün gözler bir kadının üzerine çevrilir ve o ilk an onun hakkında karar verilir. İlk izlenimlerin önemini asla azımsama, Lillian tatlım.» Sonra gülerek dikkatini yine aynasına verdi.

İşte benim de tüm dikkatleri üzerimde toplayacağım gün gelmişti. Okula gidiyordum. Henry annemle benim arabaya binmemize yardım etti. Annem yüzüne güneş gelmemesi için vakit kaybetmeden şemsiyesini açtı. O günlerde güneş yanığı yalnız tarla işçilerinde görülen bir şeydi çünkü.

Yaz sonu yağmurları çakıllı araba yolunda çukurlar açmıştı, ama ben bir mağazadan satın alınacak ilk elbisemi düşünmenin heyecanından Upland İstasyonuna ne denli hoplaya zıplaya yol aldığımızı farketemedim bile. Yolun iki yanındaki bitki örtüsü olağanüstü zengindi. Yaban gülü ve menekşe kokuları annemin ipek elbisesinden yayılan parfümüne karışıyordu. Yaprakların rengini solduracak serin geceler başlamamıştı henüz. Çeşitli türden kuşlar manolya ağaçlarının en rahat dallarını kapmak için yarış halindeydiler. Gerçekten muhteşem bir sabattı.

Annem de aynı şeyi hissetmiş olacak ki benim kadar heyecanlı görünüyor, okuldaki ilk günleri hakkında bana arka arkaya öyküler anlatıyordu. Onun benden farklı olarak, kendiyile okula gidecek bir ağabeyi ya da ablası yokmuş. Ama annem ailesinin tek çocuğu değilmiş. Bilinmeyen bir hastalıktan ölen kendisinden küçük bir kızkardeşi varmış. O

da, babam da o ölen kızıdan söz açılmasını istemiyorlardı. Özellikle annem, tatsız ya da üzücü bir konu açıldığı zaman hemen yakınmaya başlardı. Bu konulara düşkünlüğü nedeniyle sürekli olarak Emily'ye çıkırdı. Aslında bu, daha çok susması için bir yalvarıştı.

Nelson's romatizma ilacından tutun ülkenin kuzeyindeki fabrikalardan gelen konfeksiyon pantolonlara kadar akla gelebilecek her şeyi satan büyük bir mağazaydı. Giysiler uzun ve oldukça karanlık mağazanın arka bölümündeydi. Kıvrıkcık kır saçlı ve tatlı yüzlü bir kadın olan Bayan Nelson o reyonun başındaydı. Kızlarla kadınların giysileri solda diziliyordu.

Annem ne istediğimizi söyleyince, Bayan Nelson bir mezura çıkarak ölçülerimi aldı. Sonra, askılardan bana uyacağını tahmin ettiği her şeyi ortaya çıkardı. Bunlardan bazılarının bana uyması için şurasının burasının değiştirilmesi gerekiyordu. Annem, dantel yakalı, pembe pamuklu bir elbiseyi pek beğenmişti. Elbisenin fırfırlı dantel kol ağzları da vardı. Bana göre bir beden büyüktü, ama annemle Bayan Nelson, beli biraz içine alındığı ve eteği de kısaltıldığı takdirde işimizi göreceğine karar vermişlerdi. Biraz sonra Bayan Nelson bana uyan biricik ayakkabıları ortaya çıkardı: biri siyah rugandan ve bağcıklı, öbürü ise düğmeliydi. Annem bağcıklı olanı beğendi. Mağazadan çıkarken birkaç kalemle bir bloknot da satın aldık, böylece okuldaki ilk günüm için donanmış oldum.

O gece Louella yeni elbisemdeki düzeltmeleri yaptı. Onun da seyredebilmesi için, bu işi Eugenia'nın odasında yaptık. Emily bir ara içeriye bir göz atarak tiksiniş gibi başını salladı.

«Hiç kimse okula böyle süslü elbiselerle gitmez,» diye anneme yakındı.

«Tabii ki giderler, Emily tatlım. Özellikle ilkokul günlerinde.»

Emily, «Ama ben üstümde ne varsa onunla gideceğim,» diye karşılık verdi.

«Buna üzüldüm, Emily, ama istediğin buysa...»

Emily, «Bayan Walker şımarık çocuklardan hiç hoşlanmaz,» diye tısladı. Herkesin tüm dikkatini verdiği faaliyet hakkındaki son sözleri bu oldu.

O gece heyecanımdan gözüme neredeyse uyku girmeyecekti. Aklım, öğreneceğim şeyler ve tanışacağım çocuklarla doluydu. Annem

le babam kuzuların çevrildiği o görkemli açık hava şölenlerinden birini verdikleri ya da öyle bir şölene gittiğim zaman içlerinden bazılarıyla karşılaşmıştım. Thompson ikizlerinin yaklaşık benim yaşımda küçük bir erkek kardeşleri vardı. Adı Niles olan bu çocuğun daha önce hiç görmediğim kadar koyu renkli gözleri, ciddi ve düşünceli bir yüzü vardı. Sonra, geçen yıl okula başlayan Lila Calvert ve bu yıl benimle başlayacak olan Caroline O'Hara vardı.

Ev ödevlerim ne olursa olsun iki katını yapacağıma kendi kendime söz verdim. Sınıfta başım hiç derde girmeyecek, Bayan Walker'e her an dikkat edecek, eğer benden isterse, kara tahtalarını seve seve silecek, silgilerindeki tebeşir tozlarını temizleyecektim. Bütün bunların, Emily'nin öğretmen için yapmayı çok sevdiği işler olduğunu biliyordum.

O gece annem bana iyi geceler dilemek için odama gelince, gelecekte ne olmak istediğime hemen karar vermek zorunda mı olduğumu ona sordum.

Annem gülümsememek için kendini güç tutarak, «Ne demek istiyorsun, Lillian?» diye sordu.

«Bir öğretmen mi, yoksa bir doktor ya da avukat mı olacağıma karar vermek zorunda mıyım?»

«Hiç de değil. Karar vermek için önünde daha uzun yıllar var, ama bence sen başarılı bir genç adama mükemmel bir eş olacaksın. Meadows kadar büyük bir evde oturacak, her istediğini yerine getirecek düzinelerle hizmetkârın olacak.» Annem bir kâhinin otoriter tavrıyla konuşuyordu.

Anneme kalsa, ben, zamanı gelince onun gibi gözde bir özel okula gidecek, zamanı gelince yüksek sosyeteye tanıtılacak, yakışıklı ve zengin bir genç Güneyli aristokrat benimle flört edecek, bir süre sonra da beni babamdan isteyecekti. Meadows'da görkemli bir düşünle evlenecek, mutlu bir yaşama doğru yola çıkarken arabanın arka penceresinden sevdiklerime el sallayacaktım. Ne var ki, ben daha fazlasını istiyordum. Bu sırrımı kalbimin en gizli köşesinde saklayacak, sadece Eugene'ye açıklayacaktım.

Annem ertesi sabah beni uyandırmaya geldi. Kahvaltıdan önce tepeden tırnağa giyinmemi istiyordu. Yeni elbisemi giyip yeni ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirdim. Arkasından, annem saçlarımı fırçaladı ve

pembe bir kurdeleyle bağladı. Boy aynasında kendimi seyrettiğim sırada gelip arkamda durdu. Babamın bize Kutsal Kitap'tan okuduğu bölümlerden ben insanın kendi yansımına âşık olmasının büyük bir günah olduğunu biliyordum, ama elimde değildi. Soluğumu tutarak aynanın içindeki küçük kıza baktım, baktım.

Bir gecenin içinde büyümüşüm sanki. Saçlarım hiç bu kadar yumuşakve altın renkli, gri mavi gözlerim hiç bu kadar parlak görünmemişti.

Annem de, «Ne kadar da güzel olmuşsun, tatlım,» dedi. «Çabuk aşığı inelim de Yüzbaşı seni görsün.»

Annem elimi tuttu ve koridordan merdivene doğru yürüdü. Louella'nın, okula gideceğimi fısıldadığı oda hizmetçileri, temizlemeye başladıkları odalardan başlarını dışarı uzattılar. Beni ne kadar beğendiklerini gülümsemelerinden anladım ve kıkırdadıklarını duydum.

Biz içeri girince babam oturduğu yerde başını kaldırdı. Emily çoktandır uslu uslu yerinde oturuyordu.

Babam, «On dakikadır sizi bekliyoruz, Georgia,» dedi ve sözlerini daha bir vurgulamak için, cep saatinin kapağını kuru bir gürültüyle kapadı.

«Bu çok özel bir sabah, Jed. Lillian'a baksana.»

Babam başını salladı. «Giysileri çok yakışmış. Ama bugün benim işlerim çok yoğun ve kaybedecek vaktim yok.» Babamın gösterdiği tepki, Emily'yi sevindirmişe benziyordu. Annemle ben yerimize geçtik, babam da acele tarafından şükran duasını okudu.

Kahvaltı sona erer ermez Louella bize sefer taslarımızı verdi, Emily de acele etmemiz gerektiğini bildirdi.

Annem arkamızdan, «Küçük kardeşine gözkulak ol, Emily,» diye seslendi.

Bloknotumu, kalemlerimi ve sefer tasımı sıkı sıkı tutarak, kaskatı, yeni ayakkabılarımla elimden geldiğince çabuk yürümeye çalışıyordum. Bir gece önce kısa süreli bir sağnak gelip geçmişti. Yerler hemen hemen kuruduğu halde, hâlâ yağmur suyuyla dolu bazı çukurlar vardı. Emily araba yolumuzda ilerlerken ayağıyla toz bulutları kaldırıyor, ben de tozlardan kaçmak için elimden geldiğince çaba harcıyordum. Emily ne beni bekliyor, ne de elimi tutuyordu.

Havada hafif bir serinlik vardı. Biraz yavaşlayıp kuşların seslerine

kulak verebilmemizi isterdim. Yol kenarlarında güzel yabani çiçekler dikkatimi çekiyor, bunlardan Bayan Walker için toplayıp bir buket yapmamızın hoş bir jest olacağını düşünüyordum. Bu düşüncemi Emily'ye de açtım, ama başını çevirip doğru dürüst bir yanıt vermeye gerek görmedi.

«Daha ilk gününden yağ çekmeye başlama, Lillian,» diyerek ekledi. «Ve sakın beni utandıracak bir şey yapma.»

«Ben yağ çekmiyorum,» diye bağırdım, ama Emily sadece, «Hıh,» diyerek yürümeyi sürdürdü. Giderek daha geniş adımlar attığından ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordum. Araba yolumuzun sonundaki dönemeci döndüğümüz sırada, bir gece önce yol üstünde büyük bir su birikintisinin oluşmuş olduğunu gördüm. Emily bazı büyükçe taşların üstüne bastı ve şaşılacak bir çeviklikle hoplayarak geçti. Bu arada ayakkabılarının tabanlarını bile ıslatmamıştı. Ama su birikintisi bana deniz kadar büyük gözüktü. Suyun kıyısında duraklayınca Emily, elleri kalçalarının üstünde olduğu halde hızla döndü.

«Geliyor musun, küçük prenses?» diye sordu.

«Ben küçük bir prenses değilim.»

«Annem olduğunu düşünüyor. Evet, ne diyorsun?»

«Korkuyorum,» dedim.

«Bu saçma işte. Sen de benim gibi yap... Taşların üstüne bas.» Emily bu kez beni tehdit etti. «Haydi gel, yoksa seni burada bırakırım.»

İstemeye istemeye sağ ayağımı ilk taşın üstüne koydum, sonra da sol ayağımla bundan sonraki taşın üstüne basmak için uzandım, ama fazla uzanmış olacaktım ki sağ ayağımı bir türlü ileri alamadım. Ve Emily'nin yardım etmesi için bağırmaya başladım.

Ablam, «Sorun çıkaracağını biliyordum zaten,» diye söylenerek geri döndü. Emretti. «Bana elini uzat.»

«Korkuyorum.»

«Bana elini uzat!»

Dengemi zorlukla koruyarak tâ ki Emily'nin parmaklarına dokununcaya kadar öne uzandım. Emily parmaklarımı sıkıca kavradı ve bir an hiçbir şey yapmadı. Şaşıracak ona bakınca, dudaklarında garip bir gülümseme farkettim. Geri çekilmeme vakit bırakmadan beni hızla çekti, böylece, bastığım taşın üstünden kayarak öne doğru savruldum. Emily o sırada elimi salverince su birikintisinin en derin yerine dizüstü

düştüm. Çamurlu su güzelim yeni elbisemi sırlıslıkla etmişti. Bloknotla sefer taşıma suya battı ve bütün kalemlerimi kaybettim.

Acı bir çığlık atarak ağlamaya başladım. Hayatından hoşnut gözüken Emily bana bakıyor, fakat hiçbir yardım girişiminde bulunmuyordu. Ağır ağır kalktım ve çamurları sıçratarak su birikintisinin içinden çıktım. Ayakkabılarım pislik içindeydi. Pembe soketlerimden çamurlar akıyor-du.

Emily, «Anneme sana süslü püslü giysiler almamasını söyledim, ama beni dinlemedi,» dedi.

«Ben şimdi ne yapacağım?» diye inledim.

Emily omuzlarını silkti. «Eve dön. Okula başka zaman başlayabilirsin,» diyerek bana arkasını döndü.

«Hayır!» diye haykırdım. Bu arada dönüp su birikintisine baktım. Yeni bloknotum çamurlu suyun içinde görünmüyordu bile, ama sefer taşıma çamurlu suyun üstünde yüzüyordu. Onu aldığım gibi gittim ve çakıllı yolun kıyısındaki genişçe bir kayanın üstüne oturdum. Emily gide-rek daha hızlı adımlarla uzaklaşıyordu. Çok geçmeden araba yolunu arkasında bırakmıştı. Gözlerimde yaş kalmayınca ya kadar orada oturup ağladım. Sonra kalkarak eve dönmeyi aklımdan geçirdim.

Ama hemen arkasından, Emily'nin istediği de bu, diye düşündüm. Ani bir öfke dalgası üzüntümü ve kendi kendime acımanı silip süpür-dü. Bazı yapraklardan yararlanarak yeni elbisemi elimden geldiği kadar temizledim ve okula gitmeye her zamankinden daha kararlı olarak Emily'yi izledim.

Sınıfa girdiğimde bütün çocuklar içerideydi ve yerlerine oturmuşlar-dı. Kapı aralığında belirlediğimde Bayan Walker onlara tek tek hoşgeldin demektedir. Yüzüm gözyaşlarından yol yoldu, annemin o kadar özenle saçlarıma bağladığı kurdele ise kaybolmuştu. Bütün yüzler şaşkın bir anlamla bana çevrildiler. Ama Emily'nin yüzünde sadece düşkünlüğü okunuyordu.

Bayan Walker, «Aman Tanrım,» diye inledi. «Sana ne oldu böyle! küçüğüm?»

«Bir su birikintisinin içine düştüm,» diye inledim. Erkek çocukları-nın hepsi kahkahayı bastılar, ama Niles Thompson'un gülmediğine dik-kat ettim. O, öfkeli görünüyordu.

«Vah küçüğüm. Adın nedir senin?»

Bayan Walker'e adımı söyledim. Öğretmen hızla başını çevirip Emily'ye baktı. «O, senin kardeşin değil mi?» diye sordu.

Emily, «Düşünce ona eve dönmesini söyledim,» dedi tatlı bir sesle. «Ona okula yarın başlamak zorunda olduğunu söyledim.»

«Yarına kadar beklemek istemiyorum,» diye sesimi yükselttim. «Bugün okulun ilk günü.»

Bayan Walker söylediğimi onaylayan bir baş hareketiyle, «Hepinizden aynı tutumu bekliyorum, çocuklar,» dedi. Sonra ablama dönerek, «Ben Lillian'ın temizlenmesine yardım edeceğim. Dönene kadar sen sınıfta ilgilen, Emily.» dedi.

Yaşlı kadın gülümseyerek beni elimden tuttu ve okulun banyosuna götürdü. Orada bana havlu ve bezler vererek temizlenebileceğim kadar temizlenmemi söyledi.

«Elbisen hâlâ ıslak,» dedi. «Onun kurutabileceğin kadar kurut.»

«Yeni bloknotumla kalemrimi kaybettim. Sandviçim de sırlıklılam,» diye inledim.

«Sana gerekenleri veririm. Getirdiğim yemeği de seninle paylaşıyorum. Hazır olunca sınıfa, arkadaşlarının yanına dönersin.»

Yutkunarak Bayan Walker'in dediklerini yaptım. Sınıfa döndüğümde herkesin gözleri yine üzerime çevrildi, ama bu kez kimse gülmedi, hatta gülümsemedi bile. Hayır, belki de sadece Niles Thompson gülümsemi. Mutlu olduğu ve olmadığı zamanları Niles'in yüzünden okuyabileceğim bir gün gelecekti.

Sonuçta, okuldaki ilk günüm genelde iyi geçti. Özellikle sandviçlerinden birini bana verince, Bayan Walker kendimi çok özel hissetmemi sağladı. Emily gün boyunca somurttu ve mutsuz gözüktü, eve dönme zamanına kadar yolumun üstüne çıkmaktan kaçındı. Paydos zili çalınca, Bayan Walker'in gözleri üzerimizde olduğundan beni elimden tuttu ve sürükledi. Ama okul binasından yeterince uzaklaştığımızda beni salıverdi.

Thompson ikizleriyle Niles yolun üçte ikisi boyunca bizimle yürüdüler. İkizlerle Emily önde yürürken, Niles'la ben kafilenin arkasını tamamlıyorduk. Niles bana fazla bir şey söylemedi. Konuşunca da bir gün önce evinin önündeki sedir ağacına nasıl tırmandığını anlatmakla yetindiğini yıllar sonra ona hatırlatacaktım. Thompson'ların araba yolunun başında vedalaştığımızda alelacele bir şeyler geveledi ve koşarak uzaklaştılar.

laştı. Emily bana ters ters baktıktan sonra, her zamanki gibi hızlı hızlı yürümeyi sürdürdü. Araba yolumuzun yarısına geldiğimiz sırada, birden durdu ve bana döndü.

«Bizi okulun alay konusu yapacak yerde, niçin eve dönmedin sanı ki?» diye sordu.

«Alay konusu olmadık.»

«Olduk tabii. Senin sayende arkadaşlarım benimle de alay ediyor şimdi.» Gözlerini yüzüme dikerek öfkeyle ekledi. «Üstelik kardeşim bile değilsin.»

Bu sözler önce bana, Emily, domuzlar kuş gibi uçar, demiş kadar anlamsız göründü. Sanırım, önce gülmeye bile hazırlandım, ama abla-
nın aynı sözleri yinelemesi üzerine donakaldım.

«Tabii ki kardeşinim,» dedim.

«Hayır, değilsin. Gerçek annen annemin kızkardeşiydi ve seni doğururken öldü. Eğer sen doğmasaydın, o bugün hayatta olurdu, biz de seni evimize almak zorunda kalmazdık. Sen lanetlisin.» Emily gide-
rek daha kırıncı konuşmaya başladı. «Tıpkı Kutsal Kitap'taki Kabil gibisin sen. Hayatta kimse seni sevmek istemeyecek. Korkacaklar. Görecek-
sin.» Küçük kız bu tehdidi de savurduktan sonra kendi etrafında bir dönüştür döndü ve uzaklaşmaya koyuldu.

Ben de söylediklerini kavramaya çalışarak arkasından ağır ağır yürüdüm.

Eve girdiğimde annemi oturma odasında beni bekler buldum. Çamura bulanmış elbiseyle ayakkabıları görünce bir çığlık attı. Elleri ürkmüş küçük kuşlar gibi dalgalanarak boğazına gitmişti.

Ağlamaklı bir sesle, «Ne oldu?» diye sordu.

«Bu sabah okula giderken bir su birikintisinin içine düştüm, anne.»

«Vah, zavallı yavrum.» Annem bana kollarını uzattı, ben de avutul-
mak ve öpülüp sevilmek için o kolların arasına atıldım. Annem beni yukarı çıkardı ve yeni elbisemle ayakkabılarımı üzerimden sıyırdı. «Ça-
mur boynuna ve saçlarına da bulaşmış,» dedi. «Banyo yapmak zorun-
dasın. Emily bu olanlar hakkında tek kelime söylemedi. Her zamanki
gibi eve girdi ve odasına çıktı. Ona hemen bir çift söz söyleyeceğim.
Sen şimdi banyonu yap.»

Annem odamın kapısına doğru yürüdüğü sırada, «Anne,» diye ses-
lendim.

Dönüp bana baktı. «Bir şey mi var?»

«Emily kardeşi olmadığını söyledi. Kızkardeşinin gerçek annem olduğunu ve beni doğururken öldüğünü söyledi.» Bu çıkıştan sonra soluğumu tutarak bekledim. Annemin bu sözleri yalanlayacağını ve böylesine gerçeğe aykırı bir öyküye kahkahayı basacağını ümit ediyordum. Ama o, böyle yapacak yerde, şaşırılmış göründü.

«Aman Tanrım. Oysa söz vermişti.»

«Neye söz verdi, anne?»

«Büyümene, kocaman bir kız olmana kadar bir şey söylemeyeceğime söz vermişti.» Annem olabileceği kadar öfkeli gözüküyordu. «Yüzbaşı da ona çok kızacak,» diye ekledi. «Bu çocuğun kime çektiğine asla aklım ermiyor.»

«Yi ama, kardeşi olmadığını söyledi, anne.»

Annem, «Ben sana her şeyi anlatacağım,» diye söz verdi ve ekledi. «Sakin ağlama.»

«Yani bu durumda Eugenia da kardeşim değil, öyle mi?»

Annem alt dudağını ısırды. O da ağlayacakmış gibi gözüküyordu.

«Birazdan dönerim,» diyerek uzaklaştı. Kendimi yatağımın üstüne atarak şaşkınlıkla arkasından baktım.

Bütün bunlar ne demekti? Annemle babam nasıl annemle babam, Eugenia da nasıl kardeşim olmazdı?

Okula başladığım için, bugünün, hayatımın en mutlu günlerinden biri olması gerekirdi, ama şu anda hayatımın en korkunç gününü yaşıyordum.

Gerçek Örtbas Edilemez

Annem benimle konuşmak için geri döndüğünde yatağımın içine büzülmüş ve yorganı çeneme kadar çekmiştim. Annem odadan çıktıktan hemen sonra dişlerimi takırdatan müthiş bir üşüme bütün vücudumu sarmıştı. Yorgana sıkı sıkı sarıldığım halde üşüme duygumu ve titrememi yenemiyordum. O buz gibi su birikintisinin içine tekrar düşmüş olsam bu kadar olurdu.

Annem, «Vah yavrum,» diye sızlanarak yanıma koştu. Sırf o böyle

nen feci şeyler yüzünden yatağa düştüğümü sanıyordu. Alnıma dökülen saç perçemlerini arkaya itti ve beni yanağımdan öptü. Ama bunu yapmasıyla birlikte hızla doğruldu. «Yi ama sen cayır cayır yanıyor sun!» dedi.

«Hayır, anne, o... kadar... üşü... üşüyorum ki,» diye itiraz ettim.

Ama annem, «hayır» der gibi başını salladı. «O su birikintisinin içine düşüp sonra da bütün gün o nemli elbiseyle dolaşınca soğuk almış olmalısın. Şimdi de çok ateşin var. Öğretmenin seni hemen eve yollaması gerekirdi.»

«Hayır, anne,» dedim. «Ben elbisemi kuruttum, Bayan Walker de kendi sandviçinin yarısını verdi bana.» Annem bana zırvaladığımı düşünüyormuş gibi baktı ve yine başını salladı. Sonra, avucunu alnıma yapıştırdıncı küçük bir çığlık attı.

«Sen cayır cayır yanıyorsun.» Birden kararını verdi. «Hemen Dr. Cory'yi getirteceğim.» Böyle diyerek odadan fırladı ve Henry'yi çağırma-ya koştu.

Eugenia'nin bir akciğer rahatsızlığıyla doğmasından beri bendeki, Emily'deki ya da babamdaki en küçük bir hastalık belirtisi annemi meraktan deli ediyordu. Bu gibi durumlarda ellerini ovuşturarak bir aşığı, bir yukarı yürümeye başlardı. Paniğin etkisiyle yüzü bembeyaz olur, gözleri korkuyla dolardı. İhtiyar Dr. Cory evimize o kadar sık çağırılmıştı ki, babam, doktorun atının, gözleri bağlı olsa bile evimizin yolunu bulabileceğine emin olduğunu söylüyordu. Annem bazan doktorun arabasının hazırlanmasını beklemeden Henry'nin onu bizim arabamızla getirmesinde ısrar ederdi.

Doktor Cory, Upland İstasyonunun kuzey bölümünde küçük bir evde oturuyordu. Daha altı yaşındayken ailesi tarafından Güneye getirilmiş bir Kuzeyliydi. Upland İstasyonunda evine ilk telefon koyduranlar dandı. Ama bizim hâlâ telefonumuz yoktu. Babam, o dedikodu makine-lerinden birini eve koydurursa annemin bütün günü almacı kulağına yapıştırmış olarak geçireceğini, haftada bir kez öbür hanımlarla tavuklar gibi gevezelik etmesinin yettiğini söylüyordu.

Dr. Cory kızıl saçları kırlaşmış ufak tefek bir adamdı. Badem biçimli gözleri her zaman öyle dostça ve genç bakardı ki, bakışını üzerimde hissettiğim anda rahatladığımı hissederdim. Koyu kahverengi eski çan

tasında daima tatlı bir şey taşırdı. Bu bazan bir elma şekerı, bazan bir karamelaydı.

Doktoru beklerken annem oda hizmetçilerinden birine bir yorgan daha getirtti. Ek ağırlık ve sıcak kendimi daha rahat hissetmemi sağladı. Louella bol şekerli bir ihlamur getirdi, annem de bu sıvıyı bana kaşık kaşık içirdi. Yutmakta güçlük çekişim annemin daha fazla sinirlenmesine yol açtı.

«Aman Tanrım,» diye inliyordu. «Ya kızıl ya da tetanoz ya da anjin olduysan.» Korkuyla olası hastalıkları sıralamaya başlamıştı. Zambak beyazlığındaki yanakları yer yer kabarmış, boynu da kızarmıştı. Bir şeye sinirlendiği zaman hep böyle olurdu.

Louella, «Belirtiler kızıla ya da tetanoza benzemiyor,» dedi. «Kızkardeşim kızıldan öldü. Tetanozdan ölen bir demirci de tanıdım.»

«Oooh.» Annem hâlâ inliyordu. Pencereden kapıya, kapıdan pencereye yürüyor, Dr. Cory'nin gelişini gözlüyordu. «Yüzbaşı'ya artık mutlaka bir telefonumuz olmalı diyorum. Ne yazık ki o, dünyanın en inatçı adamı olabiliyor,» diye söylendi.

Adeta sonsuza dek uzayan bir bekleyişten sonra Dr. Cory, Louella tarafından içeri alındı. Doktor odaya girince annem çenesiyle beni işaret etti.

Doktor, «Daha bir şey olmadan boşuna heyecanlanıp kendini hasta etme, Georgia,» diye annemi uyardı.

Doktor yatağımın kenarına ilişerek bana gülümsedi. «Nasılız, Lilli? Tam tatlım?» diye sordu.

«Hâlâ üşüyorum,» diye yakındım.

«Anlıyorum. Korkma, bunun çaresine bakacağız.» Doktor çantasını açarak içinden stetoskobunu çıkardı. Buz gibi metalin tenime değeceğini düşünürken doktor yatağın içinde oturup geceliğimi yukarı sıyırmanı söyleyince, daha doktorun eli değmeden titredim. Dr. Cory gülerek stetoskobu sırtıma dayadı. Sonra, derin soluklar almamı buyurdu. Stetoskobu göğsüme dayadı ve bu kez de elimden geldiğince derin soluklar alıp verdim.

Ateşim de alındı. Ağzımı açıp «Ahh» demem istendi, doktor arkadan kulaklarımın içine de baktı. Bu muayeneler yapılırken, annem, okul yolunda başıma gelenleri anlatıp duruyordu.

«O su birikintisinin içinde kimbilir neler vardı? Belki de mikroplarla kaynıyordu,» diye inledi.

Doktor sonunda çantasına elini attı ve içinden çubuk biçiminde bir şeker çıkardı. «Bunu emmek boğazına iyi gelecektir,» dedi.

Dr. Cory yerinden kalkıp aletlerini ağır ağır çantasına yerleştirmeye başlayınca annem, «Lillian'ın nesi var, doktor? Hastalığı nedir?» diye sordu.

«Boğazı biraz kızarmış. Küçük bir enfeksiyon sadece. Önemli bir şey değil, Georgia. Mevsimler değişirken çocuklarda sık sık görülür. Ona aspirin yutturmak yeterli olacaktır. Yataktan çıkmaz ve bol bol ıhlamur gibi sıcak şeyler içerse bir, iki güne kadar bir şeyciği kalmaz.»

«Ama benim okula gitmem lazım,» diye bağırdım. «Daha bugün okula başladım.»

Dr. Cory, «Korkarım ki küçük bir tatil yapman gerekecek, yavrum,» dedi. Bu sözler üzerine kendimi az öncesinden daha perişan hissettim. Daha ilk hafta, okula başladığımın hemen ertesi günü nasıl okula gitmezdim? Bayan Walker benim hakkımda ne düşünecekti?

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Emily'nin bana söylediği, annemin de yalanlamadığı o korkunç şeylerin üstüne bir de bu dayanılmaz gibi değildi.

Dr. Cory, «Sakin ol, Lillian,» diyerek beni uyardı. «Ağlayıp çırpınırsan kendini daha fazla hasta edersin, okula dönmen ise daha uzun sürer.»

Bu sözler gerçekten de ağlamamı kısa kesti. Ama hâlâ titriyordum. Doktor alacağım hapları anneme verdikten sonra gitti. Annem, hastalığımanın ciddi bir şey olmadığını tekrarlatmak için onu kapıya kadar geçirdi. Holde mırıltılı bir sesle konuştuklarını duydum, arkasından, doktorun ayak sesleri uzaklaştı. Yaşların yaktığı gözlerimi kapadım. Annemin getirdiği ilacı yuttuktan sonra, yastığımın üzerine devrildim ve uyudum.

Herhalde uzun zaman uyumuş olacağım ki uyandığımda dışarıda havanın kararmış olduğunu gördüm. Annem odamda yanar halde bir gazlambası bırakmış, oda hizmetçilerinden Tottie'yi de oturup gözünü benden ayırmamakla görevlendirmişti. Ne var ki kız sandalyesinde uyu-yakalmıştı. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum ve boğazımın saman gibi kuru olmasına karşın, üşümem geçmişti. Boğazımdan bir inilti dökülmesi üzerine Tottie'nin gözleri hemen açıldı.

«Uyandınız mı, Bayan Lillian? Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

«İçecek bir şey istiyorum, Tottie. Ne olur, çabuk getir.»

«Hemen geliyorum. Bayan Booth'a gidip haber vereyim.» Kızın odadan çıkmasıyla annemin içeri girmesi bir oldu. Işığı yakıp avucunu alnıma dayadı.

«Ateşin biraz düşmüş,» diyerek hafif bir iç geçirdi.

«Çok susadım, anne.»

«Louella sana biraz şekerli çayla reçelli ekmek getiriyor, tatlım.» Annem böyle diyerek yatağımın kenarına oturdu.

«Anne, yarın okula gitmeyeceğime çok üzülüyorum. Bu haksızlık,» dedim.

«Biliyorum, tatlım, ama hasta hasta okula gidemezsin, öyle değil mi? Yoksa kendini büsbütün hasta edersin.»

Annem yatağımı rahat bir hale getirmeye çalışırken ve yastığımı kabartırken, gözlerimi kapadım, Louella tepsiyle gelince, oturabilmem için arkama yastıklar yerleştirdiler. Ben çayımı yudumlayıp tostumu yerken annem yanımda oturdu.

Kendimi bu kadar perişan hissetmeme neden olan şeyi birden anımsamam üzerine, «Anne,» dedim. «Kardeşi olmadığımı söylemekle Emily ne demek istedi? Sen bana ne anlatacaktın?»

Annem ona çok soru sorduğum zamanlardaki gibi derin bir göğüs geçirdi. Sonra, başını salladı ve elbisesinin sağ kol ağzından eksik etmediği dantel mendille yelpazelendi.

«O şeyleri sana söylemekle Emily büyük kötülük yaptı,» dedi sonunda. «Yüzbaşı da çok kızdı. Emily'nin bu gece odasından çıkmasını yasakladık.»

Ama ben bunun Emily için yeterli ceza olduğunu sanmıyordum. O zaten odasında olmayı aileyle birlikte oturmaya yeğlerdi.

Hâlâ şaşkın durumda olduğumdan, «Emily niçin kötü bir şey yaptı ki?» diye sordum.

«Söylememesi gereken bir şeyi söylediği için. Emily bunu kavrayacak yaşta. O senden büyük, o sırada da olan bitenleri anlayacak yaşıydı. Yüzbaşı, hayatı anlayacak yaşa gelene kadar sana bir şeyin söylenmemesinin ne kadar önemli olduğunu ona uzun uzun anlatmıştı. Emily o sıralar senden biraz küçüktü, ama buna rağmen bir şeyi gizli tutmanın önemini kavradığına eminiz.»

Büsbütün merakım kamçılanmıştı. «Gizli olan neydi?» diye sordum. Henry Güneydeki evlerin ve ailelerin bir yığın sırrı olduğunu söyler dururdu.

Güzel mavi gözleri acıyla dolu olan annem, istemeye istemeye anlatmaya başladı. «Bildğin gibi benden genç olan Violet adında bir kız kardeşim vardı. O, çok güzel, çok da zayıf ve narindi. Gri mavi gözlerini ve zarif küçük burnunu ondan almışsın, Lilliam tatlım.

«Violet on altı yaşındayken en yakın komşularımızdan birinin çok yakışıklı oğlu onunla ilgilenmeye başladı. Adı Aaron'du. Herkes onun Violet'e deliler gibi âşık olduğunu söylüyordu. Violet'in de onunla ilgilenmediği kesindi. Ancak öykülerde rastlanılan türden bir aşktı, bu. Romeo ve Jülyet'inki kadar romantik, fakat onun kadar da trajik bir aşk...

«Aaron babamdan Violet'i istedi. Ama gözbebeği söz konusu olduğu zaman babam çok kıskanç oluyordu. Düşüneceğini söyledi, ancak, kararını vermeyi uzattıkça uzatıyordu.»

Annem içini çekerek dantel mendiliyle gözlerini sildi. Sonra devam etti. «Şimdi olanları düşünüyorum da babam sanki geleceği görmüştü ve Violet'i elinden geldiği sürece mutsuzluktan ve felaketten uzak tutmak istiyordu.» Annem yine içini çektikten sonra konuşmasını sürdürdü. «Babam tabii sonunda boyun eğdi, böylece Violet'le Aaron evlenebildiler. Çok güzel bir düşün oldu. Violet gelinliğinde on iki yaşından fazla göstermiyordu. Herkes böyle söyledi.

«Aradan çok geçmeden Violet hamile kaldı.» Annem güldü. «Beş ay sonra bile hamileliği belli olmuyordu.» Gülümseyiş birden annemin yüzünden silindi. «Ama Violet altıncı ayındayken başına büyük bir felaket geldi. Genç kocası Aaron fırtınalı bir günde atından düştü ve başını bir kayaya çarptı. Anında ölmüştü.» Annemin sesi çatallaşmıştı. Yutkundan sonra devam etti.

«Violet yıkılmıştı. Güneşten yoksun bir çiçek gibi solup gitti. Aaron onun hayatının güneşiydi. Dünyasını aydınlatan ve umutla dolduran tek varlıktı. O sırada babamız da öldüğünden kızcağz kendini çok yalnız hissediyordu. Onun yavaş yavaş eridiğini görmek acı vericiydi: güzel saçları donuklaşmıştı, gözlerindeki anlam karanlıktı, teni her gün biraz daha sararıp soluyordu. Üstüne başına da aldırılmaz olmuştu.»

Annem gözlerimin içine baktı. «Bebek bekleyen kadınlar hamilelik

leri sırasında her zamankinden sağlıklı gözükürler. Hamileliklerinde ters giden bir şey olmazsa, içlerindeki bebek vücutlarını zenginleştiriyordur sanki. Anlıyor musun, Lillian?»

Anlamadığım halde, «evet» der gibi başımı eğdim. Gördüğüm hamile kadınların çoğu iri ve hantal gözüküyorlar, oturup kalkarken inliyorlar! ve içlerindeki bebek her an düşebilecekmış gibi karınlarını tutuyorlardı, j Annem gülümseyerek saçlarımı okşadı.

«Her neyse, felaketin yıprattığı zavallı Violet hamileliğini bir yük gibi taşıyor, her gün uzun saatler boyu kaybettiği aşkının yasını tutuyordu.

«Bu acıyı hisseden bebek, zamanından önce doğmaya karar vermiş olacak. Violet bir gece sancılandı. Doktor hemen yetiştiyse de, doğum mücadelesi birtürlü son bulmuyordu. Sancı bütün gece sürdü. Sabaha ben Violet'in yanındaydım. Elini tutuyor, alnını siliyor, ona moral vermeye çalışıyordum.

«Ertesi gün öğleye doğru dünyaya geldin, Lillian. Yüzünün çizgileri belirginleşmiş çok güzel bir bebektin. Herkes senin doğumunun Violet için bir yaşama nedeni olacağına inanıyordu. Ama ne yazık ki çok geçti.

«Senin bu dünyada soluk almaya başlamanın üzerinden birkaç dakika geçmişti ki, Violet'in solukları durdu. Senin doğmanı, kendiyle! Aaron'un çocuğunun dünya yüzüne çıkmasını beklemişti sanki. Yüzünde tatlı bir gülümseyişle uykusunda öldü. Aaron'un onu almaya geldiğini, hayatın öbür yanından kollarını açarak onu beklediğine eminim.

«Kendi annem bir bebeğe bakamayacak kadar yaşlı ve hasta olduğun için seni Meadowvs'a getirdim. Yüzbaşıyla ben, seni kendi çocuğumuzmuşsun gibi büyötmeye karar vermiştik. Emily o sırada dördüncü yaş gününü geride bıraktığından kızkardeşimin bebeğini bizimle yaşaması için eve getirdiğimizi biliyordu. Biz de bu konuyu onunla sık sık konuşarak bu sırrı kendisine saklamasının önemini vurgulamıştık. Mutlu bir çocukluk geçirmeni, kendini bizim çocuğumuzmuşsun gibi hissetmeni istiyorduk.»

Annem beni kucaklayarak, «Lillian tatlım, bizi daima annenle baban olarak düşünmelisin, teyzenle enişten olarak değil,» dedi. «Çünkü, emin ol ki seni öbür iki kızımız kadar çok seviyoruz. Bizi hep öyle düşüneceksin, değil mi?»

Onları başka nasıl düşüneceğimi bilmediğim için, olur diye vaat

ettim, ama kalbimin derinlerinde ne yapsam yok edemeyeceğim karanlık bir sızı hissediyordum. Bu sızı asla kaybolmayacak, öksüz olduğumu ve beni birbirleri kadar sevecek iki kişinin, ben daha onları göremeden benden koparıldığını bana anımsatacaktı. Merak etmem çok doğaldı.

Daha önce Violet'in resimlerini görmüş, ama doğrusu bunlarla pek fazla ilgilenmemiştim. Ama şimdi durum değişecekti tabii. Violet şu ana kadar benim için sadece biryüz, acıklı bir öykü, aile tarihçemizin konuşulmaması ve anımsanmaması yeğlenen karanlık bir bölümüydü. Violet'le Aaron adındaki genç adam hakkında sorulacak binbir sorum olacaktı şimdi. Öte yandan, soracağım her sorunun anneme acı duyuracağını ve yanıtları, anılarının karanlık derinlerinden istemeye istemeye çıkarak beni biliyordum.

Annem, «Sakin kaygılanma,» dedi. «Hiçbir şey değişecek değil. Anlıyorsun, değil mi?»

O günleri düşündükçe, annemin o sıralar ne kadar saf olduğunu şimdi anlıyorum. Hiçbir şey değişmeyecekti ha? Bizi bağlayan gözle görülmez sevgi bağı kopmuştu. Evet, annemle babam yine yasal olarak annem ve babam olacaklar, ben de onları bu adla çağıracaktım, ama gerçekte annem ve babam olmadıklarını bilmek içimi derin bir yalnızlık hissiyle doldurmuştu.

O günden sonra çok kez hayatımdan hoşnutsuzluk duyarak odama çekilip yatacaktım. Ayağımın altındaki destek çekilmişti, ben de boğulmak üzere olan biri gibi boc alıyor ve batıyordum. Gerçeği öğrenmek Eugenia için de çok acı olacaktı. Bunun üzerine ona açıklamayı kendim yapmaya karar verdim. Beni anlayacak kadar büyüdüğüne emin olur olmaz yapacaktım bunu.

Bütün bunların hiçbir önemi olmadığını düşünüyormuşum gibi davranmamın annem için çok önemli olduğunu anlamıştım. Aile sırrını açıklaması sona erip de hiçbir şeyin değişmemesini istediğini söylemesi üzerine gülümsedim. «Evet, anneciğim, hiçbir şey değişmeyecek.»

«Güzel. Öyleyse şimdi bir an önce iyileşmeye ve tatsız şeyler düşünmemeye çalış,» diye buyurarak ekledi. «Birazdan sana haplarını vereceğim. Sonra uyursun. Sabaha da kendini çok daha iyi hissedeceğine eminim.» Annem bu konuşmadan sonra yanağını öperek ayağa kalktı.

Annem gülümseyerek odadan çıkıp beni yalnız bıraktıktan sonra, bana anlattıklarının anlamını uzun uzun düşündüm.

Sabahleyin kendimi gerçekten çok daha iyi hissediyordum. Üşümem tamamen durmuştu, boşazımın kuruluğu ve yanma hissi de çok hafiflemişti. Masmavi göğe pamuk gibi küçük beyaz bulutlar sanki yapıştırılmıştı. Çok güzel bir gün olacağı belliydi ve ben böyle bir günü odamda geçireceğime çok üzülüyordum. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki kalkıp okula gitmek istedim, ama annem yetişip bana haplarımı yutturdu ve çayımı içirdi. Yorganıma sıkı sıkı sarınmamı ve yataktan kıpırdamamı şart koştu. Protestomu umursamadığı gibi, büyüklerinin sözünü dinlemeyip giderek daha fazla hastalanan ve sonunda hastaneye kaldırılması gereken çocuklara ait korku verici öyküler anlattı.

Annemin çıkmasından sonra kapı yavaşça açıldı. Başımı o yana çevirince, Emily'nin kapı aralığında durup bana baktığını gördüm. Gözleri daha önce görmediğim bir öfkeyle doluydu.

Sonra, birdenbire gülümsedi. Dudaklarını çizgi gibi incelten ve sırtında soğuk bir ürpertinin dolaşmasına yol açan buz gibi bir gülümsemeydi bu.

«Niçin hasta olduğunu herhalde biliyorsun,» dedi. «Cezalandırıldın.»

Ne için cezalandırıldığımı sormaya bile gerek görmeden, «Hiç de değil,» diye atıldım.

Emily gülümsemesini sürdürdü. «Evet, öyle. Benim sana anlattıklarımı sızlanarak anneme yetiştirecek ne vardı! Ailenin başına dert oldun. Feci bir akşam yemeği yedik. Annem sızlanıyor, babam ikimize de çatıyordu. Hepsi de senin yüzünden.»

Bu kadar nefret karşısında ağzım açık kalmıştı. Emily devam etti:

«Aramıza katıldığın günden beri bu aileye uğursuzluk getirdin. Gelmeden bir hafta sonra Tottie'nin babası saman arabasının altında kaldı ve göğsü ezildi. Sonra ahırlarda yangın çıktı, ineklerle atlarımızı kaybettik. Sen lanetlisin.»

«Hayır» der gibi başımı sallıyor, gözlerimden sımsıcak yaşlar süzülüyordu. Emily odamın içinde birkaç adım attı. Yüzüme dikili gözleri öylesine bir nefret yansıtıyordu ki, yatağımın içinde büzülüp yorgam yine çeneme kadar çektim.

Emily bana saldırmayı sürdürdü. «Sonra Eugenia doğunca ona

benden önce sen gidip baktın. Sonra ne oldu? Eugenia o zamandan beri hasta. Uğursuzluğunu ona da bulaştırdın çünkü.»

«Hayır!» diye haykırdım. Kızkardeşimin hastalığından beni sorumlu tutması dayanılır gibi değildi. Hiçbir şey beni, Eugenia'nın solunma mücadelesini, kısa bir yürüyüşten sonra hemen yoruluvermesini, oynamak ve onun yaşındaki bütün kızların yaptıklarını yapmak için savaş vermesini görmek kadar üzemezdi. Hiçbir şey, onun, odasının penceresinden nasıl baktığını, kırlarda koşmayı, kuşları ve sincapları gülerek kovalamayı özlemesini görmek kadar kalbimi sızlatamazdı. Ona elimden geldiğince vakit ayırıyor, onu eğlendirmeye, güldürmeye çalışıyor, kendi başına yapamadığı şeyleri onun için yapıyordum. Oysa Emily onunla hemen hemen konuşmuyor, ona en küçük bir ilgi göstermiyordu.

Emily çirkin bir sırıtişla ekledi. «Eugenia uzun yaşamayacak, ama sen yaşayacaksın. Bunun sorumlusu da sensin!»

«Sus! Böyle şeyler söyleme!» diye haykırdımsa da, Emily umursamadı.

«Gammazlık yapmamalıydın,» diye karşılık vererek, kustuğu zehrin başlıca nedeninin bu olduğunu açığa vurdu. «Babamı benim aleyhime döndürmemeliydin.»

«Hayır,» diyerek başımı salladım. «Okuldan döneli beri babamı görmedim.» Daha hızlı hiçkirmaya başlamıştım.

Emily bana bir süre tiksintiyle baktıktan sonra gülümsedi. «Dua ediyorum,» dedi. «Tanrı'nın bizi, senin uğursuzluğundan, senin lanetinden koruması için her gün Tanrı'ya dua ediyorum. Bir gün benim dualarımı duyacak o.» Böyle derken gözlerini yumarak yüzünü tavana çevirmiş, ellerini yumruk yapmıştı. «İnan bana, sen bir gün belanı bulacaksın!»

Bu son saldırıdan sonra Emily başını eğip bana güldü ve dönerek odadan çıktı. Şimdi ateşin değil, korkunun etkisiyle titriyordum.

Bütün o sabah Emily'nin söylediklerini düşündüm ve doğru olup olmadıklarını merak ettim. Hizmetkârlarımızın çoğu ve özellikle Louella ile Henry uğura ve uğursuzluğa inanırlardı. Tılsımlar ve büyüler vardı. Uğursuzluğu önlemek için yapılması gereken şeyler vardı. Henry'nin, samanlıkta bir iş yapmayı beklerken örümcekleri öldüren bir adamı haşladığını anımsıyordum.

«Hepimize uğursuzluk getireceksin!» diye bağırmıştı. Bir avuç tuz

getirmem için beni hemen Louella'ya yollamıştı. Ben tuzla dönünce, adamı üç kere kendi etrafında dönmeye ve tuzu sağ omuzunun üzerinden arkaya savurmaya zorlamıştı. Öyleyken, çok fazla örümcek öldürüldüğü için bu kadarının bile yetmeyeceğini söylemişti.

Mutfakta bir bıçağı yere düşürünce Louella hıçkırı hıçkırı ağlama; ya başlar, bunun, bir yakınının öleceği anlamına geldiğine inanırdı. Onj defa istavroz çıkarır, bir dakikanın içinde okuyabildiği kadar dua okur, | böylece, uğursuzluğun önünün alınmış olmasını dilerdi.

Henry bir kuşun yere pike inişinden ya da bir baykuşun ötüşünden] anlam çıkarır, böylelikle, birinin, ölü bir bebek mi doğuracağını ya da anlaşılmaz bir komanın koynuna mı yuvarlanacağını bilirdi. Kötü ruhlar kovmak için babamın müsaade ettiği kadar çok sayıda kapının yukarısına eski nallar mıhlar, bir domuz ya da inek sakat yavru doğurunca,;! günün büyük kısmını daha büyük bir felaketin beklentisi içinde titreyerek geçirirdi.

Yanlış inançlar, uğursuzluklar, lanetler içinde yaşadığımız dünyanın bir parçasıydılar. Bütün aile için bir uğursuzluk kaynağı olduğumu böylesine bir nefretle söylerken Emily korkularımı çok iyi biliyordu. Şimdi doğumumun gerçek annemin ölümüne neden olduğunu bildiğimder Emily'nin belki de haklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum Tek umudum, Henry'nin neden olabileceğim uğursuzlukları etkisiz kılanın yolunu bulmasıydı.

Annem o sabahın daha ileri bir saatinde yanıma döndüğünde beri gözyaşları içinde buldu. Tabii ki bunun okuia gidemememden ileri geldiğini sanmıştı. Ona Emily'nin odama geldiğini anlatmak istemedim. C zaman yine tatsızlık çıkar, Emily de bundan beni sorumlu tutardı. İlacı mı alıp uyudum ve hastalığın pençesinden sıyrılmayı bekledim.

Emily o gün okuldan dönünce kapıdan içeriye başını uzattı. Yanım da oturan anneme, «Küçük prenses nasıl?» diye sordu.

«Çok daha iyi,» dedi annem. «Onun için öğretmeninden ödev getir din mi?»

«Hayır. Bayan Walker eve hiçbir şey yollayamayacağını söyledi Her şeyin okulda yapılması gerekiyormuş.» Emily bana anlamlı bi bakış fırlatarak, «Bütün öbür yeni öğrenciler bugün çok şey öğrendi ier,» deyip uzaklaştı.

Annem, «Sakin tatlı canını üzme, tatlım. Arkadaşlarına en ks<

zamanda yetişirsin,» diye atıldı. Benim itiraz etmeme vakit bırakmadan başka bir konuya atladı. «Eugenia hastalığına çok üzüldü, kısa zaman- da iyileşmen için sana en iyi dileklerini yolluyor.»

Bu haber beni büsbütün üzdü. Hasta olan ve günlerinin çoğunu yatakta geçiren Eugenia, benim için kaygılanıyordu. Küçük kardeşimin başına gelenlerde en küçük bir sorumluluk payım olduğu takdirde, var- sın, Tanrı beni cezalandırsındı. Annem odadan çıktıktan sonra yüzümü yastığıma gömdüm ve gözyaşlarımı böylece boğmaya çalıştım. Baba- mın da beni Eugenia'nin hastalığından sorumlu tutup tutmadığı ilk kez aklımdan geçti.

Babam hastalığım sırasında bir kez olsun odama uğramadı, ama bu hasta çocukların bakımını kadın işi saydığı içindi. Beni ihmalinin, çift- liğin idaresinin tüm vaktini almasından ileri geldiğini ümit ediyordum. Çalışma odasına kapanıp defterleri incelemeyi zamanlar çiftlik işçileri- nin çalışmalarını denetliyor ya da tütünümüzün satışı için pazarları dola- şıyordu. Bu arada kumarbazlarla kumar oynamak için fırsattan yararlan- dığını bildiği için, annem, onun sık sık Lynchburg veya Richmond'a yaptığı yolculuklardan yakınıyordu. Bunu kaç kez tartıştıklarını duymuş- tum.

Babamın çok öfkeli bir mizacı vardı, böyle bir tartışma da genellikle duvara bir şeyin fırlatılıp parçalanması ya da kapıların çarpılmasıyla sonuçlanıyordu. Annem bu krizlerden sonra gözyaşlarından yol yol olmuş bir yüzle ortaya çıkıyordu. Allahtan ki evimizde tartışmalar ender- di. Yaz fırtınaları gibi aniden patlak vererek kısa bir süre olanca şiddeti- le sürer, sonra da ortalığın durulmasıyla hayat yeniden sakinleşirdi.

Hastalanmamdan üç gün sonra tamamen iyileştiğime ve artık oku- la dönebileceğime karar verildi. Bununla birlikte, annem, Henry'nin ara- bayı hazır etmesinde ve bizi okula götürmesinde ısrar etti. Annem bir akşam önce yemekte haberi verdiğinde Emily çok sinirlendi.

«Geçen yıl ben hastalandığım zaman, arabayla okula gönderilme- dim ama,» diye itiraz etti.

Annem, «Senin nekahet dönemin daha uzun sürmüştü,» diye karşı- lık verdi. «Senin arabayla gitmen gereksizdi, Emily yavrum.»

«Hiç de değil. Okula vardığımda son derece yorgundum, ama yakınmadım. Bir bebek gibi ağlayıp sızlamadım ben.» Emily bunları söy- lerken masanın öte yanından bana ters ters bakıyordu. O sırada tatlının

ve kahvenin sofraya getirilmesini bekliyorduk. Babam gazetesinin yu-
nnsından Emily'ye sitemli bir bakış fırlattı. Ablamın, sonradan bundan
dolayı da beni suçlayacağı kesindi.

«Ben yürüeyebilirim, anne,» dedim.

«Tabii ki yürüeyebilirsin, tatlım, ama atlar birkaç kilometre gidip
yorulmasınlar diye hastalığının tekrarlaması tehlikesini göze alamayız.»

Emily, «Ne olursa olsun ben arabaya binmeyeceğim,» diye inat
etti.

Babam sonunda, «Eğer istediği buysa, bırak yürüyerek gitsin,»
diye kararını bildirdi.

Annem, «Öf Emily, bazan ne kadar da inatçısın,» diye sızlandı.
Emily yanıt vermedi, ertesi sabah da sözünü tuttu. Biraz daha erken
yola çıktı ve elinden geldiğince çabuk yürümeye koyuldu. Henry ara-
bayla evin önüne geldiğinde, o, araba yolunun ilerisinde gözden kay-
bolmuştu. Henry'nin yanına tırmandım ve annem bir yandan arkamız-
dan uyanlar yağdırırken yola çıktık.

«Hırkanın önünü kapalı tut, Lillian tatlım. Ders aralarında da uzun
zaman dışarıda kalma.»

«Tamam, anne,» diye seslendim. Henry, Belle ve Babe adlı atları
hızlandırdı. Birkaç dakika sonra Emily'ye yetiştik. Başını, uzun ve sıska
vücudunu eğmiş sert ve hızlı adımlar atarak ilerliyordu. Henry ona ses-
lendi. «Binmek istemez misiniz, Bayan Emily?»

Emily yanıt vermediği gibi, bulunduğumuz yana bakmadı bile.

Henry, «Bir zamanlar onun kadar inatçı bir kadın tanıdım,» diye
anlattı. «Hiç kimse onunla evlenmek istemiyordu. Derken günün birinde
bir adam onun inadını kıracağına dair bahse girdi. Kadınla evlendi ve
kadına ait katırın çektiği arabayla kiliseden ayrıldılar. Derken katır dur-
du. Adam arabadan indi ve hayvanın önünde durarak, 'Bu bir,' dedi.
Sonra arabaya bindi ve yine yola koyuldular. Katır biraz sonra tekrar
durunca adam arabadan indi ve, 'Bu iki,' dedi. Yine bir süre ilerlediler,
ama yine inatçı katır bir kez daha durdu. Adam bu kez arabadan
indi ve katırı vurarak öldürdü. Kadın bunun üzerine, 'Şimdi her şeyimizi
kendimiz taşımak zorunda kalacağız,' diye haykırmaya başladı. Kadın
diyeceğini dedikten sonra kocası onun gözünün içine baktı ve, 'Bu bir,'
dedi.»

Henry kendi anlattığı öyküye kahkahalarla güldü. Sonra bana doğ-

ru eğilerek, «Keşke birisi çıkagelip Bayan Emily'ye de, 'Bu bir,' dese.»

Öyküyü doğru dürüst anladığıma emin olmamakla birlikte gülümse-
dim. Henry her duruma uyacak bir öykü bilir görünüyordu.

Bayan Walker beni gördüğüne sevindi. Beni sınıfın ön sıralarına
oturttu ve öbür arkadaşlarıma yetişebilmem için gün boyu bana zaman
ayırdı. Günün sonunda artık arkadaşlarımla bütün bildiklerini bildiğimi
söyledi. Okuldan hiç uzak kalmış olmasam bu kadar olurdu. Emily
öğretmenin beni övdüğünü duyunca başını hızla öbür yana çevirdi.

Henry bizi eve geri götürmek için arabayla dışarıda bekliyordu, ina-
dının saçmalığını anladığı için mi, yoksa sadece yorgun olduğu için mi
nedir, Emily de arabaya bindi. Önde oturdum, araba hareket edince de
arabanın tabanında bir bez gördüm. Ne var ki bezin sanki bir kamburu
vardı ve o kambur birden kımıldadı.

Biraz ürkerek, «Bu da ne, Henry?» diye bağırdım. Emily de omuzu
mun üzerinden bakmıştı.

Adamcağız, «Hepinize bir armağan,» dedi, uzanıp bezin ucunu
çekmesi üzerine de hayatımda gördüğüm en cici beyaz kedi yavrusu
ortaya çıktı.

Hayvanı kucağıma alarak, «Aman ne güzel şey,» diye soludum.
«Erkek mi, yoksa dişi mi, Henry?»

«Dişi,» dedi Henry. «Annesi artık onu istemediği için yetim kalmış
sayılır.»

Yavru kedi bana ürkek ürkek baktıysa da onu bağrıma basıp okşa-
mam üzerine kucağıma yerleşti ve mırıldanmaya başladı.

«Ona ne ad versem acaba?» diye sordum.

Henry, «Ona Pamuk deyin,» diye önerdi. «Uyuyup başını patilerinin
arasına gömdüğü zaman bir pamuk yumağına benziyor.»

Henry haklıydı. Pamuk yoiun kalan kısmında kucağımda uyudu.

Köşkümüzün araba yoluna saptığımız sırada Emily, «Onu eve soka-
mazsın,» dedi. «Babam evde hayvan istemiyor.»

Henry, «Onun için samanlıkta bir yer yaparız,» diye söz verdi. Eve
vardığımızda annemi beni merakından kapının önünde bekler buydum.
Ona kedimi göstermeye sabırsızlanıyordum.

«Ben iyiyim, anne. Yorgun da değilim,» dedikten sonra, ona Pa-
muk'u uzattım. «Henry onu bana armağan olarak verdi. Dişi bir yavru,
bu. Adını da Pamuk koyduk.»

Annem, «Ne minik şey bu böyle,» dedi. «Ne de cici.»

Sesimi alçaltarak, «Anneciğim,» dedim. «Pamuk'u odamda tutabilin miyim? Odamdan çıkmasına izin vermem. Onu orada besler temiz de tutarım.»

«Bilmem ki, tatlım. Yüzbaşı evin kapısında köpek biie görmeye dayanamıyor.»

Üzgün bir tavırla başımı eğdim. İnsan, Pamuk gibi değerli ve yumu  l   sacık bir varlığı nasıl olur da evinde istemezdi?

«O daha bebek, anneciğim,» diye yalvardım. «Henry annesinirl artık onu istemediğini söyledi. Şimdi bir yetim o.»

Annem kararsızdı. «Ne bileyim,» dedi. «Geçen hafta çok   z  ld  n! Belki kısa bir süre kalabilir.»

Emily, «Olamaz!» diye atıldı. Annemin ne yapacağını görmek i  irj odasına çıkacak yerde geride kalmıştı. «Babamın ho  şuna gitmez.»

«Ben babanızla konuşurum. Siz merak etmeyin kızlar.»

Emily öfkeyle atıldı. «Ben bu kediyi evde istemiyorum. O, benini değil. Henry buna verdi.» Emily bu protestodan sonra fırtına gibi evdeij beni^{  }y^drdı.

  n   g   a   g üst f e r e b   m f y i m   an neci  rm?¹ **Neolm**»^{n,>>} diye

«Evet, ama sonra yine odana götüreceksin.»

Henry bana, «Ben de odana bir kutuyla biraz kum getireyim,» diya rek harekete geçti.

Annem, «Teşekkür ederim, Henry,» dedikten sonra bana d  nere] işaret parma  ğını salladı. «Ama kedinin kumunun temiz olması senij görevin olacak.»

«Tabii, anne. Söz veriyorum.»

Pamuk'u yanına götürdüğümde Eugenia'nın sevinçten gözleri pan iadı. Yatağının kenarına oturarak ona okul, Bayan Waiker'in bana verd   i okuma dersleri, okuyabildi  im ve heceleyeabildi  im sesler hakkında her şeyi anlattım. Ben konuşurken Eugenia, Pamuk'la oynuyor, b sicim parçasıyla ona sata  ıyor, sonra karnını gıdıklıyordu. Küçük kardt simin bundan ne kadar zevk aldığını gördükçe, annemle babamın ori bir hayvan armağan etmeyi niçin hiç akıllarına getirmediklerini merdi ediyordum.

Eugenia ansızın krizlerinden önceki gibi haps  rmaya ve hırıltılı sei

ler çıkarmaya başladı. Korkarak annemi çağırdı, o da Louella'yla birlikte Eugenia'nın yanına koştu. Annemle Louella, Eugenia'yı rahat ettirmeye çalışırken, ben Pamuk'u kollarımın arasında tutuyordum. Sonuçta Dr. Cory'yi çağırmak zorunda kaldı.

Doktor gittikten sonra annem odama geldi. Pamuk kucağımda olduğu halde bir köşede korku içinde büzülmüş oturuyordum. Olanlar Emily'nin suçlamalarını destekler nitelikteydi: ben herkese uğursuzluk getiriyordum.

«Çok üzgünüm, anne,» dedim.

Annem bana gülümsedi. «Suç senin değildi, Lillian tatlım. Ama Dr. Cory, Eugenia'nın kedilere alerjisi olabileceğini düşünüyor, buysa sorunlarını daha da ciddileştiriyor. Korkarım ki kedi yavrusunu evde tutamayacaksın. Henry ona ahırda küçük bir yuva hazırlayacak, sen de ne zaman istersen gidip onu orada görebileceksin.»

Olur gibilerden başımı eğdim.

Henry ile ben Pamuk'un kutusunu ilk inek bölmesinin köşesine yerleştirdik. Bundan sonraki günlerde minik kediye onu görebilmesi için her gün Eugenia'nın penceresine getirdim. Kardeşim küçük yüzünü cama yapıştırıyor ve Pamuk'a gülümsüyordu. Ona dokunamamak yavrucağı çok üzüyordu tabii. Benim başıma gelen haksızlıklar ne kadar üzücü olurlarsa olsunlar, küçük kardeşimin başına gelenlerin yanında çok önemsiz kalıyordu.

Uğur veya uğursuzluk diye bir şey gerçekten varolsa bile, Tanrı niçin Eugenia kadar tatlı bir küçük kızı cezalandırmak için beni kullanıyordu? Emily haklı olamazdı. Her gece dualarıma, «Tanrım. Ne olur, Emily ablam hakkı olmasın. Lütfen,» diye başlıyordum.

Bundan sonraki haftalarda okula gitmeye o kadar hevesliydim ki hafta sonlarından nefret ediyordum. Evde de Eugenia'ya verdiğim sözü yerine getirerek, onunla kendim için tek odalık küçük bir okul kurdum. Kendi küçük kara tahtamızla tebeşirimiz ve benim alfabem vardı. Saatlerce çaba harcayarak öğrendiğim şeyleri Eugenia'ya da öğretmeye çalıştım. O da henüz okula başlayamayacak kadar küçük olmasına rağmen, sonsuz bir sabır gösterdi ve öğrenmeye başladı.

Kuvvetini kesen hastalığına rağmen, Eugenia en basit şeylerden:

örneğin, bir kuşun ötüşünden, manolya ağaçlarında çiçeklerin açmasından ya da rengi uçuk maviyle lacivert arasında değişen gökyüzünden zevk alabilen yaratılıştaydı. Pencerenin önündeki koltuğunda oturup dünyayı, dünya turuna çıkan ve kendisine her gün yeni bir şey gösterilen başka gezegenden gelmiş bir gezgin gibi seyrediyordu. Pencereden her bakışında yeni bir şey keşfedebilecek yapıdaydı.

«Şu file baksana, Lillian,» diyor ve gerçekten de bir filin hortumunu andıran dalı bana gösteriyordu.

Ona, «Büyüyünce belki ressam olursun,» dedim, hatta anneme, ona gerçek fırçalarla boyalar alınmasını önerdim. Annem gülmekle birlikte, Eugenia'ya renkli kalemler ve boyaması için çizgi resimli albümler satın aldı. Ama annemle ne zaman kardeşimin geleceğini konuşmak istesem, sessizleşiyor ve piyano çalmak veya kitaplarını okumak baha-nesiyle odasına çekiliyordu.

Emily hiç kuşkusuz Eugenia'yla birlikte tüm yaptıklarımı eleştiriyordu. Özellikle Eugenia'nın odasındaki taklit okul temsilini alaya almıştı.

«Senin yaptıklarının bir tekini bile anlayamıyor. Zaten okula dahi gidemeyeceğinden boşuna vakit kaybediyorsun,» dedi.

«Hiç de vakit kaybetmiyorum. Hem Eugenia da okula gidecek.»

Emily dudak büktü. «Evin etrafında dolaşmak bile ona güç geliyor. Onun araba yolumuzun sonuna kadar yürüyeceğini düşünebiliyor musun?»

«Henry onu arabayla götürür» diye direttim.

«Babam arabayla atların günde iki kez bu şekilde meşgul edilmesi-ne izin veremez. Hem Henry'nin burada işleri başından aşkın.»

İçimden haklı olduğunu bilmekle birlikte, söylediklerini duymamış gibi davranmaya çalıştım.

Okuldaki çalışmalarım o kadar iyi gidiyordu ki, Bayan Walker beni öbür öğrencilere örnek olarak göstermeye başladı. Hemen her gün araba yolunda Emily'nin önünde koşarak anneme küçük yıldızlarla bezeli kâğıtlarımı gösteriyordum. Annem yemekte kâğıtları sofraya getirip babama gösteriyor, o da bir yandan lokmasını çiğnerken kâğıtlara göz gezdiriyor ve başını sallıyordu. Bütün Aferin'leri ve Peki'yi'leri Eugenia'nin duvarına raptiyelerle tutturmaya karar verdim. O da onlarla benim kadar gururlanıyor ve sevinç duyuyordu.

İlkokul yılının kasım ayında Bayan Walker bana giderek daha fazla sorumluluk verir olmuştı. Tıpkı Emily gibi, ben de çok çabuk öğrendiğim şeyleri öğrenmeleri için öbür öğrencilere yardım ediyordum. Emily sınıfta des verdiği öğrencilere çok sert davranıyor, dediklerine dikkat etmezlerse onları şikâyet ediyordu. Birçokları, Emily tarafından Bayan Walker'e gammazlandıkları için, başlarında bir kâğıt külahla dershanenin köşesine dikiliyorlardı. Emily okulda hiç sevilmiyordu, ama Bayan Walker durumdan hoşnuttu. Emily'nin kimsenin yaramazlık yapmasına göz yummayacağına güvenerek arkasını dönebiliyor ve odadan çıkabiliyordu. Zaten sevilmemek Emily'nin umurunda değildi. Sahip olduğu otoriteden zevk duyuyordu. Okulda arkadaş olmayı isteyebileceği kimse olmadığını kaç kez bana söylemişti.

Charles Gordon'a atılmış bir kâğıt top yüzünden Niles Thompson'u suçladığı bir gün, Bayan Walker, Niles'i köşeye oturttu. Çocuk suçsuz olduğuna yemin ediyordu, ama Emily suçlamasında ısrar etti.

Soğuk bakışlı gözlerini Niles'a dikerek, «Onun yaptığını gördüm, Bayan Walker,» dedi.

Niles bu sözlerle isyan etti. «Bu yalan. Emily yalan söylüyor.» Bana bakması üzerine ben de ayağa kalktım.

«Bayan Walker kâğıt topu atan Niles değildi.» Onu yalancı çıkarı mam üzerine Emily'nin yüzü pancar kesildi. Tıpkı bir boğa gibi burnundan soluyordu.

Bayan Walker ona, «Topu atanın Niles olduğuna gerçekten emin misin, Emily?» diye sordu.

Emily hiç istifini bozmadı. «Evet, Bayan Walker. Lillian, Niles'dan hoşlandığı için yalan söylüyor. Okula gidip gelirken resmen el ele tutuşarak yürüyorlar.»

Kızarmak sırası şimdi bendeydi. Sınıftaki bütün erkek çocuklar gülümsediler, kızlar ise kıkırdadılar.

«Bu doğru değil,» diye bağırdım. «Ben...»

Emily ellerini kalçalarına dayayarak, «O kâğıttan topu atan Niles değilse kim, Lillian?» diye sordu. Topu atan Jimmie Turner'e baktım. Çocuk benden hemen bakışını kaçırdı. Onu ele veremeyeceğim için başımı salladım.

Bayan Walker, «Pekâlâ,» dedi. Sınıftaki herkese ters ters baktı. «Bu 1 kadarı yeter.» Sonra bakışını Niles'a çevirdi.

«Topu sen mi attın, Niles?»

«Hayır efendim.»

«Daha önce hiç başın derde girmemişti, Niles, onun için de bu 1 kerelik yalan söylemediğini kabul edeceğim. Ama ders saatlerinin] sonunda yerde başka kâğıttan top görürsem, sınıftaki bütün erkek 1 çocuklar paydostan sonra yarım saat sınıfta kalacaklar. Anlaşıldı mı?»

Hiç kimse konuşmadı. Ders bitip dışarı çıkmak için sıra olduğumuz 3 da Niles bana yaklaştı. '

«Beni desteklediğin için sana teşekkür ederim.» Emily'ye öfkeyle 1 bakarak ekledi. «Bu kızın nasıl senin kardeşin olabildiğine aklım ermi 1 yor.»

Emily, «Ben onun kardeşi değilim,» diye karşılık verdi. «Lillian yıllar 1 önce evimize aldığımız bir yetim.» Bu sözleri bütün çocukların duyabil 1 mesi için yüksek sesle söylemişti. Herkes bana bakmaya başladı.

«Hayır, yetim değilim,» diye bağırdım.

«Tabii ki bir yetim o. Annesi doğumda öldüğü için onu evimize 1 almak zorunda kaldık.» Emily bu sözlerden sonra gözlerini kısarak ekle 1 di. «Sen benim evimde sadece bir konuksun ve hep bir konuk olarak 1 kalacaksın. Annemle babam sana bütün verdiklerini sadaka olarak ver 1 yorlar. Aynen bir dilenciye verir gibi.» Emily bu açıklamadan sonra bir | zafer sevinciyle etrafımızda toplananlara baktı.

Herkesin önünde hıçkıra hıçkıra ağlamaktan korkarak oradün kaç 1 tim. Elimden geldiğince hızla koştum. En sonunda durup ağlamaya i başladım. Annem bu yaptığından dolayı Emily'ye müthiş kızdı ve geldi 1 ği zaman onu evin kapısında karşıladı.

«Sen yaşça daha büyüksün, Emily. Daha mantıklı davranman gere 1 kirdi. Beni büyük düşkırıklığına uğrattın. Yaptığını duyunca Yüzbaşı'nin] da çok sinirleneceğine eminim,» diyerek onu azarladı.

Emily bana nefretle baktıktan sonra, koş a koş a merdiveni çıkıp i odasına kapağı attı. Babam gelince annem ona Emily'nin yaptığını! anlattı, babam da onu fena halde haşladı. Ablam yemekte çok sessizdi. 1 Bir kez olsun benim bulunduğum yana bakmadı.

şey söylemedi, ama arkamdan hakkımda birçok şeyler anlattığına emimim. Bunun, derslerimden ve okuldan zevk almamı engellememesine çalışıyorsamda, başımın yukarısında her sabah kara bir bulut beliriyor ve benimle okula kadar geliyordu.

Ancak, Emily arkadaşlarımın karşısında kendimi rahatsız ve garip bir yaratık gibi hissetmeme neden olmakla yetinmedi. Niles Thompson olayında onu yalancı çıkardığım için beni şöyle ya da böyle cezalandırmayı aklına koymuştu. Okula yürüdüğümüz zaman ondan kaçmaya, arkasında kalmaya ya da önden gitmeye çalışıyor, onunla karşılaşmak için elimden geleni yapıyordum.

Eugenia'ya Emily'yi şikâyet ettim, küçük kardeşim de beni anlayışla dinledi, ama Emily'yi değiştirmenin bir yolu olmadığını, kötü şeyler yapmasını ve söylemesini kimsenin önleyemeyeceğini ikimiz de çok iyi biliyorduk. Ona aynen kötü havaya katlanır gibi katlanmak zorundaydık.

Emily yalnız bir kez Eugenia'yla beni aynı zamanda ağlatmayı başardı. Bu yüzden de onu asla bağışlamamaya karar verdim.

Öğrenilen Dersler

Eugenia'nın o korkunç alerji krizini geçirdiği günden beri eve girmemesine rağmen, küçük kedimiz Pamuk, Eugenia'nın ona duyduğu sevginin farkındaydı. Hemen her öğleden sonra salına salına gelir, Eugenia'nın penceresinin altındaki çimlerin üstünde kendine yumuşak bir yer bulur ve orada yayılıp yatarak güneşin sıcaklığını içine sindirirdi. Yattığı yerde de hoşnut bir tavırla horuldayarak, pencerenin kenarında oturup camın öbür yanından onunla konuşan Eugenia'ya bakardı.

Bazan ben okuldan döndüğüm zaman Pamuk'u orada bulurdum: zümrütten biryatağın üstünde bir kar parçası gibiydi. Büyüdükçe renginin pislikten grileşmesinden ve malikânenin şurasında burasında yaşamayan öbür kedilere benzemesinden hep korkardım. Süt gibi beyaz kürkü on küçük bir kir ve is lekesini gösterecekti, fakat Pamuk üstünde en küçük bir toz zerresine bile katlanamayan kedilerdendi. Saatlerce yala

nıp temizlenir, patileriyle karnını pembe diliyle boydan boya okşarken gözlerini kapardı.

Pamuk arada geçen süre içinde gelişmiş, gözleri elmas gibi parlayan kaslı ve çevik bir kedi olmuştu. Henry onu çiftlikteki öbür hayvanlarıdan daha çok kayırır, ona sık sık çiğ bir yumurta yedirirdi. Pamuk'uti tüylerinin bu kadar gür ve parlak oluşunun sırrının bunda olduğunu sık sık söylerdi.

Bana, «Pamuk şimdiden çiftlikteki kedilerin arasındaki en müthiş avcı,» dedi. «İnanın, bir farenin gölgesini kovalayıp farenin kendini yakaladığını gördüm.»

Eugenia'yla pencerenin yanındaki sedirde oturup okuldan sonra saatlerce gevezelik ederken veya ben ona bir şeyler okurken bilej Pamuk'un gidiş gelişlerine dikkat ediyorduk, ama bizim en hoşumuza] giden yanı avcılıktaki hüneri değildi. Asıl hoşumuza giden, ortalıkta,] «Buranın en güzel kedisi benim. Sizler de bunu sakın unutmayın,» der! gibi gururla dolaşmasıydı. Eugenia'yla ben onun bu haline gülüyorduk,] bizi mutlaka duyan Pamuk da yüzümüze şöyle bir baktıktan sonra] gezintisini sürdürüyordu. . I

Pamuk'un boynuna tasma yerine, Eugenia'nın pembe kurdelelerin] den birini bağlamıştık. Önceleri b]nu patileriyle kaşıyıp çıkarmaya] uğraştı, ama zamanla alışıp kürkü kadar temiz tutmaya özen gösterdi.] Annem ve babamla, Louella'yla, evin öbür hizmetkarlarıyla, hatta Emily] ile konuşmalarımız Pamuk öyküleriyle dolu olmuştu.

Fırtınalı bir günün sonunda okuldan dönerken tepedeki öfkeli görü] nüslü bulutlardan hemen boşanacak gibi gözükten sağanağa yakalan] mamak için, araba yolundan hızla eve doğru koşuyordum. Gözleri yarı] kapalı ve dudaklarını ince bir çizgiye dönüştürecek kadar sıkışmış olan] Emily'yi bile geçtim. Yaptığım ya da okulda olan bir şeyin onun canını] sıkıldığını ve kızdıldığını biliyordum. Bayan Walker'in ödevimi övmesini] den dolayı kızmış olması olasıydı. Her neyse, bu neden, sıksa bedenini] nin kabarması* ve omuzlarının kalkmasına yol açmış, onu iri bir karga-ya benzetmişti. Ondan ve kalbimi yaralayan sözler kusan keskin dilin- den kaçmak istiyordum.

Ön kapıyla aramdaki son yüz metreyi koşarken çakıllar ayaklarımın altından savruluyordu. Eugenia'ya sayfanın yukarısında kırmızı mürek]j

keple «Kusursuz» karalanmış ilk yazılı cümlelerimi gösterme sabırsızlığının pençesinde soluk soluğa eve daldım.

Fakat Eugenia'yı görünce sevincimden eser kalmadı. Küçük kardeşim belli ki ağlamıştı. Küçük yüzü, yanaklarından aşağı süzülen ve çenesinden damlayan taze gözyaşlarıyla yol yol olmuştu.

«Ne oldu, Eugenia? Niçin ağlıyorsun?» diye sorarken bir yerinin ağrıdığını söylemesi korkusuyla titriyordum.

Eugenia bebeklerininkinden büyük olmayan küçük yumruklarıyla gözlerindeki yaşları sildi. «Pamuk... kayboldu,» diye geveledi.

«Kayboldu ha? Olamaz,» diyerek başımı salladım.

«Kayboldu işte. Bütün gün pencereme gelmedi. Henry'den onu bulmasını istedim.» Küçük kızın sesi titriyordu.

«Peki, ne oldu?»

«Bulamadı. Her tarafa bakmış.» Eugenia küçük kollarını iki yana açtı. «Pamuk kaçtı.»

«Pamuk kaçmaz,» dedim.

«Henry öyle olması gerektiğini söyledi.»

«Öyleyse yanılıyor,» dedim. «Onu kendim arayacağım ve bulup pencerene getireceğim.»

«Söz mü?»

«Tabii ki söz,» dedim ve geldiğim gibi yine hızla evden dışarı fırladım.

Küçük oturma odasında oturan annem arkamdan, «Sen misin, Lilli an?» diye seslendi.

«Hemen dönerim, anne,» dedim. Üstünde «Kusursuz» yazılı ödev kâğıdımı annemin görmesi için kapının yanındaki küçük masanın üstüne bırakmıştım. Emily o sırada eve yaklaşıyordu.

«Henry, Pamuk'u bulamıyor,» diye ona seslendim. Emily çirkin bir sırıtişla eve doğru yürüyüşüne devam etti. Ahırlara varınca Henry'yi ineklerimizden birini sağarken buldum. Kendi gereksinmelerimize yetecek sayıda ineğimiz, tavuklarımız ve domuzlarımız vardı, onlara bakmak maksatıyla Henry'nin göreviydi. Benim koşarak içeri girmem üzerine başını kaldırdı.

Güçlkle soluk alarak, «Pamuk nerede?» diye sordum.

«Bilmiyorum. Çok tuhaf. Dişi kediler genellikle erkekler gibi başları

nı alıp gitmezler. Ambardaki yerinde yoktu, bütün gün boyunca onu çiftliğin hiçbir yerinde göremedim.» Yaşlı adam başını kaşıdı.

«Onu mutlaka bulmalıyız, Henry.»

«Biliyorum, Bayan Lillian. Onu her boş dakikamda aradım, ama izine bile rastlayamadım.»

Kararlı bir tavırla, «Ben onu bulacağım,» diyerek kendimi dışarı attım. Domuzların ağılına, arkadan da tavukların kümesine baktım. Ahırların arkasına geçtim ve ineklerin otladıkları doğu kırlarına giden patikayı izledim. Araç gereçlerin istiflendiği sundurmaya baktım. Bu arada bütün öbür kedilerimizi gördüm, ama Pamuk ortalarda yoktu. Umudum kırılmak üzereydi. Tütün tarlalarına da giderek oradaki işçilerden bazısına Pamuk'u görüp görmediklerini sordum, ama hiçbiri görmemişti.

Bundan sonra Pamuk'un dönmüş olması olasılığına karşı yine eve koştum, ama Henry beni görünce «dönmedi» der gibi başını salladı.

Ağlamaklı olarak, «Nerede olabilir, Henry?» diye sordum.

«Aklıma son bir olasılık geliyor, Bayan Lillian. Bu kediler bazan kıyıya yakın küçük balıkları pençeleriyle yakalayabilmek için göletin kıyısına inerler. Belki Pamuk da...»

Adamcağızın sözünü keserek, «Öyleyse yağmur başlamadan hemen gidip bakalım,» diye bağırdım. İlk damlanın alnıma çarptığını hissetmiştim bile. Henry gökyüzüne baktı.

«Yağmura yakalanacağız, Bayan Lillian,» diye uyardıysa da, ben durmadım. Çalıların baldırlarımı çizmesine aldırmaz etmeden gölete doğru koştum. Eugenia için Pamuk'u bulmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama gölete varınca düşkürlüğüne uğradım. Küçük bir balığı yakalamak umuduyla göletin kıyılarını arşınlayan hiçbir kedi yoktu. Henry yanıma vardığında yağmur iyiden iyiye hızlanmıştı.

Yaşlı adam, «Artık dönsek daha iyi olacak, Bayan Lillian,» dedi. «Olur,» der gibi başımı eğdim. Gözyaşlarını şimdi yanaklarıma çarpan yağmur damllarına karışıyordu. Fakat Henry birden beni şaşırtan bir şiddetle omuzumu kavradı.

«Daha ileri gitmeyin, Bayan Lillian,» dedi ve küçük iskelenin yanından suyun kıyısına indi. Orada suya bakarak başını salladı.

«Ne var, Henry?» diye bağırdım.

«Siz eve dönün, Bayan Lillian. Haydi.» Sesinin otoriter tonu beni;

ürkütmüştü. Henry'nin benimle bu biçimde konuşması olağan değildi. Ama ben yerimden kııldamadım...

«Ne var, Henry?» diye yineledim.

«Çok çirkin, Bayan Lillian,» dedi. «Çok çirkin.»

Hızlanmış yağmura aldırış etmeyerek göletin kıyısına yaklaştım ve suya baktım.

Pamuk oradaydı. Beyaz bir pamuk yumağı gibi. Ağız açık, gözleri kapalıydı. Boynuna Eugenia'nın pembe kurdelesini yerine bir ip geçirilmişti, bunun ucunaysa değerli hayvancığımı boğulması için su yüzeyinin altında tutacak ağırlıkta bir kaya parçası bağlıydı.

Kalbim paramparça olmuştu. Elimde olmayarak haykırmaya ve bacaklarımı yumruklarım ile dövmeye başladım.

«Hayır, hayır, hayır!» diye bağıırıyordum. Bakışları derin bir üzüntüyle dolu olan Henry bana doğru bir adım attı, ama ben onu beklemedim. Dönerek eve doğru koşmaya başladım. Yağmur alnımla yanaklarıma çarpıyor, rüzgâr saçlarımı uçuruyordu. O kadar kötü soluyordum ki evin ön kapısından içeri daldığımda tıkanacağımı sandım. Holde güçlüklerle durdum. Gözyaşlarım şimdi yağmur gibi giderek hızlanıyordu. Annem beni duyup gözlüğü hâlâ burnunun üzerinde olduğu halde oturma odasından fırladı. O kadar gürültülü feryat ediyordum ki, oda hizmetçileriyle Louella da koşarak geldiler.

Annem, «Ne var?» diye bağırdı. «Kötü bir şey mi oldu?»

«Pamuk,» diye inledim. «Ah anne, birisi onu gölete atıp boğmuş.»

«Onu boğmuş mu?» Annem soluğunu tutarak her iki elini boğazına götürdü. Sözlerimi yalanlamak ister gibi başını salladı.

«Evet,» diye bağırdım. «Birisi boynuna bir ip geçirmiş, ipin ucuna da bir kaya bağlamış ve onu suya atmış.»

Louella, «Aman Tanrım,» diyerek istavroz çıkardı. Oda hizmetçilerinden biri de onu taklit etti.

Annem, «Kim böyle bir şey yapabilir ki?» diye söylendi. Sonra gülümseyip başını salladı. «Hayır, hiç kimsenin böylesine korkunç bir şeyi yapabileceğini sanmam. Zavallı kediciğin kendi suya düşmüş olması.»

«Onu gördüm, anne. Onu suyun içinde gördüm. Git, Henry'ye sor. O da Pamuk'u gördü. Boynuna bir ip geçirilmişti,» diye direttim.

«Aman Tanrım. Kalbim öyle çarpıyor ki. Haline bak, Lillian. Yağmur! içine işlemiş. Hemen yukarı çıkıp üstündekileri çıkar ve sıcak bir banyo yap. Haydi, yavrum, okuldaki ilk gününde olduğu gibi hastalanmak istemiyorsan dediğimi yap.»

«İyi ama, Pamuk boğulmuş, anne,» dedim.

«Öyleyse senin de, benim de yapabileceğimiz bir şey yok, Lillian.] Lütfen yukarı çık.»

«Eugenia'ya anlatmam lazım,» dedim. «Benden haber bekliyordu.»]

«Ona sonra anlatırsın, Lillian. Önce üstünü başını kurut ve ısıt] Haydi.»

Başımı eğip ağır ağır merdiveni çıktım. Odamın bulunduğu koridorla ra saptığım sırada, bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve Emily'nin kapı aralığından beni gözetlediğini gördüm.

Ona, «Pamuk öldü,» dedim. «Birisi onu boğmuş.»

Emily'nin yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. Kalbim çarpmaya başlamıştı.

«Sen mi yaptın?» diye sordum.

Beni suçladı. «Hayır, sen yaptın.»

«Ben mi? Asla...»

«Uğursuzun teki olduğunu sana söylemiştim. Elini sürdüğün hen şey ya ölüyor ya da acı çekiyor. Güzelim çiçeklerimize elini sürme, hay] vanlarımıza dokunma, babamın başka çiftlik sahipleri gibi iflas etmesini istemiyorsan bütün tarlalarına da yaklaşma. İyisi mi, sen odana kapan ve bir daha dışarı çıkma.»

Duyduğum keder, hiddet saçan gözlerinden korkmayı bile bana unutturmuştu. «Kes sesini,» diye bağırdım. «Seni iğrenç yaratık seni!»

Emily yine gülümsedi ve odasına çekilerek hızla kapıyı kapadı.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Gözlerimi her ne zaman kapasam, zavallı Pamuk'un, ağzı açık ve gözleri kapalı olarak suyun yüzeyi] nin altında bir aşağı, bir yukarı hareket edişini görüyordum. Banyoya] girince kusmaya başladım. Midem öylesine sancıyordu ki, ağrı geçene kadar iki buklüm kaldım. Evle göletin arasında koşarken bacaklarımın çalılardan ne kadar çizilmiş olduğu bu arada dikkatimi çekti ve bunun! acısını ancak o zaman hissettim. Üstümdeki ıslak giysileri ağır ağır! çıkardım ve banyonun sıcak musluğunu açtım.

Kurulanıp tekrar giyindikten sonra Eugenia'ya korkunç haberi ver] mek için aşağı indim. Kapısından içeri girerken bacaklarım kurşun gibi?

ağırlaşmıştı. Yüzünü görünce her şeyi bildiğini anladım.

Gözyaşları arasında, «Henry'yi Pamuk'u götürürken gördüm,» diye inledi.

Biraz avuntu peşinde birbirimize sarıldık. Pamuk'u öldürenin Emily olduğunu tahmin ettiğimi Eugenia'ya söylemek istemedim, ama bu çiftlikte yaşayan ve çalışan başka hiç kimsenin bu kadar korkunç bir şey yapabilecek kadar kötü kalpli olmadığını o zaten biliyordu.

Eugenia'nın yatağına birlikte uzanarak gözlerimizi pencerenin dışındaki yağmura ve kurşuni göğşe diktik. Eugenia belki öz kardeşim değildi, ama ikimiz de birer felaket çocuğu, güzel ve günahsız yaratıkların vicdansızca ve acımasızca yok edildiği bir dünyayı anlayamayacak kadar genç olduğumuz için, gerçek iki kardeşten daha yakındık birbirimize.

Narin Eugenia neden sonra hayatımızdaki değerli ve güzel bir şeyin kaybının yasını tutarak, kollarımın arasında uykuya daldı. Bense hayatımda ilk kez korkuyordum, ama Emily'den, Henry'nin hortlaklarından veya fırtınalarla kazalardan değil, Eugenia da elimden koparıldığı zaman duyması benim için kaçınılmaz olan derin keder ve acıdan korkuyordum. Ona uzun bir zaman öylece sarıldım, sonra yemeğe gitmek için usulca odasından çıktım.

Annem yemekte Pamuk'un lafının açılmasını istemedi, ama ben niçin bu kadar üzgün görüldüğümü ve yemeğimi iştahsız olarak karıştırdığımı açıklamak zorunda kaldım. Babam dinledi, sonra lokmasını acele yuttu ve avucunu tabakları hoplatacak şekilde masanın üstüne çarptı. Emily bile müthiş korkmuştu.

«Bu kesinlikle olmaz,» dedi. «Bir hayvan öldü diye sofranın keyfinin bozulmasına müsaade edemem. Kedi öldü demek. Böylece bu mesele kapandı demektir. Tanrı tüm yaratıklara can verir ve tüm yaratıkların canını alır.»

Annem gülümseyerek ekledi. «Henry'nin, seninle Eugenia'ya başka bir kedi yavrusu bulacağına eminim.»

Gözyaşlarımı zorlukla zaptederek, «Hiçbir kedi Pamuk gibi olmaz,» diye karşılık verdim. «O çok özeldi, şimdi de öldü.» Bu son sözleri iniltiden farksız bir sesle söylemiştim.

Emily'nin dudakları çirkin bir sırtışıla kıvrıldı.

Babam anneme çıktı. «Georgia.»

Annem, «Güzel şeylerden söz edelim, tatlım,» diye atıldı. Bana gülümsedi. «Bugün okulda neler oldu?»

Derin bir soluk alarak yanağıma akmış yaşları sildim. «Yazı dersinde bir pekiyi aldım,» diye gururla yanıt verdim.

«İşte bu harika.» Annem ellerini çırpı. «Öyle değil mi?» Dikkatini önündeki tabağa vermiş görünen Emily'ye baktı. Bana, «Ödev kâğıdını getirip babana göstereceğim,» dedi.

Babama baktım. Konuştuklarımızın tek kelimesini dinliyor ya da ilgileniyor görünmüyordu. Çenesini bir aşağı, bir yukarı oynatıyor, dişleri ağzındaki eti gıcırdatarak parçalıyordu. Gözlerinde boş bir bakış vardı. Ama benim yerimden kımıldamamam üzerine çiğnemeyi bırakarak bana baktı. Hızla yerimden kalktım ve okul defterlerimi bıraktığım holdeki masanın başına koştum. Ama ödev kâğıdımı arayınca onun bıraktığım yerde olmadığını gördüm. Onu masanın üstüne bıraktığıma emindim. Bloknotumun içindeki kâğıtları karıştırdım, hizmetçilerden birinin, kâğıdı sayfaların arasına sıkıştırması olasılığına karşı alfabeyi silkeledim, ama ödev kâğıdımı bulamadım.

Gözlerim bir de bu nedenle dolu dolu oldu ve yemek odasına döndüm. Annem babam tarafından kutlanmamın' beklentisiyle gülümsedi, ama ben başımı salladım. «Kâğıdımı bulamadım,» dedim.

Emily, «Öyle bir kâğıt olmadığı için,» diye kıkırdadı. «Uydurdun onu.»

«Hiç de değil. Kâğıdımın aferin aldığını biliyorsun. Bayan Walker'in sınıfa söylediğini duydun,» diye ona hatırlattım.

«Bugün duymadım. Başka bir günle karıştırmış olmalısın.» Emily böyle derken, «Çocuklar...» demek ister gibi babama gülümsedi.

Babam lokmasını çiğnemeyi sona erdirdikten sonra arkasına yaslanarak bana baktı. «Başboş çiftlik hayvanlarıyla uğraşacak yerde derslerinle ilgilenmeye daha fazla vakit ayır, küçük hanım.»

Kendimi tutamadım. Ağlamaya, daha önce hiç yapmadığım biçimde hiçkirmaya başladım.

Babam, «Georgia, bu davranışa hemen son verilmesi için gerekeni yap,» diye anneme emretti.

Annem yerinden kalktı ve masanın etrafını dolaşarak yanıma geldi.

«Lillian, Yüzbaşı'nın sofrada bu tür şeylerden hoşlanmadığını biliyosun. Haydi, tatlım, ağlamayı bırak.»

Emily yine yalana başvurdu. «O zaten okulda da şu ya da bu yüzden sürekli ağlıyor. Ben de bu yüzden hemen her gün mahcup oluyorum.»

«Hayır, ağlamıyorum!»

«Evet, ağlıyorsun. Bayan Walker benimle defalarca senin hakkında konuştu.»

«Yalan söylüyorsun!» diye bağırdım.

Babam avucunu yine masaya çarptı. Bu kez tereyağ kâsesinin kapağı takırdayıp hopladı. Hiç kimse konuşmadı, hiç kimse kımıldamadı. Ben soluğumu tutuyordum. Derken babam kolunu uzatarak kalın işaret parmağını benim üzerime çevirdi.

Babam, «Bu çocuğu yukarı götür. Bizimle sofrada oturup efendice davranmayı öğrenene kadar da aramıza gelmesin,» diye emretti. Karanlık gözleri öfkeden irileşmiş, gür bıyığı sanki diken diken olmuştu. Devam etti. «Bütün gün çalışıp didindikten sonra sakın bir ortamda yemeğimi yemek isterim.»

Annem, «Pekâlâ, Jed. Daha fazla sinirlenme,» deyip beni elimden tuttu. «Haydi gel, Lillian tatlım.» Yemek odasından çıkarken arkama bakınca, Emily'nin hayatından çok hoşnut görüldüğünü, dudaklarında hafif bir gülümsemenin dolaştığını gördüm. Annem beni yukarıya odama çıkarırken omuzlarım sessiz hıçkırıklarımın eşliğinde kalkıp iniyordu.

Annem beni yatağıma götürerek, «Bir süre yat, Lillian canım,» dedi. «Bu akşam bizimle yemek yiyemeyecek kadar sinirlisin. Louella'ya sana yiyecek bir şeyler, bir bardak da sıcak süt getirmesini söyleyim. Oldu mu, tatlım?»

«Anne,» diye inledim. «Emily, Pamuk'u suya atıp boğdu. Onun yaptığını biliyorum.»

«Oh hayır, canım. Emily bu kadar korkunç bir şey yapamaz. Böyle bir şey söylememelisin. Özellikle Yüzbaşı'nın yanında asla. Söylemeyeceğine söz ver.»

«Yiama, anne...»

«Söz ver, Lillian, lütfen,» diye yalvardı annem.

Olur gibilerden başımı eğdim. Annemin, tatsızlıklardan kaçmak için her şeyi yapabileceğini o zamandan anlamıştım. Gerekince, burnunun

ucundaki gerçeği görmezlikten geliyordu. Başını kitaplarının içine gömer ya da anlamsız gevezeliklerime oyalanır, gerçeğe gülüp geçer ve elinde sihirli bir değnek varmış gibi onu gözünün önünden silerdi.

şimdi de, «Louella birazdan sana yiyecek bir şeyler getirecek,» diye yineledikten sonra, beni yatağımın üstünde oturur durumda bıraktı. Derin bir soluk aldıktan sonra kalkıp göleti gören pencereye yürüdüm. Zavallı Pamuk, diye düşünüyordum. Hiç kimseye bir kötölük yapmamıştı zavallı. En büyük şanssızlığı Meadovvs'da doğmuş olmasıydı. Belki benim şanssızlığım da buraya getirilmiş olmamdı. Bunun belki d gerç  k annemin ölümüne neden olmamın cezası olduğunu düşündüm Bu düşünce içimden bir şeylerin boşaldığını hissetmeme yol açtı Küçük kalbimin çarpıntıları aşağıda mideme, yukarıda kafamın içine, kadar yansiyordu. Konuşacak, beni dinleyecek bir kimsenin olmasın ne kadar isterdim.

Birden aklıma bir şeyin gelmesiyle sessizce odamdan çıktım, annemin bazı kişisel eşyasının sandıklarla kutuların içinde depolandığı koridorun ucundaki odalardan birine ayaklarımın ucuna basa basa koştum Bu odaya daha önce de göz atmıştım. Kayışlarla bağlı metal bir sandığın içine annem kendi annesinin bazı şeylerini ziynetlerini, şallarını ve taraklarını koymuştu. Bir eski dantel yığınının altında da bazı eski fotoğraflar vardı. Annem, biricik kızkardeşi Violet'in resimlerini burada saklıyordu. Onun, tüm üzüntü izlerini, onu mutsuz edebilecek herhangi bir şeyi gömmek istediğini biliyordum. Yaşım ilerledikçe onun «Gözde ırak olan gönülden de ırak olur» ilkesine göre yaşadığını daha iyi anlaya çaktım.

Kapının yanındaki gaziambasını yaktım ve eski sandığın önünd yere bıraktım. Sonra bunun kapağını açtım ve iç eteklerinin altına elimi daldırarak küçük resim destesini ortaya çıkardım. Violet'in bir çerçevesiz resmi vardı. Ona daha önce de şöyle bir bakmıştım. Ama şimdi resm kucağıma koyup gerç  k annem olan kadını uzun uzun seyrettim. Gözlerimde tatlı bir anlam, gülümsemesinde bir yumuşaklık dikkati çekiyordu Aynen annemin dediği gibi, Violet'in yüzü ufak ve kusursuz çizgileriyle güzel bir bebek yüzüydü. şimdiden sararmaya başlamış olan fotoğraf bakarken, Violet de bana bakıyormuş, gülümseyişi banaymış, gözlerindeki sıcaklık da beni avutmayı amaçlıyormuş gibi bir his duyuyordum. Ağzına, yanaklarına, saçlarına dokundum ve, «Anneciğim,» diyerek resim

mi bağırım bastım. «Çok üzgünüm. Senin ölümüne neden olmak istemezdim.»

Gülümsemesi tabii ki dudaklarından eksilmedi. Ne de olsa sadece bir resimdi bu. Ama onun, «Suç senin değildi, tatlım, inan, daima senin yanında olacağım,» dediğini ümit ediyordum.

Çerçevesi resmi dizlerimin üstüne koydum ve öbür eski fotoğrafları karıştırarak annemle genç bir adamın birlikte olduğu başka bir resim buldum. Uzun boyu, geniş omuzları, hoş bir gülümseyişi ve esmer bir bıyığı vardı. Annem onun yanında çok genç gözüküyordu, ama birlikte mutlu bir havaları vardı.

Bunların asıl annemle babam olduğunu düşünüyordum. Eğer hayatta olsalardı şimdi bu kadar mutsuz olmazdım. Gerçek annemin bana ve Eugenia'ya acıyacağına emindim. Benimle ilgilenir, beni avuttu. O an, yaşımla ilerledikçe daha da güçlenecek bir şey hissetmeye başladım: O korkunç kaderin, ben daha seslerini dahi duymadan annemle babamı benden almasıyla ne kadar çok şey kaybettiğimi.

Kafamın içinde çok uzaktan gelen, hafif, fakat sevgi dolu seslerini duyuyordum. Gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülerek kucağıma yuvarlandı. Küçük kalbim dipsiz bir kederle doluydu. Kendimi hiç şu andaki kadar yalnız hissetmemiştim.

Resme daha fazla bakmama fırsat kalmadan Louella'nın bana seslendiğini duydum. Her şeyi tekrar aceleyle yerine koydum, lambayı söndürdüm ve odama koştum. Ama bundan sonra ne zaman kendimi mutsuz hissetsem, o odaya döneceğimi, o resimleri elimde tutacağımı ve gerçek anne ve babamla konuşacağımı, onların da beni dinleyip benimle beraber olacaklarını biliyordum.

Louella tepsimi odamdaki masanın üstüne bırakmıştı. «Neredeydin, tatlım?» diye sordu.

«Hiçbir yerde,» diye yanıt verdim. Geldiğim yer benim sırrım olacaktı, kimseye açamayacağım, Louella'dan, hatta Eugenia'dan bile gizleyeceğim bir sır, çünkü küçük kızın kardeş olmadığımızı henüz öğrenmesini istemi-yordum.

Louella, «Bir şeyler yeyince kendini daha iyi hissedeceksin,» dedi. Gülümsedi. «Hiçbir şey insanın kalbini ve ruhunu güzel yemeklerle dolu bir mide kadar çabuk ısıtamaz.»

Louella bu konuda haklıydı. Ayrıca, yine karnım acıkmıştı ve kendi elma pastasından bir parçayı bana getirdiğine sevinmişim. Hiç değilse Emily'nin yüzünü görmeden yemeğimi yiyebileceğimi düşünüyorum ve bu kadarı bile beni sevindirmeye yetiyordu.

Henry ertesi gün bana Pamuk'u usulüyle gömdüğünü söyledi.

«Ulu Tanrı bütün canlı yaratıklara kendinden bir şeyler katar,» dedi. Beni Pamuk'un mezarına da götürdü. Bunun başına bir taş dikmiş, üstüne de «Pamuk» diye yazmıştı. Bunu Eugenia'ya anlattığımda oraya götürülmesi için yalvardı. Annem, havanın onun dışarı çıkması için fazla soğuk olduğunu söyledi, ama Eugenia o kadar ağladı ki, annem sonunda boyun eğdi ve iyice sarınıp sarmalanırsa gidebileceğini söyledi. Annem tarafından giydirilmesi sona erince Eugenia'nın üstünde üç kat giysi, iki bluz, bir kazak ve bir kışlık manto vardı. Annem başına da bir atkı sardı, öyle ki görünürde yalnız küçük pembe yüzü kalmıştı. Üstündeki giysiler ağır olduğundan yürümekte zorluk çekiyordu. Evden çıktığımız anda Henry onu kucakladı ve yolun kalan kısmında kollarında taşıdı.

Pamuk'un mezarı ambarın arkasındaydı.

«Kediciğin, yaşadığı yerin yakınında olmasını istedim,» diye anlattı. Eugenia'yla ben el ele tutuşarak mezar taşına bakıyorduk. İkimiz de çok üzgündük, ama ağlamıyorduk. Annem, gözyaşlarının Eugenia'nın soğuk kapmasına neden olacağını söylemişti.

Eugenia, «Kediler öldükleri zaman nereye giderler?» diye sordu.

Henry kısa, kıvrık saçlarını kaşıyarak biran düşündü. Sonra, «~~Al~~nız hayvanlar için bir cennet daha vardır, ama bütün hayranlar için değil, sadece özel hayvanlar için. Pamuk'un da şimdi orada dolaştığına ve güzel kürkünü herkese göstererek öbür hayvanları kışkandırdığına eminim,» dedi.

Eugenia, «Pembe kurdelemi de mezarına koydun mu?» diye sordu.

«Tabii ki, Bayan Eugenia.»

Eugenia, «Güzel,» deyip bana baktı. «Demek ki kurdelem de şimdi cennette.»

Henry güldü ve onu tekrar eve taşıdı. Eugenia'yı soymak o kadar uzun zamanımı aldı ki, bu kadar kısa bir yolculuk için bu kadar zahmet değeri mi diye düşündüm. Ama Eugenia'nın yüzünü görünce değdiği ne kadar verdim.

Bir daha öze! bir hayvanımız olmadı. Bir başka hayvanı da Pamuk gibi kaybedersek duyacağımız acıdan ikimiz de korkuyorduk sanırım. Böyle bir acıyı elinizde olsa asla yaşamak istemezsiniz. Ayrıca, sözünü etmememize rağmen, herhangi bir şeyi gerçekten seversek Emily'nin onu yok etmenin yolunu bulacağına, sonra da bu hareketini Kutsal Kitap'tan alınmış bir cümle ya da öyküyle haklı çıkaracağına ikimiz de emindik.

Babam, Emily'nin dinle ilgilenmesinden ve Kutsal Kitap'ı öğrenmesinden büyük gurur duyuyordu. Pazar günleri devam ettiğimiz din dersinde rahibe yardım ediyor ve Bayan Walker'in sınıfındakinden de daha despotça davranıyordu. Canları oynamak isterken bir sınıfa kapatılan çocuklar dikkatlerini toplayamıyorlardı. Rahip, Emily'ye yaramazlık yapanların ellerine vurmaya yetkisi vermişti. O da ağır cetveli intikam kılıcı gibi kullanarak, olmayacak zamanda gülümseyen veya gülen herhangi bir kız ya da erkek çocuğun parmaklarının üzerine indiriyordu.

Bir pazar günü rahip odadan çıktığı bir sırada hayale daldığım için bana ellerimi açtırdı ve cetveli avuçlarıma indirdi. Ne ağladım, ne de inledim, sadece bakışımı onun yüzüne dikerek acıya katlandım. Sonra saatler boyunca avuçlarımı kapayamayacaktım. Bu yüzden anne-me yakınmamın bir yararı olmayacağını biliyordum. Babama gittiğim takdirde ise, o, Emily öyle düşündüğüne göre dayacağı hak ettiğimi söyleyecekti.

O yıl, yani ilk okul yılımda, kış ilkbaharı, ilkbahar da yazın ilk günlerine her zamankinden çabuk dönüştü. Bayan Walker ikinci sınıf öğrencisi kadar iyi okuyup yazdığını, matematikte ise daha bile ileri olduğumu söylemişti. Kelimeler benim için gerçekten büyüleyiciydi. Yeni bir kelime gördüğüm anda onu araştırıp anlamını öğrenmek istiyordum. Babamın kitapları her ne kadar benim becerimin çok ötesindeyse de onları okuyup anlamaya çaba gösteriyordum. Hiç kuşkusuz şu ya da bu cümleyi ve resim altlarını anlıyordum tabii. Her yeni keşifle kendime güvenim artıyordu.

Annem başarılı olduğumu biliyordu tabii, Kutsal Kitap'tan biri bölüm okuyup babama sürpriz yapmamı önerdi. Bütün kelimeleri heceleyemeyi öğrenene dek her gece birlikte çalıştık. Sonunda, ilk okul yılının sonlarına doğru bir gece sofraya oturduğumuzda annem yemekten; önce Yirmi Üçüncü Mezmuru okuyacağımı bildirdi.

Emily şaşırmış göründü. Annemle benim ne kadar uzun zamandır bu mezmurun üzerinde çalıştığımızı bilmiyordu. Babam arkasına yaslanıp dı ve ellerini masanın üstünde devşirerek bekledi.

«Tanrı benim yol gös...tere...nimdir ve ben...»

Bir kelimeyi okurken her kekeleyişimde Emily gülümsüyordu.

Bir ara sözümü kesti. «Baba, Lillian okumasını bitirene kadar açlıktan öleceğiz.»

Fakat babam, «Kes,» dedi. En sonunda okumam sona erince başımı kaldırdım. Babam okumamı onamış gibi başını eğdi.

«Aferin, Lillian,» dedi. «Bu mezmuru her gün çalışıp bugünkünden iki kat daha çabuk okumanı istiyorum. O zaman bir akşam yemeği! öncesinde onu bize tekrar okursun.»

Emily, «Bunu daha çok bekleriz,» diye homurdandı. Ama annemi bir yılın içinde bir ikinci sınıf öğrencisi gibi okumayı öğrenmekten daha olağanüstü bir iş yapmışım gibi gülümsedi. Beni herkese göstermeye bayılıyor ve bunun için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Özellikle o meşhur kuzu çevirme partileri bunun için en uygun fırsattı. Bu yaz yapılacakların ilkinde sadece birkaç gün kalmıştı.

Görkemli kuzu çevirme partileri oldum olası Meadowvs'un bir geleceği olmuştu. Ve Booth'lar partileri için hangi günü seçerlerse seçsinler, o gün havanın mutlaka güzel olacağına inanılırdı. Partimizin günü gelince bu efsane bir kez daha doğrulandı. Haziran ayında nefis bir cumartesi günüydü.

Minik bulutlarla bezeli gökyüzü gözkaşaştırıcı bir maviydi o gün.] Kuşlar, konuklar kafilesinin çok geçmeden görüneceğini sezmiş gibi manolya ağaçlarının dallarının arasında heyecanla uçuşuyorlardı. Tüm hizmetkârlar son dakikadaki bir temizlik işiyle, möblelere yer değiştirmekle ve şölenin son hazırlıklarını yapmakla meşguldü.

Geniş odaları ve yüksek tavanları yüzünden bazan karanlık ve kası1

vetii olabilen büyük ev bile pırıl pırıl güneş sayesinde şenlenmişti. Annem bütün perdelerin yanlara çekilip ipek kordonlarla bağlanmasında, bütün pencerelerin açılmasında ısrar etmişti. Ve ev, şık davetiyelerini mizi alan yörenin tüm önemli aile bireyleri tarafından inceleneceği için, bir gün öncesinden geride tek bir toz zerresi kalmamacasına temizlenip parlatılmıştı.

Krem renkli duvarlar temizlikten parlıyor, maun ve ceviz möbleler ışıldıyordu. Yıkılmış ve cilalanmış yerler gözkaşıtıyor, halılar da temizlikten adeta yeni gibi görünüyordu. Evin içinde bir engelle karşılaşmadan esen ılık rüzgâr, gardenya, yasemin ve gül kokularını beraberinde getiriyordu.

O görkemli kuzu çevirme partilerimizi çok seviyordum, o sayede evin içinde ve dışında konuşmalar ve gülüşlerin duyulmadığı tek bir köşe kalmıyordu. Çiftlik de böylece, kendini, olması gereken biçimde göstermek fırsatını buluyordu. Kış uykusundan uyanan bir dev gibiydi. Babam hiç bu kadar yakışıklı ve geleneklerinden bu kadar gururlanır gözükmemişti.

Yemek hazırlıkları bir gece öncesinden başlamış, kuzuların kızartılacağı çukurlar da kazılmıştı. Şimdi hepsinin içinde kızıl korlar vardı, etler şişlerin üstünde dönüyor, suları damlıyor ve sıcak kömürlerin üstünde cızırdıyordu. Dışarıda yanan ceviz kütüklerinin ve kızaran domuz ve koyun etlerinin kokuları herkesin burnuna doluyordu. Babamın bütün köpekleriyle ambarın kedileri faaliyet alanının kıyısında dolanıyor, artıkların ve kırıntıların onlara atılacağı anı gözlüyorlardı.

Ambarın arkasında Pamuk'un mezarına uzak olmayan bir köşede ayrı bir ızgara çukuru vardı. Evin hizmetkarlarıyla çiftlik işçileri burada konukların uşakları ve arabacılarıyla birlikte toplanarak patates, bumar vo ekmekten oluşan kendi şölenlerine katılacaklardı. Çoğu zaman kendi müziklerini de kendileri çalıyor, bazan da en iyi atlar tarafından çekilen şık arabalarıyla gelen iyi giyimli ve varlıklı kişilerden daha çok eğleniyor gözüküyorlardı.

Annem, günün ışımasıyla ilk konukların gelmeye başladıkları dakikalar arasında evin içinde ve çevresinde adeta uçarak gidip geliyor, komutlar veriyor ve çalışanları denetliyordu. Uzun piknik masalarına iitül keten örtüler yayılmasını ve katı banklarda oturmaktan hoşlanma

yacak konuklar için evden daha yumuşak sandalyeler getirilmesini kontrol ediyordu.

İlk konukları arkalarından gelenler aralıksız izledi, öyle ki arab yolumuz göz açıp kapayana kadar binek atları, arabalar ve birbirlerin selamlayan insanlarla doldu. Önceleri çocuklar da dışarıdaydı ve sa' lambaç, elim sende türünden oyunlar oynamak üzere evin önünde çimlerin üstünde toplanmışlardı. Cıyıklamaları ve kahkahaları ambar kın (angıçlarını hızla uçuşup daha sakin köşeler aramaya sevk ediyordu Emily'nin görevi çocukları denetleyip, hiçbirinin, uygunsuz ve zarar verici bir şey yapmamasına gözkulak olmaktı. Çiftlikte hangi yerlerin yasa' bölge olduğunu otoriter bir sesle ilan ettikten sonra, emre karşı gelenle ti durdurmak için araziyi bir polis gibi arşınlamaya koyulmuştu.

Hanımlar arabalarından iner inmez iki grup oluşturmuşlardı. Yaşlı; ca hanımlar güneşten ve böceklerden korunmak kadar, şakalaşmak v dedikodu yapmak için eve girdiler. Genç kadınlar ise kameriyenin v bankların yolunu tuttular. Orada bazıları genç adamlarla flört ederke öbürleri, şık giysilerinin içinde keşfedilmeyi umutla beklemekteydiler.

Yaşlıca erkekler ufak gruplar halinde toplaşmışlar, politikayı ve i hayatını tartışıyorlardı. Yemek servisinin yapılmasından önce baba daha önce Meadovvs'a gelmemiş olan birkaç erkek konuğunu yanı alarak evi gezdirmeye ve özellikle kütüphanedeki duvarda asılı tü silah koleksiyonunu göstermeye götürdü. Koleksiyonunda düello pist leleri ve kısa namlulu cep tabancaları kadar İngiliz tüfekleri de vardı.

Annem her tarafta birinci sınıf ev sahibesi rolünü oynuyor, beyi kadar hanımlarla da gülüşüyor ve laflıyordu. Bu tür görkemli partil onu daha da güzelleştiriyordu. Altın renkli saçları, rengi ve yumuşa' ğıyla göz kamaştırmak için hiç de elmaslı bir tarak gereksinmiyord Gözleri heyecan ve hayat doluydu, gülüşünün ise müzikal bir tonu va dı.

Bir gece önce her zaman olduğu gibi yine gardrobunun fakirliği den ve bir yıl önceki partiden beri kalçalarının ne kadar genişlediğind yakınmıştı. Babamla Emily onu urnursamamışlardı bile. Onunla ilgil nen sadece ben olmuştum, o da niçin yakındığını anlayamadığım içi Babamın onu alışveriş yapmaya götürmeye yanaşmamasına karşı annemin dolaplar dolusu giysileri vardı. Her zaman yeni bir şeyler ya tırmayı ya da satın almayı başarıyor, saçları ve giysileri her zaman s-

modaya uygun oluyordu. Kutu kutu iskarpinleri ve çekmeceler dolusu takıları vardı. Bunlardan bazılarını babamla evlendiği zaman beraberinde getirmiş, bazılarını da evlendikten sonra almıştı.

Annemin bir gün şişmanlayacağını veya çirkinleşeceğini düşünemiyordum, ama o, kalçalarının genişleyip her ne giyse onu su aygırına benzettiğini iddia ediyordu. Yine her zamanki gibi Louella'yla Tottie'nin her ikisi de ona en çok yakışacak ve kusurlarını en iyi maskeleyecek giysileri seçmesine yardım etmek için çağırmıştı.

Tottie tuvalet masasının aynasının önünde oturan annemin saçlarını saatler boyu fırçalamıştı. Annemin saçları uzundu, hemen hemen beline kadar iniyordu, ama o, bunları taratıp topuz biçiminde toplatıyordu. Bu hazırlıkları seyretmek, hanımların kuaförlerini ve giyecekleri son moda giysileri görür gibi olmak, gelişme yolundaki dişiliğimi uyarmıştı. Şöleden önceki saatleri Eugenia'yla geçirerek onun saçlarını fırçaladım ve kendi saçlarımı ona fırçalattım.

Kuzu çevirme şöleni, annemin, Eugenia'nın öbür çocukların arasına karışmasına ve gölgede oturması ve fazla koşmaması koşuluyla saatlerce dışarıda kalmasına izin verdiği ender zamanlardandı. Sevinçle coşku ve özellikle temiz hava yanaklarını pembeleştiriyordu, öyle ki bir süre için bile olsa hasta bir küçük kıza benzemiyordu. Manolya ağacının altında oturup erkek çocukların güreşmelerini ve gösteriş yapmalarını, kızların da anneleriyle ablalarını taklit ederek kırıltmalarını seyretmek onu hoşnut ediyor ve heyecanlandırıyordu.

Öğleden sonranın ileri saatlerinde bol yemek ve içkiyle karınları doyan herkes bir yerlerde oturdu kaldı, yaşlılardan bazıları ise gölgede uyuyakaldılar. Delikanlılar ât nalı oyunu oynuyorlardı, çocuklar ise çığlıkları ve kahkahalarıyla yetişkinleri rahatsız etmemeleri için daha uzağa kovalandılar. Yorgun olduğu gözden kaçmayan Eugenia'yı o sırada protestolarına aldırmayarak biraz uyuması için içeri götürdüler.

Zavallı kardeşime acıyarak onunla birlikte içeri girdim ve gözkapakları uykuya daha fazla karşı koyamayarak kapanana kadar yatak odasında yanında oturdum. Solukları düzgünleşince parmaklarımın ucuna basarak dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapadım. Öbür çocuklar şimdi evin arkasında karpuz yemekle meşguldüler. Evin içinden geçerek arka kapıların birinden dışarı çıkmaya karar verdim.

Koridorda koşar adımlarla ilerledim. Babamın çalışma odasının

yanından geçerken merakımı uyandıran bir kadın gülüşü duydum. Merakımı uyandırmıştı, çünkü hemen arkasından birisinin alçak sesle konuştuğu kulağıma alınmıştı. Genç kadın yine kıkırdadı. Çalışma odasına onun haberi olmadan birilerinin girdiğini bilse babam müthiş kızıdı caktı. Daha doğrusu, öyle düşünüyordum. Birkaç adım geri giderek yine içerisini dinledim. Sesler fıslıtiya dönüşmüştü. Merakım daha da fazla kamılandığından çalışma odasının kapısını atımd ve içeriye bir göz attım. Darlene Scott'u arkadan görüyordum. nndeki erkeğin, altına elini soktuğu eteği ağır ağır yukarı kalkıyordu. Derin bir soluk almanın önüne geçemedim. Çift beni duymuştu. Darlene bana doğru dönünce erkeğin kim olduğunu görebildim ...babamdı.

Rengi birden öylesine pancar kesildi ki, derisi eriyecek sandım. Sert bir hareketle Darlene Scott'u kenara iterek bana doğru yürüdü.

Omuzlarımı kavrayarak, «Evin içinde işin ne?» diye sordu. Bana doğru eğilince, nefesinin naneyle karışık viski koktuğu dikkatimi çekmişti. «Bütün ocuklara evin dışında kalmaları söylenmişti,» diye ekledi.

«Ben... ben...» diye kekeledim.

Babam omuzlarımı sarsarak sordu. «Evet?»

Darlene yaklaşıp elini babamın omuzuna dayadı. «Belki de kızcağız sadece korkmuştur,» dedi. Bu sözler babamı biraz sakinleştirmiş göründü. Beni bırakıp doğruldu.

Darlene Scott yörenin en güzel genç kadınlarından biriydi. Kızıl sarı renkli, gr saçları, mine çiçeği gibi mavi gözleri vardı. Ona geçerken bakıp iini çekmeyen yaşıtı genç erkek yok gibiydi.

Bakışım babamın üzerinden Darlene'e çevrildi. Genç kadın bir yandan elbisesini düzeltirken bana gülümsüyordu.

Babam, «Evet?» diye yineledi.

«Uykuya dalana kadar Eugenia'nın yanındaydım, baba. şimdi de oynamak için dışarı çıkıyorum,» dedim.

Babam, «yleyse git,» dedi. «Bir daha da odaların iini gözetleyip casusluk yapma. Duydun mu?»

«Evet, baba,» dedim ve önüme baktım. Bakışlarındaki ateş sanki iime işlemiş, dizlerim birbirine vurana dek titretmişti beni. Babamı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sanki daha önce görmediğim bir yabancı'nın karşındaydım.

Babam, «Haydi dışarı,» deyip gürültüyle ellerini ırttı. Hızla dönüp

odadan dışarı fırladım. Darlene'nin arkamdan kıkırdadığını duyuyordum.

Dışarıya çıkınca kapının önünde durup derin bir soluk aldım. Kalbim o kadar kuvvetli çarpıyordu ki, göğsümde bir delik açacak sandım. Çok şaşkındım. Babam sanki niçin elini Darlene Scott'un eteğinin altına sokmuştu? Annem neredeydi?

Birden arkamdaki kapı açıldı. Yine babamla karşılaşmak korkusuyla döndüm. Belki hâlâ öfkeliydi ve bana söyleyecek ya da yaptıracak bir şey anımsamıştı. Ama kapıdaki babam değil, Emily'di.

Gözlerini kısarak, «Burada ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Hiç,» diye atıldım.

«Babam, çocukların eve sokulmasını istemiyor,» dedi.

«Ben kimseyi eve sokmadım. Eugenia'nın yanındaydım.»

Emily delici bakışını yüzüme dikmişti. Gözcülük görevi gereği o da arkamdan eve girmişti. Mutlaka o da babamla Darlene Scott'u duymuştu. Yüzünde bunun böyle olduğunu anlatan bir anlam okudum, ama ona sormaya cesaret edemedim. Bir an asıl o bana soracakmış gibi durdu, ama sonra o bakış kayboldu.

Çirkin bir sırıtişla, «Haydi koş, küçük arkadaşlarına katıl,» diye omretti.

Evden o kadar hızlı uzaklaşmaya çalıştım ki bir ağaç köküne ayak üm takıldı. Fakat dengemi korudum, durup arkama bakınca Emily'yi honimle alay eder görmeyi bekliyordum. Fakat o gitmişti bile. Bir hayalet gibi görünürden silinmişti.

Yazın başındaki o öğleden sonra kendi çocuksu kafamla Meadows'un pek çok hayalet barındırdığına karar verdim. Bunlar Henry'nin lıyaletleri gibi mehtaplı gecelerde uluyan ve tavanaralarında bir aşağı lır yukarı yürüyen türden değillerdi. Bunlar, bazılarının kalplerinin için (je yaşayan ve başkalarının kalplerini karartan türdendiler.

Gururlu Güney tarihini yansıtan bu büyük çiftliğe getirilişimden beri ilk kez içindeki gölgelerden ürktüm. Burası sözüm ona benim evimdi, flına içinde eskisi gibi özgürce ve masumca dolaşamayacaktım.

Şimdi geçmişe baktıkça sağlığımızı birçok şekillerde kaybettiğimizi inliyorum. Bunların en acı vereni, bizi sevdikleri ve üzerimize titredikleri ayları kimselerin gerçekte kendi kendilerini ve zevklerini daha çok liklerinin bilincine varmamızdır. Bunun acı oluşunun nedeni de ger

çekte ne kadar yalnız olduğunuzu anlamanıza yol açmasıdır.

O öğleden sonra başka çocukların neşesine katılmak ve büyüme] ye eşlik eden düşkünlüklerini ve güçlüklerini elimden geldiğince ertelemek için yoluma devam ettim. O yaz, çocukluğumun değerli bir parça] sını zamanından çok önce kaybettim.

Uğursuz Kızdan Ahlaksız Kadına

Şimdi geçmişi düşündükçe o günlerde yazdan sonbahara, sonbahardan da kışa olağanüstü bir hızla geçiliyordu gibi geliyor bana. Yalnız, ilkbaharın çiçekli yüzünü göstermesi daha uzun zaman gerektiriyor] du. Belki de sabırsız olduğum ve kış hiç bitmeyecekmiş gibi uzadı] için bana öyle geliyordu.

İlk kar daima Noel'i, şöminede gürül gürül yanan bir ateşi, nefti sofraları, deste deste armağanı ve ağacımızı süslemenin zevkini ı ki b] iş çoğu zaman Eugenia'yla bana bırakılırdı ı çağırıyordu. Kış, kırların üzerine umut dolu beyaz ve yumuşak örtüsünü yayıyordu. O kış akşar] larında bulutlar lacivert renkli bir göğün üzerinden kayıp geçtikten sonra, ay ve yıldızlar karı ışılatıyordu. Yukarı kattaki pencereden kuru bir sarı tarlanın, içinde minik elmasların yüzdüğü bir süt denizine dönü] meşini seyredebiliyordum.

Okuldaki erkek çocuklar kışı heyecanla karşılıyorlardı. Çıplak elleri] ni buz gibi karların içine daldırıp neşeyle gülebilmeleri beni öyle şaşırtı] yordu ki. Bayan Walker kartopu atmaya karşı bizi sertçe uyarıyordu. Okul arazisinde veya yakınında kartopu savaşı yaparken yakalanma] cezası çok ağırdı, bu da Emily'ye ona karşı gelenleri tehdit etmek için bir silah daha sağlıyordu.

Öyleyken, donan göllerle göletlerin buz tabakası yeterince sağla olunca kızakla kaymak ve buz pateni yapmak özellikle erkek çocuklar] zevk dolu saatler vaat ediyordu. Zavallı Pamuk'u yutalı beri görmd bile istemediğim Meadows'daki göletimiz de donmuştu, ama onu beslem] yen ırmağın hırçınlığı nedeniyle buz tabakası ince ve aldatıcıydı. Aral] mizdeki bütün akarsular kış aylarında daha hızlı akarlar, suları da • daha bol, çok soğuk ve berrak olurdu.

Çiftlik hayvanlarımız kışın daha durgun olurlardı. Görünüşe bakılırsa, mideleri, burun delikleriyle ağızlarından sızan buzlu bir havayla doluydu. Yoğun kar yağdığı zaman domuzlarla tavuklara, ineklerle atlara acırdım. Henry üzülmemi, onların vücutlarının daha kalın derileri, tüyleri ve kılları olduğunu söylerdi, ama kuzey rüzgârları doğayı kırbaçlarken ve her küçük çatlağı bile keşfedene kadar evi kuşattıkları zaman bir canlının ısıtılmamış bir ambarda üşümeyeceğine benim yine de aklım ermiyordu.

Aşağı katın şöminesiz arka odalarında yatıp kalkan Louella'yla oda hizmetçileri, soğuğa karşı tuğlalar kızdırır ve bunlarla yataklarını ısıtmaya çalışırlardı. Henry günün büyük bir kısmında koca evdeki sayısız şömineye odun sağlamakla meşgul olurdu. Babam, çalışma odasının fırın gibi sıcak olmasını şart koşuyordu. Bu odaya saatlerce, hatta bazan günlerce girmediği halde, tesadüfen girip de içerisini soğuk bulursa yaralanmış bir canavar gibi kükrer, herkesin sağa sola koşup Henry'yi aramasına neden olurdu.

Kış aylarında Emily ile benim okula kadarki yürüyüşlerimiz bazan oldukça tatsız geçer, bazan da rüzgârlar, kar ve yağmur yağışları ve don yüzünden hemen hemen olanaksız olurdu. Annem birkaç kez Henry'yi de bizimle yollamıştı. Ama babam evdeki çeşitli görevleriyle zamanını öylesine dolduruyordu ki, adamcağız okula gidiş dönüş yolculuğunu yapamaz olmuştu.

Kış mevsimi Emily'yi hiç rahatsız ediyora benzemiyordu. Zaten bütün yıl boyunca çatık kaşlarla geziyordu. Bir yandan da, tekdüze gri uökyüzü ona zevk duyuruyor denebilirdi. Böylesi, dünyanın karanlık ve kasvetli bir yer olduğuna ve ancak dindarlıkla aydınlanabildiğine olan inancını destekliyordu. Uzun bacakları hiç aksamayan düzenli bir ritmle bizi okula götüren yolda ilerlerken Emily'nin kafasından nelerin geçtiğini hep merak etmişimdir. Rüzgârın ağaç dallarının arasında acı acı ötmesi, gökyüzünün, insana geceyarısı olduğunu zannettirecek kadar karanlık olması, havanın, burun deliklerimizi minik buz kristalleriyle dolduracak kadar soğuk olması hiçbir şey farkettilmiyordu. İnsanı iliklerine kadar donduran bir sağanağın altında yürümek bile Emily'nin yüzünün ifadesini değıştirmiyordu. Gözleri daima uzaklardaki bir noktaya takılı olurdu. Alnında ve yanaklarında eriyen kar tanelerinin de farkında

olmazdı. Ayakları, elleri hiç üşümezdi, öyleyken parmakları benimkiler kadar, ince uzun burnu ise benimkinden bile fazla kızarırdı.

Ya yakınmalarımı duymazlıktan gelir ya da Tanrı'nın bizim için yarattığı dünyayı eleştirmeye cüret ettiğim için dönüp bana lanetler yağdırırdı.

«İyi ama Tanrı niçin bu kadar üşümemizi ve mutsuz olmamızı istesin?» diye bağıırırdım. Emily o zaman, benim hakkımdaki kuşkularını doğrular gibi bir baş hareketiyle, «Sen pazar sabahları rahibin dediklerini dinlemiyor musun?» diye tıslardı. «Tanrı kararlılığımızı güçlendirmek için bize eziyet çektirir, sınavlardan geçirir.»

«Ne kararlılığı bu?» Bilmediğim bir konuyu öğrenmek için soru sormaktan hiç çekinmezdim. Hatta Emily'ye bile.

Emily, «Şeytanla ve günahla savaşmak kararlılığımızı,» diye sorumu yanıtladı. Arkasından azametle doğrularak ekledi. «Senin kurtulman için iş işt en geçmiş olabilir. Zaten sen uğursuzun tekisin.»

Bunu bana hatırlatmak için bir tek fırsatı bile kaçırmıyordu.

Emily'nin bana yakıştırdığı bu laneti, «Hiç de değil,» diye yalanladım. O, haklı olmanın, Tanrı'nın buyruklarını özel olarak duymuş olmasının güveni içinde yürümeye devam etti. Bu denli büyük bir gücü üstlenme hakkını kim ona veriyordu? Rahibimiz yoksa babam mı? Emily'nin Kutsal Kitap hakkındaki bilgisi babamın hoşuna gitmesine gidiyordu ama, yıllar geçtikçe Emily'le, benimle ve Eugenia kadar ilgilenmez olmuştu. Aradaki büyük fark, Emily'nin bunu umursamamasıydı. Hiç kimse yalnız olmaktan onun kadar zevk alamazdı. Kimsenin kendisine layık bir arkadaş olabileceğine inanmıyor, her ne sebeptense özellikle Eugenia'dan kaçıyordu.

Korkunç hastalığına karşı savaşında sürekli uğradığı yenilgilere karşın, Eugenia'nın tatlı gülümseyişiyle yumuşak tavırlarında hiçbir değişiklik olmamıştı. Vücudu hep ufak tefek ve kırılıverecekmiş kadar narin, yazın olduğu kadar kışın da Virginia eyaletinin güneşinden korunan teni manolya kadar beyaz kalmıştı. Dokuz yaşındayken dört, beş yaşındaki bir çocuktan farklı görünmüyordu. Yaşı ilerledikçe vücudunun güçlenmesi, onu hapseden acımasız hastalığının da kuvvetten düşmesi umdundan hiç vazgeçmiyordum. Ama tam tersine, azar azar kuvvetten düşen o oluyor, ondaki bu değişikliklerin her biri yüreğimi parçalıyordu.

Yıllar geçtikçe onun evin içinde bile dolaşması zorlaşıyordu. Merdi

venleri çıkmak o kadar vaktini alıyordu ki, çıkışını duymak başlı başına bir işkenceydi. Ayağının, acı dolu bir sonraki adımı atmasını beklemek uzun saniyeler sürüyordu. Daha çok uyuyor, her şeye rağmen gürleşip güzelleşen saçlarını fırçalaması kollarını ağrıtıyor, fırçalama işini benim ya da Louella'nın bitirmesini beklemek zorunda kalıyordu. Görünüşe bakılırsa en çok canını sıkın şey okurken gözlerinin yorulmasıydı. Annem sonunda onu gözlük almaya götürmek zorunda kaldı. Takmak zorunda kaldığı kalın çerçeveli ve camlı gözlüğün onu bir kurbağaya benzettiğini söylüyordu. Ama hiç değilse okumasına olanak veriyordu bu çirkin gözlük. Hemen hemen benim kadar çabuk okumasını öğrenmişti.

Annem emekli bir öğretmen olan Bay Templeton'u Eugenia'ya ders vermesi için tutmuştu, ama kızcağız on yaşına geldiğinde uzun dersler yapacak enerjisini yitirdiği için, derslerinin dörtte bire indirilmesi gerekmişti. Okuldan sonra odasına koştduğumda aritmetik ödevini yaparken ya da grameri sökmeye çalışırken uyuyakaldığını gördüğüm çok oluyordu. Defteri dizlerinin üstünde, kalemi hâlâ küçük parmaklarının arasında kalmış oluyordu. Genellikle elindekileri alıyor, üstünü yavaşça örtüyordum. Eugenia sonradan yakınıyordu.

«Beni sanki niçin uyandırmadın, Lillian? Zaten yeterince uyuyorum. Gelecek sefer omuzumu sarsarsın, olmaz mı?»

«Evet, Eugenia, tabii,» demekle birlikte, ona iyi geleceğini ümit ettiğim derin uykusundan onu uyandırmaya içim elvermiyordu.

O yıl annemle babam doktorun önerisine uyarak Eugenia'ya bir tekerlekli sandalye satın aldılar. Annem olanları her zamanki gibi görmezlikten gelmeye, Eugenia'nın hastalığının ağırlaşması gerçeğini reddetmeye çalışmıştı. Küçük kızın kötü günlerinden kötü havayı ya da yediği veya yemediği bir şeyi sorumlu tutmaya çalışıyordu.

Yeni bir kaygımı açmak için ona geldiğim zamanlar, «Eugenia iyileşecek,» diyordu. «Herkes iyileşir, Lillian tatlım, özellikle çocuklar.»

Annem nasıl bir dünyada yaşıyordu acaba? Yoksa hayatlarımızın bir sayfasını çevirip her şeyin iyiye doğru değiştiğini göreceğini mi sanıyordu? O yapay dünyasında o kadar rahattı ki. Hanım arkadaşlarının ilginç dedikoduları tükenince, onlara, romantik roman kahramanlarını, gerçekte yaşıyorlarmış gibi, anlatıp duruyordu. Annemin anlatmaya başlı

lamasını izleyen ilk birkaç saniye boyunca herkes, kimden söz ettiğini anımsamak için kafasını kurcalıyordu.

Bayan Rovving, «İyi ama ben Julian Summers diye birini anımsamıyorum,» deyince, annem kısa bir duraklamanın arkasından gülmeye başlıyordu.

«Tabii ki anımsamazsın, şekerim. Julia Summers yeni okumaya başladığım *Gönül Ağacı* adlı romanın kahramanlarından biridir.»

Bu sözlere herkes gülmeye başlar, annem de, Eugenia gibi küçük kızların daima iyileştikleri ve tekerlekli sandalyeden kalktıkları pembe dünyasında yaşamayı sürdürmek sevdasıyla anlatısına devam ederdi.

Bununla birlikte, tekerlekli sandalyesi alınınca, onu evin içinde dolaştırabilmem ya da anneme göre hava yeterince sıcak olduğu zamanlar dışarıya çıkarabilmem için Eugenia'yı bu koltuğa oturtmasa için teşvik ettim. Henry o zamanlar koşup gelerek Eugenia'nın basamakları inmesine yardım eder, küçük kızla koltuğunu bir defada kaldırır verirdi. Ben de kardeşimi, yeni buzağıyı ya da civcivleri görmesi için çiftlikte dolaştırırdım. Çiftlikte yapılacak o kadar çok iş, Eugenia'nın görmek isteyeceği o kadar çok ilginç şey vardı ki.

O, özellikle ilkbahar başlarını çok seviyordu. Taze bir yeşil fon üzerinde pembe ve beyaz çiçeklerle donanmış ağaçları görebilmesi içiri onu tekerlekli sandalyesiyle arazide gezdirdiğim zaman, bakışları gülücüklerle ıslı ıslı oluyordu. Kırklar sarı altın çiçekleri ve nergislerle doluydu. Bütün bunlar Eugenia'yı heyecanla dolduruyor, kısa bir süre içiri dahi olsa hastalığını unutmasına yardım etmemi sağlıyordu.

Hoş, o bu yüzden yakınmıyordu ya. Kendini kötü hissettiği zamanlar bütün yaptığı, bana bakıp, «Artık içeri girsem iyi olacak, Lillian. Bir süre uzanmak istiyorum,» demekten ibaret kalıyordu. Ama hemen sonra «Yalnız ne olur yanımda kal ve Niles Thompson'un dün sana nasıl baktığını ve okuldan dönerken sana neler anlattığını bana tekrar anlat,» diye yalvarıyordu.

Tam zamanını bilemem, ama kardeşim Eugenia'nın, benimle ve anlattıklarım ile yaşadığını çok erken bir tarihte anlamıştım. Yıllık kuziy çevirme ve başka partilerimizde anlattığım kız ve erkek çocukların çoğunu görüyordu, ama onlarla arasında bir iletişim olmadığından odasının dışında olan bitenleri öğrenmek için bana güveniyordu. Eve arkada

getirmeyi denemiştim, ama çoğu, Eugenia'nın solunmasına yardım eden aygıtlar ve ilaç şişeleriyle dolu odasında huzursuz oluyorlardı. Ben, Eugenia'nın yaşına göre ne kadar ufak tefek olduğunu görenlerin çoğunun ona anormal gözüyle bakmamalarından kaygılanıyor, Eugenia'nın ise onların bakışlarındaki korku ve rahatsızlığı görecekt kadar zeki olduğunu biliyordum. Bir süre sonra eve yalnızca haber getirmenin daha kolay olduğuna karar verdim.

Yatağında gözleri kapalı ve dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle yatan küçük kızkardeşimin yanına oturarak, okulda olanları elimden geldiğince ayrıntılı olarak anlatıyordum. Kızcağız o gün öğrendiklerimizi bilmek istedikten başka, kimin neyi yaparak başının derde girdiğini de merak ediyordu. Daima öbür kızların neler giydiklerini, saçlarını nasıl (aradıklarını, nelerden söz etmeyi sevdiklerini, neler yaptıklarını bilmek istiyordu. Emily'nin davranışlarını yendiğimde Eugenia başını sallıyor, «O sadece gze girmek istiyor,» gibilerden bir şeyler söylüyordu.

«O kadar hoşgrl olma, Eugenia,» diye itiraz ediyordum. «Emily, Bayan Walker'i, babamı veya annemi hoşnut etmeye çalışmaktan daha fazlasını yapıyor. Kendi kendini hoşnut ediyor. Bir canavar olmak hoşuna gidiyor onun.»

Eugenia bunun zerine, «O, nasıl dediğin gibi olabilir?» diyordu.

«İnsanları ezmeyi ve zalim davranmayı ne kadar sevdiğini, hatta pazar günleri din dersinde avuçlarıma naslı değnekle vurduğunu biliyor-sun.»

Eugenia o zaman, «Ona bunları yaptıran rahip, değil mi?» diye soruyordu. Annemin kötü şeyler düşünmemesi için ona bu saçmaları anlattığını biliyordum. Annem büyük bir olasılıkla Emily hakkında Eugenia'ya anlattıklarına kendisi de inanmak istiyordu. Böylece o da gerçekle yüzleşmekten kurtulacaktı.

«Rahip attığı dayaktan haz duymasını da söylemiyor ya,» diye ısrar ittim. «O sırada gözlerinin nasıl parladığını görmelisin. Adeta mutlu görünüyor.»

«O kadar da canavar ruhlu olamaz, Lillian.»

«yle mi? Yoksa Pamuk'u unuttun mu?» Bu sözler ağızımdan çıkar çıkamaz Eugenia'nın ne kadar sarsıldığını görünce hemen pişman oldum. Fakat üzüntü ifadesi yüzünden pek çabuk silindi ve yine gülümsedi.

«Bana Niles'ı anlat, Lillian. Niles'ı duymak istiyorum. Ne olur...»

Sakinleşerek, «Pekâlâ,» dedim. Niles Thompson'dan söz etmeyi zaten seviyordum. Eugenia'ya en gizli duygularımı bile açabilirdim «Saçlarını kestirmesi gerekiyor,» dedim gülerek. «Saçları gözlerinin ve burnunun üstüne dökülüyor. Sınıfta ona ne zaman bakacak olsam, per cemlerini yanlara ittiğini görüyorum.»

Ona birkaç gün önce anlattığım bir şeyi anımsayan Eugenia, «Saç lan simsiyah,» dedi. «Karga gibi.»

Gülümseyerek, «Evet,» diye bu sözü doğruladım.

Eugenia gözlerini açıp gülümsedi. «Bugün yine sana bakıyor muy du? Ne olur, söyle.»

Gözleri ne kadar da parlıyordu. Yalnızca gözlerinin içine bakacak olsam, hasta olduğunu unutabilirdim.

«Ona ne zaman gözüm ilişse bakıyordu,» diye fısıldadım.

«O zaman da kalbin giderek daha hızlı çarpıyor, soluk almakta güç lük çekiyordun, değil mi?» Evet gibilerden başımı eğdim. Eugenia ekle di. «Aynen benim gibi, ama daha iyi bir nedenle.» Küçük kız, ona kızma ma vakit bırakmadan tatlı tatlı güldü. «Ne dedi? Dün okuldan dönerken ne dediğini bana yine söylesene.»

«Okuldaki herkesin arasında en tatlı benim gülümsediğimi söyle di,» diye karşılık verdim. Emily ile ikizlerin birkaç metre arkasında yan yana yürüyorduk. Niles küçük bir taşı ayağıyla yuvarladıktan sonra baş ını kaldırmış ve işte baklayı ağzından çıkarmıştı. Bir an ne diyeceğimi nasıl bir karşılık vereceğimi bilememiştim. Sonunda, «Teşekkür ede rim,» diye gevelemiştim.

Eugenia'ya, «Ancak bu kadarını söylemek aklıma geldi,» diye anlat tim. «Bir delikanlıyla nasıl konuşacağımı bilmek için annemin romantik romanlarından birkaçını okumam lazım galiba.»

Eugenia, «Hiç merak etme. Sen en doğrusunu söyledim. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi söylerdim,» dedi.

«Sahi mi?» O sahneyi anımsamayı sürdürdüm. «Onların evlerinin yoluna kadar başka bir şey söylemedi. Sonra, 'Yarın görüşürüz, Lilli an,' diyerek uzaklaştı. Onun da benim kadar sıkıldığını biliyorum. Keş ke daha fazla bir şey söyleyebilseydim,» dedim.

«Söylersin,» dedi Eugenia. «Bir dahaki sefere.»

«Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak. Herhalde beni budalanın biri sanıyordur.»

«Zannetmem. Öyle bir şey sanamaz. Sen okulun en akıllı kızsın.» Eugenia gururla ekledi. «Emily'den bile daha akıllısın.»

Gerçekten de öyleydim. Fazladan okuduğum için, birkaç sınıf üstümdeki çocukların bilmesi gereken şeyleri biliyordum. Tarih kitaplarını adeta yutuyor, babamın çalışma odasında saatlerce oturup Eski Yunan ve Roma'yla ilgili kitapları okuyordum. Bayan Walker önerse bile, günahkâr zamanlar ve günahkâr insanlarla ilgili diye Emily'nin okumaya yanaşmadığı birçok şeyler vardı. Dolayısıyla ben mitoloji ve eski çağlar hakkında onun bildiğinden çok fazlasını biliyordum.

Sayıları çarpmada ve bölmede de Emily'den daha ileriydim. Bu da onu deli ediyordu. Bir keresinde aritmetikle boğuştuğu sırada yanına delmişim. Omzunun üzerinden bakmış, hesaplayıp sayı dizinin altına kaydettiği toplamın yanlış olduğunu söylemişim.

Parmağımla işaret ederek, «Bu kolondan sonrakine iki sayısını geçirmeyi unuttun,» dedim.

Hızla döndü. «Çalışmamı gözlemeye nasıl cesaret edersin. Yaptığım hesabı kopye etmek istiyorsun,» diye beni suçladı.

«Oh hayır, Emily,» dedim. «Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum.»

«Senin yardımını istemiyorum. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu 'takın bir daha bana söylemeye kalkma. Yalnız Bayan Walker bunu yapabilir.»

Omzumu silkerek onu yalnız bıraktım. Ama arkama bakınca kâğıda kaydettiği toplamı alelacele silmekte olduğunu gördüm.

Doğrusunu söylemek gerekirse, aynı damın altında yaşamamıza ve aynı iki kişiyi anne, baba olarak tanımamıza rağmen, üçümüz ayrı ayrı dünyalarda büyümüştük. Eugenia'yla ne kadar çok vakit geçirirsem geçireyim, onunla birlikte ne kadar çok şey yaparsam yapayım, onunla aynı şeyleri hissedemeyeceğimi, vaktinin çoğunu içeriden dış dünyayı seyrederek geçirmesinin zorluğunu tam anlamıyla değerlendiremeyeceğimi biliyordum. Emily'nin ise Tanrı'sı beni korkutuyordu. Mam, Tanrı'nın öfkesi ve intikamıyla tehdit ettiği zaman beni titretmeyi uyarıyordu. Bir yandan da, Emily'nin gururla ortalıkta dolaşmasına kar-

şın, Eugenia gibi değerli bir varlığın acı çekmesine izin verdiği için Ta rı'nın mantıksız ve acımasız olduğunu düşünüyordum.

Emily de kendine özgü bir dünyada yaşıyordu. Eugenia'dan far olarak, Emily çaresiz ve gönülsüz bir tutsak değ iidi. O, kendini gerç tahta ve alçı duvarlar değil, öfke ve nefret duvarlarının arasına haps meyi seçmişti. Her küçük aralığı Kutsal Kitap'ın bir alıntısıyla tıkamış Rahibin dahi Emily'den korktuğunu, onun eskiden işlediği karanlık günahı keşfedip Tann'ya söyleyeceğinden çekindiğini düşünmüşü dür.

Meadows'da gerçekten yaşayan, kırlarında koşan, ırmaklarına ta lar atan, çiçekleri koklayan, tütün bitkisinin hoş kokusunu soluyan, iş lerle gevezelik eden, çiftlikte çalışanların hepsini adlarıyla çağıran sad ce bendim. Gönüllü olarak büyük evin bir bölümüne kapanıp geri kal kışmaları bilmezlikten gelmiyordum.

Böylece, asıl kökenimle ilgili gerçeğin hayatımı karartmasına Emily gibi bir ahlaya sahip olmama rağmen, Meadovs'daki çocuklu ğ umdan haz duyduğumu söyleyebilirim.

O sıralar Meadovs'un çekiciliğini hiçbir zaman kaybetmeyeceğ düşünürdüm. Fırtınalar gelip geçecek, fakat arkasından daima ılık bir il bahar gelecekti. Tabii, o sıralar çok gençtim. Bu evin ne kadar karan ve soğuk olabileceğini, çocukluğ um sona erer ermez ne kadar yal kalacağımı aklımdan bile geçirmiyordum.

On iki yaşındayken vücudumda bazı değişiklikler farketmeye baş dım. Annem de bunları gözlemiş olmalı ki, güzel bir genç kadın, Gü yin bir yıldızı olacağımı söylüyordu. Güzel olarak anılmak, özelli annemin hanım arkadaşlarının, saçlarımın yumuşaklığına, tenimin ren ne ve gözlerimin güzelliğine hayranlıklarını dile getirmeleri hoş bir ş di. Bana bir gece kadar kısa gelen bir zaman süresi içinde elbiseler yer yer daralmaya başladılar, hem de kilo aldığım için değil. H hayal gücüm beni aldatmıyordu. Yüzümdeki çocuksu tombulluk eri vücudumun düz ve erkeksi çizgileri çarpıcı biçimde kıvrılmaya başlam tı. Daima ince kemikli ve zayıf yapılı olmuştum, ama iki ucundan tu lup uzatılmış izlenimi veren Emily kadar uzun boylu olmaktan uzaktı

Uzun boyu Emily'ye olgun bir hava vermişti, ama bu sadece yüzünde kendini belli ediyordu. Bir dişi olarak gelişmesinin kalan kısmı ya unutulmuş ya da görmezlikten gelinmişti. Vücudunun çizgileri benimkiler kadar yumuşak ve narin değildi. Henüz on iki yaşında olmama rağmen, göğüslerimin onunkilerin iki katı olduğuna emindim. Hoş, Emily'yi hiç soyunmuş, hatta iç çamaşırlarıyla bile görmemiştim ya.

Bir gece banyo yaptığım sırada annem içeri girmişti. Kadınsı gelişmemin başladığına dikkat ederek, «Aman Tanrım,» diye bağırdı. «Göğüslerin benimkilerden de erken geliyor. Sana yeni iç çamaşırları satın almamız gerekecek, Lillian.»

Annem vücudumun, bana bakan delikanlıları nasıl mahvedeceğini yineledikçe, tepeden tırnağa kızardığımı hissediyordum. Hepsi bana, «yüzümün ve vücudumun her bir çizgisini belleklerine naksetmek ister uibi» derin derin bakacaklardı. Annem romanlarındaki sözlerle deyimleri her fırsatta her günkü hayatımıza uygulamayı seviyordu.

Aradan bir yıl geçmeden ilk kez aybaşı oldum. Hiç kimse neyle karşılaşacağıma dair beni uyarmamıştı. İlkbahar sonlarında bir gün Emily ile ben okuldan dönüyorduk. Hava şimdiden yaz kadar sıcaktı, dolayısıyla Emily ile ben entarilerimizin üzerine bir şey giymemiştik. Allahtan Thompson ikizleri ve Niles'dan az önce ayrılmıştık, aksi halde utancımın yerin dibine girerdim. Aniden karnıma müthiş bir kramp girdi. Sancı o kadar müthişti ki, midemi kavrayarak iki büküm oldum.

Durmak zorunda kaldığı için canı sıkılan Emily hızla döndü ve beni otların üstüne çökmüş durumda inler görünce yüzünü buruşturdu. Bana doğru birkaç adım atarak ellerini kemikli kalçalarına dayadı, Dirsekleri ince derisini öylesine geriye doğru ki, kemiklerinin dışarı fırlayacağını sanabilirdiniz.

«Neyin var senin?» diye sordu.

«Biliyorum, Emily. Ama o kadar canım yanıyor ki.» Yeni bir spazmın karnıma saplanması üzerine yine acı acı inledim.

«Kes şunu!» diye bağırdı Emily. «Boğazlanan bir domuz gibi cıvıklıyorsun.»

«Elimde değil ki,» diye inledim. Gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı büzülüyordu.

Emily yine yüzünü buruşturdu. «Ayağa kalk ve yürü,» diye emretti.

Doğrulmaya çalıştımsa da başaramadım. «Yapamıyorum.»

Emily, «Seni burada bırakırım ha,» diye beni tehdit etti. Bir an düşündü. «Herhalde yediğin bir şey yüzündendir. Her zamanki gibi Niles'in yeşil elmasından bir lokma ısırmadın mı?» Emily'nin yemek arasında Niles'la beni gözetlediğini biliyordum zaten.

«Hayır, bugün yapmadım,» dedim.

«Her zamanki gibi yalan söylediğine eminim.» Emily yoluna devam etmek üzere döndü.

Oramda garibime giden sıcak bir ıslaklık hissettiğim için bacaklarımın arasını yokladım, sonra parmaklarıma bakınca, kanı gördüm. B seferki ulumam, aramızda bir kilometrelik yol olmasına rağmen, Meadows'daki işçiler tarafından duyulduysa hiç şaşmam.

«Bana korkunç bir şeyler oluyor!» diye bağırdım ve Emily'nin d< görmesi için avuçlarımı açtım. Kana baktıkça ablamın gözleri irileşiyor ince, uzun dudakları lastik bir bant gibi yanaklarının içine giriyordu.

Elimi nereme götürdüğümü ve neden o kadar sancılı çektiğimi bir den anlayarak, «Sen aybaşı olmuşsun!» diye bağırdı. Suçlar gibi işare parmağını üzerime dikerek yineledi. «Sen aybaşı olmuşsun!»

Başımı salladım. Ne demek istediğini ve neden o kadar kızdığını anlayamadım.

«Çok erken.» Emily kızıl ya da kızamık olmuşum gibi benden adım uzaklaşıyordu. «Çok erken,» diye yineledi. «Sen şeytanın tohum sun, bundan hiçbir şüphem yok.»

«Hayır, Emily, hayır. Lütfen dur...»

Emily tiksintiyle başını salladı ve dualarından birini mırıldanarak uzaklaşmaya başladı. Beni arkasında korku içinde bırakarak geri adımlarla ilerliyordu. Ağlamaya başladım. Tekrar kontrol ettiğimde hâlâ kanadığımı gördüm. Hatta kan bacağımın iç yanından aşağı süzülüyordu. Korku içinde haykırdım. Karnımdaki sancılı kesinlikle hafiflememişti, ama kanı görmek, bana canımın yanmasını unutturdu. Ayağa fırladım. Kriz halinde hiçkırarak ve bütün vücudum zangır zangır titreyerek ileriye doğru bir adım attım, sonra bir adım daha... Kanın çorabımın içine aldığını hissettiğim halde, bacağıma bakmıyordum. Midemi bastırarak ilerlemeye devam ettim. Eve vardığımda bütün kitaplarımla defterlerimi çimenlerin üstünde unuttuğumu anımsadım. Bu daha da çok ağıma ma yol açtı.

Emily kimseyi uyarmamıştı. Her zamanki gibi eve girmiş ve oda

na çıkmıştı. Sokak kapısını açıp uluyarak içeri girdiğimde annem kurmalı gramafonda bir plak dinliyor, bir yandan da en yeni romanını okuyordu. Ağladığımı duyunca odadan dışarı fırladı.

«Şimdi de ne oldu?» diye bağırdı. «Romanın en ilginç yerindeydim...»

«Anne,» diye feryat ettim. «Bana korkunç bir şey oldu! Yolda gelirken farkettim. Birden karnıma müthiş kramplar girdi ve kanamaya başladım. Ama Emily kaçıp beni orta yerde bıraktı. Kitaplarımın hepsini de orada unuttum!» inlemeye başlamıştım.

Annem yaklaşınca bacağımdan aşağı süzülen kanı gördü.

Sağ avucunu yüzüne götürerek, «Aman Tanrım!» dedi. «Sen aybaşı olmuşsun.»

Şok halinde ona baktım. Kalbim göğsümden dışarı fırlayabilecekmiş kadar hızlı atıyordu.

«Emily de öyle dedi,» dedim. Yanaklarıma akmış yaşları silerek sordum. «Bu ne demek?»

«Bu demek ki...» Annem içini çekti. «Benim beklediğimden daha erken bir tarihte bir kadın olacaksın demek.» Bana elini uzattı. «Haydi gel, tatlım. Seni önce temizleyelim, sonra da önlemlerimizi alalım.»

«Ama kitapları yolun üstünde bıraktım, anne.»

«Henry'yi onları almaya yollarım. Sen hiç merak etme. Ama önce senin çarene bakmamız lazım.»

«İyi de, anlayamıyorum. Karnım ağrıdı, sonra da kanamaya başladım. Yoksa hasta mıyım?»

«Bu bir kadın hastalığıdır, Lillian tatlım.» Annem bundan sonra elimi avucuna alıp beni dehşet içinde bırakan bir şey söyledi. «Bundan sonra her ay aynı şeyi yaşayacaksın.»

«Her ay mı!» Eugenia'nın bile her ay bu kadar korkunç şeyler başına gelmiyordu. «İyi ama niçin, anne?» diye ısrar ettim. «Benim yolunda gitmeyen neyim var?»

Annem, «Senin, yolunda gitmeyen hiçbir şeyin yok.» dedi. «Bütün kadınların başına gelir bu.» içini çekti. «Artık bunun üzerinde durmayalım. Tatsız bir konu çünkü. Düşünmek bile istemiyorum. Benim başıma geldiği zaman gerekeni yapıyorum, ama gereğinden fazla üzerinde durmuyorum.»

«Ama çok canım yanıyor, anne.»

«Biliyorum, canım. Benim bazan ilk bir, iki gün yatakta kalmam bile gerekiyor.»

Annemin vakit vakit yatağından çıkmadığı günler vardı. Bunun üzerinde durmamıştım, ama şimdi bu davranışında bir düzenlilik olduğunun farkına varıyordum. Babam böyle zamanlarında anneme kızıyor, çok kez özel iş yolculuklarından birine çıkıyordu.

Odamda annem bana sancıyla kanamanın ne anlama geldiğine dair kısa bir açıklama yaptı. Artık kadınlığa adımımı atmıştım. Vücudumun, bir bebek sahibi olmama olanak sağlayacak biçimde değişmiş olmasını bilmek, beni dehşet içinde bırakmıştı. Bu konuda daha çok şey bilmek istiyordum, ama annem, sorduğum soruları ya duymazlıkla tan geldi ya da suratını buruşturarak bu tür korkunç şeyleri konuşmamızı yalvardı. Annem bundan sonra aybaşı zamanlarımda nasıl önlem alacağımı da bana öğretti ve tartışmamızı böylece sona erdirdi.]

Ama merakım kamçılanmıştı bir kere. Daha çok bilgi sahibi olmalı, sorularımın yanıtlarını bulmalıyım. Babamın tıp kitaplarından daha çok şey öğrenmek umuduyla kütüphaneye indim. Gerçekten de bir kadının üreme sistemiyle ilgili bir bölüm buldum ve kanamanın her ay tekrarlanmasının nedenini ayrıntılı biçimde öğrendim. Daha da büyüüp vücudum daha fazla geliştikçe, beni başka ne gibi sürprizlerin beklediğini merak etmemek elimde değildi.

Emily bir ara kütüphaneden içeriye başını uzatınca benim yerde okumaya dalmış olduğumu görmüştü. Öylesine dalmıştım ki tepeme! dikilene kadar onu duymadım.

Kadın üreme organlarının resmine bakarak, «Ne kadar iğrenç dedi. «Ama senin böyle bir resme bakmana hiç şaşmadım.»

«Hiç de iğrenç değil,» dedim. «Sadece anatomi bilgisi bu. Oku kitaplarımızda rastladığımız bilgiler gibi bir şey.»

«Ne münasebet. Okul kitaplarımızda asla böyle bir şey bulunmaz.»

Omuzlarımı silktim. «Şöyle ya da böyle, başıma gelenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek zorundaydım.» Emily bana ters ters bakıyordu. Yerden bakınca, ablam daha da uzun boylu ve zayıf göründü gözümde. Yüzünün keskin çizgilerini gören, kafasının bir granit parçasından yontulmuş olduğunu sanırdı.

«Yani bunun anlamının ne olduğunu, niçin başımıza geldiğini bilmiyor musun?» diye sordu.

«Hayır,» der gibi başımı sallamam üzerine, kollarını göğsünün altına da çaprazladı ve bakışını tavana dikti.

«Havva'nın Cennette yaptıklarından dolayı Tanrı'nın bizi lanetlemesinin ürünüdür,» dedi. «O andan itibaren gebelik ve çocuk doğurmakla ilgili her şey acı verici ve iğrenç olmuştur.» Emily bakışını yine bana çevirdi. «Acıyla iğrençliğin niçin bu kadar erken olarak senin başına geldiğini tahmin edemiyor musun?» Sorusunu kendi yanıtladı. «Kendin olanüstü kötü olduğun, canlı bir lanet olduğun için.»

Yaşlardan buğulanmış gözlerle, «Hayır, değilim,» diye geveledim.

Emily gülümsedi. «Bunun her gün yeni bir kanıtını görüyoruz. Bugün başına gelen de ek bir kanıt.» Birden tehtidini savurdu. «Annemle babam da bunu ergeç anlayarak seni, doğru yoldan sapmış kızlara ait yurtlardan birine yollayacaklar.»

Buna pek de güvenmemekle birlikte, «Hiç de değil,» dedim. Ama ya Emily doğru söylüyorsa? Çünkü başka her konuda haklı olduğunu görmüştüm.

«Evet, seni yollayacaklar,» diye ısrar etti. «Yollamaya mecburlar, yoksa başımıza arka arkaya bir sürü uğursuzluk getireceksin. Göreceksin.» Emily yine kitaba baktı. «Belki de babam şimdi içeri girip senin bu iğrenç şeyleri okuduğunu ve resimlerine baktığını görecektir. Devam et sen.» Ablam böyle diyerek hızla döndü ve güvenli adımlarla kütüphaneden çıktı. Sözleri beni büsbütün korkutmuştu. Kitabı acele kapayıp raftaki yerine bıraktım. Sonra odama çekilerek Emily'nin tükürür gibi ağzından çıkan korkunç şeyler hakkında kafamı çalıştırdım. Ama ya haklıysa? Bunu çok merak ediyordum.

Ya haklıysa?

Kramplarım hâlâ çok şiddetli olduğu için, yemeğe inmek istemiyordum, ama sonra Tottie kitaplarım ve defterlerimle gelerek Eugenia'nın beni sorduğunu, okuldan sonra niçin odasına uğramadığımı merak ettiğini söyledi. Eugenia'yı görmek arzusu bana güç verdi ve durumu açıklamak için yanına gittim. Anlattıklarımı yattığı yerden benim kadar şaşkınlıkla dinledi. Ben sözümü bitirince başını salladı ve aynı şeyin acaba bir gün onun da mı başına geleceğini sordu.

«Annem ve okuduğum kitaplar herkesin başına geldiğini anlatıyor du,» dedim.

Eugenia bir falcı tavrıyla, «Benim başıma gelmeyecek,» dedi. «Vücudum ölümüne kadar küçük bir kız vücudu olarak kalacak.»

«Böyle korkunç şeyler söyleme,» diye bağırdım.

Eugenia gülümsedi. «Aynen annem gibi konuştun.» Gerçekten de öyle yaptığımı itiraf ettim ve okuldan döndüğümde beri ilk kez gülümsemedim.

«Ne yapayım, sen böyle korkunç ve iç sıkıcı laflar ettiğin zaman, annem gibi konuşmaktan kendimi alamıyorum.»

Eugenia omuzlarını silktili. «Senin anlattıklarına bakarsak ilk aybaşı mı yaşamamam o kadar korkunç ve iç sıkıcı görünmüyor bana.»

Bu sözleri beni güldürdü. Bana üzüntülerimi unutturmada Eugenia'nın üstüne yoktu.

O gece yemekte babam niçin iştahsız olduğumu ve solgun görünüşümü bilmek istedi. Annem ona durumu anlatınca, babam dönüp bana bir garip baktı. Beni sanki ilk kez görüyordu. Gözleri kısıldı.

Annem içini çekti. «Lillian da Violet kadar güzel olacak.»

Babamın yanıtı beni şaşırttı. «Evet, haklısın.»

Masanın öbür yanında oturan Emily'ye gözüm ilişti. Yüzü pancar gibi olmuştu. Babamın, Meadows'a laneti ve uğursuzluğu getirdiğimi düşünmemesine sevinmiştim. Emily de bunu anlamıştı sanırım.

Bundan sonra bende ki değişiklikler daha az çarpıcı oldular. Göğüslerim azar azar gelişmeyi sürdürdü. Derken bir gün annem aralarında; bir yarığın belirdiğine dikkatimi çekti.

Fısıltı halindeki bir sesle, «Göğüslerimizin arasındaki o küçük karanlık erkekleri büyüler,» dedi.

Bundan sonra okuduğu kitapların birinde göğüslerinin arasındaki aralığı gözönüne sermek ve daha da belirginleştirmek için elinden geleni yapan bir kadın kahramanı anlatmaya girişti. Göğüslerini kaldıran, dışarı uğramalarına neden olan ve aralarındaki yarığı daha da derinleştiren iç çamaşırları kullanıyordu. Böyle bir şeyin düşüncesi bile kalbimin atışlarını hızlandırıyordu.

Annem, «Erkekler onun arkasından türlü laflar ediyorlar, onu erkek;

leri kasten kışkırtmakla suçluyorlardı,» dedi. «Bundan sonra erkekleri, senin de o tür bir kız olduğunu düşünmeye sevkedecek bir şey yapmama dikkat etmelisin, Lillian. Öyleleri dürüst bir erkeğin saygısını kazanamayan hafif kadınlardır.»

Alelaide ve anlamsız gözükten birçok şey şimdi yeni bir anlam kazanmış ve tehlike vaat etmeye başlamış, Emily eminim kimse ondan öyle bir şey istemediği halde, yeni bir sorumluluk üstlenmişti. Bir sabah okula giderken kendisi bana bunu söyledi.

«Artık aybaşı da olduğuna göre ailemizin yüzünü kızartacak bir şey yapacağına eminim. Ama şunu iyi bil ki gözüm üzerinde olacak.»

Aynı sert sesle, «Ailemizin yüzünü kızartacak bir şey yapmayacağım,» diye karşılık verdim. Bendeki bir başka bir ilginç değişim de güçlü bir özgüven duygusuydu. Sanki üzerime bir olgunluk çökmüş, beni olduğumdan bilmem kaç yıl yaşlandırmıştı. Emily'nin artık beni korkutamayacağını düşünüyordum. Ama o, kendine özgü emin ve küstah tavrıyla sadece gülümsedi.

«Evet, bizi hem de çok utandıracaksın,» dedi. «İçindeki kötülük her fırsatta binbir şekilde biçimlenecektir.» Bu kehanetten sonra dönerek, her zamanki üstün tavrıyla uzaklaştı.

Artık spot ışıklarının altında olduğumu, her hareketimin, ağzımdan çıkacak her sözün ölçülüp tartılacağını anlıyordum. Bluzumun her bir düşmesinin ilikli olduğundan emin olmak zorundayım. Bir erkeğin fazla yakınında dursam, Emily'nin gözleri merakla doluyor, her hareketimi izliyordu. Bir kolun koluma sürünmesini, bir omzun benimkine dokunmasını ya da Allah korusun, göğsümün bir erkek çocuğa değmesini bekliyordu. Bu hareketler, birinin yanından geçerken kazara bile olsa hemen saldıracaktı. Beni flört etmekle suçlamadığı bir tek gün geçmiyordu. Onun gözünde ya fazla gülümsüyor ya da omuzlarımı fazla anlamlı biçimde oynatıyordum.

Bazan sofrada benim hafif bir kız olduğumu ima eden sözler söylüyor, Kutsal Kitap'tan bunu vurgulayan bölümler okuyordu. Böyle zamanlarda babamı bana yine bir garip bakarken yakalıyordum. Ama artık Emily'nin haklı olduğunu düşünüyormuş, benim şeytanın kızı olduğuma inanmış gibi bir hali vardı. Bu gibi zamanlarda çok rahatsız oluyor, bakişımı hemen babamdan kaçıırıyordum.

Emily'nin avının üzerine atılmaya hazır bir atmaca gibi tepemden

eksik olmamasına rağmen, içimde bazı duygular geliyordu. Bir yandan erkek çocuklarla ve özellikle Niles'la birlikte olmayı istiyor, aynı zamanda da suçluluk duyguları hissediyordum. Niles gülümsemem eskiden de beğenirdi, ama şimdi onu adeta ipnotize ediyordum. Sınıfta ne zaman arkama dönecek olsam, onu, kara gözlerinde tatlı ve yumuşak bir bakışla bana bakarken yakalıyordum. O zamanlar kıpkırmızı oluyor, göğüslerimden eksik olmayan karıncalanma, midemin üzerinden dolana dolana kasıklarına kadar iniyordu. Herkesin duygularımı yüzümden okuyabileceğini düşündüğümünden önce Emily'nin beni gözetleyip gözetlemediğine emin olduktan sonra, önüme bakıyordum. Ne çare ki onun bakışlarını hemen her zaman üzerimde buluyordum.

Şimdi okul dönüşlerimizde Emily, Niles'la benim arkamdan yürümek için daima geride kalıyordu. İkizler onun ağır yürüyüşünden yakınıyorlardı, ama Emily onları ya duymazlıktan geliyor ya da beklemeyp gitmelerini söylüyordu. Niles da hiç kuşkusuz Emily'nin bakışlarını hissediyor, dolayısıyla benimle arasında hatırı sayılır bir uzaklık bırakmaya dikkat ediyordu. Birbirimize kâğıt veya kitap verecek olsak Emily'nin karşısında parmaklarımızın birbirine değmemesine özen gösteriyorduk.

Bununla birlikte, bir öğleden sonra Emily'nin tetikteki bakışlarından geçici bir süre kurtulduk. Bayan Walker kırtasiye işlerine yardımcı olması için derslerden sonra kalmasını istemişti. Emily öğretmene yardımcı olmanın sağladığı fazladan sorumluluktan, güç ve otorite duygusundan hoşlandığı için kalmaya seve seve razı oldu.

Kapıda beni, «Doğru eve dön ha,» diye uyardı. Beni bekleyen Niles'a ve ikizlere bakarak ekledi. «Ve Booth ailesinin yüzünü kızartacak bir şey yapmamaya dikkat et.»

«Ben de bir Booth'um,» diye karşılık vermem üzerine çirkin çirkin sırıtarak bana arkasını döndü.

Eve yürürken hırısından titriyordum. Her zamanki gibi acele eden ikizler, Niles'la benim ilerimizden yürüyorlardı. Çok geçmeden gözden kayboldular. Niles'la ben yürüdüğümüz kadar Latince dersimize çalışıyor, özellikle fiillerin çekimini tekrarlıyorduk. Niles birden durup sağa sapan bir patikayı işaret etti. Evine giden yolun başındaki sapağa çok yakındık.

«Bu tarafta büyük bir göl var,» dedi. «Küçük bir çağlayanla besleni

yor. Suyu da o kadar berrak ki, içinde, sürü halinde yüzen balıkları görebilirsin. Orayı görmek ister misin? Buraya çok yakındır.» Ekledi. «Orası benim gizli yerim. Küçükken orasının sihirli bir yer olduğuna inanırdım. Hâlâ da inanıyorum.» Bu itiraftan sonra utanarak bakışını ben- den kaçırdı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Niles gizli bir şeyi benimle paylaşmak istiyordu. Göl hakkında hissettiklerini kızkardeşlerine bile anlatmadığına emindim. Bana duyduğu güven hem gururumu okşamış, hem de beni çok duygulandırmıştı.

«Buraya çok yakınsa gidebiliriz.» dedim. «Çünkü eve geç kalma- mam lazım.»

«Gerçekten çok yakın,» dedi. «Haydi gel.» Ani bir hareketle elimi yakaladı. Bundan sonra patikaya saptı ve beni arkasından sürükledi. Gülerek itiraz ettimse de, o yürümeye devam etti, aniden ormanın için- de gizli küçük göl görüldü. Suyun öbür yanındaki çağlayana bakakalı- mıştık. Gölün çevresindeki çalılarla otlar başka her yerdekinden daha yeşil daha gür görünüyordu, su ise başka yerlerdekinden berraktı. Küçük balık sürülerinin bir sualtı balesini hatıra getiren senkronizasyon- la hareket ettiklerini görebiliyordum. Yarısına kadar suya batmış bir kütüğün üstüne tünemiş bir baba kurbağa bize baktı, sonra vakvakladı.

«Çok haklıymışın, Niles. Burası gerçekten sihirli bir yer,» dedim.

Arkadaşım gülümsedi. «Beğeneceğini biliyordum.» Hâlâ elimi tutu- yordu. Devam etti. «Bir şey beni üzdüğü zamanlar buraya gelirim ve aradan birkaç saniye geçmeden yine mutluluk duyarım. Dahası var,» diyerek ekledi. «Bir dilek tutmak istersen, yere diz çök, parmak uçlarını suya batır, gözlerini kapa ve ne istiyorsan içinden geçir.»

«Sahi mi söylüyorsun?»

«Haydi. Denesene.»

Derin bir soluk aldım ve iç gıcıklayıcı bir şey dilemeyi düşündüm. Niles'la benim öpüşmemizi istedim. Bu elimde değildi: gözlerimi kapa- yınca öyle yaptığımızı görmüştüm. Parmaklarımı suya batırdıktan sonra tekrar ayağa kalktım ve gözlerimi açtım.

Niles, «Bana ne dilediğini söyleyebilirsin,» dedi. «Söylemen gerçek-leşmesini engellemez.»

«Söyleyemem,» diye karşılık verdim. Kızardığımı mı yoksa onun, dileğimi gözlerimden mi okuduğunu bilemem, ama içimden geçenleri anlamış görünüyordu.

«Dün ne yaptım, biliyor musun?» dedi. «Buraya geldim ve ne yapıp ne edip seni buraya, gölü görmeye gelmeye razı edebilmeyi diledim.» Kollarını iki yana açtı. «İşte bak,» dedi. «Buradasın. Şimdi dileğini bana söyleyecek misin?» Hayır, gibilerden başımı salladım. Niles, «Ben ne diledim, biliyor musun?» diye devam etti. Gözlerindeki anlam kadife gibi yumuşaktı. «Hayatımda öpeceğim ilk kızın sen olmanı diledim.»

Bu sözleri duyunca kalbim duracak gibi oldu, sonra giderek daha hızlı atmaya başladı. Niles hem de bu noktada nasıl benimle aynı şeyi dilemiş olabilirdi? Gerçekten sihirli bir göl müydü burası? Tekrar suya baktım, sonra bakışımı ona çevirdim. Kara gözlerinde derin bir özlem okunuyordu. Gözlerimi kapadım ve çekine çekine ona doğru uzanmaya başladım. Anında dudaklarının yumuşak ve sımıcak dokunuşunu dudaklarımın üstünde hissettim. Çok hızlı bir öpücük oldu bu. Gerçek olduğu konusunda insana kuşku duyuracak kadar hızlı. Gözlerimi açınca onu hâlâ yanibaşımda, hemen dudaklarıma sahip olabileceğim kadar yakınımda gördüm. O da gözlerini açtı ve bir, iki adım geriledi.

«Kızma,» dedi. «Kendime hakim olamadım.»

«Kızmadım.»

«Sahi mi?»

«Hayır.» Dudağımı ısırdım ve itiraf ettim. «Ben de aynı şeyi istemiş-tim.» Hemen arkasından, geldiğimiz patikadan gerisin geriye koşturmayla başladım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, patlayıvermesinden korktum. En sonunda soluk soluğa yola çıktım. Saçlarım dağılmış ve alnımla yanaklarımın üstüne dökülmüştü. Bir an heyecanımdan Emily'yi görmedim. Ama sonra dönüp okul yönüne göz atınca, ablamın ağır adımlarıyla yaklaştığını gördüm. Birden olduğu yerde durdu. Aynı anda Niles da ormandan çıktı. ı

Az önce tüy kadar hafif olan kalbim şimdi kurşun kadar ağırlaşmıştı. Hiç duraklamadan eve kadar koştum. Emily'nin suçlayan bakışını arkamda hissediyordum. Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra dahi onun, «Kaltak,» diye bağırdığını duydum.

İlk Ask

Odama korkudan titreyerek yatağımın üstünde oturuyordum. Eve girince annemi görmemiştim, ama babamın çalışma odasının yanından geçerken kapının açık olduğunu ve babamın yanında viski bardağı olduğu halde çalıştığı gözümemişti. Kültablasının içindeki purosundan bir duman helezону yükseliyordu. Önündeki kâğıtlardan başını kaldırmadı. Yukarı koşup saçlarımı düzelttim, ama yanaklarımı ne kadar ovuşturur sam ovuşturayım kızartılarını gideremedim. Hayatımın sonuna kadar suçlu görünmekten ve utanç duymaktan korkuyordum. Ama niçin? Bu kadar korkunç olan ne yapmışım?

Şöyle ya da böyle, olağanüstü bir deneyim yaşamıştım. Bir erkeği öpmüştüm... hem de dudaklarından ve hayatımda ilk kez. Ama bu, annemin roman kitaplarındaki gibi olmamıştı. Niles beni kollarının arasına alıp ayaklarımı yerden kesmemişti. Sonuç yine de benim için annemin kitaplarındaki kadınların o ünlü, uzun öpücükleri kadar heyecan verici olmuştu. O romanlardaki kadınların saçları rüzgârda uçuşuyor, erkekğin dudakları çıplak omuzlarında ve enselerinde dolaşıyordu. Niles'in de böyle yapmasının düşüncesi beni hem korkutuyor, hem de heyecanlandırıyordu. Öyle bir durumda bayılır mıydım acaba? Niles'in kollarının arasında kendimden geçer, annemin romanlarındaki kadınlar gibi çaresiz kalır mıydım?

O sahneyi yaşamak, Niles'la kendim hakkında hayale dalmak için yatağıma uzandım.

Birdenbire koridorda ağır ayak sesleri duydum, ama bunlar ne ilinili'ye aittiler, ne de anneme. Babamın ağır ayak sesleriydi. Çizmeleflin parke zemin üstündeki takırtısı şüphe götürür gibi değildi. Acele doğruldum ve soluğumu tuttum. Onun, geçip kendi yatak odasına gideceğini umut etmiştim, ama o kapımda durdu, bir an sonra da içeri girdi. ' kapiyı arkasından kapadı. Annem bir kere onu dolaplarımın büyütülmesi gerektiğini göstermek için odama getirmişti. Sonra, kızamık geçirdiğim zaman babam beni görmek için kapı aralığında durmuştu, ama hasta çocuklarla birlikte olmaktan nefret ederdi, hatta küçük kızı Eugene'in yanında bile benim yanımda olduğundan daha fazla kalmazdı. 'Mama girdiği zamanlar onun ne kadar iri olduğuna, eşyamin onun

yanında ne kadar küçük görüldüğüne dikkat etmekten kendimi alamazdım. Yakın zamanda okuduğum bir öyküyü anımsayarak, tıpkı Gülliv Cüceler Ülkesinde olduğu gibi, diye düşündüm.

Ama babam çeşitli odalarda başka görünürdü zaten. Zarif möbeller ve biblolarla bezeli salonda her yerdekenden rahatsız görünürdü, Annemin değerli vazolarını ve heykelciklerini iri ellerinin arasına alacak olsa, hepsinin kalın parmaklarının arasında ezilip toz olacaklarını düşündüğüne eminim. İpekli kumaş kaplı sedirin üstünde ya da ince iskeletli ve yüksek arkalı koltukta belli ki çok eğreti oturuyordu. O, mobellere nin kalın, geniş ve sağlam olmasını istiyor, annemin, onun kendini pahalı Fransız stili koltuklara küt diye bırakışından yakındığı zamanlar hoşnutsuzluğunu bağırarak dile getiriyordu.

Ama Eugenia'nın odasında hiç sesini yükseltmezdi. Orada yürüyüşü bile hafifliyordu. Eugenia'ya annemin değerli biblolarından biriyimi gibi çekinerek dokunduğunu biliyordum. Ama fazla sevgi gösteren bir değildi. Küçük bir kız olduğumuz zamanlar bizi öpecek olsa, öpücük dudaklarını yanağımıza hafifçe dokundurmasından ibaret kalırdı. Sonr da bizi öpmek genzini tıkamış gibi, hafifçe öksürmek gerektiğini duyardı Emily'yi öptüğünü hiç görmedim. Anneme karşı da aynı şekilde davranır, onu bizim yanımızda ne kollarının arasında tutar, ne öper, ne de ona herhangi bir sevgi gösterisinde bulunurdu. Annem bunu umursa gözükmezdi, Eugenia'yla ben durumu tartıştığımız zaman, kitaplarda neler yazılı olursa olsun, karı kocanın arasının böyle olması gerektiğine sonucuna varırdık. Öyleyken ben, annemin romantik romanlarını bu kadar sevmesinin bir nedeninin bu mu olduğunu merak ederdim, çünkü kü romansı bulabildiği tek yer kitap sayfalarının arasıydı.

Babam sofrada her zamankinden azametli gözükür, yemek önceindeki dua töreni sırasında bize karşı kilisenin yüksek düzeydeki bir yöneticisi gibi davranır, sonra da yediklerine ve kendi düşüncelerine dalar, sadece bazan annemnin söylediği bir şey üzerine gerçeğe dönerdi. Sesi o zamanlar daha sert, daha derin olurdu. Konuşması ya da b soruyu yanıtlaması gerektiği zamanlar bu işi çabuk çabuk yapar, be de yemeklerini yalnız başına yemeyi ve ailesi tarafından rahatsız edilmeyi bin kat yeğleyeceği izlenimini uyandırır.

Çalışma odasında her zaman Yüzbaşı'ydı, yazı masasının arkasında otururken ya da dolaşırken tam bir asker tavrı sergiliyordu. Güne

subay üniforması giymiş ve güneşte ışıldayan kılıcını takmış babasının portresinin altında oturduğu yerden hizmetkârlara ve özellikle kapı aralığının sadece birkaç santim içerisinde elinde kasketiyle bekleyen Henry'ye yüksek sesle emirler yağdırırdı. Çalışma odasında olduğu sıralar onu rahatsız etmekten herkes korkardı. Annem bile, «Eyvah, gidip Yüzbaşı'ya söylemem lazım,» diye inler ve kızgın korların üstüne basıp geçmek zorundaymış gibi davranırdı. Çocukken, o içerideyken çalışma odasına girmekten ödüm kopardı. Mümkünse kapısının önünden geçmekten bile sakınırdım.

O gittikten sonra kitaplarına ve eşyasına girip bakabileceğim zaman ise kutsal bir yere, örneğin, kilisede değerli ikonların depo edildiği bölüme girmişim gibi bir his duyardım. Parmaklarımın ucuna basarak ilerler, kitapları elimden geldiğince sessiz ve hafif bir hareketle keker, babamın aniden ortaya çıkmadığına emin olmak ister gibi arada lir yazı masasına bakardım. Yaşım ilerledikçe özgüvenim arttı, çalışma odasına eskisi gibi titreyerek bakmaz oldum, ama yine de babama karşı gelmekten ve onu kızdırmaktan korkmaya devam ettim..

Somurtkan yüzü ve karanlık birer kuyuya benzeyen gözleriyle odama girince, kalbimin bir an durduğunu, sonra atışlarının yine hızlandığını hissettim. Ellerini arkasında kavuşturmuş halde dimdik duruyor, sabit bir bakışla konuşmadan yüzüme bakıyordu. Gözleri ateş saçıyordu. I ilerimi ovuşturarak bekledim.

Babam aniden, «Ayağa kalk,» diye emretti.

«Ne dediniz, baba?» Paniğin pençesinde sanki felce uğramıştım.

«Ayağa kalk,» diye yineledi. «Sana iyice bakmak istiyorum.» Başını nalladı. «Evet, ayağa kalk.»

Etekliliğimi düzelterek dediğini yaptım.

«Öğretmenin seni dik durman için hiç uyarmıyor mu? Seni başının üstünde bir kitapla yürütmüyor mu?» diye bana çıkıştı.

«Hayır, baba.»

«Ya... » deyip yanıma yaklaştı. Omuzlarımı güçlü parmaklarının arasıyla Mida canımı acıtırmasına sıktı. «Omuzlarını arkaya at, Lillian, aksi halde /amanla Emily gibi yürüyecek, ona benzeyeceksin,» diye ekledi. Bu uölzleri beni şaşırttı. Büyük kızını daha önce benim yanımda hiç eleştirinemişti. «Bu daha iyi,» dedi. Kusur arar gibi vücudumu süzüyordu, bakışı yeni yeni serpilene göğüslerimin üstünde durdu. Başını salladı.

«Vücudun göz açıp kapayana kadar birkaç yıla bedel serpildi, diye belirtti. «Son zamanlarda o kadar meşguldüm ki, burnumun dibin de olan bitenleri farkedemedim.» Bu sözlerden sonra doğruldu. «Sanırım, annen sana hayatın gerçeklerini anlatmıştır.»

«Hayatın gerçeklerini mi?» Ne demek istediğini pek anlayamamıştım. Başımı «hayır,» der gibi salladım.

Babam hafifçe öksürerek genzini temizledi. «Kastettiğim, bir erkek le bir kadının arasında olan bitenler, Lillian,» dedi. «Görünüşe bakılırsa, küçük bir kadın olmuştun bile. Onun için de hayatın gerçeklerini öğrenmenin zamanı geldi.»

«Annem, bebeklerin nasıl olduğunu bana anlattı,» dedim.

«Ya. Nasıl oluyormuş bu?»

«Bana okuduğu kitaplardaki bazı kadınları anlattı ve...»

Babam, «O lanet olası kitaplar!» diye bağırdı. Ardından sağ elini kalın işaret parmağını üzerime çevirerek beni uyardı. «O aptal kitapla sen daha ne olduğunu anlayamadan başını belaya sokar.» Yine doğruldu. «Emily bana gelip davranışını anlattı,» dedi. «Eğer annenin kitaplarını okuyorsan, öyle davranmana hiç şaşmadım.»

«Ben kötü bir şey yapmadım, baba. Yemin ederim.»

Babam elinin hareketiyle beni susturdu. «Senden gerçeği istiyorum, hem de derhal, Emily'nin dediği gibi koşarak ormandan çıkmadımı?»

«Evet, baba.»

«Hemen arkasından Thompson'ların oğlu kızmış dişisini kovalayan bir köpek gibi puflaya puflaya koşarak arkada belirmedi mi?»

«Benim arkamdan koşmuyordu, baba. Biz...»

Babam birden sordu. «Ormandan çıktığın zaman bluzunun önün iliklemiyor muydu?»

İtiraz ettim. «Bluzumun önünü ilikleme mi? Oh hayır, baba. Emi yalan söylüyor.»

Babam aniden emretti. «Bluzunun düğmelerini aç.»

«Ne dediniz, baba?»

«Beni duydun... Bluzunun düğmelerini aç. Haydi.»

Dediğini hemen yaptım. Babam daha yakına gelip uzun boyunu tepesinden bana baktı. Bakışı göğüslerimin tepelerine takılmıştı. Nef sindeki viski kokusu burnumu yaktı.

Babam çıplak göğüslerimi işaret ederek, «O çocuk orana elini soktu mu?» diye sordu. Bir an yanıt veremedim. Yüzüm ateş gibi yanıyordu. Ayaklarının dibine düşüp bayılacağımı sandım. Babam sanki fantezilerini aklımdan okuyabiliyordu.

Sorusunu, «Hayır, baba, dediğinizi yapmadı,» diye yanıtladım.

«Gözlerini kapa,» diye emretti. Dediğini yaptım. O an parmaklarını göğsümün üstünde hissettim. Parmakları o kadar sıcaktı ki tenimi yakacaklar sandım. Gözlerimi aralamam üzerine, «Gözlerini kapalı tut,» diye söylendi. Gözlerimi yine kapadım, o da parmaklarını memelerimin üstünde hareket ettirdi ve iki göğsümün arasındaki küçük, fakat belirgin yarığa ulaştı. Sanki memelerimin büyüklüğünü ölçüyordu. Kısa bir süre sonra parmaklarını üzerimden çekti. Ben de gözlerimi açtım.

Kısk bir sesle, «Sana bunu mu yaptı?» diye sordu.

«Hayır, baba.» Dudaklarım ve çenem titriyordu.

«Pekâlâ,» diye genzini temizledi. «Şimdi bluzunun hemen önünü ilikle. Haydi.» Birkaç adım geri çekildi ve kollarını göğsünün üstünde çaprazlayarak beni seyretti.

Bluzumun önünü elimden geldiğince çabuk iliklemeye çalıştım, ama parmaklarım düğmeleri kavrayamıyor, boşuna bocalayıp duruyordum.

Babam bir dedektif tavrıyla, «Ha!hah,» dedi. «Emily ormandan çıktığın zaman da böyle bocaladığını söylemişti.»

«Emily yalan söylüyor, baba!»

«Şimdi beni dinle. Emily doğru bana geldiği için annen bu işi bilmiyor. Ormandan bir erkek çocukla bluzunu ilikleyerek çıktığını Allhtan ki bir sürü kişi değil de yalnız Emily görmüş.»

«İyi ama baba...»

Babam elini kaldırdı. «Sağlıklı bir genç kızın kaşla göz arasında dışılaşmasının ne demek olduğunu bilirim. Kandaki ateşi anlayabilmek için bazı çiftlik hayvanlarımızın kızışmış hallerini seyretmek yeter.» Babam soluk alıp devam etti. «Seninle oğlanların ormanın karanlığında ya da başka gizli yerlerde ayıp şeyler yaptığını bir daha duymak istemiyorum. Anlıyor musun beni, Lillian? Anlıyor musun?»

Başımı eğdim. «Peki, baba.» Emily konuşmuştu, onun ağzından çıkan sözler burada ve özellikle babamın gözünde Kutsal Kitap'ta yazılı olanlar kadar gerçektir.

Babam, «Güzel,» dedi. «Şimdi beni dinle: annenin bütün bunları bilmesine lüzum yok, onun için bugün odana yaptığım ziyaretten ona söz etmeyeceksin. Tamam mı?»

«Peki, baba.»

«Bundan sonra seninle yakından ilgileneceğim, Lillian. Gözüm hep üzerinde olacak. Bu kadar çabuk serpileceğini tahmin edememiştim.» Babam yine bana yaklaştı ve elini o kadar yumuşak bir hareketle saçlarının üstünde gezdirdi ki şaşkın halde ona bakakaldım. «Sen çok güzel bir kız olacaksın. Seks hastası bir gencin kurbanı olmanı istemiyorum,» diye ekledi.

Konuşamayacak kadar şaşkındım. Sadece evet, gibilerden başımı eğdim.

O, kendi kendine konuşur gibi devam etti. «Evet, senin eğitiminde daha belirleyici bir rol oynamam gerek. Georgia'nın gerçeğe uzakta yakından ilgisi olmayan o romantik öykülerden başını kaldırdığı yok. Yakında bir gün seninle ben biraraya gelip erkeklerle kadınlar arasında nelerin olup bittiğini ve erkeklerle beraberken nelere dikkat etmek gerektiğini iki erişkin gibi tartışacağız.» Bu sözleri söylerken babam hafifçe gülümsemiş, gözlerinde onu kısa bir süre gençleştiren bir parıltı belirmişti. «Bu konuları iyi bilirim. Ben de bir zamanlar bir delikanlıydım,» dedi.

Hafif gülümseme yüzünden pek çabuk silindi. «Ama o zamana kadar doğru yoldan şaşmazsın, öyle değil mi, Lillian?»

«Peki, baba.»

«Thompson'larla ya da başka çocuklarla yürürken ana yoldan ayrılmak yok. Seninle flört etmek isteyen herhangi bir çocuk önce bana gelecek. Bunu onlara açıkça belirtirsem başın derde girmez, Lillian.»

«Ben kötü bir şey yapmadım, baba,» dedim.

«Olabilir, ama bir şey göze kötü görünürse kötüdür. Bunu hiçbir zaman unutma. Benim gençliğimde yalnız bir genç kadın bir erkekle ormanda dolaşırsa erkek onunla ya evlenirdi ya da genç kadının namusuna leke sürülmüş sayılırdı.»

Babama bakakalmıştım. Böyle bir durumda namusuna leke sürülen niçin kadın oluyordu? Niçin erkek de lekeden payını almıyordu? Niçin erkekler böyle işlere cüret edebilirlerdi de kadınlar edemezlerdi? O kuzu çevirme partilerimizin birinde babamla Darlene Scott'u birarada

yakalayışım gözümün önünde canlandı. Bu anı, yalnız kötü görünmekle kalmayıp gerçekten kötü olan bir şey olarak belleğimde hâlâ çok canlı olmasına rağmen, sözünü etmeye cesaret edemedim.

Babam sonunda, «Pekâlâ,» dedi, «Sakin unutma, bu konuşmamızdan annene tek kelime yok. Her şey aramızda sır olarak kalacak.»

«Â Emily?» diye ona hatırlattım.

Babam, «Emily ben ona neyi yapmasını söylersem onu yapar,» dedi. Sonra bana baktı ve yine gülümsedi. Kısacık bir an. Hemen arkasından yüzü yine somurtkan maskesini takındı. Yalnız kalınca babamla aramda geçen garip sahneyi bir süre düşündüm. Aşağı inip Eugenia'ya anlatmaya sabırsızlanıyordum.

Eugenia iyi bir gününde değildi. Son zamanlarda solunum aygıtlarına daha çok bel bağlıyor, daha çok ilaç alıyordu. Öğleden sonra uyku saatleri de giderek uzuyordu, öyle ki uykuyla geçen saatleri uyanık geçirdiklerinden daha uzun gibi görünmeye başlamıştı. Gözüme eskisinden de solgun ve sıska görünüyordu. Sağlığındaki en küçük gerileme beni fena halde korkutuyor, onu bu durumda gördükçe kalbimin atışları hızlanıyor, yutkunmakta güçlük çekiyordum. Odasına girince onu yataкта buldum, başı, kabarık beyaz yastığının üstünde ufacak görünüyordu. Sanki şiltenin içine çöküyordu ve gözlerimin önünde eriyeye eriyeye yakında bir gün tamamen gözden kaybolacaktı. Rahatsızlığına ve yorgunluğuna rağmen ben içeri girince gözleri parladı.

«Lillian...»

Dirseklerini bedeninin altına dayayıp oturur duruma geçmek için çaba harcıyordu. Yanına koşup ona yardım ettim. Sonra yastığını kabartarak, onu elimden geldiğince rahat ettirdim. Biraz su istedi ve yudum yudum içti.

Bardağı bana uzatarak, «Seni bekliyordum,» dedi. «Bugün okul nasıldı?»

«İyiydi. Senin neyin var? Bugün kendini iyi hissetmiyor musun?» diye sordum.

«Ben iyiyim,» diye atıldı. «Sen bana okulu anlat. Yeni bir şey yaptınız mı?»

Ona matematik ve tarih derslerimizi ve Robert Martin'in Erna Elli

ot'un örgüsünü mürekkep hokkasının içine daldırışını anlattım.

«Erna ayağa kalkınca mürekkep elbisesinin arkasına aktı. Bayan Walker de müthiş kızdı. Robert'i sınıftan çıkardı ve onu cetvelle o kadar kötü dövdü ki, Robert'in feryatlarını duvarın öbür yanından duyduk. Koca bir hafta oturamayacağına bahse girerim.»

Eugenia bu sözlerime gülmeye başladı. Ama gülüşü birden kor-
kunç bir öksürük krizine dönüştü, öyle ki göğsünün çatlamasından korktum. Onu kollarımın arasına çektim ve tâ ki öksürük dininceye kadar sırtına hafif hafif vurdum. Zavallının yüzü kıpkırmızıydı ve solun-
makta güçlük çekiyordu.

«Annemi çağırayım,» diyerek kalkmaya yeltendim, ama Eugenia beni şaşırtan bir kuvvetle elimi tuttu ve başını salladı.

«Önemli bir şey değil,» diye fısıldadı. «Sık sık oluyor. Birazdan geçer.»

Dudağımı ısırarak gözyaşlarımı zaptettim ve tekrar onun yanına oturdum.

«Neredeydin?» diye sordu. «Buraya gelmen niçin o kadar uzun sür-
dü?»

Derin bir soluk alarak başımdan geçenleri ona anlattım. Sihirli gölü
duymak çok hoşuna gitti, hele ben ona kendi dileğimi ve Niles'in dileği-
ni, sonra da ne yaptığımızı anlattığımda duyduğu heyecandan yüzü
pembeleşti ve her şeyi ona daha ayrıntılı olarak anlatmamı yalvararak
yatağında hiplamaya başladı. Öykümün feci bölümüne ulaşmamıştım
bile. Niles'in bana gizli cennetini göstermek isteyişini ve kuşlarla kurba-
ğaları ona bir kez daha anlattım, ama duymak istediği bu değildi. Bir
erkek tarafından dudaklarından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bil-
mek istiyordu.

«Her şey o kadar çabuk oldu ki anımsayamıyorum,» dedim. Euge-
nia'nın yüzü öylesine bir düşkırıklığı yansıttı ki, fikrimi değiştirerek, «A-
nız biraz titrediğimi anımsıyorum,» diye ekledim. Eugenia'nın gözleri iri
iri açılmıştı. Devam ettim. «Biraz sonra da...»

Heyecanla sordu. «A biraz sonra?»

«Titremem bir sıcaklık dalgasına dönüştü. Kalbim çarpmaya başla-
dı. Ona o kadar yakındım ki gözlerinin tâ içine bakabiliyor, gözbebekle-
rinde yansımamı görebiliyordum.»

Eugenia'nın ağzı açık kalmıştı.

«Sonra korkup ormandan koşa koşa çıktım ve işte o zaman Emily beni gördü,» dedim ve bunun sonucunda olanları anlattım. Babamın bir dedektif gibi davranıp olayların kendisine göre oluş biçimini bana canlandırtması onu çok ilgilendirdi.

«Yani Niles'in, elini bluzunun içine soktuğunu mu sandı?» diye sordu.

«Himm.» Babamın, elini göğüslerime dayadığını söylemeye utanıyordum. Eugenia da onun davranışına benim kadar şaşırılmıştı, ama fazla üzerinde durmadı. Bunun yerine ellerimi avuçlarına aldı ve bana moral vermeye çalıştı.

«Emily sadece seni kıskanıyor, Lillian,» dedi. «Ne yapacağına onun karar vermesine izin verme.»

«Korkuyorum,» dedim. «Uyduracağı yalanlardan korkuyorum.»

Eugenia birden beklenmedik bir enerjiyle, «Sihirli gölü ben de görmek istiyorum,» diye atıldı. «Ne olur, ne olur beni oraya götür. Niles beni de oraya götürsün.»

«Annem izin vermez. Babam da yanımda bir büyük olmadan erkeklerle oraya buraya gitmemi istemiyor.»

«Biz de onlara söylemeden gideriz.»

Gülümseyerek arkama yaslandım. «Doğrusu yamanmışsın, Eugenia Booth.»

Eugenia'nın annemle babamın onaylamayacağı bir şey yapmamızı önerdiği başka bir zamanı anımsayamıyordum.

«Babam duyarsa, refakatçi olduğunu söylerim,» dedi.

Ben, «Refakatçinin erişkin bir kimse olması gerektiğini biliyorsun,» diyerek karşı çıktım.»

«Lütfen, Lillian. Lütfen,» diye yalvararak elbisemin kolunu çekiştirmeye başladı. «Niles'a söyle,» diye fısıldadı. «Bizimle orada buluşmasını söyle... Bu cumartesi. Tamam mı?»

Eugenia'nın yalvarışı beni şaşırtmış, aynı zamanda eğlendirmişti. Yeni giysilerin gelişi, yeni oyunlar, hatta Louella'nın ona en sevdiği kurabiyeleri ve kekleri yapma vaadi dahi artık onu ne ilgilendiriyor, ne de heyecanlandırıyordu. Etrafta olan bitenleri görmesi için onu tekerlekli koltuğuyla çiftlikte dolaştırmam bile artık onu eskisi gibi sevindirmekten uzaktı. Sihirli göle gitmek, onu güçsüz küçük bedeninde hapseden yıpratıcı hastalığa karşı uzun zamandan beri ilk direnişiydi. İsteğini geri

çeviremezdim, babamın uyarılarına ve tehditlerine rağmen onu reddetmek istemiyordum. Hiçbir şey beni sihirli göle Niles'la birlikte dönmek kadar heyecanlandıramazdı.

Ertesi gün okul yolunda Emily'nin buz gibi bakışları Niles'in dikkatinden kaçmadı. Ablam ona bir şey demediyse de beni atmaca gibi gözölüyordu. Bütün yapabildiğim ona, «Günaydın,» deyip Emily'nin yanında yürümek oldu. Niles ablalarıyla yürüyor, ikimiz de göz göze gelmekten kaçınıyorduk. Sonradan öğle yemeği saatinde Emily, Bayan Walker'in l ona verdiği bir görevle meşgulken, Niles'in yanına sokuldum ve] Emily'nin ne yaptığını anlattım.

Niles, «Başını derde soktuğum için üzgünüm,» dedi.

«Bir sorun yok,» dedim. Sonra da ona Eugenia'nın isteğini aktardım. Gözlerinden şaşkınlığı okunuyordu. «Yani bütün olanlardan sonra bunu yapar mısın?» dedi. Bu küçük gezintinin Eugenia için ne kadar] önemli olduğunu tekrarladım. Ben konuştukça gözlerimin içine dikili gözlerindeki anlam daha bir yumuşuyor ve tatlılaşıyordu.

«Bu kadar hasta olmasına üzülüyorum. Bu büyük haksızlık,» dedi.

«Tabii ki ben de tekrar oraya gitmek istiyorum,» diye aceleyle ekledim.

Niles olur, der gibi başını eğdi. «Tamam. Cumartesi günü öğleden l sonra evinizin yakınında bekleyeceğim. Saat kaçta olsun?»

«Öğle yemeğinden sonra onun sık sık gezinti yapmaya çıkarıyo1 rum. Yaklaşık saat ikide,» dedim. Böylece randevu saatimiz saptanmış oldu. Az sonra Emily göründü, Niles da bazı erkek arkadaşlarıyla beraber olmak için uzaklaştı. Emily bana o kadar sert baktı ki başımı eğmek zorunda kaldım, ama gözlerini hâlâ ense kökümde hissediyordum. Ol öğleden sonra ve hafta sonuna kadarki bütün öğleden sonralar Emily' 1 nin yanında yürüdüm, Niles da kızkardeşlerinin arasında kaldı. Hemen 1 hemen konuşmuyorduk gibi bir şey. Birbirimize baktığımız da enderdi. 1 Emily durumdan hoşnut görünüyordu.

Cumartesi günü yaklaştıkça Eugenia'nın heyecanı artıyordu. Başf ka şeyden konuşmaz olmuştu.

«Ya yağmur yağarsa?» diye inliyordu. «Eğer yağmur yağar ve beni bir hafta daha beklemek zorunda kalırsam, inan ki ölürüm.»

Öylesine bir güvenle, «Yağmur yağmayacak. Yağmaya cesareti edemez,» dedim ki yüzü güldü. Annem bile yemekte Eugenia'nın rengi1

nin çok düzeldiğinden söz etti. Babama, doktorların yazdıkları ilaçlardan birinin belki de bir mucize yaratacağını söyledi. Babam her zaman-ki gibi konuşmadan başıyla onayladı, ama Emily kuşkulu görünüyordu. Beni her an gözetlediğini hissediyordum. Gecenin ileri saatlerinde uyuyup uyumadığımı görmek için odama göz attığından bile şüpheleniyordum.

Cuma günü okuldan sonra tam giysi değiştirdiğim sırada odama girdi. Emily babam gibi seyrek olarak odama gelirdi. Beraber oynadığımız bir zamanı anımsamıyordum. Ben daha küçükken ondan benimle ilgilenmesi istendiği zamanlar beni odasına götürür ve kendisi okurken beni bir köşede sessizce oturtur, ben de bebeğimle oynar ya da resim boyardım. Ona ait eşyaya elimi sürmeye hakkım yoktu. Hoş, bunu istemiyordum ya. Odası karanlık ve kasvetli, perdeleri daima kapalıydı. Duvarlarında resim yerine, haçlar ve din dersi öğretmeninin kutlama pusulaları asılıydı. Hiçbir bebeği ya da kutu oyunu olmamıştı. Ayrıca, parlak renkli giysilerden nefret ederdi.

Odama girdiği sırada ben banyodaydım. Gömleğimi çıkarmış, arkamda sadece sutyenim ve külotumla aynanın önünde saçlarımı fırçalıyordum. Annem sabahleyin okula giderken onları firketelerle tepeme toplattırırdı, dolayısıyla günün sonunda perçemlerimi çözüp onları yumuşak dalgalar halinde omuzlarımdan aşağıya dökülene dek fırçalamak hoşuma gidiyordu. Saçlarımla gurur duyuyordum. Hemen hemen sırtımın yarı yerine kadar iniyorlardı.

Emily odama o kadar sessizce girmişti ki, banyo kapısında belirene kadar orada olduğunu farkedememiştim. Hızla dönünce bana ipnotize olmuş gibi baktığını gördüm. Bakışlarında bir an kıskançlık okur gibi oldum, ama anlamları çabucak eleştiriye dönüştü.

«Ne istiyorsun?» diye sordum. Bir an konuşmadan bana bakmayı sürdürdü. Aklından geçenler ağzının köşelerinin içeri çekilmesine neden olmuştu.

Sonunda, «Daha sıkı bir sutyen takmahsın.» diye bildirdi. «Küçük göğüslerin yürüdüğü zaman fazlaca hopluyor, herkes de neyin varsa görebiliyor.» Çirkin çirkin sırttı. «Tıpkı Shirley Potter'de olduğu gibi...»

Shirley Potter'in ailesi bildiğimiz aileler arasında en yoksuluydu. Shirley başkalarının eskilerini giymek zorundaydı. Bunların bazıları ise fazla dar, bazıları fazla büyüktü. Benden iki yaş büyüktü Shirley. Eğildi-

ği zaman, oğlanların, bluzunun içini görebilme çabaları Emily ile Thompson ikizlerinin en sevdikleri konuşma konularından biriydi.

«Bunu bana annem satın aldı. Tam benim bedenime göre,» diye karşılık verdim.

Emily, «Fazla bol,» diye ısrar etti, sonra belirli belirsiz bir gülümsemeyle ekledi. «Ormandayken Niles Thompson'un, parmaklarını orana sokmasına izin verdiğini biliyorum. Öyle değil mi? Hem bunun ilk olduğuna da bahse girerim.»

«Hayır, öyle bir şey yapmadım. Ormandan çıktığım zaman bluzumu iliklediğimi de babama söylememeliydin.»

«İlikliyordun.»

«Kesinlikle hayır.»

Emily yılmayarak bana yaklaştı. Sıskalığına rağmen, Emily, Bayan Valker'den ve özellikle annemden daha ürkütücü olabiliyordu.

«Bir oğlanın orana dokunmasına izin verdiğin takdirde bazan ne olur, biliyor musun?» diye sordu. «Bütün boynunu kızartılar kaplar ve bunlar günlerce kaybolmaz. Bir gün bu senin de başına gelecek, babam da sana bir bakınca kızartıları görecek ve her şeyi anlayacak.»

«Ben öyle bir şey yapmadım,» diye sızlanarak geri çekildim. Emily'nin ateş saçan bakışları beni müthiş ürkütüyordu. Yüzündeki anlam birden tatsız bir gülümsemeye yerini bıraktı. Dudaklarını öylesine kısarak konuşuyordu ki, kopacaklar sandım.

«Biliyor musun, meni onların içinden fışkırır. Ve küloduna birazı dökülse bile, içeri sızıp seni gebe bırakabilir,» dedi.

Emily'ye bakakalmıştım. İçlerinden fışkırıyor da ne demekti? Nasıl olabilirdi bu? Emily doğru mu söylüyordu?

O devam ediyordu. «Daha başka ne yaparlar, biliyor musun? Oralarına dokunup şişirirler, o zaman da meni ellerine fışkırır, ondan sonra da.... senin orana dokunurlar.» Emily böyle derken bacaklarımın arasındaki yere bakmıştı. Ekledi. «Ve bu da seni gebe bırakabilir.»

«Olamaz,» dedimse de pek güvenemiyordum. «Sırf beni korkutmak için öyle konuşuyorsun.»

Emily gülümsedi. «Senin gebe kalıp bu yaşta şiş bir karınla dolaşman umurumda mı olur sanıyorsun? Bebek dışarı çıkamayacak kadar iri olduğu için senin dayanılmaz acıların pençesinde kıvrınman umurumda mı olur sanıyorsun? Haydi, git gebe kal. Belki gerçek annenin

başına gelen senin de başına gelir, böylece en sonunda senden kurtuluruz.» Söyleyeceğini söyledikten sonra Emily odadan çıkmaya hazırlandı. Sonra durup arkasına baktı. «Niles bir daha sana dokunduğu zaman, daha önce kendine dokunmadığına emin ol,» diye uyararak beni orada korku içinde bıraktı. Okul sonrası giysilerimi giyerken endişedentitriyordum.

O gece akşam yemeğinden sonra babamın çalışma odasına girdim. Kendisi iş yolculuklarından birine çıktığı için yapmak istediğim şeyi görmesinden korkum yoktu. İnsan vücudunu ve üreme sistemini açıkladığını söylediği kitaba bakarak, Emily'nin anlattıklarını doğrulayan bir şeylerin yazılı olup olmadığını görmek istiyordum. Aradığımı bulamadım, ama bu yüzden içim rahat etmedi. Anneme bu konuda bir şey sormaktan korkuyordum. Ayrıca, oğlanlarla seks hakkında bir şey bilen tek tanıdığım Shirley Potter'di. Herhalde zamanla cesaret edip merak ettiklerimi ona sorardım.

Ertesi gün öğleden sonra Eugenia'yla planladığımız gibi, onun lekerlekli koltuğuna geçmesine yardım ettim, böylece, öğleden sonra gezintimize çıkmaya hazırlandık. Emily yukarıya odasına çıkmış, annem öbür hanım arkadaşlarıyla birlikte Emma Whitehall'a yemeğe gitmişti. babam ise iş için gittiği Richmond'dan henüz dönmemişti.

Onu yatağından kaldırıp koltuğuna oturttuğum sırada Eugenia bana her zamankinden hafif gibi geldi. Fırlayan kemikleri neredeyse derisini delecekti. Gözleri büsbütün çukura kaçmıştı, dudakları da birkaç gün öncesinden çok daha soluk görünüyordu. Ama göle gitmeye Ü kadar hevesliydi ki, güçsüzlüğü onu yıldırmıyor, heyecanı, enerji yokluğunun yerini tutuyordu.

Tekerlekli koltuğunu araba yolunda ağır ağır sürerken şüphe uyandırmamak için güllerle ve hercai menekşeleriyle ilgilenir görünüyordum. Kiraz ağaçları çingene pembesi çiçeklerle gözkaşıtıyordu. Etrafımızdaki kırlarda yabani hanımelleri pembe beyaz bir halıydılar sanki. Kuşlar, aralarına girmemizi en az bizim kadar heyecanla karşıyorlar, dalardan dala hoplayarak yol boyunca bize sanki eşlik ediyorlardı. Uzakta | bir dizi kabarık beyaz bulut göğün bir ucundan öbürüne kadar uzanan bir pamuk kervanıydı sanki. Havanın bu kadar ılık, gökyüzünün de bu kadar mavi oluşuna baktıkça gezintiye çıkmak için bundan güzel bir ilk

bahar günü olamaz diye düşünüyordum. Doğa bize yaşama sevinci aşılacak için bence bundan fazlasını yapamazdı.

Eugenia da, görünüşe bakılırsa, aynı şeyleri hissediyordu. Bütün güzelliklerin ve seslerin tadını çıkarıyor, ben koltuğunu çakılların üstünde sürerken, başını bir sağa, bir sola çeviriyordu. Belki de havaya göre fazla kalın giyindiğini düşündümse de, o, bir eliyle atkısına sıkı sıkı sarılırken, öbürüyle de dizlerinin üstündeki battaniyeyi tutuyordu. Araba yolunun sonuna vardığımızda ben durdum, ikimiz de arkamıza göz attıktan sonra, iki suç ortağı gibi gülümseyerek bakiştık. Böylece çiftlik arazisinin dışına çıktık. Euger„a tekerlekli koltuğuyla ilk kez buralara geliyordu. Koltuğunu elimden geldiğince hızlı sürüyordum şimdi. Biraz

emin olmak için arkama baktım.

Niles, «Günaydın,» dedi. «Nasılsın, Eugenia?»

Küçük kardeşim, «İyiim,» diye atıldı. Niles'dan bana, benden Niles'a bakarken gözleri ışı ısıldı.

Niles, «Demek sihirli gölümü görmek istiyorsun, öyle mi?» diye sordu. Eugenia evet gibilerden başını eğdi.

«Çabuk gidelim, Niles,» dedim.

Niles, «Koltuğunu ben süreyim,» diye önerdi.

«Ama dikkat et,» diye onu uyardım. Böylece yola çıktık. Az sonra Eugenia'nın koltuğuyla patikaya sapıyorduk. Yol yer yer koltuğun geçmesi için yeterince geniş değildi, ama Niles tekerlekleri çalıların ve köklerin üzerinden geçirdi, bir yerde de durarak koltuğun önünü kaldırdı. Eugenia'nın gizli yolculuğumuzun her anının tadını çıkardığını görebiliyordum. Sonunda göle vardık.

Eugenia küçük ellerini çırparak, «Aman Tanrım, burası ne kadar güzel,» diye atıldı,

Doğa bu anın Et.genla için özel olmasını istemiş gibi, bir balık tam o sırada suyun içinden sıçradı, sonra yine gölün içine daldı. Bizim neşeyle gülmemi/e y/akit kalmadan da bir serçe sürüşü dallardan öylesi ne bir eşzamanlılıkla havaya atıldı ki, ağacın yapraklarının rüzgârla bir anda havalandığını .anırdınız. Kurbağalar bize gösteri yapar gibi suyun içine atıldılar, sonra da yine dışarı çıktılar. Derken Niles, «Bakın.» diyerek, karşı kıyıda ansızın beliren ve su içmeye başlayan bir karacayı işa

ret etti. Hiç de korkmuşa benzemeyen zarif hayvan, kana kana su içtikten sonra, gayet sakin dönerek yine ormanın içinde gözden kayboldu.

Eugenia, «Burası gerçekten de sihirli bir yer. Bunu çok iyi hissediyorum,» diye duygularını dile getirdi.

Niles, «Burayı ilk kez gördüğüm zaman ben de aynı şeyi hissetmişim,» dedi. «Ne yapman gerektiğini, biliyor musun? Parmağını suya batırmalısın.»

«İyi ama nasıl?»

Niles bana baktıktan sonra, «Seni suya kadar taşıyabilirim, Eugenia,» diye yanıtladı.

«Yapma, Niles, ya onu düşünürsen...» diyecek oldum.

Eugenia büyük bir güvenle, «Düşürmeyecek,» dedi. «Haydi, Niles. Beni suya taşı.»

Niles yine bana bakınca, «Olur,» der gibi başımı salladım, ama korkudan titriyordum. Eugenia'yı düşürdüğü ve kızcağız ıslandığı takdirde, babamın beni günlerce ambara hapsedeceğini düşünüyordum. Ama Niles, Eugenia'yı koltuğundan büyük kolaylıkla kaldırdı. Küçük kız çocuğu, onu erkeğin tutuş tarzından mı nedir, kızardı. Niles hiç duraksamadan suyun içine girdi ve Eugenia'yı, tâ ki parmakları suyun yüzeyine değene kadar eğdi.

«Gözlerini kapa ve bir dilek tut,» dedi. Eugenia deneni yaptıktan sonra, Niles onu tekerlekli koltuğuna geri götürdü. Küçük kız rahatça yerleştikten sonra ona teşekkür etti.

Bana, «Neyi dilediğimi bilmek ister misin?» diye sordu.

Niles'a bakarak, «Eğer söylersen gerçekleşmeyebilir,» diye onu uyardım.

Niles, «Yalnız sana söylerse bir zararı olmaz,» diye düzeltti. Çocuk sihirli göller ve dilekler konusunda uzman kesilmişti sanki.

Eugenia, «Eğil, Lillian, eğil,» diye emretti. Ben dediğini yapınca da dudaklarını kulağıma yapıştırdı.

«Niles'la senin burada benim gözlerimin önünde yine öpüşmenizi diledim,» dedi. Kızarmanın önüne geçemedim. Tekrar doğrulduğumda, Eugenia'nın dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. «Buranın sihirli bir göl olduğunu söylediniz. Öyleyse dileğim gerçekleşmeli,» diye bana takıldı.

«Eugenia! Kendin için bir şey dilemeliydin.»

Niles söze karıştı. «Yalnız kendin için dilersem, dileğin gerçekleşmek yebilir.»

«Onu teşvik etmesene, Niles.»

«Sana söylediğini şimdi benim kulağıma fısıldasan bir zara olmaz.» Niles ekledi. «Kurbağaların duymaması koşuluyla tabii.»

«Yapamam!»

Eugenia da beni zorladı. «Ona söyle, Lillian. Haydi. Lütfen.»

«Eugenia...» Şimdi kızarıyor, Niles'la birbirimize dokunmadığımı halde, Emily'nin beni uyardığı kızartıların her tarafıma yayıldığını hissed yordum. Ama umurumda değildi. Bu duygu hoşuma gidiyordu.

Niles, «Söylesen iyi edersin. Yoksa Eugenia fena halde sinirlenen cek,» diye bana yine takıldı.

«Evet, sinirleneceğim.» Eugenia bu tehdidi savurduktan sonra kolj larını kavuşturdu ve somurtur gibi yaptı.

Eugenia...» Kalbim fena halde çarpıyordu. Niles'a bakınca, onu her şeyi bilir göründüğünü farkettim.

«Dinliyorum,» dedi.

Aceleyle konuştum. «Eugenia'ya, buraya ilk gelişimde senini benim ne yaptığımızı anlattım. Aynı şeyi şimdi tekrar yapmamızı ist yor.»

Niles'ın gözleri parladı. «Ne kadar güzel bir dilek,» dedi. «Herhald Eugenia'yı dışkırlığına uğratmayı düşünmüyorsundur. Hem gölü sihirli olma ününü sürdürmeliyiz, değil mi?»

Böyle diyerek ellerini kollarıma dayayarak beni kendisine yaklaştı dı. Gözlerimi kapadım, bir an sonra da Niles'ın dudakları benimkileri buldu. Dudaklarının dokunuşu bu kez çok daha uzun sürdü. Sonra geri çekildi.

Duyduğum utancı gizlemek için, «Nasıl, istediğin oldu mu, yumu cak?» diye sordum. Eugenia «evet,» der gibi başını salladı. Yüzü, du; duğu heyecandan pırl pırlıdı.

Niles, «Ben de bir dilekte bulundum,» dedi. «Sihirli gölüme gelme istediği için Eugenia'ya bir öpücükle teşekkür edebilmek isterdim. Niles ona yaklaşıp yanağından öpünce Eugenia'nın şaşkınlıktan ağ açık kaldı. Elini hemen Niles'ın öptüğü noktaya götürdü.

«Artık dönsek iyi olacak. Yokluğumuz farkedilmeden evde olm yız,» dedim.

Niles, «Orası doğru,» dedi. Tekerlekli koltuğu çevirdi ve yini

ermandan geçirdi. Niles kendi araba yolumuza varmamıza kadar bize oslik etti.

«Yakında sizi görmeye geleceğim,» diye vaat etti. «Hoşçakal, Lilli»
III.»

Uzaklaşana kadar arkasından baktık. Bundan sonra Eugenia'nın tekerlekli koltuğunu eve doğru sürmeye başladım.

Eugenia, «Hayatımda gördüğüm en iyi çocuk o,» dedi. «Günün birinde seninle Niles'in evlenmenizi gerçekten istiyorum. Sen de ister miydin bunu?»

Kısa bir an düşündükten sonra, «Evet,» diye itiraf ettim. «Sanırım [isterdim.»

«Şu halde Niles belki de haklı: orası belki sihirli bir göl.»

«Ah Eugenia, sen kendin için bir dilek tutmalıydın.»

«Niles bencil dileklerin gerçekleşmediğini söyledi.»

«Öyleyse yakında yine oraya gider, senin için bir dilekte bulunurum,» diye vaat ettim.

«Biliyorum, yaparsın.» Eugenia koltuğunda arkasına yaslandı. Yorgunluk, karanlık bir bulut gibi üzerine çökmüştü.

Evin önüne vardığımızda kapı hızla açıldı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Emily karşımıza dikildi. «Siz ikiniz neredeydiniz?» diye sordu.

«Hoş bir gezinti yaptık,» dedim.

«Ama gezintiniz çok uzun sürdü.» Emily'nin bizden kuşkulandığı belliydi.

Eugenia söze karışmak gereğini duydu. «Aman Emily, insanın Meşesini bozmasan olmaz mı? Gelecek sefere belki sen de bizimle yürürsün.»

Emily, «Onu dışarıda fazla tuttum,» diye beni suçladı. «Baksana kına. Yorgunluktan kendinden geçmek üzere.»

Eugenia, «Hiç de yorgun değilim,» diye itiraz etti.

Emily onu duymazlıktan geldi. «Annem eve dönünce çok kızacak.»

Eugenia, «Öyleyse ona bir şey söyleme, Emily,» dedi. «Fitnecilik lın vazgeç. Bu hiç hoş bir şey değildir. Lillian'la Niles'i da babama inlaımamahydın. Evin içinde tatsızlık çıkarmaktan başka işe yaramadı. Hem Lillian kötü bir şey yapmadı. Yapmayacağını biliyorsun.»

Soluğumu tutup bekledim. Emily'nin yüzü, çok uzun zamanlardan

beri ilk kez pancar gibi oldu. Herkesle tartışabilir, çocuklara olduğu kadar erişkinlere de çatabilir, tatsız şeyler söyleyebilirdi, ama Eugenia'yı üzmemek istemezdi. Nefret dolu gözlerini benim yüzüme dikti: «L— an seni benim aleyhime çevirmeyi başardı demek,» diye homurdandı ve öfkeyle dönerek eve girdi.

Beni savunması Eugenia'nın son gücünü de tüketmişti. Başını yana düşürdü. Merdivenleri çıkarıp onu eve sokması için Henry'yi çağırdım. İçeri girdikten sonra tekerlekli koltuğu Eugenia'nın odasına sürdüm ve onu yatağına yatırdım. Bir bez bebek kadar güçsüzdü. Birkaç saniye kalmadan uyuyakalmıştı. Ama korkunç yorgunluğuna rağmen dudaklarında hafif bir gülümseme olmasına bakarak, düşlerinde gölü gördüğünü tahmin ettim.

Eugenia'nın yanından çıkarak koridorda merdivene doğru yürüdüm, ama tam babamın çalışma odasının hizasından geçtiğim sırada Emily buradan çıktı ve kolumu o kadar sert bir hareketle yakaladı ki soluğum kesildi. Beni duvara doğru iterek, «Onu o aptal göle götürdün değil mi?» diye tısladı. Hayır gibilerden başımı sallamam üzerine, «Bana yalan söyleme,» diye bağırdı. «Ben aptal değilim. Koltuğun tekerleklerinin arasına sıkışmış çalı çırpıyı ve otları gördüm.» Yüzünü benimkinin yaklaştırarak beni tehdit etti. «Babam öyle bir hiddetlenecek ki. Göre çeksin...» O kadar yakınımdaydı ki, sağ gözünün altındaki minik beğrebiliyordum. Kolumu sarsarak, «Niles da oradaydı, değil mi?» diye atıldı.

«Bırak beni!» diye bağırdım. «Sen bir canavarsın.»

«Onu benim aleyhime çevirdin, değil mi?» Emily beni salıverdi ama gülümsüyordu. «Öyle olsun. Zaten evin uğursuzundan ancak beklenir. Kötülük tohumlarını her yere, herkese, her gittiğin yere sa yorsun. Ama senin sonun yaklaşıyor. Dualarımın yükü seni boğacak.»

«Beni rahat bırak!» diye haykırırken, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. «Ben uğursuz değilim. Değilim, diyorum sana.»

Emily'nin yüzündeki hain gülümseme beni yukarı kata kadar izledik kapının altından odama süzüldü, hatta gece düşlerime kadar girdi. j

Eugenia'nın ona söylediklerinin etkisi mi, yoksa tasarladığı yeni planın gereği mi bilemem, Emily, anneme ve babama Eugenia'yla yaptığım gezintiden söz etmedi. O gece yemekte tehditlerinin Demokles'i kılıcı gibi tepemde asılı olmasıyla yetinerek sakin sakin oturdu. O

elimden geldiğince görmezlikten gelmeye çalıştım, ama gözleri öylesine iriydi ve öylesine öfkeyle doluydu ki, bakışından kaçmak mümkün değildi.

Ama önemi yoktu. Emily kendi özel intikam planını tasarlamıştı ve her zamanki gibi bunu bir dinsel inançla haklı gösterecekti. Kutsal Kitap onun ellerinin arasında bir silah oluyor, o, bunu ne zaman gerekli görse acımasızca kullanıyordu. Hiçbir ceza yeterince şiddetli, dökülen nice gözyaşları yeterli değildi. Bizi ne kadar incitirse incitsin, kutsal bir görevi yerine getirdiğinin inancı içinde huzurla uykuya dalıyordu.

Henry bir keresinde Emily'ye bakarak, «Şeytanın, o korkunç kılıcı kullanan üstünlük hastasından daha iyi emir eri yoktur,» demişti.

Yakında o korkunç kılıcın ben de darbesini yiyecektim.

Şeytanlıklar

Bir yandan arkanızdan dolap çevirirken günlük işlerini normal biçimde sürdüren insanlar arasında Emily kadar ustasını görmedim. En yaman casuslara nasıl casusluk yapacaklarını öğretebilir, Brütüs'e, Jül Sezar'a ihanet etmesinden önce ders verebilirdi. Şeytanın bile onu örnek alarak harekete geçtiğine emindim.

Eugenia'yla benim cumartesi gezimizi izleyen hafta içinde Emily olay hakkında başka tek söz söylemedi, her zamankinden öfkeli ve saldırgan da davranmadı. Rahip için yaptığı çalışmalar, pazar günü din dersi ve normal okul ödevleri onu fazlasıyla meşgul ediyor görünüyordu, hatta her zamankinden fazla evin dışında bulundu. Eugenia'ya karşı tutumunda fazla bir değişiklik yoktu. Ona daha bile tatlı davranıyordu ilenebilir. Bir gece küçük kardeşine yemeğini götürmeye bile gönüllü oldu.

Zaten haftada bir kez Eugenia'yı ziyaret ederek, dinsel telkinlerde bulunuyor ona Kutsal Kitap'tan bir öykü okuyor veya kilisenin öğretilerini aktarıyordu. Emily okurken Eugenia kaç kez uykuya dalmıştı. Emily buna fena halde sinirlenmiş, küçük kızın özürlerini kabul etmemişti.

Fakat bu kez Eugenia'nın odasına girip Aziz Matta'nın İncil'inden

bölümler okurken küçük kız uykuya dalınca, Emily, Kutsal Kitap okunurken uyanık kalıp dikkat etmenin önemine değinmedi. Kitabı, Eugenia'nin hoplayarak uyanmasına neden olacak kadar sert kapamadı. Bunun yerine sessizce yerinden kalktı ve Henry'nin hayaletlerinden biri gibi odadan dışarı süzüldü. Eugenia'nın bile onun hakkındaki kanısı değişmişti.

«Yaptıklarından dolayı pişmanlık duyuyor. Sadece bizim onu sevmemizi istiyor,» diye sonuç çıkardı.

«Herhangi bir kimsenin, annemin, babamın, hatta belki Tanrı'nın bile onu sevmesini istediğine emin değilim,» diye karşılık verdim. Ama Emily'ye duyduğum öfkenin Eugenia'yı ne kadar rahatsız ettiğini görünce, gülümseyerek konuyu değiştirdim. «Onun gerçekten değiştiğini farzedelim,» dedim. «Onun, saçlarını uzattığını ve güzel bir ipekli kurdeleyle süslediğini ya da o sakil gri çuvallar ve yassı tabanlı köylü ayakkabıları yerine güzel bir elbise giydiğini farzedelim.»

Eugenia olmayacak hayaller kurduğumu düşünüyormuş gibi gülümsedi.

«Niçin olmasın?» diye devam ettim. «Niçin bir mucize olup bir gecenin içinde değişmesin. Belki de bir düş gördü, o düşte de ona değişmesini buyurdular. Bir de bakarsın, yalnız kilise müziği dinlemekten vazgeçer, kitaplar okumaya ve oyunlar oynamaya başlar.»

Eugenia da hayal kurma oyununa katılarak, «Bir erkek arkadaşını olduğunu farzedelim,» dedi.

«Bunun üzerine onun da dudaklarını boyamaya ve yanaklarına pembelik sürmeye karar verdiğini...»

Eugenia kıkırdamamak için kendini güç tutuyordu. «Erkek arkadaşını sihirli göle götürürdü, değil mi?» dedi.

Yüksek sesle düşünür gibi, «Yeni Emily neyi arzu ederdi acaba?» diye sordum.

«Bir öpücük olmasın sakın?»

«Hayır, bir öpücük değil.» Kısa bir süre düşündükten sonra Eugenia'ya bakıp gülümsedim.

«Ne ister?» diye sordu. «Çabuk söyle,» dedi. Benim duraklamam üzerine de yatağının üstünde hoplamaya başladı.

«Dolgunca göğüsler ister,» diye karşılık verdim. Eugenia'nın solu

đu kesilmişti. Elini ağzına götürdü. «Aman Tanrım,» diye fısıldadı. «Emily seni duysaydı.»

«Umurumda bile değil.» Yatakta Eugenia'nın yanına oturdum. «Okuldaki çocuklar arkasından onun için ne diyorlar, biliyor musun?» diye sordum.

«Ne diyorlar?»

«Bayan Ütü Tahtası diyorlar.»

«Olamaz...»

«Suç onun. Giydiği elbiseler azıcık göğsünü de ezip büsbütün yaslı sılıyor. Bir kadın olmak da istemiyor, bir erkek de.»

Eugenia, «Peki, ne olmak istiyor?» diye sordu ve yanıtımı sabırla bekledi.

«Bir evliya olmak istiyor,» dedim sonunda. «Zaten kilisedeki heykeller kadar soğuk ve katı. Ama,» diye ekledim. «En azından şu son birkaç gün bizi rahat bıraktı, hatta okulda bana biraz daha iyi davrandı. Ne dersin, dün öğle tatilinde bana elmasını bile verdi.»

«Yani iki elma mı yedin?»

«Bir tanesini Niles'a verdim,» diye itiraf ettim.

«Verdiğini Emily gördü mü?»

«Hayır. Bütün öğle tatilini içerde Bayan Walker'e imla kâğıtlarını düzeltmede yardım etmekle geçirdi.» Bir süre ikimiz de sustuk, sonra, ben Eugenia'nın elini avucuma aldım. «Ne dersin, Niles cumartesi günü bizimle yine buluşmak istiyor,» dedim. «Hep birlikte çaya kadar bir tjezinti yapmamızı istiyor. Annem arkadaşlarına burada öğle yemeği vereceği için, ayak altında olmamamıza sevinecektir. Yalnız havanın yine güzel olmasına dua et.»

«Edeceğim. Hem de günde iki kez edeceğim.» Yatakta eskisinden de fazla vakit geçirdiği halde, Eugenia uzun zamandan beri olamadığı derecede mutlu görünüyordu. «Birden fena halde karnım acıktı,» diye bildirdi. «Yemek saati yaklaşıyor, değil mi?»

«Louella'ya bakayım,» diyerek ayağa kalktım. Kapının önüne gelince Eugenia'ya, «Emily'nin son günlerde bize daha iyi davrandığını biliyorum, ama öyle de olsa gelecek cumartesiyi ondan gizlemeliyiz,» dedim.

Küçük kardeşim, «Pekâlâ,» diye yorganının altına büzüldü. Sonra

gölümsedi. «Niles'a, cumartesi günü onu görmeyi iple çekeceğimi söyle.»

«Söylerim. Şimdi de şu yemeğe bakayım,» diyerek onu hayalleriyle baş başa bıraktım.

Eugenia'nın cumartesi günü hakkında Emily'ye bir şey söylemediğini biliyorum. Gitmemizi engelleyecek bir şeyin olmasından çok korkuyordu. Ama belki de güzel bir günün olması için dua ettiği sırada ya da Eugenia'yla ben konuşurken bir köşeye saklanmış, bizi dinliyordu. Belki de bir gezintiye çıkacağımızı tahmin etmişti. Her gününü şeytani planlar yapmakla geçirdiğine eminim.

Biz sabırsızlıkla beklediğimiz için olacak, cumartesi gününün gelişi uzadıkça uzuyordu. Ama en sonunda pencerelerimden içeri akarak yanaklarımı okşayan pırl pırl bir güneşle çıkageldi. Sevinçle yatağımda doğruldum. Pencereden dışarıya göz atınca, bir ufuktan ötekine dal dalga uzayan bir mavilik denizi gördüm. Tatlı bir meltem hanımcıları kokusunu bana kadar getirdi. Dışarıdaki dünya bizi bekliyordu.

Mutfakta Louella bana Eugenia'nın şafak vaktinden beri aya olduğunu söyledi.

«Onu sabahleyin hiç bu kadar iştahlı görmemiştim,» diye beli «Fikrini değiştirmesine vakit bırakmadan ona sabah kahvaltısını yetiştirmeliyim.» Kadıncağız üzüntüyle ekledi. «O kadar zayıfladı ki âdeti damlaştı zavallı.»

Eugenia'ya kahvaltısını götürünce onu oturmuş beni beklerdim.

«Bir piknik planlamahydık. Öğle yemeğinden sonrasına kadar biemek çok zor,» diye yakındı.

«Bir dahaki sefere bir piknik de yaparız,» dedim. Tepsiyi başucadaki masanın üstüne bıraktım ve yemesini seyretmeye koyuldum.¹ zamankinden iştahlı olmasına rağmen, doğru dürüst bir şey yiyemiydu. Onun yaşındaki sağlıklı bir kızın yapabildiği her şeyi yapmak iki k]daha fazla zamanını alıyordu.

«Çok güzel bir gün, öyle değil mi, Lillian?» diye sordu.

«Olağanüstü güzel.»

«Tanrı dualarımı duymuş olmalı.»

«Herhalde, bekle, sayı duymaya fırsat bulamamıştır.» diye ona t

dim. Eugenia bu sözlerime güldü. Sesinin kulağa incecik ve halsiz gelmesine rağmen, gülüşü benim için müzikten farksızdı.

Bundan sonra Emily ve annemle kahvaltı etmek için yemek odasının yolunu tuttum. Babam daha önce kalkmış ve Lynchbur'da küçük çaptaki tütün çiftçilerinin bir toplantısına gitmek üzere erken saatte ovden çıkmıştı. Babama göre, bu çiftçiler şirketlere karşı bir ölüm kalım mücadelesine girişmişlerdi. Babamın yanımda olmamasına rağmen, yemeğe başlamadan önce bir dua okuduk. Emily aramızdayken başka lürlü olması olanaksızdı. Kutsal Kitap'tan seçtiği bölümler ve bunları okuyuş biçimi beni şüphelendirmeliydi, ama eşiğinde olduğumuz serüvenin beklentisi beni o kadar mutlu ediyordu ki üzerinde durmadım.

Emily, İbranilerin gitmesine engel oldukları için Tanrının Mısırlıları nasıl cezalandırdığını okudu. O kadar sert bir sesle ve bağırarak okuyordu ki, annem bile irkildi ve ürkmüş göründü.

Emily bir ara okuduğu sayfadan başını kaldırdı ve bundan sonraki cümleyi bana ters ters bakarak ezbere okudu.

«Ve dolu bütün Mısır ülkesini dövdü ve tarlalarda olan insan ya da hayvan tüm canlıları yok etti...»

Annem sonunda dayanamadı. «Tanrı aşkına, şu felaket öykülerini kes de kahvaltımızı edelim,» dedi. «Louella,» diye seslenmesi üzerine, kadın, jambonlu yumurtayı sofraya getirdi. Keyfi yerine gelen annem duyduğu dedikoduları sıralamaya başladı:

«Martha Atwood Kuzeye yaptığı seyahatten geri döndü. Oradaki kadınların umumi yerlerde sigara içtiklerini söylüyor.» Devam etti. «Yüz paşının orada bir kuzeni var... » Ben annemin öykülerini dinlerdim, ama Emily, kendi düşüncelerine ve her neresiyse kendi dünyasına dalmıştı. Ancak anneme Eugenia'yı gezintiye çıkaracağımı söylediğimde Emily hemen ilgilendi.

Annem, «Yalnız sıcacık giyinmesine dikkat et,» diye beni uyardı.

Az sonra giyeceğim kıyafeti seçmek için yukarı çıktım. Şekerleme itni yaptığına ve ilaçlarını aldığına emin olmak için daha önce Eugenia'nın odasına uğramış, saçlarının fırçalanmasına ve bir giysi seçmesine yardım etmek için hareketimizden bir saat önce onu uyandıracağıma söz vermiştim. Annem ona yeni bir çift ayakkabı ve dışarı çıktığı zamanlar yüzünün güneşten korunması için geniş kenarlı mavi bir şapka satın almıştı. Odamı topladım, biraz okudum, öğleyin hafif bir şeyler

yedim, sonra giyindim. Ama uyandırmak için Eugenia'nın odasına girince, onun çoktan uyanıp oturduğunu gördüm. Ne çare ki şimdi yüzünde kaygı heyecanın yerini almıştı.

«Neyin var, Eugenia?» diye sordum.

Tekerlekli koltuğunun durduğu köşeyi işaret etti.

«Demin farkettim,» dedi. «Koltuğum orada değil. Onu en son ni zaman gördüğümü anımsayamıyorum. Yoksa sen mi onu çıkardın?»

Bunu ben yapmamıştım. Annem de kahvaltıda Eugenia'yı bir gezinti yapmaya çıkaracağını söylediğim zaman koltuğun sözünü etmediği için fena halde canım sıkıldı.

Eugenia'ya, «Hayır, koltuğunu görmedim, ama sakın merak etme,» diyerek gülümsemeye kendimi zorladım. «Herhalde evin içinde bir yerdedir. Belki de odanı temizlerken Tottie onu dışarı çıkarmıştır.»

«Öyle mi dersin, Lillian?»

«Eminim. Hemen gidip ona soracağım. O vakte kadar da,» Eugenia'ya saç fırçasını uzattım. «Sen saçlarını düzeltmeye başla.»

Titrek bir sesle, «Peki,» dedi. Odadan dışarı fırladım ve Tottie'yi bulmak için koridorlarda koşmaya başladım. Onu oturma odasında tozları alırken buldum.

«Tottie,» diye bağırdım. «Eugenia'nın tekerlekli koltuğunu odasından sen mi çıkardın?»

«Tekerlekli koltuğunu mu?» Kadın hayır, gibilerden başını salladı, «Hayır, Bayan Lillian. Ben öyle bir şey yapmadım.»

Çaresizlik içinde, «Hiç onu bir yerlerde görmedin mi?» diye sordum. Kadın yine «Hayır,» der gibi başını salladı.

Henry'nin kasap bıçağından kaçan bir piliç gibi koca evin içini sağa sola koşmaya, oda oda her tarafa göz atmaya, dolaplara, kilerlere bakmaya başladım.

Louella, «Böyle telaş içinde aradığın nedir?» diye sordu. Annemle konuklarına servis yapmaya hazırlanıyordu.

«Eugenia'nın tekerlekli koltuğu kayboldu,» diye bağırdım. «Her tarafa baktım.»

«Bir tekerlekli koltuk niçin kaybolsun? Emin misin?»

«Oh evet, Louella.»

Kadın, «Belki annene sorsan daha iyi olur,» diye önerdi. Tabii, d iy düşündüm. Bunu niçin daha önce yapmamıştım? Cumartesi yemeğinin

elası içindeki annem herhalde tekerlekli koltuğun nereye götürüldüğünü söylemeyi unutmuştu. Yemek salonuna koştum.

Bana bütün hanımlar bir ağızdan konuşuyorlarmış, kimse kimseyi inlemiyormuş gibi geldi. Babamın, bir ağızdan ciyaklayan tavuklar ben etmesini haklı görmemek elde değildi. Fakat odaya o kadar ani dalmışım ki hepsi konuşmalarına ara vererek bana baktılar.

Amy Grant, «Ne kadar da hızlı büyüyor,» dedi.

Bayan Tiddydale de, «Elli yıl önce olsa rahibin karşısına çıkardı,» iye fikir yürüttü.

Annem, «Bir şey mi var, tatlım?» diyerek gülümsedi.

«Eugenia'nın tekerlekli koltuğunu bulamıyorum, anne,» dedim.

Annem öbür hanımlara baktıktan sonra, gevrek bir kahkaha attı. Herhalde tekerlekli koltuk kadar büyük bir şeyi bulabilirsin, tatlım.»

«Eugenia'nın odasında her zamanki yerinde değil. Evet başka her ere baktım, Tottie'ye ve Louella'ya da sordum, ama...»

Annem, «Lillian,» diye sert bir sesle sözümü kesti «Geri dönüp aha dikkatli ararsan tekerlekli koltuğu bulacağına eminim. Her şeyi üütmesen iyi edersin.»

«Peki, anne,» dedim.

«Sana söylediğimi unutma, tatlım. Eugenia dışarıda uzun kalmasın e çok sıkı giyinmesine dikkat et.»

Yne, «Peki, anne,» dedim.

«Hem önce buradaki herkese hoşgeldiniz demen gerekirdi, Lillian.» Annem beni kınar gibi hafifçe yüzünü buruşturdu.

«Üzgünüm,» dedikten sonra hanımlara döndüm. «Hoşgeldiniz.»

Bütün hanımlar başlarını sallayıp bana gülümsediler. Dönüp ağır gır dışarı çıktım. Ama ben daha kapıdan çıkamadan konuşmalarına bıraktıkları yerinden devam ettiler. Ağır ağır Eugenia'nın odasına yöneldim. Ama Emily'nin merdiveni indiğini görünce durdum.

«Eugenia'nın tekerlekli koltuğunu bulamıyoruz,» diye bağırdım. «Herkese sordum ve bakmadığım yer kalmadı.»

Emily şöyle bir toparlandı ve çirkin çirkin sırttı. «Önce bana sormalydın,» dedi. «Babam evde olmayınca Meadowvs hakkında kimse benim kadar bilgi sahibi değildir.» Ekledi. «Hele annem elime su dökemez.»

«Öyleyse tekerlekli koltuğun nerede olduğunu biliyorsun. Tanrı'ya şükür. Çabuk söyle, nerede?»

«Araç gereçlerin sundurmasında. Henry, tekerleğinde mi, dingilinde mi bilmem, bir arıza farketmiş. Herhalde şimdiye kadar onarılmıştır. Koltuğu geri getirmeyi unutmuş olacak.»

«Henry böyle bir şeyi unutmaz,» diye söylendim.

Emily yalancı çıkarılmasından hiç hoşlanmazdı. «Öyleyse unutma [] dı, koltuk da Eugenia'nın odasında. Öyle mi? Orada mı?» diye sordu.]

«Hayır,» dedim yavaşça.

«Sen o ihtiyar zenciye Tevrat'taki peygamberlerden biriymiş gibi davranıyorsun. O sadece eski bir kölenin oğlu olan cahil ve çeşitli yanlış inançlarla dolu biri.» Emily kollarını göğsünde kavuşturarak ekledi «Evet, o tekerlekli koltuğu istiyorsan, araç gereç sundurmasına git ve al.»

Ondan bir an önce uzaklaşıp tekerlekli koltuğu almaya sabırsızlandığımdan, «Gidiyorum,» dedim. Zavallı Eugenia'nın, odasında diken üstünde beklediğini biliyor, koltuğu odasına sürüp yüzünde yine gülümsemenin biçimlendiğini görmeye sabırsızlanıyordum. Evin ön kapısından dışarı fırlayıp basamakları indim ve evin etrafını dolaşarak sundurmaya koştum. Oraya varınca kapıyı açıp içeri bir göz attım. Tekerlekli koltuk, aynen Emily'nin dediği gibi orada bir köşede duruyordu. Ona kimse el sürmemiş gibiydi, yalnız tekerlekleri arazi üstünde sürülmüş olmasından biraz kirli görünüyordu.

Bu ihtimali Henry'ye yakıştıramamıştım. Ama belki de Emily haklıydı. Henry belki de Eugenia uyurken koltuğu almaya gelmiş, onu onarmaya götürdüğünü söylemek için kızcağızı uyandırmaya kıyamamıştı, Babam adama çiftlikte o kadar çok iş yaptırıyordu ki, zavallının arada bir şey unutmasına şaşmamak gerekirdi. Sundurmaya girip koltuğa doğru yürüdüğüm sırada kapı arkamda ansızın çarpılıp kapandı.

Bu iş o kadar ani ve şaşırtıcı olmuştu ki, bir an ne olduğunu kavrayamadım. Sundurmanın içine arkamdan bir şey fırlatılmıştı ve bu şey, şı kıpırdıyordu. Biran donup kaldım. Eski sundurmanın duvarlarındaki çatlaklardan içeriye pek az ışık sızıyordu, ama bu kadarı bile arkamdan atılan yaratığı görmeme yetti... Bir kokarcaydı, bu!

Henry tavşanları yakalamak için tuzaklar kurardı. Hayvancılar Henry'nin bıraktığı küçük kafeslere içerideki marul yapraklarını kemirmek için girerler, o esnada da kapı kapanırdı. Henry bundan sonra tavşanın yenilecek kadar semiz olup olmadığına karar verirdi. Tavşan yah

nisi pişirmeye bayılırdı. Tavşancıkların yenebileceğini düşünmek bile istemiyordum ben. Otları kemirirken veya tarlalarda zıplarken o kadar komik ve mutlu görünürlerdi ki. Tavşanları öldürmesini kınadığım zamanlar Henry, eğlenmek için öldürülmedikleri sürece ziyanı olmadığını söylemişti.

«Bu dünyada her canlı başka bir canlıyla beslenir, yavrum,» diye açıklamıştı. Bir serçeyi işaret etmişti. «Bak, bu kuş solucanları yer, değil

mi? Yarasalar da böcek yerler. Tilkiler ise tavşanları avlarlar.»

«Bunları bilmek istemiyorum, Henry. Tavşan yediğin zaman sakın bana söyleme,» diye bağışmıştım. Adamcağız gülümseyerek olur demişti.

«Öyleyse listede tavşan eti olunca sizi pazar günü yemeğe davet ütmem, Bayan Lillian.»

Ama bazan Henry'nin tuzağına yakalanan hayvan, tavşan yerine bir kokarca oluyordu. O zaman bir çuvalla yaklaşıp, çuvalı kafesin üzerine fırlatırdı. Kokarcanın karanlıkta olunca sıvı püskürtmediğini söylüyordu. Aynı şeyi Emily'ye de söylemiş olmalıydı. Ya da Emily gözlemleriyle öğrenmişti bunu. Günahkâr davranışları gözlemekle görevlendirilmiş Bibi, Meadovvs'da oturan herkesi şu ya da bu zaman denetliyordu.

Kendisine yapılane sinirlenen bu kokarca, etrafındaki her şeye kuşkuyla bakıyordu. Kıpırdamamaya çalıştım, ama o kadar korkmuştum ki bir çılgılık atıp ayaklarımı oynatmanın önüne geçemedim. Kokarca beni iğördü ve püskürtüsüyle bana nişan aldı. Haykıra haykıra kapıya koştum. Ama kapı her nedense sıkışmıştı. Onu yumruklamayı sürdürdüm. Güçüm sırada, kokarca bana bir kez daha sıvısını püskürttü, sonra da bir dolabın altına saklandı. En sonunda kapı açıldı. Kolay açılmaması için dışarıdan üstüne bir sopa dayanmıştı. Kokular içinde dışarıya yuvarlandım.

Henry öbür işçilerden birkaçıyla ambardan koşarak geldi, ama adamlar bulunduğum yere iki, üç metre kala zingadak durdular ve tiksintiyle yüzlerini buruşturdular. Ben bir isteri krizi geçiriyordum. Kollarımla vücudumu dövüyor, bir kokarcanın kokusu yerine arıların saldırısına uğramış gibi davranıyordum. Henry derin bir soluk alıp ciğerlerini havayla doldurduktan sonra yardımına geldi. Beni kucakladığı gibi evin urka bölümüne koştu. Orada beni yere bıraktı ve Louella'yı çağırmaya

koştu. Onun, «Bir kokarca pis kokusunu Lilian'ın üzerine püskürttü! diye bağırdığını duyuyordum.

Ben daha fazla dayanamayarak, kirlenmiş elbisemi paralarcasına üzerimden sıyırmaya, ayakkabılarımı ayaklarımdan atmaya çalışıyorum. Louella, Henry <le birlikte evden dışarı fırladı, ama bana bir bakıp üzerime sinmiş kokuyu farkedince, «Aman Tanrım!» diye feryat ederek önündeki havayı yelpazelemeye girişti.

Yanıma gelince, «Sakin ol. Louella sana yardım edecek. Endiş etme. Sen de endişe etme, Henry,» dedi. Sonra Henry'ye dönüp emretti. «Onu kilerin yanındaki küçük odaya götür. Biliyorsun, orada eski bir banyo teknesi var. Ben bulabildiğim tüm domates sularını getirmeye gidiyorum.» Henry beni tekrar kucaklamaya kalktıysa da ben yürüyebileceğimi söyledim.

Yüzümü avuçlarımla örterek, «Senin de acı çekmen gerekmez,» dedim.

Kilere bitişik küçük odada bütün giysilerimi üzerimden attım. Louella eline geçen bütün domates suyu kavanozlarını teknenin içine boşalttıktan sonra, Henry'yi daha fazlasını getirmeye yolladı. Beni domates sularıyla yıkarken hiçkırıp durdum. Kadıncağız sonradan beni nemli havlulara sardı.

«Sen şimdi yukarı çıkıp güzel bir banyo yap. Ben de arkandan geliyorum,» dedi.

Koşarak odama çıkmak istedim, ama bacaklarım da kalbim gibi taş kesilmişti. Annem konuklarını okuma odasına geçirmiş, onlara bir yandan gramofonda plaklarını dinletirken çay ikram ediyordu. Dışarıda ki patırtıyı hiçbiri duymamıştı. Olanları anneme anlatmak için bir an okuma odasına girmeyi düşündüm, ama sonra önce banyo yapmaya karar verdim. Koku hâlâ çok kuvvetliydi ve etrafımda pis bir bulut gibi sürükleniyordu.

Louella arkamdan banyoya girdi ve evdeki en güzel kokulu sabunlarla her tarafımı ovuşturup yıkadı, fakat tüm çabalarımıza karşın kokar canın kokusu hâlâ burun direğimi sızlatıyordu.

Louella üzgün bir sesle, «Koku saçlarına da bulaşmış,» dedi. «Bşampuanla hakkında gelemeyiz.»

«Ben şimdi ne yapacağım, Louella?»

«Aynı şeye birkaç kez tanık oldum,» dedi Louella. «Korkarım, saçlarını kesmekten başka çaremiz yok.»

«Saçlarımı mı!»

Saçlarım en büyük gurur kaynağımdı. Okuldaki kızların arasında en yumuşak saçlar benimkilerdi. Louella'yla Henry'nin önerdikleri o yumurtalı şampuanların buna büyük katkısı olmuştu. Saçlarımı kesmek ha! Kalbimi göğsümün içinden çekip çıkarmaktan farksızdı bu.

Louella devam ediyordu. «Saçlarını sonsuza dek yıkasan bile kokunun kaybolduğuna emin olamazsın, güzelim. Her gece başını şu yastığa dayadığın zaman koku burnuna dolacak, dahası, yastık kılıfları bile pis pis kokacaklar.»

«Yapma, Louella, saçlarımı kesemem. Kesmeyeceğim,» diye meydan okurcasına söylendim. Kadın somurtuyordu. «Bütün gün burada kalıp koku kalmayınca kadar saçlarımı yıkayacağım,» dedim. «Evet, aynen böyle.»

Saçlarımı şampuanladım, şampuanladım, duruladım, duruladım, ama uzun perçemlerimi her ne zaman burnuma götürdüysem kokarcanın kokusunun yerliyerinde olduğunu farkettim. Hemen hemen iki saat sonra istemeye istemeye banyo teknesinden çıktım ve lavabonun aynasının başına gittim. Louella bu süre içinde bir aşağı, bir yukarı koşmuş,

kendisiyle Henry'nin düşünebildikleri her türlü çareyi denemişti. Ama hiçbir şeyin yararı olmamıştı. Gözyaşlarını kesilse de kalbimdeki acı yerliyerindeydi.

Tekrar döndüğünde Louella'ya, «Olanları anneme anlattın mı?» diye sordum.

«Evet, anlattım.»

«Saçlarımı kesmek zorunda kalabileceğimi de söyledin mi?»

«Onu da söyledim, tatlım.»

«Peki, annem ne dedi?»

«Çok üzgün olduğunu söyledi. Konukları gider gitmez buraya seni görmeye gelecek.»

«Daha önce gelemez mi? Birkaç saniye bile?»

Louella, «Gidip sorayım,» dediyse de, bir iki dakika sonra yalnız başına döndü.

«Şu anda konuklarını bırakamayacağını söyledi,» dedi: «Siz gerekeli»

ni yapmalısınız,» dedi. «Tatlım, bu saçlar yeniden uzayacaktır, hem de senin sandığından çok daha çabuk.»

«Ama o zamana kadar kendi kendimden nefret edeceğim, herkes de artık güzel olmadığımı düşünecek,» diye bağırdım.

«Oh hayır, canım. Güzel bir yüzün var, buraların en güzel yüzünün sahibisin. Çirkin olduğunu hiç kimse söyleyemez.»

«Söyleyecekler ama,» diye inledim. Niles'i, bana bakınca ne denli düşkırıklığına uğrayacağını, şimdi bile Eugenia'yla ben gelmediğimiz için ne denli düşkırıklığının pençesinde olduğunu düşünüyordum. Fakat pis koku başımdan yayılıyor, her tarafı kokarca gibi kokutuyordum. Titreyen parmaklarla makası tuttum ve saçlarımı dümdüz gerdim. Makası perçemlere değdirdim, ama kesmedim.

«Yapamayacağım, Louella!» diye bağırdım. «Yapamayacağı işte!» Yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm ve hiçkırımaya başladım. Kadıncağz yanına gelip elini omzumun üstüne koydu.

«Bu işi senin için yapmamı ister misin, yavrum?»

İstemeye istemeye başımı eğdim. Louella ilk perçemleri bir eliyle, makası da öteki eliyle tuttu. Makasın çıt çıtları kalbimden de bir şeyle koparıp götürüyor, bütün vücudum sızlıyordu.

Emily karanık odasında gaz lambasının ışığında Kutsal Kitap'ı okuyordu. Duvarların ötesinden sesi bana kadar geliyordu. Kitabın, annem sözünü kestiği sırada okuduğu bölümüne devam ettiğine emindim.

«... ve dolu kırdaki her bir otu söktü, kırdaki her bir ağacı parçaladı...»

Makasın çıt çıt sesleri arasında ağlaya ağlaya kendimden geçmişim.

Louella işini bitirince yatağa girdim ve top gibi kıvrılarak yüzümü yorganla örttüm. Kendime bakmayı bir başkasının da bana bakmasını istemiyordum. Louella beni avutmaya çalıştı, ama ben başımı sallayıp sadece inledim.

«Ben yalnızca gözlerimi kapamak ve bunların olmadığını farzeîmek istiyorum.»

Louella çaresiz odamdan çıktı. Sonunda konuklar evlerine döndükten sonra da annem beni görmeye geldi.

O, odama girer gitmez ben, «Ah anneciğim!» diye bağırdım ve yor-
ganı üzerimden attım. «Bak! Bak da bana yaptıklarını gör!»

«Kim? Louella mı? İyi ama ben sanmıştım ki...»

«Hayır, anne. Louella bir şey yapmadı.» Göğsüm kalkıp iniyordu.
Yutkundum ve gözlerimden fışkıran yaşları elimin tersiyle sildim.
«Emily,» dedim. «Emily yaptı bunu!»

«Emily mi?» Annem gülümsedi. «Korkarım ki seni anlayamıyorum,
tatlım. Emily nasıl yapar?..»

«Eugenia'nın tekerlekli koltuğunu araç gereç sundurmasında sakla-
dı. Henry'nin tuzaklarının birinde bir kokarca bulup onu bir örtünün
altında hapsetti. Bana sundurmaya girmemi söyledi. Koltuğu Henry'nin
oraya koyduğunu söyledi. Ben içeri girince kokarcayı sundurmanın içi-
ne fırlattı ve beni o hayvanla sundurmanın içinde hapsetti. Kapı açılma-
sın diye arkasına bir sopa dayadı. Bir canavar o!»

«Emily mi? Oh hayır, buna inanmam...»

«Yaptı, anne, yaptı!» diye yumruklarımın dizlerimi dövüyordum.
Annemin yüzündeki anlam inanamazlıktan şoka dönüştü. Sonunda
derin bir soluk alarak elini göğsüne dayadı ve başını salladı.

«Emily niçin böyle bir şey yapsın?»

«Çok kötü olduğu için! Çok da kıskanç o. Arkadaşlarının olmasını
istiyor. İstiyor ki...» Fazla ileri gittiğimi sezerek arkasını getirmedim.

Annem, «Mutlaka bir anlaşmazlık, şanssız bir rastlantılar dizisi
olmuştur,» diye karar verdi sonunda. «Çocuklarım birbirlerine böyle şey
yapmazlar. Özellikle Emily yapmaz. Öyle dindar ki. Rahip bile ona hay-
ran.» Annem gülümseyerek ekledi. «Herkes de onun gibi düşünüyor.»

«Anne, Emily canımı yakacak bir şey yaptığı zaman iyi bir şey yap-
tığını düşünüyor. Daima haklı olduğunu düşünüyor. Git, ona sor. Haydi
git!» diye bağırdım.

«Bağırmamalısın, Lillian. Yüzbaşı eve dönüp seni duyacak olursa,
karışmam...»

«Bana bak, anne! Bana bak!» Kaba saba doğranmış perçemlerimi
koparırcasına çektim.

Annem yumuşadı. «Saçlarına üzüldüm, tatlım. Gerçekten üzüldüm.
Ama...» yine gülümsedi. «Başına güzel bir başlık takarsın. Ayrıca sana
ipek eşarplarımdan da veririm...»

yine üzerime çektim. Annem anlatacak bir şeyi kalmayınca kadar konuştu, konuştu, sonra bana birkaç eşarp getirmeye gitti.

Annem, gerçekte teyzem değil de öz annem olsaydı, başıma gelenlerden dolayı bana daha anlayışlı davranır, suçluya kızar mıydı acaba? İlk kez olarak kendimi gerçek bir yetim gibi hissetmeye başladım. İlk kez gerçeği öğrendiğim zamankinden de beter bir histi bu. Sonunda yorgun düşünceye kadar bütün vücudum hıçkırıklarla sarsıldı. Sonra, Louella'yla Tottie'den fazla bir şey öğrenememiş olması gereken zavallı Eugenia'yı anımsamam üzerine bir uyurgezer gibi kalkıp arkama sabahlığımyı geçirdim. Hareketlerim sanki mekanikleşmişti. Aynaların önünden her geçişimde kendime bakmaktan kaçındım. Bağcıklı küçük terliklerimi ayaklarıma geçirdikten sonra odamdan yavaş yavaş çıktım ve aşağıya Eugenia'nın yanına indim.

Beni gördüğü an ağlamaya başladı. Kollarının arasına atıldım ve başımı küçük omzuna dayayarak kısa bir süre ben de ağladım, sonra da çekilerek bütün korkunç olayları ona anlattım. Eugenia beni şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle dinledi. Ayrıntıları duydukça onları böylece silebilecekmiş gibi başını sallıyordu. Ama traşlı kafama baktıkça anlattıklarımın doğruluğunu kabul etmek zorunda kalıyordu.

«Okula gitmeyeceğim,» diye ahdettim. «Saçlarım eskisi gibi uzayınca kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.»

«İyi ama bu uzun sürebilir, Lillian. O kadar çok dersi kaçıramazsın.»

«Öbür çocuklara kendimi böyle göstermektense ölürüm daha iyi. Özellikle Niles'a.»

«Annemin dediğini yapar, başına bir bone ya da eşarp takarsın.»

«Benimle alay ederler. Emily bunu mutlaka sağlar,» dedim. Eugenia mahzunlaştı. Her geçen saniye biraz daha küçülüyordu sanki. Onu neşelendiremediğim ya da üzüntüsünü gideremediğim için kendimi çok kötü hissediyordum.

O sırada kapı vurulunca dönüp baktık. Gelen Henry'ydi.

«Bayan Lillian, Bayan Eugenia. Tekerlekli koltuğunuzun birkaç gün havalandırılmasının gerekeceğini size bildirmeye geldim, Bayan Eugenia. Onu yıkayabildiğim kadar yıkadım. Koku kaybolur kaybolmaz onu size geri getiririm.»

Eugenia ihtiyar zenciye teşekkür etti.

Henry, «O koltuğun sundurmaya nasıl gittiğine aklım ermiyor dedi.

«Biz biliyoruz, Henry,» dedim ve ona her şeyi anlattım.

Adamcağız, «Çok kötü, çok kötü,» diye homurdanarak çekildi.

Keyifsiz bir tavırla yatağından kalkmam üzerine Eugenia, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Yükariya odama çıkacağım. Bitkin haldeyim.»

«Yemekten sonra gelecek misin?»

«Çalışırım,» dedim. Bu halimden kendim de nefret ediyordum Özellikle kendine acıması için çok daha fazla nedeni olan Eugenia'nın önünde kendime acıamdan nefret ediyordum. Ama saçlarım o kada güzeldi ki. Uzunluğu, yumuşaklığı ve rengi bana kendimi tam bir diş gibi hissettiriyordu. Şimdiyse her gören, bir kokarcanın kokuttuğu sersem kız, diye bana gülecekti.

Tottie akşama doğru geldi ve bana Niles'in kapıya gelerek Eugenia'yla beni sorduğunu söyledi.

«Ah Tottie, olanları ona söyledin mi? Söylemedin, değil mi?» diye bağırdım.

Tottie omuzlarını silkti. «Ona söyleyecek başka bir şey bulamadım Bayan Lillian.»

«Ne dedin? Ona ne söyledin?» diye sordum.

«Ona araç gereç sundurmasında bir kokarcanın püskürtüsün» hedef olduğunu ve saçlarını kesmek zorunda kaldığını anlattım.»

«Oh hayır,» diye inledim.

Tottie, «Çocuk hâlâ aşağıda,» dedi. «Bayan Booth onunla konuşuyor.»

Yne, «Oh hayır,» diye inledim ve yatağımın üstüne devrildim. <j kadar utanmıştım ki, Niles'in bir daha yüzüme bakmasına katlanabileceğimi sanmıyordum.

Tottie devam etti. «Bayan Booth aşağı inmeni ve konuşuna merhaba demeni istiyor.»

«Aşağı inmek mi! Asla! Ben bu odadan çıkmayacağım. Annem! öyle de ve her şeyin Emily'nin suçu olduğunu söyle.»

Tottie çıkınca yorganı yine üzerime çektim. Annem beni görmeyi gelmedi. Kendini müziğine ve kitaplarına vermişti. Öğleden sonra saat

leri geçerek akşama yerini bıraktı. Babamın eve döndüğünü, holdeki ağır ayak seslerinden anladım. Kapımın hizasına geldiği zaman soluğumu tuttum. İçeri girip bana ne yapıldığını, neler olduğunu soracağını umuyordum. Ama o durmayıp kapımın önünden geçti. Annemin ya ona bir şey söylemediğini ya da önemsiz bir şey olarak nitelediğini üzüntüyle düşündüm. Daha sonra, babamın yemeğe indiğini duydum. Bu kez de kapımda durmamıştı. Tottie'yi yemeğin hazır olduğunu bana haber vermeye yolladılar, ama ben kadına, karnımın aç olmadığını söyledim. Tottie aradan beş dakika geçmeden merdiven inip çıkmaktan oflaya poflaya geri döndü ve babamın, aşağı inmemde ısrar ettiğini söyledi.

Tottie, «Yüzbaşı, bir lokma bile yemezsen umurunda olmayacağını, ama mutlaka masadaki yerinde olman gerektiğini söylüyor,» dedi. «Aman acele et. Baban çok öfkeli görünüyor. Mutlaka aşağı inmelisin, Bayan Lillian.»

İstemeye istemeye yataktan kalktım. Aynaya bakınca, gördüğüm manzara böylece silinebilecekmiş gibi başımı salladım, ama silinmedi. Neredeyse yeniden ağlayacaktım. Louella elinden geleni yapmıştı, ama bütün yaptığı saçlarımı kesebileceği kadar kısa kesmek olmuştu. Bazı perçemler başkalarından daha uzundu, saçlarım ayrıca kulağımın çevresinde tırtık tırtık görünüyordu. Annemin eşarplarından biriyle başımı örterek aşağı indim.

Ben masadaki yerimi alırken Emily'nin yüzünde hafif bir aîay seziliyordu. Ama hemen arkasından yüzündeki anlam değişti ve her zaman ki eleştiri havasına dönüştü. Sırtı dimdik, kollarını kavuşturmuş olarak oturuyordu. Kutsal Kitap masanın üstünde onun önündeydi. Ona elimden geldiğince nefretle baktım, ama bu çabam, gri gözlerindeki zevki artırmaktan başka işe yaramadı.

Annem gülümsüyordu. Babam beni dikkatle süzdü. Bıyıkları kıpırdıyordu.

«Sofrada başındaki eşarbı çıkar,» diye emretti.

«Eyi ama, çok korkunç görünüyorum, baba,» diye inledim.

«Gösteriş merakı günahtır,» dedi. «Şeydan Cennet Bahçesinde Havva'yı baştan çıkarmak için ona Tanrı kadar güzel olduğunu söylemişti. Haydi, çıkar şu eşarbı.» Annemin bana yardım edeceğini umarak

bekledim, ama o, yüzünde acılı bir anlamla oturuyordu. Babam, «Çıkar, şunu!» diye emretti.

Önüme bakarak dediğini yaptım. Başımı kaldırıncı, Emily'nin ne¹ kadar hoşnut görüldüğüne dikkat ettim.

Babam, «Bir dahaki sefere nereye bastığına ve etrafında olan bitenlere daha fazla dikkat edersen,» dedi.

«İyi ama baba...»

Babam elini kaldırarak devam etmemi önledi. «Bu olay hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum,» dedi. «Annen yeterince anlattı. Emily de...»

Kutsal Kitap'a bakarken Emily'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

«Tanrı benim rehberimdir,» diye başladı. Okuduklarını duymuyordum bile. Taş kesilmiştim. Gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülüyor, çenemden yere damlıyordu, ama ben yaşları silmedim. Babam ağladığını görmüş olsa bile umursamadı. Emily okumasını bitirir bitirmez, babam yemeye başladı. Annem de öğle yemeğinde öğrendiği en yeni dedikoduları sıralamaya girişti. Babam dinler görünüyor, arada bir başını sallıyor, hatta bazı şeylere gülüyordu. Başıma gelen sanki yıllar önce olmuştu, ben de o olayı anılarımda yaşıyordum. Ama yalnız ben. Babam kızmasın diye bir şeyler yemeye çalıştım, ama lokmalar boğazıma tıkanı ve boğulur gibi olduğumdan bir bardak su içmek zorunda kaldım.

Allahtan ki yemek faslı sona erdi, ben de vaat ettiğim gibi Eugene¹ nia'nın odasına gittim. Ne çare ki uyuyordu. Bir süre yatağının yanında oturarak sıkıntılı soluklarına kulak verdim. Bir keresinde inledi, ama gözleri açılmadı. Sonunda, onu bırakıp odama çıktım. Hayatımın en korkunç günlerinden biri beni bitkin düşürmüştü.

Odama girince kırlara bakmak için doğru pencereye yürüdüm,; ama çok karanlık bir geceydi. Gökyüzü bulutluydu. Uzakta bir şimşegin çaktığını gördüm, hemen arkasından ilk damlalar düşmeye başladılar. İri gözyaşları gibi cama çarptıktan sonra, parçalanıp dağılıyorlardı. Yatağıma uzandım. Işığımı söndürüp gözlerimi kapamamın üzerinden birkaç saniye geçmeden kapımın açıldığını duydum ve gözlerimi açtım.

Emily gölgelerin arasındaydı.

«Tanrı'nın seni bağışlaması için dua et,» dedi.

«Ne dedin?» diye öfkeyle doğruldum. «Bana yaptıklarından sonra bir de bağışlanmak için dua mı edeceğim? Asıl senin Tanrı'dan af dilemen gerekir. Kötü bir insansın sen. Niçin yaptın? Niçin?»

«Sana ben bir şey yapmadım. Günahlarının yüzünden Tanrı seni cezalandırdı. Tanrı'nın olmasını istemediği şey hiç olur mu? Sana söyledim, sen uğursuzluğun simgesisin, bütün öbür elmaları bozan çürük elmadan farkın yok. Pişman olmadığın sürece acı çekeceksin, senin ise hiç pişman olacağın yok.»

«Günahkâr olan, uğursuz olan sensin!»

Emily odadan çıkıp kapıyı kapadı, ama ben arkasından bağırmayı sürdürdüm. «Sensin! Asıl sensin!»

Yüzümü avuçlarıma gömdüm ve gözpınarlarım kuruyuncaya kadar ağladım, ağladım. Emily'nin jilet kadar keskin sesi hiç kulağımdan gitmiyordu: «Sen kötü doğmuşsun, ahlaksızsın, lanetlisin.» Gözlerimi kapadım ve sesine kulaklarımı tıkamak istedim. Ama düşüncelerimde aralıksız konuşuyor, sözleri ruhumu tekrar tekrar yaralıyordu.

Emily haklı mıydı? Tanrı onun bana bu denli acı vermesine nasıl müsaade ederdi? Hayır, haklı olamazdı. Tanrı, Eugenia kadar iyi kalpli ve sevecen bir kızın acı çekmesini niçin işteşindi ki? Hayır, bu işte Şeytan'ın parmağı vardı, Tanrı'nın değil.

Ama Tanrı Şeytan'a niçin meydanı boş bırakıyordu?

Sonunda, hepimizin sinandığına karar verdim. Bir yandan da içimde bir ses gelecekte beni daha büyük bir sınavın, en büyük sınavın beklediğini fısıldıyordu. Bu önsezi Meadovvs'un yukarısında rüzgârı ve duaları umursamayan kara bir bulut gibiydi. Yerli yerinde duruyor, zamanını bekliyordu.

Sonra, elem yağmurunu üzerimize boşalttı. Damlaları o kadar yoğunlukta ki kalbimi sonsuza dek donduracaktı.

Trajedi Patlak Veriyor

Ertesi gün müthiş mide kramplarıyla gözlerimi açtım. Dahası, çok şiddetli bir aybaşı geçiriyordum. Canım öylesine yanıyordu ki gözlerim yine yaşlar içinde kaldı. Ağlamam annemi kapıma getirdi. Kahvaltıya

inmek üzereydi. Derdimin ne olduğunu söylediğimde telaşlandı ve benimle ilgilenmesi için Louella'yı odama yolladı. Louella beni giydirmeye ve okula gitmem için yola çıkarmaya çalıştıysa da, kramp yürümemi engelliyordu. Sonuçta bütün gün ve ertesi gün yataktan çıkamadım.

Ertesi sabah okula gitmek üzere yola çıkacağım sırada Emily odama uğradı ve aylık sancımın bu kadar şiddetli olmasının nedenini keşfetmem için kendimi sorgulamamı önerdi. Onu duymuyormuş ve görmüyormuş gibi davrandım. Ona bakmadığım gibi, ona karşılık da vermedim. Böylece çıkıp gitti. Ama ben kendi aybaşısının onu niçin hiç rahatsız etmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Sanki hayatında hiç aybaşı sancısı çekmemişti.

Beraberinde getirdiği sancıya rağmen aybaşı oluşuma sevinmiştim. Beni kırılmış saçlarla dünyanın karşısına çıkmaktan kurtarmıştı çünkü. Giyinip dışarı çıkmayı her ne zaman düşünecek olsam, midemdeki kramp şiddetleniyordu. Başımı bir başlıkla ya da eşarpla örtmem, kaçınılmaz olanı yani kızların yüzündeki şokla şaşkınlığı, erkeklerin yüzündeki sırtmaları ve gülüşleri sadece erteleyecekti.

Bununla birlikte ikinci günün akşamı annem, sırf babamı öfkelenmesin diye, beni akşam yemeği aşağı indirmesi için Louella'yı odama yolladı.

«Yüzbaşı hemen aşağı inmemi söylüyor, tatlım,» dedi. «Yemeğe başlamak için seni bekliyorlar. Eğer gelmezsen korkarım, kendisi yukarı çıkıp seni aşağı sürükleyecek. Bu evde bir tek hasta çocuğun olmasının yeterli olduğunu, ikincisine katlanamayacağını söylüyor.»

Louella gardroptan elbiselerimden birini çekti ve beni ayağa kaldırdı. Aşağı inince, annemin ağlamış olduğunu gördüm. Babamın yüzü kıpkırmızıydı ve bıyığının uçlarını çekiştiriyordu. Buysa bir şeye sinirlendiği zaman yaptığı bir hareketti.

Ben yerime oturunca, «Neyse,» dedi. «Başlayalım artık.»

Hiç bitmeyecekmiş gibi uzayan Emily'nin okuma faslından sonra sessiz sedasız yemeğimizi yedik. Annem keyifli olmadığından arkadaşlarının dedikodusunu yapmadı. Odada ses olarak, babamın etini çiğnemelerinden ve tabaklarla çatal, bıçakların takırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Babam birden çiğnemeyi bıraktı ve aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. Sağ elinin uzun işaret parmağını bana çevirerek, «Yarın sabah okula gideceksin, Lillian. Anlaşıldı mı?» dedi. «Bu evde

ikinci bir çocuğun etrafında dört dönülmesini istemiyorum. Hele o ikinci çocuğun sağlığı yerinde olup kadınların normal sorunundan başka derdi olmayınca. Duydun mu beni?»

Önce yutkunarak konuşmaya yeltendim, bunu başaramayınca gözlerimi babamın ezici bakışından kaçırmaya çalıştım, sonunda da başımı eğerek kuzu kuzu, «Peki, baba,» diye karşılık verdim.

«Bu aile hakkında yeterince konuşuldu zaten. Kızlardan biri hayatının ilk gününden beri hasta...» Babam sözünün bu yerinde anneme baktı. «Bari bir oğlumuz olsaydı...»

Annem yine burnunu çekmeye başladı. Babam, «Sofrada kes sunu,» diye ona çattıktan sonra söylenmeyi sürdürdü. «Kendini bilen her Güneyli ailenin adını, kalıtımını sürdürecektir bir oğlu vardır. Booth'ların dışındaki ailelerin. Ben ölünce soyadım ve simgelediği her şey de gidecek. Çalışma odama girdiğim zaman dedemin portresine her bakışta utanç duyuyorum.»

Annemin gözleri yaşlarla doldu, ama onları zaptetmeyi başardı. Şu anda kendimden çok ona acıyordum. Yalnız kız doğurmuş olması onun suçu değildi. Kalıtım yasaları hakkında öğrendiklerime bakılırsa, bunun sorumluluğunun bir kısmı da babama aitti. Ama beni daha çok gücendiren şey, kızların yeterince iyi olmadıkları fikriydi. Biz ikinci sınıf çocukları, birer teselli mükâfatıydık.

Annem, «Bir kez daha denemeye hazırım, Jed,» diye inledi. Şaşkınlığımdan gözlerim iri iri açıldı. Emily bile sanki canlanmıştı. Annem bu yaşta bir çocuk daha doğuracaktı ha? Babam sadece homurdandı ve tekrar yemeye başladı.

Yemekten sonra Eugenia'yı görmeye gittim. Babamın söylediklerini ve annemin söylediklerini ona mutlaka aktarmam lazımdı. Ama kordorda Eugenia'nın yemek tepsisiyle mutfağa dönen Louella'yla karşılaştım. Tepsideki hiçbir şeye el sürülmemişti.

Louella, «Zavalılık yemeye çalışırken uyuyakaıdı,» dedi başını sallayarak.

Eugenia'nın odasına koşunca derin bir uykuda olduğunu, gözkapaklarının yapışmış gibi kapandığını, yorganın altında kalkıp inen göğsünden vızıltıyı andıran seslerin çıktığını gördüm. Öylesine renksiz ve zayıf görünüyordu ki soğuk bir önseziyle titredim. Uyanmasını umut ederek yanında bekledim, ama hiç kımıldamadı. Değil kımıldamak, göz

kapaklarını bile kırıştırmadı, ben de üzüntüyle odama döndüm.

O gece doğru düzgün bir görünüm olması için saçlarımla uğraştım. Firketelerle bir deneme yaptım. İpekli bir kordele bağladım. Yanlarını ve arkasını uzun uzun fırçaladım, ama hiçbir şeyin yararı olmadı.' Kesik uçlar diken gibi dikiliyordu. Görünüm korkunçtu. Okula gitmek] benim için bir karabasandan farksızdı, ama sabahleyin koridorda baba] min çizmelerinin tıktısını duyunca, hemen yataktan fırladım ve hazırlan] dım. Emily'nin ağız kulaklarına varıyordu. Onu hiç bu kadar mutlu gör] memiştim. Beraber yola çıktık, ama onun beni geçmesi için yavaşla] maktaki gecikmedim. Böylece Thompson ikizleri ve Niles'la buluştuğu] muz zaman, o ve ikizler benimle Niles'ın en azından on metre ilerim] deydiler.

Niles beni görür görmez gülümsedi. Kendimi o kadar güçsüz hisse] diyordum ki sert bir esintinin beni uçuracağına emindim. Başlığımın kenarını sıkı sıkı tuttum ve Niles'la göz göze gelmemeye çalışarak yol] da ilerledim.

Niles, «Günaydın,» dedi. «Bugün iyi olmana sevindim. Seni Özle] mistim. Olanlara çok üzüldüm.»

«Ah Niles, başıma gelenler korkunç, tek kelimeyle korkunç. Babam okula gitmem için beni zorladı. Aksi halde yorganımın altına büzülür ve gelecek Noel'e kadar oradan kıpırdamazdım.»

«Bunu yapamazsın. Göreceksin, her şey düzelecek.»

«Hayır, düzelemez,» diye ısrar ettim. «Korkunç görünüyorum. Hele] beni başımda başlık olmadan gör. Kahkahalarla gülmekten kendini ala] mayacaksın.»

Niles derin bir göğüs geçirdi. «Lillian, sen benim gözüme asla kor] kunç görünemezsin. Hele sana asla gülemem.» Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz, çocukcağız bakışını benden kaçırdı. Koyu bir kızartı ense] sinden yüzüne yayılmıştı. Ama itirafı bana yoluma devam etme gücünü vermişti. Ne çare ki hiçbir söz, hiçbir vaat okul bahçesinde beni bekle] yen acıyı ve utancı gideremezdi.

Emily olanları herkese yaymayı ihmal etmemişti. Hiç kuşkusuz bu işteki kendi rolünden hiç söz etmemiş, sadece, bir kokarcanın aptalca yolunun üstüne çıktığımı söylemişti. Erkek çocuklar gruplaşmışlar, beni bekliyorlardı. Ben görünür görünmez bir ağızdan bir tekerlemeye başla] dılar.

«Kokuşmuş geliyor! Kokuşmuş geliyor!»

Sonra kokarcanın kokusu hâlâ üzerimden yayılıyormuş gibi burunlarını parmaklarıyla sıktılar ve yüzlerini buruşturdular. Ben ilerledikçe onlar cıyaklayarak ve beni işaret ederek geriliyorlardı. Kahkahaları bütün okul bahçesini doldurmuştu. Kızlar da gülümsüyor ve gülüyorlardı. Emily bir kenarda durmuş, bütün bu olanları yüzünde hoşnut bir ifadeyle gözlüyordu. Başımı eğip okul binasının kapısına yöneldiğim sırada, Robert Martin ansızın bana doğru atılarak basımdaki kepi kaptı.

Samuel Dobbs, «Bakın şuna. Kafası kel olmuş,» diye bağırdı. Okul bahçesinde yine kahkahalar yükseldi. Emily beni savunacak yerde ötekilerle birlikte gülüyordu. Dönüşümlü olarak, «Kokuşmuş, kokuşmuş, kokuşmuş,» ve «Kelîş, keltoş, keltoş,» diye tekerlemeleri sürerken • benim gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Niles, «Başlığını ona geri ver,» dedi. Robert, Niles'a meydan okurcasına gülererek işaret parmağını onun üzerine çevirdi. «Sen onunla yürüyorsun, o yüzden sen de kokuyorsun.» Çocuklar bu kez işaret parmaklarını Niles'a çevirerek onunla alay ettiler.

Niles hiç tereddüt etmeden Robert'in üzerine atıldı. İki çocuk birbirlerine kenetlenerek çakıllı yolda yuvarlanmaya başladılar. Öbür çocuklar bağırp alkış tutarken onlar toz bulutları kaldırıyorlardı. Robert, Niles'dan daha iri, daha uzun boyluydu, ama Niles da o kadar öfkeliydi ki Robert'i üzerinden itmeyi, sonra da onun üstüne binmeyi başardı. Bu itişme sırasında başlığım da fena halde ezildi.

Sonunda Bayan Walker de patırtıyı duyarak alelacele okul binasından çıktı. Bağırarak duyurduğu bir tek emir, iki çocuğu birbirinden ayırmaya yetti. Bütün öbür çocuklar da emre uyarak geri çekildiler. Bayan Walker elleri kalçalarında bekledi, ama Niles'la Robert birbirinden ayrılır ayrılmaz ikisini de saçlarından kavrayarak okul binasına soktu. Hafif gülüşler olduysa da, kimse Bayan Walker'in öfkesini üzerine çekmeye cesaret edemiyordu. Billy Thompson bana başlığımı getirdi. Ona teşekkür ettimse de, onu tekrar giymem olanaksızdı. Toz içinde kaldığı yetmezmiş gibi, kenarı ortadan ayrılmıştı. Artık başımı örtmem de anlamını yitirdiğinden öbür çocuklarla birlikte okula girdim ve sınıfta yerimi aldım.

Robert'le Niles bir köşede oturmak suretiyle cezalandırıldılar ve ögle tatilinde dahi cezalarına ara verilmedi. Okul saatlerinden sonra da

bir saat daha kalmak zorunda bırakıldılar. Bayan Walker suçlunun kimliğinin önemi olmadığını söyledi. Dövüşmek yasaktı, bu yasağa karşı gelen de mutlaka cezalandırılacaktı. Niles'a bakarak ona gözlerimle teşekkür ettim. Yüzünde çenesinden başlayarak sol yanağını kateden bir tırmık izi vardı. Alnı da berelenmişti, ama bakışıma mutlu bir gülümsemeyle teşekkür etti.

Bayan Walker benden, paydostan sonra okulda kalıp kaçırdığım derslere yetişmeyi isteyip istemediğimi sordu. Niles'la Robert sınıfın arkasında elleri masalarının üstünde, sırtları da dimdik vaziyette otururken, ben odanın ön tarafında Bayan Walker'le çalıştım. Saçlarımın kısa zamanda uzayacağını ve bazı yerlerde kısa saçların moda olduğunu söyleyerek bana moral vermeye çalıştı. Biz daha çalışmalarımızı bitirmeden Niles'la Robert'i serbest bıraktı, ama onları bir daha dövüşürken yakalar ya da dövüştüklerini duyarsa aileleriyle gayet ciddi olarak görüşeceğini söyleyerek uyardı. Bundan her şeyden fazla korktuğu Robert'in yüzünden anlaşılıyordu. Eve dönme iznini alır almaz binadan dışarı fırladı ve kaçıp gitti. Niles ise beni yokuşun dibinde bekledi. Allah tan Emily çoktan gitmişti.

«Robert'le dövüşmemeliydin, Niles. Boş yere başını derde soktun,» dedim ona.

«Boş yere değildi. Robert eşiğin biri. Başlığının ezilmesine üzül-
düm.»

«Annem herhalde sinirlenecektir. En sevdiği başlıklarından biriydi,» dedim ve ekledim. «Ama artık başımı örtmeyeceğim. Louella, hava aldıkları takdirde saçlarımın daha çabuk uzayacağını söylüyor.»

Niles, «Bu doğru olabilir,» diyerek ekledi. «Benim başka bir fikrim var.» Gözleri parlıyordu.

«Ne?» diye hemen sordum.

Delikanlı gülererek kulağıma eğildi. «Sihirli göl.»

«Oranın bana ne gibi bir yardımı olabilir?»

«Benimle gel de göstereyim.» Niles böyle diyerek beni elimden tuttu. Bir erkekle şimdiye kadar hiç el ele yürümemiştim. Niles elimi sıkı sıkı tutuyor, çok hızlı yürüyordu. Ona yetişmek için hemen hemen koşmak zorunda kaldım. Patikaya varınca ilk seferindeki gibi otların üstünden koştuk ve kaşla göz arasında göle vardık.

Niles elimi bırakarak suyun kenarında yere diz çöktü. Ellerini suya

daldırarak ayağa kalktı. «Şimdi sihirli suyu saçlarının üstüne serpoco ğiz,» dedi. «Gözlerini kapa ve o sırada dileğini tut.» Ağaçların arasından süzölen öğleden sonra güneş i gür siyah saçlarını ışıldatıyordu. Niles'in gözlerime dikilen bakışları daha da tatlılaşmıştı. Gerçekten de sihirli hu yerde olduğumuzu hissediyordum.

«Haydi, gözlerini kapa,» diye ısrar etti. Gülümseyerek dediğini yap tim. Günlerden beri gülümsemeyi unutmuş tım. Su damlalarının kısaltıl mış perçemlerimin arasından süzölerek baş derime ulaştığını, hemen arkasından da Niles'in dudaklarının benimkilere dokunduğunu hissettim. Şaşkınlıktan gözlerimi aç tım.

Niles, «Kurallardan biri de bu,» dedi. «Seni gölün suyuyla ıslatan kişi, dileği bir öpücökle mühürlemek zorunda.»

«Niles Thompson, bu da senin uydurman ve öyle olduğunu çok iyi biliyorsun.»

Delikanlı gülümseyerek omuzlarını silkti. «Ne yapayım, elimde değildi,» diye itiraf etti.

«Bu halimi göre göre beni öpmek istedin ha?»

«Hem de çok istedim. Seni şimdi de öpmek istiyorum.»

Kalbimin atışları hızlanmıştı. Derin bir soluk aldıktan sonra, «Öyleyse ne duruyorsun?» dedim.

Onu beni tekrar öpmeye davet etmekle suç mu işliyorum? Emily'nin dediği gibi, ben günahkâr bir kız mıydım? Umurumda değildi. Haklı olduğuna inanamazdım. Niles'in dudaklarının dudaklarıma dokunuşu kötü olamayacak kadar tatlı bir duyguydu. Gözlerimi kapadım, ama onun bana adım adım yaklaştığını hissedebiliyordum. Tüm gözeneklerimle hissediyordum onu.

Kollarını belime doladı ve daha da ateşli, daha da uzun öpüş tük. Bundan sonra da beni salıvermedi. Dudaklarımı doya t'oya öpmeyi durdurduktan sonra, yanağımı öptü, arkadan dudaklarını enseme kaydırdı. Yumuşak bir inilti salıverdim.

Tüm vücudum yabancı s olduğum bir zevkin pençesindeydi. Vücudumun daha önce karıncalanmanın ne olduğunu bilmeyen yerlerinde karıncalanmalar hissediyordum. Damarlarımdan dalga dalga bir sıcaklık yayıldı ve öne eğilip dudaklarımla bir kez daha onun dudaklarını ara dım.

Niles, «Lillian, sen ve Eugenia gözükmediğiniz, sonra da başına

geleni duyduğum zaman ne kadar perişan olduğumu bilemezsin,» diye fısıldadı. «Ne kadar üzüldüğünü bilerek seninle birlikte üzüldüm. Sonra, okula gelmemen üzerine evine gelip seni görmek istedim. Bir ara gece dama tırmanıp yatak odanın penceresine gelmeyi bile istedim.»

Bu olasılık beni hem korkutmuş, hem de heyecanlandırmıştı. «Sa'hi, bunu yapar mıydın, Niles?» diye sordum. Ya o sırada çıplak ya da gecelikle olsaydım?

Delikanlı, «Bir gün daha gelmeseydin, belki de yapardım,» dedi.

«Beni çok çirkin bulacağını, bir daha yüzüme bakmak istemeyeceğini düşündüm. Öyle korkuyordum ki.. »

Niles parmağını dudaklarıma dayadı. «Böyle saçma şeyler söyleme.» Parmağını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma dayadı. Kollarının arasında ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Yumuşak bir hareketle otların üstüne çöktük. Birbirimizin yüzünü, dudaklarımız, parmaklarımız ve gözlerimizle keşfetmeye çalışıyorduk.

«Emily benim ahlaksız olduğumu söylüyor, belki gerçekten de öyleymiştir, Niles,» diye onu uyardım. Gülmeye başladı. «Gerçekten,» diye devam ettim. «Benim ayrıca uğursuz olduğumu, bana yakın olan, beni seven insanlara felaket getirdiğimi söylüyor.»

Niles, «Sen bana ancak mutluluk getiriyorsun,» dedi. «Asıl uğursuz olan Emily. Daha doğrusu, Bayan Ütü Tahtası.» Bu benzetmeye ikimiz de güldük. Emily'nin tahta gibi göğsünün söz konusu olması, Niles'in dikkatini benimkine çevirdi. Gözlerinin göğsümü adeta içtiğini görüyor, gözlerimi kapayınca da ellerini göğüslerimin üstünde düşlüyordum. Sağ eli şu anda belimdeydi. Sol elimi yavaşça bileğine dokundurdum ve elini tâ ki göğsüme değene dek kaldırdım. Önce karşı koyacak oldu.

Onun derin bir soluk aldığını duydum, ama kendimi tutamadım. Avucunu göğsüme yapıştırdım, sonra, dudaklarımı onunkilerin üstüne bastırdım. Birkaç saniye daha öpüştük, koklaştık. Vücudumun hemen tümünü kaplayan sıcaklık ve ihtiras beni korkutmaya başlamıştı. Daha fazlasını, Niles'in her tarafıma dokunmasını istiyor, ama arka planda Emily'nin sesini duyar gibi oluyordum: «Ahlaksız, ahlaksız, ahlaksız.» Sonunda, kendimi geri çektim.

«Eve dönsem iyi olacak,» dedim. «Emily, ne zaman okuldan çıktığını ve eve dönmek için ne kadar zamana ihtiyacım olduğunu bilecektir.»

Niles düşkırıklığına uğramışa benzemekle birlikte, «Tabii,» dedi. Ayağa kalkıp üstümüzü süpürdük. Sonra, geldiğimiz patikayı konuşmadan aşip ana yola çıktık. Thompson'ların evine giden yol kavşağına varınca durup yolun alt ve üst yanına göz attık. Görünürde kimselerin olmamasından cesaret bularak bir kez daha kısaca öpüştük. Öyleyken tâ ki evimizin önünde Dr. Cory'nin arabasını görene kadar dudaklarını benimkilerin üstünde hissettim. Kötü bir önsezi yüreğimi kaplamıştı.

Eugenia, diye düşündüm. Mutlaka Eugenia'ya kötü bir şey oldu. Yolun kalan kısmını koşarak tamamladım. Koştuğum sürede zavallı Eugenia hayatı için savaş verirken mutluluk duyabildiğim için kendi kendimden nefret ettim.

Kendimi soluk soluğa kapıdan içeri attım. Paniğin etkisi hareket etmemi engelliyordu. Eugenia'nın odasına giden koridordan fısıltı halinde sesler kulağıma geliyordu. Sesler yaklaştılar, sonunda da Dr. Cory yanında babamla ortaya çıktı. Yanakları yaşlardan sırsıklam olmuş ve avucunda bir mendili sıkı sıkı tutan annem de arkalarındaydı. Dr. Cory'nin yüzüne bir bakmam durumun her zamankinden ciddi olduğunu anlamama yetti.

«Eugenia'nın nesi var?» diye bağırdım. Annem daha gürültülü ağlamaya başladı. Acı acı inliyordu. Babam ise öfke ve sıkıntıdan kıpkırmızı olmuştu.

«Kes şunu, Georgia. Kimseye bir yararı olmadıktan başka, herkesin işini zorlaştırıyor,» diye tısladı.

Dr. Cory de, «Sen de mi hastalanmak istiyorsun, Georgia?» diye onu uyardı. Annemin hıçkırıkları sızlanmalara dönüştü. Sonra, bakışının bana takılmasıyla başını iki yana salladı.

«Eugenia ölüyor,» diye inledi. «Haksızlık, bu. Bunca rahatsızlığı varken bir de çiçeğe yakalandı.»

«Çiçek ha!»

Dr. Cory, «Zaten yeterince güçsüzdü. Bu durumda kurtulma şansı yok gibi,» diye açıkladı. «Hastalık onu normal bir insandan daha hızlı pençesine aldı. Kızcağızın direnecek gücü yok üstelik.»

Ağlamaya başladım. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor, göğsüm sanı

geleni duyduğum zaman ne kadar perişan olduğumu bilemezsin,» diye fısıldadı. «Ne kadar üzüldüğünü bilerek seninle birlikte üzüldüm. Sonra, okula gelmemen üzerine evine gelip seni görmek istedim. Bir ara gece dama tırmanıp yatak odanın penceresine gelmeyi bile istedim.»

Bu olasılık beni hem korkutmuş, hem de heyecanlandırmıştı. «Sa-
hi, bunu yapar mıydın, Niles?» diye sordum. Ya o sırada çıplak ya da gecelikle olsaydım?

Delikanlı, «Bir gün daha gelmeseydin, belki de yapardım,» dedi.

«Beni çok çirkin bulacağını, bir daha yüzüme bakmak istemeyec-
ğini düşündüm. Öyle korkuyordum ki..»

Niles parmağını dudaklarıma dayadı. «Böyle saçma şeyler söy-
le.» Parmağını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma dayadı. Kollarının ara-
sında ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Yumuşak bir hareketle
otların üstüne çöktük. Birbirimizin yüzünü, dudaklarımız, parmaklarını
ve gözlerimizle keşfetmeye çalışıyorduk.

«Emily benim ahlaksız olduğumu söylüyor, belki gerçekten de öyle-
yimidir, Niles,» diye onu uyardım. Gülmeye başladı. «Gerçekten,» diye
devam ettim. «Benim ayrıca uğursuz olduğumu, bana yakın olan, beni
seven insanlara felaket getirdiğimi söylüyor.»

Niles, «Sen bana ancak mutluluk getiriyorsun,» dedi. «Asıl uğursuz
olan Emily. Daha doğrusu, Bayan Ütü Tahtası.» Bu benzetmeye ikimiz
de güldük. Emily'nin tahta gibi göğsünün sözkonusu olması, Niles'ın..
dikkatini benimkine çevirdi. Gözlerinin göğsümü adeta içtiğini görüyor,
gözlerimi kapayınca da ellerini göğüslerimin üstünde düşlüyordum
Sağ eli şu anda belimdeydi. Sol elimi yavaşça bileğine dokundurdum
ve elini tâ ki göğsüme değene dek kaldırdım. Önce karşı koyacak oldu.
Onun derin bir soluk aldığını duydum, ama kendimi tutamadım. Avucu-
nu göğsüme yapıştırdım, sonra, dudaklarını onunkilerin üstüne bastır-
dım. Birkaç saniye daha öpüştük, koklaştık. Vücudumun hemen tümü-
nü kaplayan sıcaklık ve ihtiras beni korkutmaya başlamıştı. Daha fazlası-
nı, Niles'ın her tarafıma dokunmasını istiyor, ama arka planda Emily'nin
sesini duyar gibi oluyordum: «Ahlaksız, ahlaksız, ahlaksız.» Sonund;
kendimi geri çektim.

«Eve dönsen iyi olacak,» dedim. «Emily, ne zaman okuldan çıktığı-
mı ve eve dönmek için ne kadar zamana ihtiyacım olduğunu bilecek-
tir.»

Niles düşkırıklığına uğramışa benzemekle birlikte, «Tabii,» dedi. Ayağa kalkıp üstümüzü süpürdük. Sonra, geldiğimiz patıkayı konuşma-
dan aşip ana yola çıktık. Thompson'ların evine giden yol kavşağına
varınca durup yolun alt ve üst yanına göz attık. Görünürde kimselerin
olmamasından cesaret bularak bir kez daha kısaca öpüştük. Öyleyken
tâ ki evimizin önünde Dr. Cory'nin arabasını görene kadar dudaklarını
benimkilerin üstünde hissettim. Kötü bir önsezi yüreğimi kaplamıştı.

Eugenia, diye düşündüm. Mutlaka Eugenia'ya kötü bir şey oldu.
Yolun kalan kısmını koşarak tamamladım. Koştuğum sürede zavallı
Eugenia hayatı için savaş verirken mutluluk duyabildiğim için kendi ken-
dimden nefret ettim.

Kendimi soluk soluğa kapıdan içeri attım. Paniğin etkisi hareket
etmemi engelliyordu. Eugenia'nın odasına giden koridordan fısıltı halin-
deki sesler kulağıma geliyordu. Sesler yaklaştılar, sonunda da Dr. Cory
yanında babamla ortaya çıktı. Yanakları yaşlardan sırsıklam olmuş ve
avucunda bir mendili sıkı sıkı tutan annem de arkalarındaydı. Dr.
Cory'nin yüzüne bir bakmam durumun her zamankinden ciddi olduğun-
u anlamama yetti.

«Eugenia'nın nesi var?» diye bağırdım. Annem daha gürültülü ağla-
maya başladı. Acı acı inliyordu. Babam ise öfke ve sıkıntıdan kıpkırmızı
olmuştu.

«Kes şunu, Georgia. Kimseye bir yararı olmadıktan başka, herke-
sin işini zorlaştırıyor,» diye tısladı.

Dr. Cory de, «Sen de mi hastalanmak istiyorsun, Georgia?» diye
onu uyardı. Annemin hıçkırıkları sızlanmalara dönüştü. Sonra, bakışının
bana takılmasıyla başını iki yana salladı.

«Eugenia ölüyor,» diye inledi. «Haksızlık, bu. Bunca rahatsızlığı var-
ken bir de çiçeğe yakalandı.»

«Çiçek ha!»

Dr. Cory, «Zaten yeterince güçsüzdü. Bu durumda kurtulma şansı
yok gibi,» diye açıkladı. «Hastalık onu normal bir insandan daha hızlı
pençesine aldı. Kızcağızın direnecek gücü yok üstelik.»

Ağlamaya başladım. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor, göğsüm sarı

cıyordu. Annemle birbirimize sarıldık ve gözyaşlarımızı birbirimizin omzunda kuruttuk.

Annem hıçkırıkları arasında, «Şimdi derin bir komada,» diye soludu. «Dr. Cory sadece birkaç saati kaldığını söyledi, Yüzbaşı da onun, çoğu Booth'lar gibi burada ölmesini istiyor zaten.»

«Hayır!» diye uluyarak kendimi onun kollarından kopardım. Koridor boyunca koşarak Eugenia'nın odasına daldım. Louella hastanın başu cunda oturuyordu.

«Çekil, Lillian, yavrum,» diye ayağa kalktı. «Bu odaya girmemelisin. Hastalık bulaşıcı.»

«Umurumda değil,» deyip Eugenia'ya yaklaştım.

Göğsü, solunma çabalarının arasında kalkıp iniyor, kalkıp iniyordu. Kapalı gözlerinin etrafı ve dudakları mosmordu. Derisi daha şimdiden bir cesedinki gibi soluklaşmış, kabarcıklar çirkin başlarını dikmişlerdi. Hastanın yanına çömeldim ve küçük elinin tersini dudaklarıma dayadım. Gözyaşlarını Eugenia'nın bileğine ve eline damlıyordu.

«Ne olur, ölme, Eugenia,» diye mırıldandım. «Ne olur. ölme.»

Louella, «Artık onun elinden bir şey gelmez,» dedi. «Her şey Tanrı'nın elinde.»

Sevgili kardeşim Eugenia'yı kaybetmek korkusu kalbimi adeta dondurmuştu. Göğsümdeki sancı öylesine şiddetliydi ki, Eugenia'nın yatağının yanında kendimden geçeceğimi sandım.

Küçük göğsü bir kez daha kalkıp indi. Şimdi boğazında garip bir hırıltı vardı.

Louella, «Doktoru çağırırsam iyi olacak,» deyip dışarı fırladı.

«Eugenia,» dedim ve kalkarak daha önce defalarca yaptığım gibi yatakta yanına oturdum. «Ne olur, beni terketme, ne olur, mücadele et. Ne olur.» Kardeşimin elini yüzüme bastırdım ve yatağın üstünde iki yanıma sallanarak gülmeye başladım.

«Bugün okulda başıma gelenleri ve Niles Thompson'un beni savunmak için neler yaptığını sana anlatmam lazım. Bunu duymak istiyorsun, değil mi? Ne dersin, Eugenia? Sonra, ne oldu dersin?» diye fısıldayarak üzerine eğildim. «O ve ben yine sihirli göle gittik. Gerçekten. Ve öpüş-tük. Bütün bunları duymak istiyorsun, öyle değil mi Eugenia?»

Eugenia'nın göğsü kalktı. Babamla Dr. Cory'nin arkamdan yaklaştı-

tıklarını duydum. Eugenia'nın göğsü indi, boğazından bir hırıltı daha geldi, yalnız bu kez ağzı da açıldı. Dr. Cory parmaklarını hastanın boğazının yanlarına dayadı ve gözkapaklarını açtı. Babama dönüp başını salladı.

«Çok üzgünüm, Jed.» dedi. «Yavrucağ gitti.»

«HAYIIIR!» diye bağırdım. «HAYIIIR!»

Dr. Cory, Eugenia'nın gözlerini kapadı.

Tekrar tekrar uludum. Louella bana sarılmış, beni yatağın üstünden kaldırıyordu, ama ben onu hissetmiyordum. Eugenia'yla birlikte uçuyor, hava oluyordum sanki. Başımı kapı yanına çevirerek gözlerimle annemi aradım. Ama o orada yoktu.

«Annem nerede?» diye sordum Louella'ya. «Nerede o?»

«Buraya dönemedi,» dedi. «Odasına kaçtı.»

Duyduklarımı inanamayarak başımı salladım. Annesi, Eugenia'nın son anlarında nasıl yanında olmak istemezdi? Donuk bakışım babama takıldı. O, durmuş, Eugenia'nın cansız vücuduna bakıyordu. Dudakları titriyor, ama ağlamıyordu. Omuzları kalktı, indi, sonra o da dönüp odadan çıktı. Dr. Cory'ye döndüm.

«Nasıl bu kadar çabuk ölü?» diye bağırdım. «Haksızlık, bu.»

Doktor, «Zaten sık sık ateşi yükselirdi,» dedi. «Sık sık da grip olurdu. Bu hastalık ani oldu. Kızcağızın zaten kalbi zayıftı, çiçeğin sarsıntısına dayanamadı.» Dr. Cory yüzüme baktı. «Şimdi sen güçlü olmalısın, Lillian. Annenin, ona destek olacak güçlü birine ihtiyacı olacak.»

Şu anda annemi düşünmüyordum bile. Ölü kardeşimden başkasını umursayacak durumda değildim. Hastalığın büsbütün erittiği minik vücudun geniş ve yumuşacık yatağında hareketsiz yatışını seyreliyor, kahkahalarını, parlayan gözlerini, okuldan sonra o günkü olayları ona anlatmak için odasına koştuğumda gösterdiği heyecanı düşünüyordum.

Garip değil mi, onun beni olduğu kadar, ben de onu gereksiniyordum. Eugenia'nın odasından çıkıp uzun ve karanlık koridorlarda koşarken bundan böyle ne kadar yalnız olacağımı daha iyi anlıyordum. Konuşabileceğim, en gizli sırlarımı fısıldayacağım, içimi dökebileceğim, güvenebileceğim bir kardeşim yoktu artık. Benim yaptıklarımı ve hissettiklerimi benimle birlikte yaşayan Eugenia, benim bir parçam olmuştu, dolayısıyla şimdi bir parçam ölmüş gibi hissediyordum kendimi. Bacaklarım

beni merdivenlerden yukarı kata taşıdı, ama yürüdüğümü hissetmiyordum. Sürükleniyordum sanki.

Yukarı katın merdiven başında odamın bulunduğu yana döndüğüm sırada başımı kaldırıncaya, Emily'nin, ilk köşenin gölgeleri arasında durduğunu gördüm. Ellerinin arasındaki kocaman Kutsal Kitap'ıyla dimdik ortaya çıktı. Koyu renkli cildi kavrayan parmakları kireç gibi beyaz görünüyordu.

Tekdüze bir sesle, «Senin onu gördüğün günden itibaren ölmeye başladı,» diye söylemeye koyuldu. «Uğursuzluğunun karanlık gölgesi minik ruhunu kapladı ve bu eve kendinle birlikte getirdiğin kötülüğün içinde boğdu onu.»

«Hayır,» diye bağırdım. «Bu doğru değil. Ben Eugenia'yı seviyordum. Senin bir kimseyi sevemeyeceğin kadar seviyordum onu.»

Benim bu öfkeli çıkışım Emily'yi zerrece etkilemedi. «Kitaba bak,» dedi. Gözleri öylesine sabit şekilde yüzümde odaklaşmıştı ki kendi kendini ipnotize etmiş zannedilebilirdi. Kutsal Kitap'ı kaldırarak yüzüme doğru uzattı. «Bunun içinde seni cehenneme geri yollayacak, karanlık ruhuna ok gibi, mızrak gibi, bıçak gibi saplanacak sözler var.»

«Beni rahat bırak,» diye sesimi yükselttim. «Ben kötü bir kız değilim. Değilim!» Bundan sonra Emily'nin suçlayan bakışlarından, nefret dolu sözlerinden, taştan oyulmuş izlenimi veren yüzünden ve kaskatı bedeninden kaçtım. Odama sığınıp arkamdan kapımı çarptım. Sonra yatağımın üstüne yığılıp gözlerimde yaş kalmayıncaya kadar ağladım, ağladım.

Ölümün gölgesi Meadows'u kaplamıştı. Bütün işçilerle hizmetkârlar, Henry'nin ve Tottie'nin, herkesin boynu büküktü ve Eugenia'yı tanıyan herkes ağlıyordu. Bütün o öğleden sonra eve girip çıkanları duydum. Doğumlar gibi ölümler de çiftlikte olağanüstü bir faaliyete yo! açıyordu. Sonunda kalkıp pencereye yürüdüm. Kuşlar bile neşesiz gözüküyorlardı. Manolya ve sedir ağaçlarının dallarında kutsal bir yeri gözleyen nöbetçiler gibi tünemişlerdi.

Pencerenin yanında durmuş, gecenin, bir yaz fırtınası gibi, köşelerle sinmiş tüm gölgeleri çekerek dalga dalga gelişini izliyordum. Ama gökte aynı zamanda yıldızlar da vardı, bazıları her zamankinden de daha parlak ışıldayan küme küme yıldızlar...

«Eugenia'yı karşılıyorlar,» diye fısıldadım. «Bu gece onların bu deni

li işildamalarının nedeni onun iyiliği.» Göğre bakarak yalvardım. «Ne olur, küçük kardeşime iyi bakın.»

Derken Louella kapımı vurdu. «Yüzbaşı sofraya oturdu,» dedi. «Yemekten önce özel bir dua okumak için seni bekliyor.»

«Böyle bir zamanda yemek yemeyi nasıl düşünebilirler?» diye bağırdım. Louella yanıt vermedi. Elini ağzına bastırarak bana bir an arkasını döndü, sonra yine yüzüme baktı. «Aşağı insan iyi edersin.»

Kısık bir sesle, «Eugenia ne olacak?» diye sordum.

«Yüzbaşı cenazecileri çağırırdı bile. Eugenia'yı hazırlayıp giydirdiler. Cenaze törenine kadar odasında yatacak. Rahip dua okumak için sabaha gelecek.»

Yaşlardan yol yol olmuş yüzümü yıkamaya gerek görmeden Louella'nın arkasından merdiveni indim. Yemek odasında siyahlar içindeki annem, gözleri kapalı olarak sandalyesinde hafif hafif sallanıyordu. Emily de siyah bir entari giymişti, ama babam daha önce arkasında olan kostümü değiştirmemişti. Ben de sandalyeye çöktüm.

Babam başını eğdi, annemle Emily de onu taklit ettiler.

Babam, «Tanrım, bize verdiğin nimetler için sana minnettarız ve sevgili kızımızı sinene kabul edeceğini umut ediyoruz. Amin,» diye duasını çabuk çabuk tamamladı ve patates püresi tabağına uzandı. Ağzım açık kalmıştı.

Hepsi bu kadar mıydı? Bundan önce çok kez ağzımıza bir lokma atana kadar yirmi dakikayla yarım saat arası dualara ve Kutsal Kitap okuma fasıllarına katlanmak zorunda kalıyorduk. Eugenia için bu kadar bir anma yeterli miydi yoksa? Babam yemeğe uzandığı, bize de servis yapılmaya başlandığı sırada annem derin bir soluk alarak bana gülümsemedi.

«Kardeşin artık huzura kavuştu, Lillian,» dedi. «Bundan böyle acı çekmeyecek. Onun için mutlu olmalısın.»

«Mutlu mu olmalıyım?» diye bağırdım. «Artık asla mutlu olamam!»

Babam, «Lillian!» diye çıkıştı. «Sofrada isteri krizi istemiyorum. Eugenia acı çekti, savaş verdi, Tanrı da onun ıstırabına son vermeyi uygun gördü. Hepsi bu kadar. Şimdi de yemeğini ye ve bir Booth gibi davranmaya çalış. Bizden biri olmasan bile.»

Annem, «Jed!» diye onu uyardı.

Babam önce ona, sonra da bana baktı. «Haydi, yemeğinizi yeyin.»

Öfkelenmesini göze alarak, «Bana bir Booth olmadığımı hatırlatıyor-
dunuz, öyle değil mi baba?» diye söylendim.

Emily, «Bunu bilmeyen var mı zaten?» diye sırtıttı. «Sen bir Booth
değilsin.»

İkisine de meydan okudum. «Eugenia'yı bu kadar çabuk unutmak
anlamına gelecekse bir Booth olmak istemiyorum.»

Babam masanın öbür yanından uzandı ve ben daha ne olduğumu
anlayamadan suratıma sert bir tokat yapıştırdı. Az daha oturduğum san-
dalyeden havaya uçuyordum.

Annem, «JED!» diye haykırdı.

Babam, «Bu kadarı yetti!» diye ayağa kalktı. Şimdi bana tepeden
bakarken gerçekte olduğundan iki kat daha uzun boylu gözüküyordu.
«Booth adını taşıdığın için kendini çok şanslı saymalısın,» dedi. «Zengin
bir geçmişi olan şanslı bir addır. Bunu senin de takdir etmen gerekir.
Aksi halde seni bir yetimhaneye postalarım. Anlaşıldı mı?» Babam yine-
ledi. «Söyle, anlaşıldı mı?»

Donuk bir sesle, «Evet, baba,» dedim. Bakışlarımdaki acıyı onun
da gördüğüne eminim.

Emily söze karıştı. «Özür dilemeli.»

Babam, «Çok doğru,» dedi.

«Çok üzgünüm, baba,» dedim. «Ama yemek yiyecek halde değı-
lim. Sofradan kalkmama izin verirsiniz çok sevinirim.»

Babam, «Nasıl istersen,» diyerek yerine oturdu.

«Teşekkür ederim, baba,» diye hemen yerimden kalktım.

Annem arkamdan, «Lillian sonra karnın acıkacaktır,» diye seslendi.

«Hayır, anne,» diye karşılık verdim.

Annem, «Ben karnının acıkması olasılığına karşı biraz bir şeyler
yiyeceğim,» dedi. Trajedi sanki saati yıllar öncesine çevirmiş, annem
yine küçük bir kız olmuştu. Ona kızamazdım.

Yemek odasından çıkınca alışkanlıktan Eugenia'nın odasının bulun-
duğu yöne döndüm. Bunu farkettiğim halde geri dönmedim. Kapısına
giderek içeri baktım. Tek ışık, Eugenia'nın başının arkasına yerleştirilen
yüksek bir şamdandan geliyordu. Cenazeciler ona siyah elbiselerinden
birini giydirmişlerdi. Saçları, mum kadar beyaz olan yüzünün etrafında
özenle taranmıştı. Elleri midesinin üstündeydi ve aralarına bir incil

konulmuştu. Huzur içinde gözüktüğü bir gerçektir. Belki de babam haklıydı, belki de Tanrı'nın yanında olduğu için onun hesabına sevinmeliydim.

«Rahat uyu, Eugenia,» diye fısıldadım. Sonra dönüp odama, karanlığa, uykunun beraberinde getirdiği ferahlamaya koştum.

Ertesi sabah eve ilk gelen rahip oldu, ama saatler ilerledikçe Eugenia'nın ölümünü haber alan komşularımız da başsağlığı dilemeye geldiler. Emily, Eugenia'nın kapısının iç yanında rahibin yanında yerini almıştı. Zaten çoğu zaman onun yanından ayrılmıyor, rahip dualar ve mezmurlar okudukça o da dudaklarını onunla uyumlu olarak oynatıyordu. Bir ara rahibin bir cümlede dili sürçünce onun yanlışını düzelttiğini bile duydum.

Erkekler bir an önce çekilip çalışma odasında babamla viski içmeye giderken, hanımlar oturma odasında annemin etrafında toplanıp ellerinden geldiğince avutmaya çalıştılar. Annem günün en büyük kısmını kanepesinde uzun siyah eteğini etrafına yayarak geçirmişti. Yürek biçimindeki yüzünde renk namına bir şey kalmamıştı. Arkadaşları onu öpüp kucaklamaya geldiler. Onlar burnunu çekip hıçkırırken annem de onların ellerine yapıştı.

Louella'ya tabak tabak yiyecek hazırlaması emredilmişti. Öbür hizmetkârlar bunlardan konuklara ikram ettiler. Öğleden sonra bir ara ev o kadar kalabalıktı ki, bana o görkemli davetlerimizden birini anımsattı. Sesler yükseliyordu. Yer yer gülüşler de kulağıma geldi. Akşama doğru erkekler, bugün başka toplantılarımızdan farklı değilmiş gibi, babamla politika ve iş tartışmalarına giriştiler. Yalnızca hiç gülümsemeyen, ağzına hemen hemen bir şey koyamayan ve incil'i elinden bırakmayan Emily günün tinsel yanını hatırlatıyordu. Oradakilerin çoğu içleri kapandığından ona uzun süre bakmaya ya da yanında olmaya tahammül edemediler.

Eugenia tabii ki Meadovvs'daki aile mezarlığında toprağa verilecekti. Cenazeciler tabutla gelince, ayakta duramayacağımı hissettim. Banyoya geçerek o gün nasılsa yutmayı başardığım her lokmayı çıkardım.

Anneme, tabutun kapağının kapanmasından önce aşağı inip Eugenia'ya son bir kez bakmayı isteyip istemediğini sordular. O bunu yap

madı, ama ben yaptım. Eugenia'yla son bir kez vedalaşma gücünü gös-
terebilmeliydim. Kalbim çarparak odaya girdim. Rahip beni kapıda karşı-
ladı.

«Kızkardeşin çok güzel görünüyor,» dedi. «Cenazeciler bütün;
sanatlarını gösterdiler.»

Adamın renksiz ve kemikli yüzüne şaşkınlıkla baktım. Bir insan j
öldükten sonra nasıl göze güzel görünebilirdi? Eugenia bir partiye gitmi-
yordu. Birazdan toprağa verilecek ve sonsuza dek karanlıkların içinde
hapsolacaktı. Ruhunun gidebileceği bir cennet eğer varsa, o zaman
şimdi göze nasıl görüldüğünün sonsuzlukta nasıl olacağıyla hiçbir ilgi-
si yoktu.

Rahibe arkamı dönerek tabuta yaklaştım. Emily öbür yanda Kutsal
Kitap'ı göğsüne bastırmış ve gözleri kapalı olarak duruyordu. Eugenia'
nın odasına gece vakti orada kimse yokken gelmiş olmayı yeğlerdim.
Ona söylemek istediklerimi, kimsenin, özellikle Emily'nin duymasını iste-
miyordum. Onun için de söyleyeceklerimi sessizce söylemek zorunday-
dım.

«Güle güle git, Eugenia. Seni sonsuza dek özleyeceğim. Ama gül-
düğüm zamanlar senin de benimle güldüğünü duyacağımı biliyorum.
Ağladığım zamanlarsa senin de ağladığını duyacağımı biliyorum. İkimiz]
için de harika olacak birine âşık olacağım ve sen benimle birlikte olaca-
ğın için o erkeği iki kat seveceğim. Her ne yaparsam, senin için de
yapacağım.

«Güle güle, sevgili kardeşim, beni sadece kardeşi olarak düşün-
er küçük kardeşim. Güle güle, Eugenia,» diye fısıldadım ve dudakların
soğuk yanağına dokundurmak için tabutun üzerine eğildim. Doğrudu-
ğum zaman, Emily'nin gözlerinin bir oyuncak bebeğinkiler gibi küt diye
açıldığını gördüm.

Bana dik dik bakan gözlerinde dehşet okunuyordu. Onu iliklerine
kadar titreten bir şeyi ya da birini görüyor gibiydi. Gösterdiği tepki rahi-
bi de etkilemiş olmalı ki, adam, eli kalbinin üstünde olduğu halde ger-
çekildi.

«Ne var, kızım?» diye Emily'ye sordu.

«Şeytan!» diye bağırdı Emily. «Şeytanı görüyorum!»

Rahip, «Hayır, yavrum,» dedi. «Hayır.»

Emily, «Defol, Şeytan,» diye emretti.

Onun da yüzünde korku biçimlenmiş olan rahip bana döndü. Aklından geçenleri okuyabiliyordum. Emily en sadık müridi, o vakte kadar karşısına çıkan en dindar genç kızdı ve öyle biri karşısında şeytanı gördüğünü söylüyorsa gerçekten de öyle olmalıydı.

Odadan koşarak çıktım ve cenaze töreninin başlamasını beklemek üzere odama çıktım. Dakikalar saat kadar uzuyordu. En sonunda zaman geldi ve annemle babamın yanına indim. Merdiven inilirken babam anneme destek olmak zorunda kaldı. Henry arabayı cenaze arabasının hemen arkasında durdurmuştu. Başını önüne eğikti, bana baktığında gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. Annem, babam, Emily ve rahip arabaya bindik. Komşular arkamızda yerlerini aldılar. Thompson ikizleriyle Niles'i anne ve babalarının yanında gördüm. Niles'in yüzü üzüntüsünü yansıtıyordu. Bakışlarındaki sıcak anlamı görünce, arabada yanımda oturup elimi avucunda tutamamasına üzuldüm.

Bir cenaze töreni için ideal bir gündü. Kurşuni bulutlu, kapalı gök insanın büsbütün içini karartıyordu. Hafif bir esinti vardı. Bütün hizmet-kârlarımızla bütün işçilerimiz cenaze kafilesini yürüyerek izlemeye hazırlandılar. Kafile tam harekete geçeceği sırada bir kırlangıç sürüsünün barındıkları bacalardan göğe doğru fıskırırcasına havalandıklarını ve bu denli büyük bir kederden kaçmak ister gibi ormana yöneldiklerini gördüm.

Annem hafif hafif ağlamaya başladı. Babam, kolları iki yanında ve neşesiz suratiyle bir filozof tavrıyla oturuyordu. Annemin eline yapışmıştım. Emily ile rahip karşımızda ellerindeki İncil'e dalmışlardı.

Eugenia'nın tabutunun o karanlık çukura indirildiğini görünce kardeşimin hayatındaki en değerli arkadaşımın dönmek üzere benden gittiğini anladım. Babam kolunu annemin omuzlarına dolamıştı. Zavallı kadın, ancak ona yaslanıp başını da onun omzuna dayayınca rahibin son duayı okumasına kulak verebildi.

Rahip, Tanrı'nın en sevdiği çocuklarını en erken yanına çağırmasından söz ederken o kadar gürültülü hıçkırmaya başladım ki Louella yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı. Onunla birlikte ağladık. Her şey bittikten sonra, cenaze kafilesi mezarın başından sessizce uzaklaştı. Dr. Cory arabada annemle babamın yanına gelerek anneme avutucu birkaç söz söyledi. Zavallı yarı baygın görünüyordu. Başını arkaya devir

miş, gözlerini kapamıştı. Araba eve varınca Louella'yla Tottie annemin içeri girmesine ve odasına çıkmasına yardım ettiler.

Bütün o gün akşama kadar konuklar geldiler, gittiler. Ben oturma odasında onları buyur ettim, başsağlığı dileklerini tekrar tekrar kabul ettim. Emily'nin her nedense herkesi rahatsız eden bir hali vardı. Konuklar benimle konuşmaya daha hevesli görünüyordlardı. Hepsi de aşağı yukarı aynı şeyi söylüyordu: benim güçlü olup anneme yardım etmem gerektiğini ve zavallı Eugenia'nın acılarının sona ermesinin Tanrı'nın bir lütfü olduğunu...

Niles da bana çok yakın davrandı. Hemen bütün gün bana yiyecek, içecek şeyler getirdi, yanımdan ayrılmadı. Onun bana her yaklaşımında Emily odanın öbür ucundan ters ters bakıyordu, ama ben onu umursamıyordum. Sonunda, Niles'la ben konukların elinden kurtulabildik ve evin batı yanına doğru yürüdük.

Niles, «Eugenia kadar tatlı huylu bir kızın bu kadar genç ölmesi haksızlık.» dedi sonunda. «Rahibin, mezarın başında söyledikleri beni hiç etkilemedi.»

«Aman Emily sakın duymasın, yoksa seni cehennemlik ilan eder,» diye mırıldandım. Niles gülmeye başladı. Aile mezarlığının bulunduğu yöne bakarak, «Yanımda küçük kardeşim olmadan hayat benim için çok tatsız olacak, çok yalnız kalacağım,» dedim. Niles bir yanıt vermedi diye de, elimi avucuna alıp hafifçe sıkıştığını hissettim.

Güneş batıyordu. Kızların üzerine karanlık gölgeler yayılıyor, selvillerin altından çıkarak kollarını bize doğru uzatıyorlardı. Uzakta bulutlar parçalanmaya başlamış, yıldız serpintili lacivert gök açığa çıkmıştı. Niles kolunu belime doladı, ben de başımı onun omzuna dayadım. Sessizce durup Meadovvs arazisine bakan, güzellikle trajedinin, hayaj gücüyle ölümün gücünün şaşırttığı iki gençtik.

Niles, «Kardeşini çok arayacağını biliyorum,» dedi, «Ama ben, ke dini fazla yalnız hissetmemen için elimden geleni yapacağım.» Bu söyledikten sonra beni aınımdan öptü.

Tam o sırada ense kökümüzde bir sesin, «Aynen tahmin ettiğj gibi,» dediğini duyduk ve başımızı çevirince Emily ile karşılaştık. «Siz İh nizin böyle bir günde bile burada bu rezilliğj yapacağınızı tahmin etmijj tim,» diye devam etti.

«Kötü bir şey yapmıyoruz, Emily. Lütfen bizi rahat bırak,» diye o

çıkışımsa da, o sadece gülümsedi. Niles'a dönerek, «Sersem,» diye tısladı. «Seni de sonunda zehirleyecek. Zaten doğduğu günden itibaren her şeyi, herkesi zehirledi.»

Niles, «Buralarda tek zehir sensin,» diye karşılık verdi.

Emily başını salladı. «Sana çektireceği tüm acılara ve eziyetlere layıksın.»

«Yanımızdan defol!» diye bağırdım. «Defol!» Eğilip yerden bir taş aldım. «Gitmezsen, yemin ederim, bu taşı kafana indiririm.» Böyle diyerek kolumu havaya kaldırmıştım.

Emily beni şaşırttı. Yüzünde en küçük bir korku izi olmadan bana daha çok yaklaşarak meydan okudu. «Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Benim etrafımda bir kale var. Dinim, senin bana dokunmaı nı engelleyecek güçlü duvarlar bina etti etrafımda. Ama sen,» Niles'a döndü. «Sen, o kaleden yoksunsun. Biz şimdi konuşurken bile şeytanın parmakları ruhunu kavrama yolunda. Tanrı sana acısın.»

Bu sözlerden sonra dönüp yanımdan uzaklaştı. Taşı elimden atarak ağlamaya başladım. Niles hemen bana sarıldı. «Seni korkutmasına izin verme,» dedi. «O, beni korkutamıyor.»

«A haklıysa, Niles?» diye inledim. «A gerçekten lanetliysen?»

«Şu halde tanıdığım en güzel, en tatlı huylu lanetlisin.» Niles gözlerindeki yaşı sildikten sonra, beni yanağımdan öptü.

Kadife gibi kara gözlerine bakarak gülümsedim.

Emily haklı olamazdı. Evet, asla haklı olamazdı. Ancak Niles'la birlikte eve doğru yürürken, aklımın bir köşesinde sinsice yuvalanmış kuşkuyu kovamıyordum. Bu kuşku, bütün olmuş ve olacak olanları, ben doğmadan önce kararlaştıran ve öldüğüm güne kadar da noktalanmayacak karanlık bir yazgının parçası olarak algılamama neden oluyordu.

Küçük Eugenia'yı hiç hak etmediği çok erken bir ölümüne layık (ölen bir dünyada zalim olan, haksız olan her şey mümkündü.

Annem Tuhaflaşıyor

mk karanlıklaştı. Bir kere, annemin, sabah erken saatte kalkıp hizmetçi

lere perdeleri açmalarını emrettiğini, güneşi, çiçekleri konu alan sarkıların söylediğini artık duymuyordum. «Beni kandıramazsın, Tottie Fields! Ne sen, ne de öbür hizmetçiler beni kandırabilirsiniz. Perdeleri açmak; tan hepiniz korkuyorsunuz. O zaman, ışık huzmelerinin içinde toz zerreciklerinin dans ettiğini görmemden korkuyorsunuz çünkü,» diyerek güldüğünü de duymaz olmuştum.

Eugenia'nın ölümünden önce bütün ev halkını koşturur, her sabah perdeleri açtırarak evin içini güneş ışığıyla doldururdu. Evimize kahkahalar, müzik ve dünyanın gerçekten uyandığı duygusu egemendi. Hiç kuşkusuz evin bazı bölümleri, sabah ya da öğleden sonra güneş tarafından aydınlatılmayacak kadar pencerelerden uzaktı. Avizelerimiz bile ışıklandıramazdı o köşeleri. Fakat küçük kızkardeşim hayattayken uzun koridorlardan gölgeleri umursamayarak geçebilir, bu arada hiç bu kadar üşümez ve kendimi karamsar hissetmezdim, çünkü onun güleç yüzüyle benim ona günaydın dememi beklediğini biliyordum.

Cenazeden hemen sonra Eugenia'nın odasından ona ait bütün izlerin silinmesi için gereken yapıldı. Annem, ona ait eşyaya bakmaya dayanamayacağını söylüyordu. Tottie'ye, Eugenia'nın bütün giysilerini bir sandığa tıkmasını emretti, sonra da sandığın tavanarasına taşınıp bir köşeye konulmasını sağladı. Eugenia'nın ziynet kutusu, saç fırçaları ve tarakları, parfümleri ve başka tuvalet eşyası gibi kişisel eşyası kaldırılmadan önce annem bana bunların arasından bir şey isteyip istemediğimi sordu. Bir şey almaya içim elvermedi. Bu bakımdan biraz olsun annem gibiydim. Eugenia'nın eşyasını odamda görmek yüreğimi büsbütün parça parça edecekti.

Fakat Emily birdenbire şampuan ve köpük banyosu gibi şeylere ilgi duymaya başladı. Eugenia'nın madalyonları ve bilezikleri gösterişi teşvik eden saçma süsler değildi artık. Atmaca gibi Eugenia'nın odasına saldırdı, şunu, bunu almak için çekmeceleri ve dolapları yağmaladı. Uzun ve sıksa kolları Eugenia'nın kitapları ve bir zamanlar küçük kardeşim için kıymetli olan başka şeylerle yüklü olarak annemle benim önümden sırtarak geçit resmi yaptı. Emily'nin gülümseyişini ağaç kabuğu gibi yüzünden sıyrarak, başkalarının kederiyle ıstırapından zevk duyan kötü ruhlu, iğrenç yarattığı gün ışığına çıkarmayı çok isterdim. Ama annem Emily'nin Eugenia'nın eşyasını almasına karşı değildi. Onların Emily'nin

odasına konması tavanarasına tıklılması gibi bir şeydi, çünkü annem pek ender olarak büyük kızının odasına girerdi.

Eugenia'nın yatağındaki çarşaf, şilteler kaldırıldı, dolaplarıyla çekmeceleri, rafları boşaltıldı, perdeleri ve pancurları kapandı. Oda aynen bir mezar gibi kapatılıp kilitletti. Annemin Eugenia'nın kapısına son kez bakışından o odaya hayatı boyunca bir daha adımını atmayacağını anladım. Görmezlikten gelmek istediği her şey gibi Eugenia'nın odası da, eğer elinde olursa, artık onun için varolmayacaktı.

Annem üzüntülere son vermeye, trajediyi, kaybın verdiği acıyı silmeye can atıyordu. Eugenia'yla ilgili anılarını, aynen bir kitabın kapağını kapar gibi, bilincinin ulaşamaz derinlerine itmek en büyük arzusu oldu. Okuma odasında asılı olan Eugenia'nın bazı resimlerini duvarlardaki yerlerinden indirecek kadar ileri gitti. Küçük resimleri tuvaletinin çekmecelerinden birinin dibine tıktı, büyük resimleriye dolapların dibine ve arkasına koydurdu. Her ne zaman Eugenia'nın adını ağızıma alsam, annem gözlerini kapıyor, yine müthiş bir baş ağrısının pençesindeymiş gibi onları sıkı sıkı yumuyordu. Benim konuşmama son vermeme beklediğine, sonra da ben onu rahatsız etmeden önce yaptığı işe devam ettiğine göre, kulaklarını da tıkadığı anlaşılıyordu.

Babamın, arada sırada sofra başındaki duası dışında Eugenia'nın adını ağzına aldığı yoktu. Anneme kızcağzın resimlerinin çoğunu niçin kaldırıp sakladığını da bildiğim kadarıyla sormamıştı. Yalnız Louella'yla ben Eugenia'yı düşünüyor görünüyor, arada sırada birlikte onu konuşuyorduk.

Ben arada sırada kardeşimin mezarını ziyaret ediyordum. Uzun bir süre okul dönüşlerimde mezarının başına koşmuş, bir yandan ağlarken o günkü olayları ona, tıpkı hayattayken odasına koştuğum zamanlardaki gibi, ayrıntılarıyla anlatmışım. Ama beni karşılayan sessizlik yavaş yavaş etkisini gösterdi. Eugenia'nın nasıl gülümseyeceğini ya da güleceğini sadece düşlemek yeterli değildi. O gülümseyiş ve o gülüş her geçen gün biraz daha zayıfladı. Küçük kardeşim gerçekten de hayatımızdan siliniyordu. Sevdığımız insanları unutmadığımızı, fakat yanlarımızdayken duyduğumuz sıcaklığın, zaman bizi son beraberlik anımızdan uzaklaştırdıkça, aynen eriyen bir mumun alevi gibi, giderek zayıfladığını anlamışım.

Trajediyi görmezlikten gelmek ve unutmak çabalarına karşın,

annem olanlardan, sandığından hatta benim zannettiğimden de daha derinden etkilenmişti. Eugenia'nın odasını kapamasının, onu anımsatacak eşyayı saklamasının, hatta sözünü etmekten kaçınmasının ona bir yararı olmamıştı. Bir çocuğunu, çok sevdiği çocuğunu kaybetmişti o. Böylece annem, istemeye istemeye her uyanık anını kapsayan bir yasın pençesine düşmeye başladı.

Bu birden olmadı, önce önemsiz şeylerde kendisini gösterdi. Birdenbire eskisi kadar güzel giyinmemeye, saçlarına ve makyajına aynı özeni göstermemeye başlamıştı. Saçlarını fırçalamak gücünden yoksun olduğu gibi, bu işi Louella'yla benden istemek zahmetine de katlanmıyordu. Bazan aynı elbiseyi üst üste günlerce giyiyor, buruşmuş ya da lekelenmiş olmasına aldırmıyordu. Hanım arkadaşlarının toplantılarına da katılmıyor, onları davet etmesine kadar aradan aylar geçiyordu. Aldığı davetlerin çok geçmeden arkası kesildi, Meadovvs'da hiç kimse uğramaz oldu.

Annemin giderek soluklaştığına, gözlerindeki bakışın da her gün daha mahzunlaştığına dikkat ediyordum. Bazan okuma odasının yanından geçerken, onun, şezlongunda yattığını görüyordum, ama kitaplarını okuyacak yerde, bakışını boşluğa dikmiş oluyor, kucağında kapalı duran kitabı unutmuş görünüyordu. Çoğu zaman müziğini de çalmıyordu.

«Yi misin, anne?» diye sormam üzerine kim olduğumu unutmuş gibi dönüp, yanıt vermeden önce uzunca bir zaman bana bakıyordu.

«Ne dedin? Ha evet, Lillian. Sadece hayal kuruyordum. Bir şeyim yok.» Böyle dedikten sonra bana boş bir gülümsemeyle bakıyor ve okumaya yelteniyordu, ama tekrar odanın önünden geçerken onu daha önce gördüğüm biçimde buluyordum. Kitap kapalı olarak dizlerinin üstünde olduğu halde, cam gibi gözlerle boşluğa bakarken...

Babam bu durumu farketmiş olsa bile, Emily'nin ya da benim yanımda hiç sözünü etmiyordu. Annemin yemek masasındaki uzun suskunluklarına ses çıkarmıyor, görünüşündeki ihmalden, bakışlarındaki elemenden ve bazan da aniden hıçkırmaya başlamasından yakınmıyordu. Eugenia'nın ölümünden kısa bir süre sonra annem görünürde bir neden yokken ağlama krizleri geçirir olmuştu. Eğer yemek masasında böyle bir krizin yaklaştığını hissedecek olsa, yerinden kalkıp yemek odasından çıkıyordu. Babam gözlerini kırıştırmakla arkasından bakıyor, son

ra yine dikkatini önündeki yemeğe veriyordu. Eugenia'nın ölümünden yaklaşık altı ay sonra annemin yine masadan fırladığı bir gecenin sonunda sessizliğimi bozdu.

«Annem giderek kötüleşiyor, baba,» dedim. «Artık ne okuyor, ne müzik dinliyor, ne de evle ilgileniyor. Artık arkadaşlarını görmez, çaylara da gitmez oldu.»

Babam genzini temizleyip dudaklarındaki ve bıyığındaki yağı sildikten sonra bana döndü. «Onun, her şeye burnunu sokan gevezelerle ahbablık etmemesi bence isabet,» diye karşılık verdi. «O saçma kitaplara gelince, onlardan birini bu eve soktuğu güne lanet ediyorum. Annem ne roman okur, ne de bütün gün aylak aylak oturup gramofon dinlerdi.»

«Peki, vaktini nasıl geçirirdi, baba?» diye sordum.

«Ne mi yapardı? Çalışırdı tabii.»

«Yi ama düzinelerle köleniz olduğunu zannediyordum.»

«Kölelerimiz vardı. Ama ben tarla ya da ev işlerinden söz etmiyordum. Annem babamı rahat ettirmeye çalışır, benimle ilgilenirdi. Evi de yönetir, her şeyi denetlerdi.» Babam gururla ekledi. «Bu bakımdan bir gemi kaptanından da ustaydı. Ayrıca, her zaman büyük bir arazi sahibinin karısı görünümünü korurdu.»

«Yi ama, konu annemin yalnız kitaplarını okumaması ya da arkadaşlarıyla görüşmemesi değil, baba. Annem artık kendine bakmıyor. O kadar üzgün ki ne giysileriyle, ne de saçlarıyla ilgileniyor. Üstelik...»

Emily de söze karıştı. «Eskiden kendini güzelleştirmek zamanının büyük bir kısmını alırdı. Eğer İncil'i okumaya daha çok zaman harcamış, düzenli olarak da kiliseye gitmiş olsaydı, bugün o kadar karamsar olmazdı. Olan olmuş bir kere. Tanrı öyle istedi. Bunu kabul etmeli, Tanrı'ya şükretmeliyiz.»

«Nasıl böyle zalimce konuşabiliyorsun? Ölen onun kızıydı, bizim de kardeşimiz!» diye atıldım.

Emily, «Benim kardeşim, seninki değil,» diye karşılık verdi.

«Sen ne dersen de, Eugenia benim de kardeşimdi ve onunla ben, senin hiçbir zaman olamadığın kadar birbirimize yakındık,» diye direttim.

Emily katı ve neşesiz gülüşünü duyurdu. Babama baktım, ama o, yemeğini çiğnemeyi ve önüne bakmayı sürdürüyordu.

«Annem o kadar üzgün ki,» diye yineledim. Gözkapaklarımın arkasında yaşlar fışkırmaya hazırды.

Emily yine beni suçlamak fırsatını kaçırmadı. «Annemin o kadar karamsar olmasının nedeni sensin!» dedi. «Donuk bir yüzle ve yaşlarla dolu gözlerle ortalıkta dolaşıyorsun. Eugenia'nın öldüğünü ona anımsatmadığın dakika geçmiyor. Bir an bile huzur duymasına olanak vermiyorsun.» Emily uzun kolunu ve kemikli parmağını masanın öbür yanından bana doğru uzattı.

«Bu doğru değil!» diye bağırdım.

Babam birden, «Yeter!» dedi. Kaşlarını çatmıştı ve bana bakıyordu. «Annen bu trajediyle kendiliğinden bir uzlaşmaya varacaktır. Ama şöyle ya da böyle bunun sofrada konuşma konusu yapılmasını istemiyorum. Annenizin yanında kederli suratlar da görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Peki, baba,» dedim.

Babam gazetesini kapadı ve bütün fiyatlarından yakınmaya başladı.

«Küçük çiftçiyi boğuyorlar. Bu da Eski Güneyi yok etmenin bir başka yolu,» diye homurdandı.

Bu mesele niçin onun için anneme olanlardan daha önemliydi? Niçin benden başka hiç kimse annemin çektiği müthiş acıları, kederin onu ne kadar değiştirdiğini ve gözlerinin parlaklığını yok ettiğini görmüyordu? Oysa babamın, annemi kendine göre sevmesi gerekirdi? Onunla evlenmiş, ondan çocukları olmuş, çiftliğinin hanımı olmasını ve adını taşımasını istemişti. Bütün bunların onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Emily ise tüm zalim karakteriyle kötü ruhuna ve bağınazlığına rağmen annemin öz kızıydı. Azar azar ölen onun annesiydi. Buna üzülmeye ve yardım etmek istemesi gerekirdi.

Gelgelelim, ne çare ki Emily'nin çözümü daha uzun dua fasılları, Kutsal Kitap'ı daha uzun okumak ve daha çok ilahi söylemekti. Annemin karşısında okuduğu ya da dua ettiği zamanlar kadıncağzı hareketsiz oturuyor, güzel yüzü büsbütün çöküyor, gözleri ipnotize olmuş bir ninkiler gibi donuk donuk bakıyordu. Emily'nin dua fasılları bitince de annem bana çaresizlik içinde bakıyor ve odasına çekiliyordu.

Eugenia'nın ölümünden beri doğru dürüst yemek yememesine rağmen

men annemin yüzünün tombullaştığına ve belinin genişlediğine dikkat ediyordum. Bundan Louella'ya söz açtığımda o, «Hiç şaşmam,» dedi.

«Ne demek istiyorsun, Louella?»

«Bay Booth'un konyağından kattığı nane şurupları ve o şekerlemelerin etkisi. O şekerlemelerden kilolarca yiyor.» Kadın başını sallayarak devam etti. «Beni hiç dinlemiyor. Hayır, efendim. Söylediklerim bir kulağından girip öbür kulağından o kadar çabuk çıkıyor ki, o odada sesimin yankısını duyabiliyorum.»

«Konyak ha! Babamın haberi var mı?»

«Sanırım,» dedi Louella. «Bütün yaptığı ise Henry'ye bir kasa daha çıkarmasını emretmek oluyor.» Kadın yine başını salladı. «İnan bana, bu işin sonu kötü.»

Louella'nın anlattıkları beni paniğe uğratmıştı. Meadowvs'da Eugene'ia'sız hayat yeterince üzücüydü, bir de annemi kaybedersem dayanılmaz olacaktı, çünkü o zaman aile olarak hayatımda babamla Emily'den başka kimse kalmayacaktı. Anneme bakmaya koşunca onu tuvalet masasının başında buldum. İpekli geceliklerinden biriyle bunu tamamlayan sabahlığı giymişti ve saçlarını fırçalıyordu, ama hareketleri o kadar ağırdı ki bir tek fırça darbesi normal olarak beş, altı tanesinin gerektireceği zamanı kaplıyordu. Kısa bir süre kapı aralığında durup onu seyrettim. O ağır kol hareketleri dışında kımıldamıyordu, gözlerini de aynada ki yansımasına dikmişti, ama belli ki hiçbir şey görmüyordu.

Daha önce de defalarla yaptığım gibi, «Anneciğim,» diye seslenerek koştum, yanına oturdum. «Saçlarını fırçalamamı ister misin?»

Önce beni duymadığını sandım, ama sonra derin derin içini çekerek bana döndü. O arada nefesindeki konyak kokusu burnuma çarptı ve yüreğim sızladı.

«Nasılsın, Violet?» deyip gülümsedi. «Bu gece çok güzel görünüyorsun, ama sen her zaman güzelsin zaten.»

«Violet mi? Ben Violet değilim, anne. Lillian'im.»

Annem bana baktı, ama beni duymadığına eminim. Sonra dönüp aynada yine kendine baktı.

«Aaron'la ilgili ne yapacağını söylememi istiyorsun, değil mi?» diye devam etti. «Elini tutmaktan daha ileri gitmenin doğru olup olmadığını sana söylememi istiyorsun. Annem sana hiçbir şey açıklamıyor, değil mi?» Annem böyle diyerek bana döndü. Gülümsüyordu. Ama gözlerin

de garip bir parıltı vardı. «Birbirinizin elini tutmaktan daha fazlasını yaptığınızı biliyorum. Yalan mı? Ben anlarım, onun için yalanlamanın yararı yok.

«Sakin korkma, sırlarını kimseye açıklayacak değilim. Birbirinin sırlarını saklamayacak olduktan sonra kardeş olmak neye yarar? Gerçek şu ki...» Annem aynada yine kendine baktı. «Seni kıskanıyorum. Seni seven, gerçekten seven bir erkeğin var. Seninle yalnız adın ve toplumdaki konumun için evlenmek istemeyen bir erkeğin var. Evliliğe sadece ticari bir anlaşma gözüyle bakmayan bir erkeğin var. Kalbini heyecandan tatlı tatlı çarptıran bir erkeğin var.

«Ah Violet, eğer mümkün olsa, seninle yer değiştirmeyi ne kadar isterdim.»

Annem yine dönüp bakışını yüzüme dikti.

«Öyle bakma bana,» diye devam etti. «Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum. Evliliğimden nefret ediyorum, en başından beri nefret ettim. Düşünümünden önce odamdan geldiğini duyduğun hıçkırıklar benim son çırpıntılarımdı. Babam müthiş kızmıştı, annem de o yüzden allak bullaktı. Benim onları zor duruma düşürmemden, utandırmamdan korkuyordlardı. Jed Booth'la evlenerek onları hoşnut etmem, mutlu olmamdan daha önemliydi... Güneyin onuru için kurban edilmiş biri gibi hissediyorum kendimi. Evet, aynen öyle.

«Öyle afallamış görünme, Violet. Bana acımalısın. Beni Aaron'un seni sevdiği gibi sevecek bir erkeğin dudaklarını hiçbir zaman tadamayacağım için acımalısın bana. Vücudum, senin, kocanın kolları arasında duyacağın hazzı hiçbir zaman duymayacağı için acı bana. Son nefesine kadar yarı ölü olarak yaşayacağım, çünkü sevmediğin ve de seni sevmeyen bir erkekle evli olmak yarı ölü olmak demektir.»

Annem bu uzun konuşmadan sonra dikkatini yine aynaya verdi. Kolu havaya kalktı ve aynı ruhsuz hareketle yine saçlarını fırçalamay koyuldu.

«Anne,» deyip omzuna dokundum, ama beni duymadı, kend düşüncelerine gömülmüştü. Uzun yıllar önce gerçek annemle paylaştığı dakikaları yeniden yaşıyordu.

Birden melodilerinden birini mırıldanmaya başladı. Biraz sonra içini çekti. Göğsü, omuzlarına kurşundan bir atkı atılmış gibi güçlükle kalkıp iniyordu.

«Bu gece o kadar yorgunum ki, Violet,» dedi. «Sabaha konuşmamıza devam ederiz.» Beni yanağımdan öptü. «İyi geceler, canım kardeşim. Düşlerinin benimkilerden daha tatlı olacağını biliyorum, ama ziyanı yok. Sen mutlu olmaya, hayatta güzel olan her şeye layıksın.»

Ayağa kalkması üzerine ağlamaklı bir sesle, «Anneciğim,» dedim. Yatağının başına gidip arkasındaki sabahlığı ağır ağır çıkardı. Onun, yorganın altına süzülmesini bekledikten sonra yaklaşıp saçlarını okşadım. Gözleri kapalıydı.

«İyi geceler, anne,» diye fısıldadım. Uyuyakalmış görünüyordu. Masasındaki gaz lambasını söndürdüm ve onu, geçmişiyse bugününün ve korkarım, geleceğinin korkunç karanlığı içinde bıraktım.

Annemin gündüz düşleri bundan sonraki aylarda da sürdü. Onu odasında yalnız başına, hatta koridorda yürürken bulduğum zamanlar onunla konuşana kadar bugünde mi, yoksa geçmişte mi yaşadığını bilemiyordum. Emily annemin durumunu görmezlikten geliyordu. Babam sa giderek daha hoşgörüsüz davranıyor ve zamanının giderek daha büyük bir bölümünü evin dışında geçiriyordu. Geri döndüğü zaman konyak ya da viski kokuyor, kan çanağına dönmüş gözleri beni korkutuyordu. Genelde iş hayatında bir şeyin canını sıkması durumunda o kadar öfkeli oluyordu ki, karşısında en küçük bir yakınmada bulunmaya cesaret edemiyordum.

Annem bazan yemeğe iniyor, babamın evde olmadığı zamanlar da olsa gelmiyordu. Genellikle sofrada yalnız Emily ile ben karşı karşıya oturuyorduk. Elimden geldiğince çabuk yemeğimi yiyor ve sofradan kalkıyordum. Daha doğrusu, Emily izin verince kalkıyordum. Babam yokluğunda evin nasıl yönetileceğine dair çok açık ve kesin direktifler vermişti.

Bir gece yemekte, «Emily senden büyük ve akıllı,» dedi. «Bugünlerde belki annenizden de daha akıllı,» diye ekledi. «Ben evde olmadığımda, annenin de kendini iyi hissetmediği zamanlar yönetim dizginleri Emily'nin elinde olacak, sen de ona, bana gösterdiğin saygıyı gösterecek, benimkiler gibi onun da buyruklarını dinleyeceksin. Anlaşıldı mı, Lilli an?»

«Evet, baba.»

«Aynı şey hizmetkârlar için de geçerli ve onlar da bunu biliyorla Herkesin, evde bulunduğum zamanlar yürürlükte olan kurallara uymaları bekliyorum. Derslerini çalış, dualarını et ve uslu otur.»

Emily bu yeni güç ve otoriteyi hemen benimsedi. Annemin çoğ zaman şaşkın olmasından, babamın ise evden giderek daha sık uza kalmasından yararlanarak herkesi eziyor, hizmetçilere aynı işi tekrar tekrar yaptırıyor, zavallı Henry'ye de iş üzerine iş yüklüyordu. Babamı evde olmadığı, annemin de odasına kapandığı bir akşam Emily'ye biraz daha insafli davranması için yalvardım.

«Henry yaşlandı, Emily. Eskisi kadar hızlı ve çok çalışamaz, dedim.

Emily dudak büktü. «Öyleyse işinden ayrılması gerekir.»

«Ayrılıp da ne yapacak? Meadows onun için bir işyeri olmaktan da öte tek yuvasıdır.»

Emily, «Burası Booth ailesinin evidir,» diye bana hatırlattı. «Sadece o ailenin evidir. Booth olmayıp burada yaşayanların burada yaşaması | ise bizim isteğimize bağlı. Ve unutma, Lillian, aynı şey senin için de geçerli.»

«Ne kadar kötü niyetlisin. Dindar olduğunu ileri sürüp de nasıl bu kadar gaddar olabiliyorsun?»

Emily bana o soğuk gülümsemesiyle baktı.

«Sen böyle konuşur, başkalarının da sözüne inanmasını beklersin. Şeytanın ağzıyla konuşarak gerçek dindarları kötülemeye çalışıyorsun. Şeytanı yenmenin tek bir yolu vardır: dua ve ibadetle. Gel.» Emily Kut-sal Kitap'ı elime verdi. Louella o sırada yemeğimizle odaya girmişti, ama Emily tabağı masanın üstürje bırakmamasını emretti.

«Bunu al, götür, Lillian gösterdiğim sayfaları okuyana kadar d< geri getirme,» diye emretti.

«Ama siz dualarınızı ettiniz, Bayan Emily.» Louella yemekleriyle övünür, soğumuş ya da fazla pişmiş bir şeyi sofraya getirmekten nefret ederdi.

Emily sesini yükseltti. «Sana onu geri götür,» dedim. Bana döndü. «Sen de işaretli yerden okumaya başla.»

Kutsal Kitapı açtım ve okumaya başladım. Louella o sırada yeme ğimizi mutfağa geri götürmüştü. Böylece on beş sayfa okudum, ami

Emily bunu yeterli bulmadı. Kutsal Kitap'ı elimden bırakmaya hazırlandığını görünce devam etmemi emretti.

«İyi ama karnım acıktı, Emily. Ayrıca vakit de geç oldu. En az on beş sayfa okudum,» dedim.

«Ve on beş sayfa daha okuyacaksın,» diye emretti.

«Hayır, okumayacağım,» diye ona meydan okudum. Kutsal Kitap'ın kapağını çat diye kapadım. Emily dudaklarına kadar sapsarı oldu. Bana yönelttiği nefret ve küçümseme dolu bakış, yüzüme çarpılmış bir tokat etkisi yaptı.

Emily, «Öyleyse odana gidip yemek yemeden yatacaksın,» diye buyurdu ve devam etti. «Babam eve dönünce senin bana karşı geldiğini öğrenecek.»

«Umurumda değil. Asıl seni duymalı. Kendisi evde olmayınca, senin herkese nasıl gaddarca davrandığını, çalışanların homurdandıklarını ve buradan ayrılmaktan söz ettiklerini.»

Sandalyemi masaya çarptım ve yemek odasından kaçtım. Belki araya girer diye önce annemin odasına uğradım, ama o Louella'nın getirdiği yemeklerden birkaç lokma yedikten sonra uyumuştur bile. Çaresiz kendi odama döndüm. Kızgın, yorgun ve açtım. Kısa bir süre sonra kapımın hafifçe vurulduğunu duydum. Gelen Louella'ydı. Bana bir tepsi getirmişti.

Louella'nın başını derde sokmak istemediğim için, «Emily seni görürse babama onun sözünü dinlemediğini söyleyecektir,» dedim.

«Önemi yok, Bayan Lillian. Artık yaşlandım ve gerçek şu ki burada ki günlerim sayılı. Bu hafta Yüzbaşı'ya da söyleyecektim.»

«Günlerim sayılı da ne demek, Louella?»

«Meadows'dan ayrılıp Güney Carolina'da kızkardeşimin yanında oturmaya gideceğim. O işinden ayrıldı, benim de emekli olmamın zamanı geldi.»

«Oh hayır, Louella,» diye bağırdım. O, benim için evin bir hizmetkârından çok, ailemden biriydi. Bir parmağımı kestiğim ya da düşüp dizimi yardığim zamanlar kim bilir kaç kez ona koşmuştum. Çocukluğumdaki bütün hastalıklarımda bana bakan, giysilerimi onaran hep Louella'ydı. Eugenia öldüğü zaman beni avutan ve benim avuttuğum kişi de oydu.

«Üzgünüm, küçüğüm,» dedi, ama sonra gülümsedi. «Artık kaygı

lanman gereksiz. Kocaman bir kız oldun, üstelik zeki bir kızsın. Göz açıp kapayana kadar sen de evlenip buradan ayrılacaksın.» Kadıncağız beni öptükten sonra odadan çıktı.

Louella'nın Meadowvs'dan ayrılmasının düşüncesi bile beni deli ediyordu. İştahım kesildi. Louella'nın getirdiği yiyeceklere donuk donuk bakıyor, çatalımı patatese ve ete batırıp çıkarıyor, ama hiçbir şeyi ağzıma götürmüyordum. Birkaç dakika sonra kapı hızla açıldı ve Emily başını sallayarak içeri baktı.

«Tahmin etmiştim,» diye söylendi. «Louella'nın sinsi sinsi dolaştığı gözümünden kaçmadı. İkiniz de çok pişman olacaksınız.»

«Emily, üzülmediğim tek şey ölenin sen değil de zavallı Eugenia olması,» diye tısladım.

Emily'nin ilk kez bu denli kızardığını görüyordum. Bir an konuşmadı. Sonra omuzlarını kaldırarak uzaklaştı. Kalın ökçeli ayakkabılarının koridorda takırdayarak uzaklaştığını, arkasından da kapısının çarpıldığını duydum. Anında eve ölüm sessizliği egemen oldu. Derin bir solu alarak tekrar yemeğe başladım. Bundan sonra olacaklar için güç olmam gerekeceğini biliyordum.

Fazla beklemedim. Babam o gece eve dönünce Emily onu kapıda karşıladı ve vakit kaybetmeden yemekte ona meydan okumamı ve Louella'yla benim, emirlerine karşı gelmek için işbirliği yapmamızı anla Erken saatte uyumuştum, koridorda babamın ağır ayak sesleriyle uydım. Birdenbire odamın kapısını gürültüyle açtı. Arkasından vuran ışıkt elinde kalın bir kayış olduğunu gördüm. Kalbim çarpmaya başladı.

«Lambayı yak,» diye emretti. Hemen dediğini yaptım. Bundan sonra odama girdi ve arkasından kapıyı kapadı. Suratı öfkeden kıpkırmızıydı. Aynı an, içtiği viskinin kokusu burnuma çarptı. Sanki viski banyosu yapmıştı adam. «Kutsal Kitap'a karşı geldin,» dedi. «Yemek masamda küfrettin.» Yalnız sesi değil, kömür gibi kara gözleri de öfkesini dile getiriyordu. Soluk almakta zorlanıyordum.

«Hayır, baba, ben küfretmedim,» dedim. «Emily Kutsal Kitap'ta bölümler okumamı istedi, ben de okudum. On beşi aşkın sayfa okudum, ama o durmama izin vermedi. Oysa acıkmıştım.»

«Yani ruhunun gereksinmelerine kulağını tıkayıp bedeninkileri mi dinledin?»

«Hayır, baba. Kutsal Kitap'ı yeterince okumuştum.»

«Sen neyin yeterli olduğunu, neyin olmadığını bilmiyorsun. Emily'ye bana olduğu gibi itaat etmeni istemiştım.» Babam bir yandan konuşurken bana yaklaşıyordu.

«Ona itaat ettim, baba. Ama o, mantıksız davranıyor, haksızlık ve gaddarlık ediyor. Hem yalnız bana değil, Louella'ya ve Henry'ye de...»

Babam, «Hemen o yorgani üzerinden çek!» diye emretti. «Çek dedim!»

Dediğini yaptım.

Babam, «Şimdi de yüzükoyun yat!» diye buyurdu.

«Baba, yalvarırım,» diye inledim ve ağlamaya başladım. Babam beni omzundan kavrayarak zorla döndürdü. Sonra da geceliğimin eteğini kaldırarak kabaetlerimi açıkta bıraktı. Bir an boyu üzerlerinde avucunu hissettim. Bana, oralarımı okşuyormuş gibi geldi. Yine dönmeye yeltenmem üzerine, «Yüzünü öbür tarafa çevir, Şeytan!» diye gürledi. Dediğini yaptığım an ilk darbe indi. Kayış, etimi cayır cayır yakmıştı. Bir çığlık attım, fakat babam kayışı tekrar tekrar kabaetlerimin üstüne çarptı.

Babam beni daha önce çok tokatlamış, ama hiç bu şekilde dövmemişti. Şokun etkisiyle hıçkırıklarımla gırtlığımda tıkandı, kaldı. Babam sonunda yeterince cezalandırıldığımı karar verdi.

«Bu evde emirlere bir daha asla karşı gelme ve Kutsal Kitap'ı asla adi bir kitapmış gibi masanın üstüne fırlatma,» diye soludu.

Konuşmak istedim, ama gırtlığımdan ses çıkmadı. Yanma hissi o kadar keskindi ki, göğsüme kadar yayılıyordu. Kayış vücudumu kesmiş olsa bu kadar olurdu. Kimıldamadan kaldım. Babamın uzunca bir süre tepemde durup soluduğunu duydum. Sonra, dönüp odamdan çıktı. Ben hâlâ kimıldamıyordum. Yüzümü yastığa bastırdım ve en sonunda birikmiş yaşlar gözlerimden fışkırdı.

Fakat kısa bir süre sonra yine ayak sesleri kulağıma geldi. Babam (Jeri döndü diye titredim. Ensemdeki bir karıncalanmadan yakınımda

I biri olduğunu hissettim. Yarım dönünce Emily'nin yanıma çömeldiğini larkettim. Ona nefretle baktım. Emily başını eğmişti, ama sonra başını kaldırdı ve kemikli dirseklerini berelerimin üstüne bastırdı. Fena halde canım yanıyordu. Emily'nin ellerinin arasında kalın Kutsal Kitap'ı vardı. Beni bırakmasını istedim, ama duymazlıktan gelerek dirseklerinin baskısını artırdı ve çekilmemi engelledi.

«Bir çukur kazan içine düşecektir. Bir çiti yıkıp geçeniye bir yılan ısıracaktır,» diye başladı.

«Çekil üstümden,» diye boşuk bir sesle yalvardım. «Emily, çekil üstümden. Canımı yakıyorsun.»

«Bilge bir adamın ağzından çıkan sözler kerimdir,» diye devam etti.

«Çekil başımdan! Defol!» diye bağırdım ve sonunda dönmek gücünü kendimde bulabildim. Emily doğruldu ve okumasını bitirene kadar tepemde durdu. Ancak bundan sonra Kutsal Kitap'ın kapağını kapadı.

Babamın dayağı o kadar canımı yakmıştı ki oturamıyordum. Bütüm yapabildiğim orada yatmak ve acının hafiflemesini beklemektir.

Çok geçmeden Louella odama geldi. Beraberinde getirdiği merhemden yaralarımın süzürken ağlıyordu.

«Zavallı çocuk,» dedi. «Zavallı yavrum.»

«Ah Louella, beni bırakma. Ne olur, beni bırakma,» diye yalvardım.

«Hemen gitmeyeceğim yavrum. Ama kızkardeşimin bana ihtiyacı var, onun için de gitmek zorundayım.»

Bana sarıldı. Yatağın üstünde bir süre öylece kaldık. Kadıncağz bundan sonra yorganımı üstüme çekti ve kenarlarını sıkıştırdı. Yanağımı öptükten sonra da odamdan çıktı. Hâlâ canım yanıyordu, ama Louella'nın sevecen elleri acıyı adamakıllı hafifletmişti. Tanrı bana acımış olmalı ki uykuya daldım.

Anneme yakınmanın bir yararı olamayacağını biliyordum. Ertesi, sabah kahvaltıda idi, ama hiç konuşmadı gibi bir şey. Bana her bakışında ağlayacakmış gibi gözlerinin buğulandığını farkettilim. Ama hâlâ sızlayan kabaetlerimin üstünde oturmanın beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiş göründü. En küçük bir yakınmamın ise babamı öfkeden deliye döndüreceğini biliyordum.

Emily, Kutsal Kitap'tan bölümler okurken, babam bir derebeyi azaletiyle oturdu. Ağrımı hafifletmek için sık sık kımıldamama rağmen, bana hemen hiç bakmadı. Sessizlik içinde kahvaltımızı ettik. Sonunda kahvaltının sonlarında babam bir bildiride bulunmak için genzini temizledi.

«Louella bana, iki hafta sonra bizdeki görevine son vermek istediğini bildirdi,» diye başladı. «Bunu öngörerek onun yerini alacak bir karı, koca buldurdum. Adları Charles ve Vera Slope. Vera'nın, Luther adında bir yaşlarında bir oğlu var, ama ona bakmanın görevini yapmasını engellemeyeceğine bana garanti verdi. Charles, Henry'nin çalışmaları-na yardım edecek, Vera da mutfakta çalışacak ve Georgia için de elinden geleni yapacak.» Babam böyle derken bakışını anneme çevirmişti. Yüzünde aptalca bir gülümseme olan kadıncağız, evdeki çocuklardan biriyim gibi söylenenleri dinliyordu. Babam söyleyeceklerini bitirince, peçetesini masanın üstüne bıraktı ve ayağa kalktı.

«Bundan sonraki birkaç hafta işlerim çok yoğun olacak. Bu arada bazan bir, iki gün süreyle yolculuğa çıkmam gerekecek.» Babam kaşlarını çatarak bana baktı. «Umarım, bir daha geçen günkü sorunlarla karşılaşmayız.» Hemen önüme baktım.

Babam odadan çıktıktan sonra annem, okuldaki kızlar gibi kıkırdamaya başladı. Eliyle ağzını tıkadıysa da kıkırtılarının önüne geçemedi.

«Anne, ne var?» diye atıldım.

Emily, «Üzüntüden keçileri kaçırdı,» dedi. «Babama söyledim, ama umursamadı.»

Büsbütün korkarak, «Anne, ne var?» diye yineledim.

Annem elini ağzından çekti ve dudaklarını o kadar sert ısırdı ki derisinin beyazlaştığını gördüm.

Emily ile bana sinsi sinsi bakarak, «Bir sır biliyorum,» dedi.

«Bir sır mı? Ne sırrı, anne?»

Annem masanın üzerinden uzanarak önce babamın çıktığı kapiya baktı, sonra bana döndü. «Babanın dün araç gereç sundurmasından çıktığını gördüm,» dedi. «Orada Belinda'yla beraberdi. Kız eteklerini kaldırmıştı. Külodu da ayaklarının üstüne inmişti.»

Bir an konuşmadım. Belinda da kimdi?

Emily, «Zıralıyor,» dedi. «Haydi gel. Gitme zamanı geldi.»

«İyi ama, Emily...»

Emily, «Boşver onu,» diye emretti. «Louella onunla ilgilenir. Çabuk kitaplarını al, aksi halde okula geç kalacağız.» Kımıldamamam üzerine sesini yükseltti. «Ne duruyorsun, Lillian?»

Oturduğum sandalyeden kalktım, ama annemden bakışımı ayıramıyordum. Yine elini ağzına dayayarak kıkırdıyordu. Onu bu halde gör-

mek beni ürpertmişti, ama Emily elinde kamçı olan bir hapishane gardiyanı gibi tepeme dikilmiş, emrini dinlememi bekliyordu. İstemeye istemeye kitaplarımı almaya çıktım ve Emily'yi izledim.

Yüksek sesle düşünür gibi, «Belinda kim olabilir?» diye mırıldandım.

Emily dönüp sırtıttı. «Babasının çiftliğindeki köle kızlardan biri olmalı,» diye karşılık verdi. «Annemin, gerçekten olmuş bir şeyi, senin duymaktan hoşlanacağın iğrenç ve kötü bir şeyi anımsadığına eminim.»

«Ne münasebet. Annem çok hasta. Babam niçin bir doktor çağırıyor?»

Emily omuzlarını silkti. «Annemin derdini tedavi edebilecek doktor yoktur,» dedi.

«Nesi var ki?»

Emily, «Suçluluk,» diye yanıt verdi hoşnut bir tavırla. «Yeterince din dar olmadığı için duyduğu suçluluk. Günahkâr davranışlarıyla ahlaksızlığının şeytana evimizde barınmak gücünü verdiğini biliyor.» Ekledi. «Şeytan herhalde senin odanda barınıyor. Sonunda Eugenia'yı da alıp götürdü. Annem bütün bunlardan sorumlu olduğunu bildiği için çok üzgün. Artık çok geç, o da suçluluk duygusunun etkisiyle aklını kaçırdı.» Emily'nin söyleyecekleri bitmemişti. Devam etti. «Hepsi Kutsal Kitap'ta yazılı. Sen de okumalısın.»

«Sen bir yalancısın!» diye bağırdım. Emily o soğuk gülümseyişiyle adımlarını sıklaştırdı. Devam ettim. «Hem de korkunç bir yalancısın! Annemin hiçbir suçu yok. Odamda şeytan yok, Eugenia'yı alan da o değil. Yalancı!» Ağlıyor, yanaklarımdan aşağı süzülen yaşlar yere damlıyordu. Emily bir dönemecin köşesinde gözden kaybolmuştu bile. Kendi araba yollarının başında yolumu beklemiş olan Niles'in yanına vardığımda yüzüm hâlâ sıırılsıklamdı.

«Lillian, ne oldu?» diye bağırarak bana doğru koştu.

«Ah, Niles,» Omuzlarım çıkırıklarla sarsılıyordu. Niles kitaplarını hemen yere bırakarak bana sarıldı. Feryatlarının arasında ona olanları, babamın beni nasıl dövdüğünü, annemin nasıl giderek tuhaflaştığını anlattım.

Niles alnımla yanaklarımı hafif hafif öperek, «Üzülme,» dedi. «Babanın seni dövmesine kızdım. Eğer yaşıım daha büyük olsaydı, gidi ondan hesap sorardım. Bana inan.»

Bunu o kadar kesin bir dille söylemişti ki ağlamayı bırakıp gözleri- mi sildim. Yüzüne bakınca gerçekten kızgın olduğunu gördüm ve bana duyduğu sevgiyi daha iyi anladım.

«Zavallı annem için bir şey yapılabilecekse babamın dayacağının acı- sına seve seve katlanabilirim,» dedim.

«Belki annemi anneni görmeye gitmeye ve ne halde olduğunu sap- tamaya razı edebilirim. O zaman babandan bir şeyler yapmasını isteye- bilir.»

«Sahi, bunu yapar mısın, Niles? Büyük yararı olabilir. Artık kimse annemi görmeye gelmediği için, ne kadar kötü durumda olduğunu bilen yok.»

Niles, «Bu akşam yemekte durumu anneme açarım,» diye söz ver- di. Kalan gözyaşlarını elinin tersiyle sildikten sonra, «Emily bu konu- mamızı da günah ve ahlaksızlık olarak nitelemeden önce öbürlerine yetişsek iyi olur,» dedi.

Haklıydı. Böylece zamanında okula varmak için adımlarımızı sıklaştı- tırdık.

Niles'in annesi birkaç gün sonra Meadovvs'a gerçekten geldi. Ne yazık ki annem uyuyordu, babamsa yolculuklarının birindeydi. Bayan Thompson, Louella'ya başka zaman tekrar uğrayacağını söylemişti, ama ziyaretin nasıl gittiğini sonradan Niles'a sorduğumda, babasının annesine bir daha Meadovvs'a gitmeyi yasakladığını ileri sürdü.

«Babam bu işin bizim üstümüze vazife olmadığını ve ailenin sorun- larına burnumuzu sokmamamız gerektiğini söyledi,» dedi. Niles sözün- nün bu yerinde utanmış gibi başını eğdi. «Bana kalırsa, babanın sert kişiliğinden çekiniyor. Çok üzgünüm.»

«Belki bir gün Dr. Cory'yi görmeye giderim,» dedim. Ancak gitme- yeceğimi ikimiz de biliyorduk. Niles'in babam hakkında söylediği doğ- ruydu, babam gerçekten çok öfkeli biriydi, bense öfkesini göze almak- tan korkuyordum. Doktorun gelmesini yasaklayabilir, onu çağırdığım için de beni döverdi.

Niles, «Annen belki kendiliğinden iyileşir,» diye beni avutmak iste- di. «Annem bütün yaraların zamanla kapandığını söylüyor. Babam ise anneninkilerin kapanmasının biraz daha uzun sürdüğü, hepimizin sabır- lı olmamız gerektiği fikrinde.»

«Belki,» dedimse de fazla bir umudum yoktu. «Annemle tek ilgile-

nen Louella, o da bildiğın gibi yakında Meadovvs'dan ayrılıyor.»

Louella'yla kalan günlerimiz çok çabuk geçti ve gideceğı günü sabahı gelip çattı. O sabah uyanıp Louella'nın gideceğı günün bu oldu ğunu anımsayınca yataktan kalkıp aşığıya vedalaşmaya inmeyi içi istemedi, ama sonra böyle davranmakla onu ne kadar üzeceğimi düşünerek alalecele giyindim.

Henry, Louella'yla eşyasını Upland İstasyonuna götürecekt, kadın" çağız, Güney Carolina'daki kızkardeşinin yanına gitmek için burada trene binecekti. Bütün işçilerle hizmetkârlar Louella'yla vedalaşırke Henry, Louella'nın sandığını arabaya yükledi. Herkes onu sevdiğinde bütün gözler yaşlıydı. Oda hizmetçilerinden bazıları ve özellikle Totti hüngür hüngür ağlıyordu.

Babam bir akşam önce Louella'yı çalışma odasına çağırılmış, on kıdem tazminatını ödemişti. Ben kapının yakınında olduğumdan baba mın, dürüst ve sadık bir hizmetkâr olduğı için ona teşekkür ettiğini duydum. Louella onu genç bir çocukken anımsayacak kadar uzun zaman dır Meadovvs'da bulunduğı halde, babam soğuk ve resmi bir se tonuyla konuşuyordu.

Sonunda, «Sana iyi şanslar, uzun ve sağlıklı bir hayat dilerim, dedi.

Louella, «Ben de teşekkür ederim, Bay Booth,» dedi. Araya kı bir sessizlik girdikten sonra onun, «Gitmeden önce size bir şey söylemek istiyorum, efendim,» dediğini duydum.

«Evet?»

«Konu Bayan Booth, efendim. Durumu bana hiç iyi görünmüyo Kaybettiğı küçük kıızı için üzüntüsünden günden güne eriyor zavallı.»

«Bayan Booth'un gülünç davranışlarının farkındayım, Louella. Ȳn de sana teşekkür ederim. Eminim yakında aklı başına gelir ve norm bir hayat sürmeye, öbür çocuklarımıza bir anne, bana da bir eş gi davranmaya başlar.»

Louella, «Tabii, efendim,» dediyse de düşkırıklığına uğradığı sesinden belliydi.

Babam, «Öyleyse yolun açık olsun, Louella,» diye görüşme tamamladı. Louella'nın kapı dinlediğimi bilmemesi için alalecele orada kaçtım.

Louella'yla vedalaşma sırası bana gelince gözyaşlarımı tutamadım

Bir baraj yıkılsa bu kadar olurdu. «Seni çok özleyeceğim, Louella,» diye geveledim.

«Ben de seni, Lillian.» Kadıncağız dönüp evimize baktıktan sonra ekledi. «Meadovs'u da arayacağım, her odasının, her dolabının her bir köşesini de arayacağım sanırım. Bu duvarların arasında nice kahkahalar, nice hıçkırıklar duyulmuştur.»

. Louella bu sözlerden sonra yine bana döndü.

«Yeni gelecek hizmetkârlara nazik davran, annene elinden geldiğince göz kulak ol, bunun dışında da kendi işine bak. Güzel bir genç hanım olma yolundasın. Birkaç zaman sonra yakışıklı bir centilmen seni görmeye gelecek, çok geçmeden de seni kaçırarak. O zaman ihtiyar Louella'nı anımsa, olmaz mı? Bana bir pusula yolla ve mutluluğunu bildir. Söz mü?»

«Tabii ki, Louella. Sana sık sık yazacağım. Hem de o kadar yazacağım ki mektuplarımdan bıkacaksın.»

Yaşlı kadın gülüp beni kucakladı ve öptü. Meadovs'a son bir kez daha baktıktan sonra da Henry'nin yardımıyla arabaya bindi. İşte o zaman, o da benim gibi kendini bildi bileli Louella'yı tanımış olmasına rağmen, Emily'nin zahmet edip aşağıya bile inmediğini farkettim.

Henry yaşlı kadına, «Hazır mısın?» diye sordu. Louella'nın başını eğmesi üzerine araba iki yanı selvi ağaçlarıyla çevrili geniş yolda harekete geçti. Louella arkasına bakarak bana mendilini salladı. Ben de ona elimi salladım, ama kalbimde öylesine bir boşluk vardı ki, üzüntümden oracıkta bayılacağımı sandım. Gözden kaybolana kadar arabanın arkasından baktıktan sonra, dönüp basamakları ağır ağır çıktım ve şimdi daha boş ve yalnız olup, bir yuvaya daha da az benzemeye başlayan eve girdim.

eski makinelerle araçların daha uzun süre işe yarayacağı anlamına geldiği için, babam bu sayede yeni yatırımları erteleyebiliyordu.

Yalnız bizde değil, komşu çiftliklerde de ekonomik güçlükler almış yürümüştü. Babam yolculuklarının birinden her dönüşünde evde ve çiftlikte yeni yeni kısıntılara gidilmesi gerektiğinden söz ediyordu. Çiftlik işçilerinden bazılarına yol vermekle işe başladı, sonra da evde hizmetkâr sayısının azaltılmasına sıra geldi. Bu da Tottie ile Vera'nın evde daha çok iş görmeleri anlamına geliyordu. Babamın bundan sonra çiftliğin bazı bölümlerini kapamaya karar vermesini umursamadım, ama Henry'ye yol vermeye kalktığı gün perişan oldum.

Okuldan dönmüş, yukarı çıkmaya hazırlanıyordum ki evin arka bölümünden gelen bir ağlama sesi duydum. O yana gidince Tottie'yi kütüphanede pencerenin dibinde büzülmüş buldum.

«Ne oluyor, Tottie?» diye sordum. Hayatımızda sıkıntılar birbirini izlediğinden neyle karşılaşacağımı bilemiyordum.

«Henry'nin işine son verildi,» dedi. «Eşyasını toplayıp gidiyor.»

«Nasıl olur? Nereye gidecek ki?»

«Babanız, Henry'nin artık işe yaramayacak kadar yaşlandığını söyledi. Akrabalarının yanında kalmaya gitmeliymiş. Ama Henry'nin hayatta olan akrabası yok gibi.»

«Henry gidemez!» diye bağırdım. «Hemen bütün hayatını burada geçirdi o. Ölünceye kadar burada kalması gerekiyordu. C da bunu böyle biliyordu.»

Tottie çaresizlik içinde başını salladı. «Gece olmadan gitmiş olacak, Bayan Lillian.» Kadıncağız burnunu çekerek kalktı ve toz almayı sürdürdü. «Hiçbir şey artık eskisi gibi değil. O kara bulutlar tepemizde.»

Dönüp kitaplarımı holdeki masanın üstüne fırlattım ve evden dışarı fırladım. Henry'nin kaldığı barakaya koştum ve kapısını vurdum.

Henry ters giden bir şey yokmuş gibi beni gülümseyerek karşıladı.¹ Omzunun üzerinden içeri bakınca giysilerini bir iple bağlayarak denk haine getirdiğini, öbür öteberisini de harap bir kahverengi bavula doldurduğunu gördüm. Bavulun kayışlarının olması gereken yerlere ipler geçirmişti.

«Tottie, babamın yaptığını az önce bana söyledi, Henry,» dedim. «Gidemezsin sen. Kalman için gidip ona yalvaracağım.» İnleyen bir sesle konuşuyordum. Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

Henry, «Oh hayır, Bayan Lillian, sakın böyle bir şey yapmayın,

Kötü günler yaşıyoruz. Yüzbaşı'nın başka seçeneği yoktu,» dediyse de, duyduğu acı yüzünden okunuyordu. O da Meadovvs'u babam kadar seviyordu. Belki daha bile çok seviyordu, çünkü bu çiftliğin gelişmesine alının teriyle katkıda bulunmuştu.

«Sen gidemezsin, Henry. Ne oluyoruz böyle? Önce Louella aramızdan ayrılıyor, şimdi de sen gönderiliyorsun. Babam seni nasıl kovabilir? Sen de Meadovvs'un onun kadar bir parçasısın. Seni yollamasına izin veremem. Sakın başka bir şeyini toplama!» diye bağırdım ve Henry'nin fikrimi değiştirmesine vakit bırakmadan eve doğru koştum.

Babam çalışma odasındaki masasının başında kâğıtlarının üzerine eğilmişti. Yanında koca bir bardak viski duruyordu. Ben içeri girince, tâ ki masasının başına dikilmeme kadar başını kaldırmadı.

Onu kolundan çekmişim gibi sinirli bir tavırla, «Şimdi de ne var, Lillian?» diye sordu. Doğrulup bıyığının uçlarını çekiştirirken, kara gözleri eleştiri dolu bir bakışla üzerime çevrilmişti. «Annenle ilgili başka bir masal dinlemek istemiyorum, anlaşıldı mı?»

«Hayır, baba. Ben...»

«Öyleyse ne var? Bu lanet olası faturalarla boğuştuğumu görüyorsun.»

«Konu Henry, baba. Gitmesine müsaade edemeyiz. Bu asla olmaz. Henry, Meadovvs'u seviyor. O buraya ait. Ölünceye kadar burada kalmalı.» Yalvarmaya başlamıştım.

«Ölünceye kadar ha.» Babam bu sözleri tükürür gibi söylemişti. Pencereden dışarıya göz attıktan sonra, «Bu çiftlik bir geçim aracı, bir iş.» dedi. «Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Lillian? Bu, giderleri ve maliyetleri bir kefeye, kazançları da öbür kefeye koymak anlamına gelir.» Uzun işaret parmağıyla kâğıt destesine dokundu. «Belli sürelerle maliyetlerle giderleri kazançlardan çıkarır, neyin olduğunu ve olmadığını görürsün. Oysa bu yıl geçen yıl bu zaman elimizde olanların dörtte birini bile elde edemedik. Çeyreği bile yok!» Babam bağırmaya başlamıştı. Suç benimmiş gibi ateş püsküren bakışlarını üzerime dikmiş

3 3 3 3 * 3 3 3

li.

«İyi ama, Henry...»

«Henry herkes gibi çiftliğin bir personelidir ve öbürleri gibi görevini yeterince yapmalı ya da gitmelidir.» Babam daha sakin bir tavırla konuşmasını sürdürdü. «Sorum şu ki, Henry verimlilik yaşını çoktan gerisinde bıraktı. Çoktandır evinin kapısında oturup piposunu tütürür ve gençlik

günlerini düşünür olmalıydı.» Babam içini çekti. «Onu burada tutabildiğim kadar tuttum, ama aldığı küçük aylık bile bizi zarar çizgisine biraz daha yaklaştırıyor. Senin anlayacağın, bugünlerde bir kuruşu bile boşa harcayacak durumda değiliz.»

«İyi ama Henry işini görüyor. Her zaman da gördü.»

«Bütün bu işleri görecektir yeni bir genç adamım var, aldığı aylık oldukça yüksek, ama her kuruşunu hak ediyor. Bu durumda, sırf ortalıkta dolansın ve bir şey yaptığında Charles'ın ensesinde durması için Henry'yi alakoymam aptalca olur, öyle değil mi? Bunu sen de anlayacak kadar zeki bir kızsın. Ayrıca, hiçbir şey bir erkeği, değersiz olduğunı bilmek kadar ölüme yaklaştıramaz. Burada kaldığı sürece Henry'de bu gerçeği her gün kabullenmek zorunda kalacak.»

Babam bu ilginç konuşmasından sonra kendinden hoşnut halde arkasına yaslandı. «Senin anlayacağın, onu buradan yollamakla ona iyilik yapıyorum.»

«İyi de zavallı nereye gidecek, baba?»

Babam omuzlarını silkti. «Richmond'da oturan bir yeğenininki olduğunu duydum.»

«Bir kentte yaşamak Henry'nin hiç hoşuna gitmeyecek,» diye söyledim.

«Orası benim sorunum değil, Lillian. Benim sorunum Meadovvs ve burasını yaşatmak. Sen de benimle aynı kaygıları paylaşmalısın.» Babam sabırsız bir el hareketiyle bana kapıyı gösterdi. «Haydi, şimdi git ve günün bu saatinde neler yapıyorsan onu yap.» Onun, dikkatini yine önündeki kâğıtlara verdiğini görünce, ağır ağır dışarı çıktım.

Dışarısının aydınlık ve güneşli olmasına rağmen, evden çıkıp Henry'nin barakasına doğru giderken ortalık bana loş ve kasvetli görünüyordu. Adamcağız hazırlıklarını tamamlamıştı. Bizimle kalan çiftlik işçileriyle vedalaşıyordu. Onları seyrettim ve bekledim. Henry torbasını omzuna atıp eski bavulunun uydurma sapını tuttu ve bana doğru yürümeye başladı.

Etrafına bakınarak, «Ne dersiniz, yürümek için güzel bir gün, öyle değil mi?» dedi.

Hıçkırmaya başladım. «Henry, çok üzgünüm. Babama fikrini değiştiremedim.»

«Üzülmenizi istemiyorum, Bayan Lillian. İhtiyar Henry başının çasına bakar.»

«Gitmeni istemiyorum, Henry,» diye inledim.

«Ben gerçekte gitmiyorum ki, Bayan Lillian. Meadovvs'u arkamda bırakabileceğimi hiç sanmıyorum.» Elini kalbine bastırdı. «Ben onu şuramda götürüyorum.» Şakağını işaret etti. «Ve de şuramda. Bütün anılarım Meadovvs'la, buradaki günlerimle ilgili. Tanıdığım insanların çoğu gittiler. Umarım, daha iyi bir dünyaya.» Ekledi. «Bazan arkada kalan olmak daha zor.»

Henry birden gülümsedi. «Ama sizi büyümüş görecektense kadar yaşadığıma seviniyorum, Bayan Lillian. Mükemmel bir genç hanım oldunuz. Bir gün bir centilmene olağanüstü bir eş olacak, kendi çiftliğinizde veya başka bir görkemli yerde yaşayacaksınız.»

Gözlerimdeki yaşları silerek, «Eğer dediğin olursa, gelip benim evimde yaşar mısın, Henry?» diye sordum.

«Kesinlikle, Bayan Lillian. Hiç nazlanmayacağıma emin olabilirsiniz. Her neyse...» Henry bana elini uzattı. «Kendinize iyi bakın, arada sırada da ihtiyar Henry'yi anımsayın.»

Birden atılıp onu kucakladım. Yaşlı adam afallamıştı. Onunla birlikte Meadovvs'da iyi ve sevecen olan her şeye, gençliğimin anılarına, sıcak yaz gün ve gecelerine, gece içindeki armonika seslerine, Henry'nin filozofça sözlerine, Eugenia'yla benim yardımımıza koşmasının, beni okula götürürken arabada yanında oturmamın anılarına sarıldığım kadar bir an öylece durdu. Şarkılara ve sözlerine, gülümsemelere ve umuda sarılmışım.

Heyecandan titreyen bir sesle, «Artık gitmem lazım, Bayan Lillian,» dedi. Gözleri dökemediği yaşlarla parılıyordu. Yıpranmış bavulunu alarak araba yolunda uzaklaşmaya başladı. Ben de yanında koşuyordum.

«Bana mektup yazacak, nerede olduğunu bildirecek misin, Henry?»

«Tabii, Bayan Lillian. Birkaç satır karalarım.»

Hâlâ ona yetişmeye çalışarak, «Babam seni Charles'la arabayla yollamalıydı,» diye bağırdım.

«Hayır. Charles'ın işleri başından aşkın. Uzun yürüyüşlerin yabancı-sı değilim, Bayan Lillian. Bir ufuktan ötekine yürümek benim için çocuk oyuncağıydı.»

«Ama sen artık genç değilsin, Henry.»

«Hayır, değilim.» Henry omuzlarını arkaya attı ve adımlarını sıkılaştırdı. Attığı her adım onu benden biraz daha uzaklaştırıyordu.

Araba yolunun sonuna vardığında dönüp bana baktı. Pırıl pırıl gülümsemesini son kez gördüm. Belki sihirdi ya da hayal gücüm çalışıyordu, ama bana daha genç gibi gözüküyordu. Beni şarkı söyleyerek ve gülerek omuzlarında taşıdığı zamandan beri bir gün bile yaşlanmamıştı sanki. Sesi benim için kuşların şarkısı kadar Meadows'un bir parçasıydı.

Bir an sonra yolun sonundaki dönemeci dönerek gözden kaybolmuştu. Ağır adımlarla eve dönerken başımı kaldırıncı kocaman bir bulutun güneşi örttüğünü ve büyük binayı gri bir kefenle sardığını gördüm. Bütün pencereler karanlık ve boş görünüyordu. Emily'ninki dışındakiler. Ablam penceresinin önünde duruyor, derin bir hoşnutsuzluk yansıtan bir yüzle bana bakıyordu. Belki de Henry'ye sarıldığımı gördü, diye düşündüm. En basit sevgi ifadesini kirlı ve günah olarak çarpıtmadı üstüne yoktu. Ona meydan okuyarak baktım. Emily o soğuk gülümseyişini gülümsedi, Kutsal Kitap'ı tutan ellerini kaldırdı ve odasının loşluğunun içinde kayboldu.

Meadovvs'da hayat kâh pürüzsüz, kâh sarsıntılı sürdü gitti. Annemin iyi günleri de vardı, kötöleri de. Bir gün ona söylediklerimi ertesi gün unutabileceğini hesaba katmak zorundaydım. İsviçre peyniri gibi delikli olan belleği gençliğine ait olayları bugünkülerle karıştırabiliyordu. Eski anıları onu daha mutlu ettiğinden, babasının çiftliğinde büyüye küçük bir kızken yaşadığı günlere sık sık dönmeyi yeğliyordu.

Tekrar okumaya başlamıştı, ama çok kez aynı sayfaları ve aynı kitabı okuyordu. En çok yüreğimi sızlatan da Eugenia'dan, küçük kardeşimden hayattaymış gibi söz etmesiydi. Sürekli olarak «Eugenia'yı şunu getirecek» ya da «Eugenia'ya bunu söyleyecek»ti. Eugenia'nı artık yok olduğunu ona anımsatmaya içim eivermiyordu, ama Emil çekinmeden yapıyordu bunu. Babam gibi o da annemin unutkanlıklarını ve gündüz düşlerini en küçük bir hoşgöröyle karşılamıyordu.

Babamın kullandığı sözleri seçerek, «Eğer budalalığını desteklersen, sürer gider,» diyordu.

«Onunkisi budalalık değii. Bazı anıları anneme dayanamayacağı kadar çok acı veriyor. Ama zamanla...»

Emily bir falcı tavrıyla, «Zamanla durumu daha da kötüye gide-

cek,» diye beni susturuyordu. «Tabii aklını başına getirmezsek. Onu şımartmanın hiçbir yararı olmaz.»

Henry'nin dediği gibi, bir sineği bir arı olduğuna inandırmak ve ona bal yaptırmak Emily'nin düşünüş biçimini değiştirmekten daha kolaydı. Üzüntümü anlayışla karşılayan tek kişi Niles'di. Benim anlattıklarımı can kulağıyla dinliyor, benimle annem için yüreği parçalanıyordu.

Niles'in boyu uzamış, vücudu incelmışti. Daha on üç yaşındayken traş olmaya başlamıştı. Şimdi ailesinin çiftliğinde belli görevleri vardı. Thompson'lar da bizim gibi ekonomik güçlükler içindeydiler ve hizmet-kârlarından bazılarının işine son vermek zorunda kalmışlardı. Niles onların bıraktığı boşluğu dolduruyor, erişkin bir adamın işlerini yapıyordu. Bundan dolayı gurur da duyuyordu. Bu yaşam onu değiştirmiş, güçlendirmiş hatta olgunlaştırmıştı.

Ama sihirli gölümüze gitmekten ve hayallerimize inanmaktan vazgeçmemiştik. Zaman zaman birlikte kaçıp bizi göle getiren bir gezintiye çıkıyorduk. Eugenia'yı getirdiğimiz ve dileklerde bulunduğumuz yere gelmek önceleri hiç kolay olmamıştı bizim için, ama sadece kendimize ait gizli bir şeyimizin olması çok güzeldi. Öpüşüp koklaşıyor, kalbimizin derinlerinde kilit altında tuttuğumuz düşüncelerimizi yavaş yavaş birbirimize açıklıyorduk.

Evlenmemizi düşlediğini ilk söyleyenimiz Niles oldu. O bu dileğini itiraf edince, ben de aynı hayali beslediğimi ondan gizlemedim. Niles zamanı gelince miras yoluyla babasının çiftliğinin sahibi olacak, burada yaşayıp bir aile kuracaktık. Anneme böylece daima yakın olacaktım, ilk lirşatta da Henry'yi bulup geri getirecektim.

Niles'la ben yumuşak öğleden sonra güneşinin altında oturuyor ve büyük bir güvenle gelecek hakkında planlar yapıyorduk. Aşkın gücüne büyük güvenimiz vardı. Bu yüzden daima mutlu olacaktık. Aşkımız, etraftımızda bina edilmiş bir kale gibi bizi yağmurla soğuktan ve başkalarının payına düşen trajedilerden koruyacaktı. Gerçek annemle babamın, kötü yazgıları nedeniyle olamadıkları düşlerdeki mutlu çift biz olacaktık.

Louella'yla Henry'nin Meadovvs'dan ayrılmalarından sonra ve hep birlikte yaşadığımız ekonomik sıkıntı döneminde Niles'la buluşmalarım ve okuldaki derslerim dışında fazla bir beklentim yoktu. Fakat mayıs ayı sonlarına doğru Niles'in ablaları olan Thompson ikizlerinin on altıncı yaş günü partisi yaşantımıza heyecan getirdi.

Thompson'ların köşkünün geniş holünü büyük bir balo salonuna

dönüştürmekten söz ediliyordu. Holü rengârenk kâğıtlarla ve ışıklarla dekore etmesi için profesyonel bir dekoratör getirtilmişti. Bayan Thompson yemek listesine her gün yeni bir şey katıyordu. Ayrıca, gerçek bir orkestra angaje edilecek, profesyonel müzisyenler dans müziği çalacaklardı. Çeşitli oyunlar ve yarışmaların arkasından Virginia'da görül-müş en büyük doğumgünü pastasının kesilmesine sıra gelecekti. Ne de olsa, on altı yaşında olan bir değil, iki genç kız için veriliyordu bu parti.

Bir süre annemin partiye gideceğini sandım. Her gün okuldan sonra parti hakkında öğrendiğim yeni ayrıntıları ona bildirmeye koyuyodum. Çoğu günlerde o da benim heyecanıma katıldı. Hatta bir gü gardrobunu gözden geçirdikten sonra, yeni bir şey gereksindiğine karar vererek modern bir tuvalet edinmek için alışverişe çıkmayı tasarlamaya başladı.

O öğleden sonra onu o kadar heveslendirmiştım ki tuvalet masasının başına giderek saçlarıyla ve yapacağı makyajla ilgilendi. Yeni moda hakkında bilgi edinmek istediği için Upland İstasyonuna yürüyerek ona elbise modelleri getirdim. Fakat dergileri eline verdiğim sırada dalgınlaşmışlığını farkettilim. Giysilerimizle ve saçlarımızla niçin ilgilendiğimizi ona hatırlatmak zorunda kaldım.

Birden anımsamasıyla, «Ha evet,» dedi. «Yeni elbiseler ve iskarpinler almaya gideceğiz.» Ne çare ki sonraki günlerde ona vaadini her hatırlatışımdaya gülümseyecek ve, «Yarın... Yarın gideriz,» diyecekti.

Ama yarın hiçbir zaman gelmedi. Annem ya unutuyor ya da melan-koli krizlerinden birinin pençesine düşüyordu. Bundan sonra aklı büsbütün karıştı. Thompson'ların on altıncı yaş günü partisinden her ne zaman sözü açsam, Violet için de benzer bir parti verilmesinin gerektiğini söylüyordu.

Partiden iki gün önce babamı çalışma odasında görmeye giderek annemin bu davranışından söz ettilim. Hatta ondan bir şeyler yapmasını yalvardım.

«Elden çıkıp insanların arasına karışsa, ona büyük yararı olu baba,» dedim.

«Ne partisi, bu?» diye sordu.

«Thompson ikizlerinin on altıncı yaş günü partisi, baba. Herke gidiyor. Yoksa hatırlamıyor musunuz?»

Babam başını salladı. «Bugünlerde aptal bir yaş günü partisini

düşünmekten daha önemli işlerim var benim. Bu parti ne zaman dedin?» diye sordu.

«Önümüzdeki cumartesi gecesi, baba. Davetiyeler bir süre önce geldi,» dedim. Midemde garip bir kazınma başlamıştı.

Babam, «Ben bu cumartesi gecesi gidemem,» diye bildirdi. «İş seyahatimden pazar sabahından önce dönmeyeceğim.»

«İyi ama... annemle Emily'yi ve beni o zaman kim götürecekt?»

Babam, «Annenin o partiye gideceğinden şüpheliyim,» dedi. «Emily eğer giderse, sen de gidebilirsin. Böylece yanında gelenekler gereği bir büyük bulunacak. Ama Emily gitmezse sen de gidemezsin.»

Babamı kararlı görünce telaşlandım. «İyi ama, bu, yılın en önemli partisidir. Okuldaki bütün arkadaşlarım gidiyor, bu yöredeki bütün aileler de orada olacaklar.»

«Öyle de olsa bir parti bu ve sen yalnız olarak gidemezsin. Emily ile görüşür, ona gerekli direktifleri veririm.»

«İyi ama, Emily partilerden hoşlanmıyor,» diye inledim. «Dahası oraya gitmek için doğru dürüst bir elbisem ve ayakkabılarım da yok.»

Babam, «Ne yapayım yani? Suç benim değil. Bir tek ablan var, annen de ne yazık ki bugünlerde hiç iyi değil,» dedi.

«Öyleyse niçin yine gidiyorsunuz?» diye atıldım. Niyet ettiğimden daha sert bir sesle konuşmuştum, ama çaresiz ve öfkeliydim, o sözler de ağızımdan kaçırılmıştı.

Babamın gözleri yuvalarından dışarı uğradı. Yüzü pancar gibi olmuştu. Koltuğundan öylesine bir hızla fırladı ki korkudan arkaya doğru sendeledim ve yüksek arkalı bir sandalyeye çarpıp durdum, Babam bomba gibi patlayacak gibi görünüyordu.

«Sen ne cesaretle benimle böyle konuşursun! Ne cesaretle böyle küstah olursun!» diye gürledi. Onun, masanın etrafını dönerek üzerime geldiğini görünce sandalyenin üstüne büzüldüm. •

«Çok üzgünüm, baba. Küstah olmak istememiştım,» diye ağlamaya başladım. Hıçkırıklarımı duyması üzerine babamın içindeki fırtına sakinleşti.

Tepemde bir süre durup düşündükten sonra hâlâ öfkeli, fakat kontrollü bir tavırla kapıyı işaret etti. «Şimdi doğru odana çık ve ben çıkmaya izin verinceye kadar orada kal. Anlaşıldı mı? Ben söyleyene kadar okula da gitmeyeceksin.»

«İyi ama baba...»

Babam, «Odandan çıkmayacaksın!» diye buyurdu ve ekledi. «Hay di, hemen yukarı çık!»

Ağır ağır kalktım ve önüme bakarak yanından geçtim. Babam beni kapiya kadar izledi.

«Odana girince kapıyı kapa. Yüzünü görmek, sesini duymak istemiyorum.»

Kalbim çarpıyordu. Ayaklarım da kurşun kadar ağırlaşmıştı. Babam o kadar hızlı bağıırıyordu ki, kapılardan hizmetçiler başlarını dışarı uzattılar. Vera ile Tottie'yi yemek odasının kapı aralığında gördüm. Emily ise merdivenin başından ters ters aşağı bakıyordu.

Babam, «Bu kızı cezalandırıyorum,» diye bildirdi. «Ben izin verinceye kadar odasından dışarıya adımını atmayacak. Bayan Slope, onun yemeklerinin odasına çıkarılmasını sağlayın.»

Vera, «Peki, efendim,» dedi.

Ben yanından geçerken Emily dudaklarını büzdü. Gözlerinde delici bir bakış vardı. Benim kötü bir tohum olduğuma duyduğu inancın bir kez daha doğrulandığına inandığını biliyordum. Odama girip kapımı kapadım ve babamın bir an önce sakinleşerek partiye gitmeme izin vermesini Tann'dan yalvardım.

Ama istediğim olmadı. Babam odadan çıkmama izin vermeden iş seyahatine çıktı. Bütün vaktimi okuyarak ve pencereimin başında oturup araziye seyrederek geçirmiştım. Babamın bana acıyıp küstahlığıma başışlaması için Tanrı'ya dua ediyordum. Ne çare ki, tarafımı tutacak hiç kimse yoktu. Annem şaşkın halde kendi iç dünyasına kapanmıştı. Emily ise düştüğüm duruma için için seviniyordu. Vera'dan babama gelip beni görmeyi söylemesini yalvardım. Bana yemeğimi getirmeye geldiği zaman, babamın başını sallayıp, «Saçmalıklara harcayacak vakit yok. Odasında biraz daha oturup davranışı üzerinde kafa yorsun,» dediğini bildirdi.

Vera, «Partiden de söz ettim,» demesi üzerine umutla başımı kaldırdım.

«Peki, ona ne dedi?»

«Emily'nin gitmeyeceğini, öyle olunca da senin gitmek için yalvarmanın hiçbir yararı olmayacağını söyledi.»

«Sorduğun için teşekkür ederim, Vera,» dedim, kadın da odadan çıktı.

Okulda Niles'in beni sorduğunu, fakat Emily'den tatmin edici bir

yanıt almadığına emindim. Ama parti günü Meadowvs'a gelerek beni görmek için izin istedi. Vera ona, cezalı olduğumu ve ziyaretçi kabul edemeyeceğimi söylemek zorunda kaldı. Niles bunun üzerine çıkıp gitti.

Vera olanları bana nakledince, «Hiç değilse şimdi durumu biliyor,» diye söylendim. «Başka bir şey söyledi mi?»

Vera, «Hayır, demedi, ama partiye gitmesi yasaklanan kendisiymiş gibi fena bozuldu,» diye yanıt verdi.

O öğleden sonra çok ağır geçti. Pencereimin başında oturarak havanın loşlaşmasını seyrediyordum. En güzel elbisemi yatağın üstüne yaymış, hemen altına da en güzel ayakkabılarımı yerleştirmiştım. O ayakkabılarla bacaklarımda takat kalmayınca kadar dans etmeyi nasıl da düşlemiştim. Kafasının berrak olduğu zamanlarının birinde annem bana, zümrütlü bileziğimle birlikte takacağım zümrütlü bir gerdanlık vermişti. O takıları da elbisemin yanına koymuştım. Zaman zaman giysilerime özlem dolu bakışlar fırlatıyor, giyinip partiye gittiğimi düşünüyordum.

Ortalık karardıktan sonra yaptığım aynen bu oldu. Babamdan partiye gitme iznini almışım gibi hazırlandım. Bir banyo yaptım, arkasından tuvalet masamın başına oturarak saçlarımı fırçaladım ve firketelerle tuturdum. Daha sonra parti elbisemi giydım, ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim ve annemin verdiği takıları taktım. Yemeğimi getiren Vera afalladı. «O kadar güzel olmuşsunuz ki, tatlım. Gidemeyeceğinize üzülüyorum,» dedi.

«İyi ama gideceğim, Vera,» dedim. «Her şeyi aynen oluyormuş gibi hayalimde canlandıracağım.»

Kadın gülünce genç olduğu belli oluyordu. «Sizin yaşıңызdayken bir parti verdiklerini duyduğum zaman Pendleton'ların çiftliğine yürür, İçeriye sokulabildiğim kadar sokulur, beyaz saten ya da muslin tuvaletler giymiş hanımlarla smokinli erkekleri aptal aptal seyrederdim. Gülüşlerine ve açık pencerelerden dışarıya taşan müziğe kulak verir, lüks bir genç hanım olduğumu düşleyerek gözleri kapalı dans ederdim,» dedikten sonra omuzlarını silkti ve, «Her neyse,» diye ekledi. «Siz daha nice partilere gidecek, şık giyinmek fırsatını bulacak ve belki şimdikinden de güzel olacaksınız. İyi geceler, tatlım.» Kadın böyle diyerek odadan çıktı.

Fazla bir şey yemedim. Gözüm saatteydi. Her dakika olanları gözlerimin önünde canlandırmaya çalışıyordum. Şimdi konuklar gelmeye

başlamışlardı. Müzik çalıyordu. İkizler kapıda gelenleri karşılıyorlardı Ailesiyle birarada durup mutlu ve heyecanlı gözükmek zorunda olan Niles'a acıyordum. Mutlaka beni düşünüyordu. Aradan çok geçmede herkesin dans ettiğini görür gibi oldum. Orada olmuş olsaydım, Nile beni dansa kaldırırdı. Hayal gücüne kapılıp sürüklendim. Bir melo mırıldanmaya ve küçük odamda dönmeye başladım. Niles'ın elini belim de, kendi elimi de onun avucunda düşlüyordum. Partideki herkes biz gözölüyordu. Oradaki en güzel çift bizdik.

Müzik durunca Niles yiyecek bir şeyler almamızı önerdi. Vera'nı odama getirdiği tepsinin başına gittim ve Niles'la birlikte kızartmadan hindi etinden, salatalardan tattığımızı düşleyerek bir, iki lokma yedim. Daha sonra müzik yine başladı, biz de dans pistine döndük. Onun kollarının arasında uçuyordum.

«De da, de da, de, da, da, da,» diye mırıldanarak odanın içinde fırıl fırıl döndüğüm sırada, penceremin vurulmasıyla kendime geldim. Bı karaltının içeri baktığını görünce kalbim duracak gibi oldu. Yine cam vuruldu. Kalbim çarpıyordu. Sonra, adımın seslenildiğini duyunca pencereye koştum. Dışarıdaki Niles'dı.

Pencereyi açarak, «Ne yapıyorsun? Buraya nasıl çıktın?» diye bağırdım.

«Tırmandım. Şu yağmur borusundan. İçeri girebilir miyim?»

Kapı yanına bakarak, «Ah, Niles,» dedim. «A Emily duyarsa?»

«Duymaz. Yavaş sesle konuşuruz.»

Geri çekildim, o da içeri girdi. Tırmanışın etkisiyle saçları darmadağın, yağmur borusuyla damın pisliğinden elleri simsiyah olsa dahi, kostümü ve kravatıyla o kadar yakışıklı görünüyordu ki.

«Giysilerini berbat edeceksin. Şu haline bak,» dedim. Sol yanağı tozdan yol yoldu. «Banyoma geç ve yıkan,» diye emrettim. Eleştir gözükmeye çalışıyordum, ama sevinçten deli gibiydim. Niles gülere banyoya koştu. Bir dakika sonra elini kurulayarak dışarı çıktı.

«Niçin yaptın bunu?» diye sordum. Yatağımın kenarına oturdum.

«Sen olmayınca partinin hiç de eğlenceli olmadığına katar ve dim,» dedi. «Kalabileceğim kadar kaldım, sonra da tüydüm. Kimse gittiğini farketmemiştir. Orada öyle bir kalabalık var ki. Ablalarım da ç meşguller. Dans kartları tamamen doldu.»

«Bana partiyi anlat,» dedim. «Her şey istediğiniz gibi oldu mu

Dekorasyon nasıl oldu? Ya müzik, müzik de çok güzel mi?»

Niles durmuş, bana bakarak gülümsüyordu. «Yavaş,» dedi. «Dekorasyon çok güzel oldu, müzik de harika. Ama öbür kızların ne giydiğini sorma bana. Ben başka kızlara bakmıyordum, seni düşünüyordum.»

«Yapma, Niles Thompson, etrafında o kadar güzel kız varken beni mi düşüneceksin...»

Delikanlı, «Ama ben buradayım, öyle değil mi?» diye hatırlattı. Beni daha iyi görmek için bir, iki adım geriledi. «Hem odasında hapsedilmiş bir kıza göre çok güzel görünüyorsun.»

«Öyle mi?» diye geveleyip kızardım. Hayallerimi oynarken yakalandığımı anlamıştım.

«Bu şekilde giyinmene sevindim. Bende partideymişsin hissini uyandırıyor. Evet, Bayan Lillian,» Niles önümde bir reverans yaptı. «Eğer kartınız dolu değilse bu dansı bana bahşeder miydiniz acaba?»

Elimde olmayarak güldüm.

Niles, «Bayan Lillian?» diye tekrar sorunca ayağa kalktım. «Sanırım, bir, iki boş dansım var.»

Delikanlı, «Çok şanslıymışım,» diyerek elimi avucuna aldı. Sonra, aynen düşlerimdeki gibi öbür elini belime dayadı ve kendi müziğimizin ritmine uyarak hareket etmeye başladık.

Bir an tuvalet masasının aynasında yansımamız gözüme ilince partide dans ettiğimize gerçekten inanacağım geldi. Müziği ve başka kimselerin seslerini ve gülüşlerini duyabiliyordum. Niles gözlerini kapamıştı, böylece odanın içinde döndük, döndük. Tâ ki gece masama toslayıp üstündeki lambayı devirene kadar. Cam tuzla buz olmuştu.

Bir an ikimiz de kımıldayamadık, tek kelime söyleyemedik. Koridor da ayak sesleri olup olmadığını anlamak için kulak kesilmişti. Sesimizi çıkarmamamız gerektiğini Niles'a işaret ettim ve cam parçalarından büyükçe olanlarını toplamak için yere çömeldim. Bir cam parçası elimi kesince bir çığlık attım. Niles hemen elimi yakalayıp yaralı parmağıma dudaklarını bastırdı.

«Sen git yaranı yıka,» dedi. «Ben burayı toparlarım.»

Dediğini yaptım, ama banyoda daha musluğu açmamıştım ki odamın dışında ayak sesleri duydum. Niles'ı uyarmak için hemen başımı dışarı uzattım. Emily kapımı hızla açarken, o, kendini yatağımın arkasına karınüstü yere fırlattı.

«Burada ne oluyor? Ne oldu?» diye sordu.

Banyodan çıkarak, «Lambam masanın üstünden düşüp kırıldı, dedim.

«Ne diye giyindin sanki?»

«Kendi yaşımdaki gençler gibi partiye gitmeme izin verilseydi göze nasıl görüneceğime bakmak istedim,» diye karşılık verdim.

«Gülünç.» Emily'nin yüzünde şüpheli bir anlam vardı. Gözlerini kısarak bakışını odanın içinde dolaştırdı. Sonra birden, «Penceren niçii sonuna kadar açık?» diye sordu.

«Odam fazla sıcaktı,» dedim.

«İçeriye bin türlü uçan böcek dolacak.» Emily pencereye yürümeye hazırlandı, ama ben daha atik davranarak ondan önce pencereye ulaştım. Aşağıya gözüm ilishince, Niles'in yatağın altına kaydığını gördüm. Emily odanın ortasında durmuş, bana hâlâ merakla bakıyordu.

Emily, «Babam senin partiye gitmeni istemedi. Hele partiye gidecekmiş gibi giyinmeni hiç istemeyeceğine eminim,» dedi ve emretti. «Bu aptal giysileri hemen çıkar.»

«Bunlar aptal giysiler değil.»

«Onları odanda giymen saçma, öyle değil mi?» Bir yanıt vermem üzerine Emily, «Öyle değil mi?» diye yineledi.

Sonunda, «Herhalde öyledir,» diye boynumu büktüm.

«Öyleyse onları çıkar ve yerlerine kaldır.» Emily kollarını sıksa göğüslerinin altında kavuşturdu ve omuzlarını arkaya attı. Dediğini yaptığımı görmeden odadan çıkmayacağını anlamıştım. Aynanın başına giderek elbisemin düğmelerini çözdüm. Elbiseyi üzerimden sıyırdıktan sonra, annemin gerdanlığıyla bileziğini de çıkararak tuvalet masamın üstündeki kutunun içine koydum. Elbisemi de astığımı gördükten sonra Emily rahatladı.

«Neyse,» dedi. «Bu saçma şeyleri yapacak yerde dua etsen ve davarlarılarından dolayı Tanrı'nın seni bağışlamasını yalvarsan daha ederdin.»

Arkamda sutyenim ve külodumla duruyor, odadan çıkmasını bekliyordum, ama Emily bana bakmayı sürdürüyordu.

«Seni düşünüyordum,» dedi. «Ne yapmam gerektiğini, Tanrı'nın ne yapmamı istediğini düşünüyordum. Sonunda sana yardım etmemi istediğine karar verdim. Sana tekrar tekrar okuman gereken duaları ve Kutsal Kitap bölümleri vereceğim. Dediklerimi yaparsan belki kurtulursun! Dediklerimi yapacak mısın?»

Kabul etmiş görünmenin onu odamdan çıkarmanın tek yolu oldu-
ğunu anlamıştım. «Evet, Emily,» dedim.

«Güzel. Yere diz çök,» diye emretti.

«Şimdi mi?»

«Yere diz çök,» diye emretti. Yatağın yanında yere diz çöktüm.
Emily cebinden bir kâğıt çıkararak elime tutuşturdu. «Bunu oku ve dua
et,» dedi. Elli birinci mezmurdu bu. Derin bir göğüs geçirerek okumaya
başladım.

«Bana merhamet et, ulu Tanrım...!»

Okumam sona erince Emily hoşnut bir tavırla başını salladı. «Her
gece uyumadan önce bu duayı tekrarla,» diye önerdi. «Anlaşıldı mı?»

«Evet. Emily.»

«Güzel. Öyleyse sana iyi geceler.»

Emily odadan çıkınca en sonunda rahat bir nefes aldım. Kapı kapa-
nır kapanmaz Niles yatağın altından çıktı. «Aman Tanrım,» diye soludu.
«Bu denli kafadan hasta olduğumu tahmin etmezdim.»

«Genelde senin gördüğünden çok daha beterdir, Niles,» dedim.

Ansızın arkamda sadece sutyen ve külotla durduğumun ikimiz de
bilincine vardık. Niles'in gözlerindeki bakış yumuşadı. Bana santim san-
tim yaklaştı. Hemen koşup sabahlığımı kapmadım. Aramız birkaç san-
timden ibaret kalınca Niles elimi avucuna aldı. «Ne kadar güzelsin,»
diye fısıldadı.

Beni öpmesine izin verdim ve ben de dudaklarımı onunkilerin üstü-
ne bastırdım. Sağ elinin parmak uçları göğsümün sol yanını hafifçe
okşadı, içimden, «Yapma, sakın yapma,» diye bağırmağa geliyordu.
Emily'nin bana yakıştırdığı günahkâr sıfatını doğrulayacak bir şey yap-
mamalıydım. Fakat heyecanım vicdanımın sesini bastırdı. Kollarımı
Niles'in boynuna doladım ve onu tekrar tekrar öpebilmek için kendime
çektim. Niles'in elleri beni okşuyor, ovuşturuyor, giderek daha hızlı
hareket ediyordu. Parmakları omuzlarımın çizgisini izleyerek sutyeni-
min kopçasını buldu. Ona sarılmış, yanağımı hızlanan kalbine bastırmış-
tım. Niles'in eli bu arada boş durmamıştı. Kopçası açılan sutyen yere
kaydı. Göğüslerim şimdi açıkta kalmıştı. Yatağımın kenarına oturduk,
Niles da dudaklarını meme başlarıma değdirdi.

içimde en ufak bir direnme arzusu kalmamıştı. Niles'in beni yata-
rım üstüne yatırmasına ses çıkarmadım. Gözlerimi kapamıştım. Dudak

larının, göğüslerimi santim santim dolaştıktan sonra göbeğime indiğin hissettim. Sıcak nefesini karnımın üstünde hissediyordum.

Niles, «Lillian,» diye fısıldadı. «Seni seviyorum.»

«Niles,» dedim. «Ş işten geçmeden bu işe bir son vermeliyiz.»

Delikanlı, «Peki,» dediye de devam etti, ben de onu itmedim. Ne kadar heyecanlandığını hissettiğim halde.

«Niles, bundan önce de böyle bir şey yapmış mıydın?» diye sordum.

«Hayır.»

«Öyleyse ne zaman duracağımızı nasıl bilebiliriz?» diye sordu; Delikanlı beni okşamakla öylesine meşguldü ki yanıt vermedi, ama onu uyarmazsam fazla ileri gideceğimizi çok iyi biliyordum. «Niles, ne zaman duracağımızı nasıl bileceğiz?» diye yineledim.

«Bileceğiz,» diye söz verdi ve bana daha ateşli öpücükler yağdırmaya başladı. Çok geçmeden elinin kalça kemiğimden aşağı kaydığını hissettim. Heyecandan bütün vücudum sarsıldı ve adeta yerimden sıçradım.

«Hayır, Niles,» diyerek, onu kalan tüm gücümle ittim. «Bu gidişle: duramayacağız.»

Niles başını eğdi. «Haklısın,» diyerek yatakta biraz öteme kaydı ve ayağa fırladı. Yüzü kıpkırmızıydı. «Ben gitsem iyi olacak,» dedi ve itiraf etti. «Burada kalsam daha ne kadar zaman uslu duracağımı bilemiyorum.» Bana bakmamaya çalışarak pencereye yürüdü. «Aynı yoldan gitmem daha doğru.»

Yorganıma sarılarak ona yaklaştım. Yanağımı omzuna dayayarak, «Geldiğine sevindim, Niles,» dedim.

«Ben de.»

«Damdan inerken dikkatli ol. Çok yüksektir.»

«Ben ağaca tırmananların kralı değil miyim?»

«Evet, öylesin. İlk kez okuldan eve yürüdüğümüz zaman bana söylemistin bunu. Söylemek şöyle dursun, övünmüştün.»

Delikanlı, «Sana ulaşmak için en yüksek dağa, en yüksek ağaca tırmanmaktan çekinmem, Lillian,» diye yemin etti. Bir kez daha öpüşmizden sonra o dışarı sürüldü. Onun damdaki ayak seslerine bir süre kulak verdim.

«Yi geceler,» diye fısıldadım.

Onun da, «İyi geceler,» diye fısıltılı bir sesle yanıt verdiğini duyduktan sonra pencereyi kapadım.

Ertesi sabah onu ilk gören Charles Slope oldu. Çocukcağız evin dibinde külçe gibi yatıyordu. Boynu kırılmıştı.

Şanssızlık Yakamı Bırakmıyor

Bağırışlarla uyandım. Tottie'nin sesini tanıdım. Arkadan, Charles Slope'un öbür hizmetkârlardan bazılarına emirler yağdırdığını duydum. Hemen sabahlığımı arkama geçirdim ve terliklerimi giydim. Dışarıda patırtı devam ettiğinden babamın emrine karşı gelerek odamdan çıktım. Merdiven başına gelince, aşağıda herkesin panik halindeki piliçler gibi sağa, sola koştuğunu gördüm. Vera elinde bir çarşafı holü koşarak

3 3 * * * *

3 3

3

neçti. Ona seslendiysem de beni duymadı, ben de merdiveni inmeye koyuldum.

Emily, «Nereye gidiyorsun?» diye arkamdan bağırdı. Odasından henüz çıkmıştı.

«Korkunç bir şey oldu. Ne olduğunu görmeliyim,» dedim.

«Baban odandan çıkamayacağını söyledi. Geri dön!» Emily uzun koluyla kemikli parmağını odamın bulunduğu yöne çevirmişti. Onu duymazlıktan gelerek merdiveni inmeye başladım. Emily, «Babam odandan çıkmanı yasakladı. Geri dön!» diye haykırmayı sürdürdüyse de, ben holü aşarak sokak kapısını bulmuştum bile.

Keşke geri dönseymişim. Odamdan, bu evden hiç çıkmamış olmayı, kimseye rastlamamış olmayı çok isterdim. Daha sokak kapısına varmadan önce korkunç bir şey olduğunu anlamıştım. Yine de evden çıkıp ön basamakları inmeyi ve evin etrafını dönmeyi başardım. Orada Charles, Vera, Tottie ve işçilerden ikisinin, şimdi çarşafın altında olan bir vücuda baktıklarını gördüm. Çarşaf ödemediği için açıkta kalmış ayak

* /

3 3

* / 3 3

3 /

kabıları tanıyınca, içimden sanki bir şey boşaldı. Yukarı bakınca sallanan kırık yağmur borusunu gördüm ve haykırarak yere yığıldım.

Bana ilk ulaşan Vera oldu ve sarılarak beni kollarının arasında bir beşikteymiş gibi sallamaya başladı.

«Ne oldu?» diye bağırdım.

«Charles, yağmur borusunun koptuğunu, onun da düştüğünü söyledi. Başının üstüne düştüğünü tahmin ediyoruz.»

«İyi mi?» diye bağırdım. «İyi olması gerekir.»

«Hayır, tatlım, iyi değil zavallı. Thompson'ların oğlu, değil mi? Dün gece sizin odanızda mıydı?»

«Evet» der gibi başımı eğdim. «Ama uzun kalmadı. Ayrıca, tırmanmakta üstüne yoktur.»

Vera, «Suç onda değil, yağmur borusunda,» diye yineledi. «Ailesi meraktan deli olmuştur. Charles, Clark Jones'u Thompson'lara yolladı.»

«Onu görmek istiyorum,» dedim. Vera beni kolumdan tutarak Niles'in yanına götürdü. Charles cesede bakıp başını salladı. «O yağmur borusunun ek yerleri paslanmıştı. O yüzden çocuğun ağırlığını taşıyamadı. Boruya güvenmemeliydi.»

«Ama iyileşecek, değil mi? Söyleyin...» Çaresizlik içinde oradakilerin yüzüne bakıyordum.

Charles önce Vera'ya, sonra da bana baktı. «Ne yazık ki, o artık aramızda değil, Bayan Lillian. O düşüş onu öldürdü. Sanırım, boynunu kırılmıştır.»

«O hayır, yalvarırım Tanrım, hayır,» diye inleyerek Niles'in ölüsünün yanına dizüstü düştüm. Çarşafı yavaşça çekerek yüzüne baktım. Ölüm gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. Daha önce de evimize sinsice girerek Eugenia'yı çalan acımasız ölüm... Gözlerime inanamayarak başımı salladım. Bu Niles olamazdı. Yüzü fazla soluk, dudakları fazla mor ve kalındı. Yüz hatları da Niles'inkiler değildi. Niles, koyu renkli, duyarlı gözleri, dudaklarında da yumuşak bir gülümseyiş olan yakışıklı bir gençti. Hayır, diye düşündüm, bu Niles olamazdı. İlk bakışta yanıldığım için kendi kendime güldüm.

«Hayır, bu Niles değil,» dedim. «Kim olduğunu bilmiyorum, ama] Niles değil. Niles çok daha yakışıklı.» Bana acıyarak bakan Vera'ya döndüm. «Hayır, o değil, Vera. Bir başkası. Belki de eve gizlice girmek isteyen biriydi. Belki...»

Vera bana yine sarılıp sürüklemeye çalıştı, «içeri girelim, tatlım. Korkunç bir manzara, bu.»

«Ama oradaki Niles değil. Niles evinde, güvenlikte. Clark Jones'u: geri yolladıkları zaman sen de anlayacaksın,» dedimse de, bütün vücudum titriyor, dişlerim birbirine vuruyordu.

«Peki, canım, peki.»

Devam ettim. «Ama partiye gitmeme izin verilmediği için, Niles gerçekten de beni görmek için pencereme tırmandı. Biraz birlikte oturduk, sonra o, penceremden çıkarak aşağı indi. Karanlıkta koşup gitti ve partide ailesiyle buluştu. Şimdi evinde yataktadır ya da kahvaltı etmek için yataktan kalkıyordun»

' Bunları konuşarak evin ön kapısına doğru yürümüştük. Emily kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak basamaklarda beni bekliyordu. «Ne varmış?» diye sordu. «Bu kadar patırtının sebebi nedir?»

Vera, «Thompson'ların oğlu Niles...» diye yanıt verdi. «Damdan aşağı inerken düşmüş olmalı. Yağmur borusu kopmuş ve...»

«Dam mı?» Emily hızla yüzüme baktı. «Demek dün gece senin odandaydı? Günahkâr!» diye haykırdı. «Onu odana aldın!»

«Hayır.» Başımı salladım. Gökyüzündeki pamuk bulutlar gibi hafif hissediyordum kendimi. «Hayır, partiye gittim,» dedim. «Evet, partideydim. Niles'la ben bütün gece dans ettik. Müthiş vakit geçirdik. Herkes imrenerek bize bakıyordu. İki melek gibi dans ettik.»

Emily saldırıya geçti. «Onu yatağına aldın, değil mi? Onu baştan çıkardın. Seni sürtük seni!»

Ona sadece gülümsedim.

«Onu yatağına aldın, Tanrı da seni bu yüzden cezalandırdı. O, senin yüzünden öldü. Senin yüzünden...»

Dudaklarım yine titremeye başladı. Başımı salladım. Hayır, orada değildim. Sabah olmamıştı. Bunların hiçbirisi olmamıştı. Bir karabasan görüyordum. Her an uyanacak, kendimi yatağımda bulacaktım.

Emily devam ediyordu. «Babam bunları duysun da gör. Diri diri derini yüzecektir. Kutsal Kitap'taki fahişeler gibi seni taşılayıp öldürmeli!»

Vera dayanamadı. «Bu ne korkunç konuşma böyle, Bayan Emily. Zavallı Lillian allak bullak halde. Ne olduğunu, nerede olduğunu bile bilmiyor.»

Vera ateş saçan bakışlarını yeni hizmetkârimize çevirdi. «O düzenbazın biridir. Bak, senin de nasıl gözlerini boyamış. O uğursuzun tekidir, Vera. Doğduğu günden, annesinin onu doğururken öldüğü günden beri böyle.»

Vera annemle babamın kızı olmadığını bilmiyordu. Bu haber onun

şaşırtmıştı, ama buna rağmen Emily'ye karşı hiç çekinmeden tavır aldı.

3 3 3 ' 3 3 3 3 3 3

«Hiç kimse uğursuzlukla suçlanamaz, Bayan Emily. Böyle konuşmanalısınız.» Bana döndü. «Haydi gelin, yavrum. Odanıza çıkıp dinlenmeniz daha iyi olacak. Haydi, gelin.»

Vera beni odaya çıkarıp yatırdı. Yorganı da çeneme kadar çekti. «Size içecek sıcak bir şey, ayrıca yiyecek bir şey getireceğim. Siz rahat etmeye bakın.» Böyle diyerek beni yalnız bıraktı.

Yattığım yerden dışarıya kulak veriyordum. Gürültüleri, atların kışnemesini, arabayı, feryatları duydum. Bay Thompson'un sesini tanıdım, ikizlerin ağladıklarını duydum. Sonra, ortalığa ölüm sessizliği egemen oldu. Çok geçmeden Vera bir tepsiyle odama girdi.

«Artık bitti,» dedi. «Onu alıp götürdüler.»

«Kimi götürdüler?» diye sordum.

«Damdan düşen delikanlıy,» dedi Vera.

«A. Peki, onu tanıyor muyuz, Vera?» diye sordum. Kadın hayır gibilerden başını salladı. Devam ettim. «Ne de çok feci. Peki, annem ne diyor? Olanları gördü mü, patırdıyı duydu mu?»

Vera, «Hayır,» dedi. «Bu sabah odasından çıkmadı. Şimdi yatağında kitap okuyor.»

«Güzel,» dedim. «Onu rahatsız etmesinler. Babam eve döndü mü?»

«Hayır, henüz dönmedi.» Vera başını sallayarak, «Zavallı kız,» diye kendi kendine mırıldandı. «Beyefendinin döndüğünü ilk öğrenenin sen olacağına eminim.» Çayımı yudumlamamı ve sıcak yulaf lapasını kaşık lamamı seyretti. Sonra odadan çıktı.

Acele tarafından kahvaltımı ettikten sonra, kalkıp giyinmeye karar verdim. Babamın bugün eve dönünce odamdan çıkmama izin vereceğine emindim. Cezam sona ermiş olacaktı. Niles'la birlikte yapacağımız bazı şeyleri planlamak istiyordum. Babam evden çıkmama izin verirse Thompson'ları görmeye gidecektim. İkizlere gelmiş olması gereken bütün güzel armağanları görmek istiyordum. Oraya gidince de hiç kuşkusuz Niles'ı görecektim. Ziyaretimi tamamladığımda belki benimle Meadowvs'a kadar yürüyecek, belki sihirli göle bile gidecektik.

Tuvalet masamın başına geçerek saçlarımı fırçaladım ve pembe bir kurdeleyle tutturdum. Arkama güzel bir mavi elbise geçirdim ve pençe remini başında beklemeye başladım. Bu arada mavi göğze bakıyor, çeşit

li bulutların neye benzediklerini bulmaya çalışıyordum. Niles'la benim gölün kıyısında oynadığımız bir oyundu, bu. O, «Bir kayık görüyorum,» der, benim de sözkonusu bulutu ona işaret etmem gerekirdi. Niles'in şimdi kendi penceresinde oturup aynı şeyi yaptığına bahse girerim, diye düşündüm. Biz öyleydik işte. Aynı şeyleri aynı zamanda düşünüyör ve hissediyorduk. İki sevgili olmak için yaratılmıştık biz.

Babam eve dönünce, merdivenlerdeki ayak sesleri o kadar sert ve ağırdı ki, bütün koridorda yankılanıyordu. Bir dev evine dönüyordu sanki. Babam geniş omuzlarıyla kapı aralığını doldurmuş, sessizce bana bakıyordu. Yüzü mosmordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

«Hoşgeldiniz, baba,» deyip gülümsedim. «Bugün dışarıda hava çok güzel, değil mi? İş yolculuğunuz başarılı geçti mi?»

Babam boşuk bir sesle, «Sen ne yaptın?» diye sordu. «Booth'ların yüzkarası olmayı bir kez daha nasıl basardın?»

«Ben sözünüzden çıkmadım, baba. Dün gece emrettiğiniz gibi odamda kaldım. Size verdiğim kedere çok üzgünüm. Beni bağışlayamaz mısınız? Lütfen?»

Babam ağzında çürük bir meyva varmış gibi yüzünü buruşturdu. «Seni bağışlamak mı?» dedi. «Seni bağışlayacak güç bende yok. Rahip-te bile yok. Seni ancak Tanrı bağışlayabilir, ama bunu yapacağından şüpheliyim. Senin ruhuna acıyorum. Gideceğin yer sadece cehennem olabilir çünkü,» deyip başını salladı.

«Oh hayır, baba,» diye atıldım. «Emily'nin bana verdiği duaları okuyorum. Bakın, baba,» deyip yerimden kalktım ve mezmurun yazılı olduğu kâğıdı ona getirdim. Ama babam kâğıda bakmadı bile. Sadece bana ateş püsküren gözlerle bakmayı sürdürüyordu.

«Bu aileyi utandıracak başka bir şey yapamayacaksın,» dedi sonunda. «Tâ başından beri bana yük oldun. Ama yetim kaldığın için seni evime kabul ettim. Demek bana teşekkürün, bu. Ödüllendirilecek yerde, üzerime lanetler yağıyor. Emily senin hakkında haklı. Sen uğursuz bir yaratıksın.

«Bugünden sonra, ben aksini söyleyene kadar, Meadovvs'dan dışarıya adımını atmayacaksın. Okul yılların artık sona erdi. Zamanını ibadet ve düşünmeyle geçireceksin. Ve senin pişmanlık getirmenle bizzat ben ilgileneceğim. Şimdi senden gerçeği söylemeni istiyorum.»

Babam bana biraz daha yaklaştı.

«O delikanlıyla cinsel ilişkide bulundun mu?» Yastığımla yorganı işaret etti. «Dün gece bu yatakta kızlığını bozdu mu?»

«Oh hayır, baba. Niles bana saygı duyuyor. Biz sadece dan ettik.»

«Dans mı ettiniz?» Babamın yüzünde şaşkınlık biçimlendi. «Nele saçmalıyorsun sen, kız?» Yüzümdeki gülümseyişi görünce babam bütün şaşırdı. «Senin neyin var, Lillian? Ne kadar korkunç bir şey yaptığını, bunun sonucunda da ne kadar korkunç bir şeyin olduğunu bilmiyor musun? Nasıl öyle aptal aptal sırtabilirsin?»

«Üzgünüm, baba,» dedim. «Mutlu olmamak elimde değil. Bugün o kadar güzel bir gün ki. Öyle değil mi?»

«Thompson'lar için hiç değil. Bugün William Thompson'un hayatının en acı günü, biricik oğlunu kaybettiği gün. Soyadını ve arazilerini bırakacağı bir oğlunun olmamasının nasıl şey olduğunu ben çok iyi biliyorum. Şimdi sırtımayı bırak.» Ben emrini yerine getirmeyince babam bana o kadar şiddetli bir tokat savurdu ki başım omzuma çarptı, ama yüzümdeki gülümseyiş buna rağmen silinmedi. «Kes şunu!» Babam beni bir kez daha tokatladı ve bu kez yere yıktı. Müthiş canım yanıyordu. Gözlerim yaşarmıştı, başım dönüyordu, ama buna rağmen başımı kaldırıp ona gülümsedim.

«Bu kadar güzel bir günde mutsuz olmak günah, baba,» dedim. «Lütfen dışarı çıkamaz mıyım? Küçük bir gezinti yapıp kuşları dinlemeyi, göğü ve ağaçları seyretmeyi istiyorum. İstemediğiniz bir şey yapmayacağıma söz veriyorum.»

Babam, «Sen neler söylediğimi duymuyor musun?» diye gürleyerek tepeme dikildi. «O çocuğun buraya tırmanmasına izin vermekle ne yaptığını bilmiyor musun?» Kolunu uzatıp pencereyi işaret etti. «Çocuk bu pencereden tırmandı ve düşüp hayatını kaybetti. Boynu kırılmış. O çocuk öldü. Öldü diyorum sana, Lillian. Sakın Georgia gibi keçileri kaçırmaya kalkışma. Buna asla katlanamam!»

Böyle diyerek saçlarımı kavradı ve böylece ayağa kaldırdı. Duyduğum acıdan avaz avaz bağırdım. Sonra beni pencereye yürüttü.

Yüzümü cama yapıştırarak, «Dışarı bak,» dedi. «Bak diyorum sana. Dün gece orada kim vardı? Kim? Konuş. Hemen söyle bana, Lillian, yoksa inan bana, seni çıırçıplak soyup ölmene ya da konuşana dek kırıklayacağım. Kim?»

Başımı tutuşundan bakmak zorunda kaldım ve bir an boyu Niles'in

yüzünü, tatlı gülümseyişini, bakışlarındaki muzip anlamı görür gibi oldum.

«Niles,» diye geveledim. «Niles oradaydı.»

«Tamam. Sonra da geldiği yoldan çıktı ve aşağıya inmeye yeltendi. Ne çare ki yağmur borusu koptu, o da düştü. Şu halde başına neyin geldiğini biliyorsun, değil mi? Cesedi gördün, Lillian. Vera gördüğünü söyledi.»

Bu sözleri yalanlar gibi başımı salladım. «Hayır.»

Babam, «Evet, evet, evet,» diye vurguladı. «Aşağıda bütün gece boyunca ölü olarak yatan, sabana da Charles tarafından bulunan Thompson'ların oğluydu. Söyle, kahrolası. Niles Thompson öldü. Söyle.»

Kalbim göğüs kafesimin içinde paniğin pençesindeki bir küçük hayvan gibi çarpıyor, kaburgalarım tosluyor, haykırıyor, sanki dışarı fırlamaya çalışıyordu. Önce sessizce ağlamaya başladım. Yaşlar gözlerimden fışkırarak yanaklarıma süzülüyordu. Derken omuzlarım sarsılmaya koyuldu. Midem büzülüyor, bacaklarım pamuk gibi gevşiyordu. Ama babam beni sıkı sıkı tutarak yere yığılmamı engelledi.

Kulağımın içine, «Söyle!» diye haykırdı. «Kim öldü? Kim?»

İsim, yutmama ramak kalan ve tükürmek zorunda kaldığım bir kiraz çekirdeği gibi yavaş yavaş gırtlığımda yükseldi. «Niles,» diye mırıldandım.

«Kim?»

«Niles. Aman Tanrım, hayır. Niles.»

Babam beni salıverince ayaklarının dibine yığıldım. Uzun boyunun tepesinden bana bakıyordu.

«Burada ikinizin arasında olan bitenler hakkında bana yalan söylediğine eminim,» diye başını salladı. «Ama ben ruhundan şeytanı kovacağım. Yemin ederim kovacağım onu. Pişmanlık duymak için gerekenleri yapmaya başlayacağız. Hemen bugün.» Babam böyle diyerek kendi etrafında döndü ve kapıya yürüdü. Dışarı çıkmadan önce yine bana baktı.

«Emily ile ben senin ruhundaki şeytanı kovacağız,» diye bildirdi. «Tanrı yardımcımız olsun.»

Beni yerde hıçkırır durumda bıraktı.

Düştüğüm yerde saatlerce yattım. Kulağımı taban tahtalarına dayadım

miş durumda aşağıdaki sesleri dinliyor, boğuk olarak kulağıma gelen konuşmaları duyuyor, titreşimleri hissediyordum. Kendimi anne rahmindeki bir dölüt olarak düşündüm. Kulağımı cidara dayamış, beni bekleyen dünyanın seslerini, her bir heceyi, her bir tıkırtıyı yakalamaya, tanımaya çalışıyordum sanki. Bir dölütten farklı olarak sadece anılarım vardı. Bir tabağın ya da bardağın tıkırtısından sofranın kurulduğunu, sert bir sesin babamın bir emir verdiği anlamına geldiğini biliyordum. Kapının dışındaki çoğu ayak seslerini tanıyor, Emily'nin ne zaman elinde Kutsal Kitap'ıyla ve dudaklarıyla bir duayı biçimlendirerek geçtiğini biliyordum. Anneme ait olabilecek bir ses yakalamaya çalıştım, ama öyl bir şey duymadım.

Vera odama girince beni hâlâ yerde buldu. Küçük bir çığlık atarak tepsiyi masanın üstüne bıraktı.

«Ne yapıyorsunuz, Bayan Lillian? Haydi bakalım, oradan kalkın,» diyerek kalkmama yardım etti. «Babanız size bu gece yalnız ekmek ve su verilmesini emretti, ama ben tabağın altına bir dilim peynir sakladım.» Bana göz kırptı.

«Olmaz» der gibi başımı salladım. «Babam yalnız ekmekle su dedi, se, yalnız ekmek ve suyla yetinirim. Pişmanlık cezamı çekiyorum.» Sesim kendime bile yabancı geliyordu. «Ben bir günahkârim. Lanetliyim,» diye belirttim.

Vera, «Oh hayır, değılsin, tatlım,» diye atıldı.

«Ök, yok, ben uğursuzun tekiyim,» diyerek peynir dilimini aldım ve Vera'ya geri verdim.

Kadıncağız, «Zavallı yavrucak,» diye homurdanarak odadan çıktı.

Suyumu içtim, ekmeğimi de ağır ağır yedim, sonra, dizüstü düşerek elli birinci mezmuru okudum. Onu tâ ki boğazım sancıyınca kadar tekrarladım. Ortalık karardığından yatağıma uzanıp uyumaya çalıştım, ama aradan çok geçmeden kapı açıldı ve babam içeri girdi.

3 3 ' 3 • • 3 I 3 3 • • ' Lambaları yakması üzerine arkasından odaya giren kadını gördüm. Upland İstasyonunda oturan bu yaşlıca kadın Bayan Coons'du. Zamanında düzinelerle bebeğin dünyaya gelmesine yardımcı olan bir ebeydi. Bazı kimselere bakılırsa yaşının doksanına yaklaşmış olmasına rağmen, hâlâ mesleğini sürdürüyordu.

Bayan Coons'un çok seyreliş kır saçları vardı. Saçları hem de o kadar seyrelişti ki birçok yerlerinde baş derisi gözüküyordu. Dudaklarının yukarısında kır renkli bir kıl dizisi bitmişti ve erkeklerin bıyığı kadar gür ve belirgin görünüyordu. Zayıf bir yüzün ortasında dar ve uzun bir

mrnu ve çökük yanakları vardı. Fakat kara gözleri yanaklarının çökmesi nedeniyle gerçekte olduklarından da iri gözüküyorlardı. Yüz derisi kâğıt kadar ince, buruşuk ve lekeliydi. Dudakları çizgi kadar ince ve lonuk bir pembe renkteydi. Ufak tefek bir kadındı. Aslında erişkinleşme miş bir kızıdan daha uzun boylu değildi, ama çok kemikli kolları ve (emikli elleri vardı.

Babam beni işaret ederek, «İşte burada,» dedi. «İşinizi görün.»

Bayan Coons yaklaşıırken yatağımın içine büzüldüm. Gözleri kısıldı, ama bakışı olağanüstü keskindi.

Babam bana, «Bayan Coons seni muayene edecek,» dedi.

«Ne demek istiyorsunuz, baba?»

«Dün gece burada nelerin olup bittiğini bana anlatacak.»

«Olamaz» der gibi başımı salladım. «Ben kötü bir şey yapmadım. İnanın ki, yapmadım.»

Babam dudaklarını büzdü. «Herhalde şimdi sana inanmamızı beklemezsin, öyle değil mi, Lillian? Bayanın işini güçleştirmek.» Tehdit yollu söylendi. «Gerekirse seni tutar, kımıldamanı engellerim.»

Bayan Coons'a bakmak yüreğimin ağzıma gelmesi için yeterliydi. «Lütfen, baba,» diye yalvardım. Gözlerimden yaşlar boşandı. «Yalvarım, yapmayın.»

Babam, «Bayan Coons ne derse yapacaksın,» diye buyurdu.

İhtiyar kadın, «Etekliğini yukarı çek,» dedi. Dişlerinin çoğu dökülmüş, kalanlar da tamamen kararmıştı. Aralarında gidip gelen dili, çürüyen bir tahta parçası gibi yaş bir kahverengiydi.

Babam, «Hemen dediğini yap,» diye bağırdı.

Hıçkırıklarla sarsılarak etekliğini belime kadar kaldırdım.

Bayan Coons babama, «Siz bakmasanız da olur,» dedi. Kadının çivi kadar sert ve soğuk parmaklarının külodumu kavradığını hissettim. Bunu aşağı çekerken tırnakları cildimi tırmaladı. «Dizlerini yukarı kaldır,» dedi.

Soluksuz kalmıştım. Elleri dizlerimin üstündeydi, onları yukarı çekti ve bacaklarımı iki yana ayırdı. Başka tarafa baktıysa da bir yararı olmadı, iğrenç muayene yapıldı. Üstelik canım da yandığından bağırdım. Herhalde kısa bir baygınlık da geçirmiş olacağım ki, gözlerimi açtığımda Bayan Coons kapıda babamın yanındaydı ve ona kızlığının bozulmadığını bildiriyordu. O ikisi odadan çıktıktan sonra gözlerimde yaş kalıncıncaya kadar ağladım. Sonra külodumu yukarı çekip bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım.

Tam ayağa kalkacağım sırada babam geri döndü. Emily de arka¹ sıındaydı. Babam büyük bir sandığı içeri taşımişti, Emily ise o çuval gibi entarilerinden birini kolunun üzerine atmıştı. Babam sandığı yere bır tıktan sonra bana baktı. Bakışları öfkeyle doluydu.

«Eyaletin dört bir yanından o çocuğun cenaze törenine geliyorlar, dedi. «Senin sayende adımız herkesin ağzında dolaşıyor. Şeytanın kızını belki evime aldım, ama onu rahat ettirmek zorunda değilim.» Emily'ye başıyla bir işaret verdi. Kız bunun üzerine gardrobuma gide- rek güzel elbiselerimi askılarından çekmeye girişti. Onları hoyratı ayaklarının dibine fırlatıyordu. Annemin büyük bir özenle bana satın al- ğı güzelim etekliklerim ve elbiselerimle ipekli bluzlarım yerlerdeydi.

Babam, «Bugünden itibaren sen yalnız basit şeyler giyecek, yal basit şeyler yiyecek ve vaktini ibadetle geçireceksin,» diye bildirdi. Bun dan sonra kurallarını sıralamaya girişti. «Vücudunu temiz tutacak, fakat güzel kokan hiçbir şey sürünmeyecek, kremler, parfümler, parfümlü sabunlar kullanmayacaksın.

«Saçlarını kesmen gerekmiyor, ama onları kaldırıp firketelerle sil sıkı tutturacaksın. Ve hiçbir erkeğe kendini saçların omuzlarına dökül müş olarak göstermeyeceksin.

«Benim açık seçik iznim olmadan bu evden ve hele hele Meadovvs arazisinden dışarıya adımını atmayacaksın.

«Akla gelecek her şekilde onurunu kıracaksın. Kendine bu ailenin bir bireyi değil, bir hizmetkârı gözüyle bakacaksın. Ablanın ayaklarını yıkayacak, lazımlığını boşaltacak, ona ya da bana, hatta evin bir hizmet- kârına asla, tekrar ediyorum, asla meydan okurcasına bakmayacaksın

«Gerçekten pişman olduğun ve kötülükten arındığın zaman ailemi- zin arasına dönebilir, eskisi gibi kızmız olabilirsin. Beni anlıyor musun Lillian?»

«Evet, baba,» dedim.

Yüzündeki anlam biraz yumuşadı. «Sana acıyorum, anılarından, düşüncelerinden dolayı sana acıyorum. Ve sana acıdığım için de Emily ve rahiple kurtarılan için atman gereken adımlar konusunda anlaşı- tim.»

Babam konuşurken Emily enerjik hareketlerle dolaptaki bütün güzel ayakkabılarımı çıkarıyor ve onları yığına katıyordu. Her şeyi sandı- ğa tıktıktan sonra, bu kez konsolumun çekmecelerini çekmeye ve bun- ların içindeki güzel iç çamaşırlarını alıp sandığın içine fırlatmaya koyul

du. Takılarıma, ziynetlerime, bileziklerime adeta saldırdı. Bütün gözleri boşaldıktan sonra durup etrafına bakındı.

«Bu oda bir manastır hücresi kadar sade olmalı,» diye bildirdi. Babamın başını eğmesi üzerine Emily duvarlarımın başına giderek bütün güzel resimlerimi ve okuldan bana verilmiş övgü yazılarını aşağı indirdi. Oyuncak hayvanlarımı, hatıra eşyayı, müzik kutumu hep aldı. Pencerele'deki güzel perdeleri bile kopardı. Hepsi o lanet sandığın içine tıkıldı. Sonra karşıma dikildi. «Üstündekileri çıkar ve bu entariyi giy,» diyerek yanında getirdiği çuvalı bana işaret etti. Babama baktım. Bıyığının uçlarını çekiştirerek bu emri onayladı.

Ayağa kalkıp açık mavi renkli elbisemin düğmelerini çözdüm. Onu omuzlarımdan üzerinden sıyrarak yere bıraktım. Sonra elbisenin içinden çıktım, onu yerden aldım ve sandığın içindeki yığının üstüne bıraktım. Kollarımla vücudumu sarmış durumda orada titreyerek duruyordum.

Emily, «Şunu giy,» diyerek çuvalı bana uzattı. Onu başımdan geçirdim. Bana göre fazla büyük, fazla uzundu, ama Emily de, babam da umursamadılar.

Babam, «Bu geceden sonra yemeklerde aşağı inebilirsin,» dedi. «Ama bugünden itibaren sana bir soru sormadıkça konuşmayacaksın. Ayrıca, hizmetkârlarla da konuşman yasak. Bütün bunları yapmak beni üzüyor, Lillian, ama şeytanın gölgesi bu evin üzerinde ve kovulması lazım.»

Emily, «Birlikte dua edelim,» diye önerdi. Babam başını eğdi. Emily bunun üzerine, «Yere diz çok günahkâr,» diye tısladı. Yere diz çöktüm. O da diz çöktü, babam da bizlere katıldı. Emily, «Tanrım, bu lanetli ruha yardım etmek ve şeytanı zaferinden yoksun etmek gücünü bize bağışla,» dedikten sonra duaya başladı. İbadet faslı sona erdikten sonra, o ve babam bütün güzel giysilerimin içinde bulunduğu sandığı dışarı taşıdılar ve beni çıplak duvarlar ve boşalmış çekmecelerle baş başa bıraktılar.

Ama kendime acımıyordum. Bütün düşüncelerimin konusu Niles'di. Babama küstahça laflar etmeseydim, belki de partiye gidecektim, partiye gittiğim takdirde de Niles beni görmek için odama kadar tırmanmak zorunda kalmayacak ve bugün hayatta olacaktı.

Bu inanışım Niles'in cenaze töreninin yapıldığı iki gün sonra daha da güçlendi. Artık olanları olmamış farzetmenin, bir karabasan olmasını arzulamanın hiçbir yararı yoktu. Babam ayine de, mezarlığa da gitme

mi yasaklamıştı. Orada olmamın aile için büsbütün utandırıcı olduğunu | söyledi.

«Herkesin gözleri biz Booth'ların üzerinde olacak,» dedi. Ekledi. «Hem de nefretle dolu olarak. Thompson'ların yanında durup senin gibi bir kızım olduğu için beni bağışlamalarını yalvarmak bana yeter de artar bile. Emily bana destek olacak.» Böyle derken büyük kızına onda daha önce görmediğim bir hayranlıkla bakıyordu.

Emily omuzlarını doğrulttu. «Şanssızlıklara karşı koymak gücünü Tanrı bize bahşedecek, baba,» dedi.

«Sırf senin dindarlığının sayesinde Emily. Sırf senin dindarlığının sayesinde.»

O sabah odamda oturdum ve cenaze töreninin yapılacağı Thompson çiftliği yönüne baktım, durdum. Hıçkırıkları ve çığlıkları oradaymışım kadar netlikle duyabiliyordum. Dua ederken hüngür hüngür ağlıyordum. Sonra yeni yaşantımın ezici gereklerini yerine getirmeye giriştim. Garip değil mi, kendi kendimi alçaltmam ve acı bana bir dereceye kadar ferahlık duyuruyordu. Emily bana sert davrandıkça adeta rahatlıyordum. Artık ona kızmıyordum da. Bu dünyada Emily'lerin de bir yeri olduğunu anlıyordum. Bu yüzden de yardım ve anlayış dilenmek için annemin yanına koşmadım.

Niles'la benim ne kadar yakınlaştığımızdan habersiz olduğundan olan bitenleri dahi doğru dürüst anlayamıyordu. Korkunç kazanın ayrıntılarını ve bundan sonra olanları Emily'nin ağzından duymuş, fakat tatsız olarak gördüğü her şey gibi bunu da görmezlikten gelmekte veya unutmakta gecikmemişti.

Bazan giysilerim ya da saçlarım hakkında bir şey söyleyecek oluyor, zihninin daha berrak olduğu günlerde de niçin okula gitmediğimi merak ediyordu, fakat ben bir açıklama yapmaya başlar başlama yanımdan uzaklaşıyor ya da konuyu değiştiriyordu.

Vera ile Tottie sürekli olarak daha fazla yememi ya da eskiden yaptığım bazı güzel şeyleri yeniden yapmamı sağlamaya çalışıyorlardı. Yağma bu kadar kolay boyun eğmem onları ve öbür hizmetkârlarla işçileri gerçekten üzüyordu. Ama beni seven ve benim de sevdiğim insanları gerçek annemle babamı, Eugenia'yla Niles'ı ve başlarına gelenleri düşündükçe, cezamı kabullenmekten ve aynen Emily ile babamın öne diği biçimde ruhumu arındırarak bağışlanmaya çalışmaktan başka bi

şey yapamazdım.

Her sabah erkenden kalkıp Emily'nin odasına gidiyor ve lazımlığını çıkarıyordum. Bunu yıkıyor ve Emily daha uyanmadan odasına geri götürüyordum. Ablam daha sonra uyanıp yatağından aşağı ayaklarını sarkıtıyor, ben de bir leğen sıcak suyla bez getiriyor ve ayaklarını yıkıyordum. Ben ayaklarını kuruladıktan, o da elbisesini giydikten sonra, odanın bir köşesinde onunla birlikte yere diz çöküyor ve onun okuduğu duaları yineliyordum. Ondan sonra aşağıya kahvaltıya iniyor, Emily ya da ben Kutsal Kitap'tan onun seçtiği bölümleri okuyorduk. Babamı dinliyor, bana bir şey sorulmadığı sürece ağzımı açıp konuşmuyordum. Bu yanıt da basit bir evet ya da hayırdan ibaret oluyordu.

Annemin de bize katıldığı sabahlar konuşma yasağına uymak daha da zorlaşıyordu. Annem çok kez geçmişteki bir olayı, yıllar önce bana anlattığı biçimde yineliyor, benim aynı şekilde fikir belirtmemi ve gülmemi bekliyordu. Ben o zaman benim yanıt vermeme izin verip vermeyeceğini görmek için gözlerimi babama çeviriyordum. Bazan olur gibilerden başını eğiyor, ben de konuşuyordum, bazan da somurtuyor, bende susuyordum.

Kutsal Kitap'ımı alıp kırlarda bir saat süreyle dolaşıp dualarımı okumama izin veriliyordu. Ama Emily saat tutuyor, bir saat dolunca beni geri çağırıyordu. Bana pek fazla bayağı iş gördürülüyordu. Pişmanlığım, ruhu arındıran görevlerle ilgiliydi. Ayrıca, evdeki hizmetkârların başka türlü işleri benim yerime yapacaklarının, sanırım, babam da, Emily de farkındaydı. Tabii ki kendi odamın temizliğiyle meşgul olmak, arada da Emily için bazı işler yapmak zorundaydım. Fakat zamanımın büyük kısmı ibadetle geçiyordu.

Niles'in ölümünden haftalar sonra Bayan Walker, Meadovvs'a beni sormaya geldi. Çalışma odasının dışını temizlemekte olan Tottie, yapılan konuşmayı duyarak her şeyi anlatmak için odama geldi.

«Öğretmen hanım sizi soruyordu,» dedi heyecanla. Tottie odama girdiğini kimsenin görmeyeceğine emin olduktan sonra, kapıyı usulca arkasından kapadı. «Sizin nerede olduğunuzu bilmek istiyordu, Bayan Lillian. Babanıza, en iyi öğrencisi olduğunuzu, okula gönderilmemenizin günah olduğunu söyledi.

«Yüzbaşı, öğretmenin söylediklerine kızdı. Sesinden anladım bunu. Öğretmene öğretimine devam edildiğini, din eğitiminin de ön planda olduğunu anlattı.

«Fakat Bayan Walker ona bunun doğru olmadığını, ilgililere onu

şikâyet edeceğini bildirdi. Babanız o zaman büsbütün delirdi ve ağı açarsa onu işinden edeceğini bildirdi. Bayan Walker'e kendisini tehd edemeyeceğini söyledi. 'Benim kim olduğumu biliyor musunuz?' diy bağırdı. 'Ben Jed Booth'um. Burası da eyaletin en önemli çiftliklerinden biri.'

«Ama Bayan Walker yılmadı. Şikâyetçi olacağını tekrarladı, Bay Booth da sonunda ona gitmesini söyledi.»

Tottie, «Ne dersiniz buna?» diye sorunca, ben içimi çektim. Totti meraklandı. «Bir aksilik mi var, Bayan Lillian? Canınızı sıkacak bir şey mi söyledim?»

«Babam kadıncağızı mutlaka kovduracaktır,» dedim. «Benden holanan biri daha benim yüzümden zarar görecektir. Keşke benim içi uğraşmaması için onu uyayabilsem.»

«İyi ama herkes okulda olmanız gerektiğini söylüyor, Bayan Lillian.»

«Emily, duyup seni de kovdurmadan gitsen iyi olacak, Tottie, dedim.

«Beni kovmalarına gerek yok, Bayan Lillian. Bu karanlık yerden ayrılacağım, hem de pek yakında.» Kızın gözleri yaşlarla doluydu. «Sadece sizin acı çektiğinizi görmek beni hasta ediyor. Bilseler, Louella'yla ihtiyar Henry'nin de perişan olacağını biliyorum.»

«Öyleyse sakın onlara bir şey söyleme, Tottie. Başkalarının da benim yüzümden üzülmelerini istemiyorum,» dedim. «Benim hayatımı kolaylaştırmak için de sakın bir şey yapma, Tottie. Çetin koşullar altında yaşamam gerekiyor. Cezalandırılmam gerekiyor.»

Kızcağız çaresizlik içinde odadan çıktı.

Zavallı Bayan Walker, diye düşündüm. Onu özlüyor, sınıfımızı özliyor, yeni bir şeyler öğrenmenin heyecanını özlüyordum. Ama ay zamanda o sınıfta eski yerime geçtikten sonra arkama bakıp da Niles'in yerini boş olarak görmenin benim için ne kadar feci olacağını da biliyordum. Hayır, babam, beni okuldan uzak tutmakla bana bir anlamda iyilik yapıyordu. Bayan Walker'in işini kaybetmesine neden olmaması için Tanrı'ya yalvardım.

Fakat sel gibi ekonomik sıkıntılar babama, Bayan Walker'e ettiği tehditler dahil, başka her şeyi unutturdu. Birkaç gün sonra borcunu

ödememesi yüzünden alacaklılarından biri tarafından dava edildiği için mahkemede boy göstermek zorunda kaldı. İlk kez olarak Meadovvs'un ailenin elinden gitmesi tehlikesi belirmişti. Bu kriz evde ve çiftlik arazisinde başlıca konuşma konusu oldu. Herkes soluğunu tutarak olcakları bekliyordu. Sonuçta babam en korktuğu bir şeyi yapmak durumunda kaldı: Meadovvs'un bir parçasını elden çıkardı, hatta çiftlik araç gereçlerimizden bazılarını açık artırmayla sattı.

Çiftliğin   küçük de olsa   bir bölümünün satılması babamın asla kabullenemeyeceği bir şeydi. Bu durum onu çarpıcı biçimde değiştirmişti. Eskisi gibi dimdik yürümez olmuş, özgüvenli ve kibirli havasından eser kalmamıştı. Şimdi çalışma odasına, babasıyla dedesinin portrelerini görmekten kaçınmış gibi başını eğerek giriyordu. Meadovvs, Güneyin bir çiftliğinin karşılaşabileceği en büyük felakete  İç Savaşı rağmen ayakta kalabilmiş, ama ekonomik sorunlarını aşamamıştı.

Babamın içki sorunu daha da ciddileşmişti şimdi. Onu elinde ya da masasının üstünde bir viski bardağı olmadan görmez olmuştum. Daima alkol kokuyordu. Geceleri çalışma odasındaki işini bitirip yukarı çıktığı zaman merdivende çok ağır ayak seslerini duyabiliyordum. Koridorda zahmetli adımlar atıyor, kapımda duruyor, bazan bir dakika öylece durduktan sonra yoluna devam ediyordu. Bir gece bir masaya çarparak üstündeki lambayı düşürdü. Lambanın yere yuvarlanıp tuzla buz olduğunu duydum, ama kapımı açıp dışarıya göz atmaya korktum. Babam da küfredip ileriye doğru sendelemeyi sürdürdü.

Herkesin bu gerçeği bilmesine karşın, kimse babamın içki sorununun sözünü etmiyordu. Emily dahi bunu görmezlikten geliyor veya mazur görüyordu. Bir keresinde bir iş yolculuğundan korkütük sarhoş olarak dönmüş ve Charles tarafından odasına çıkarılması gerekmişti, bir sabah ise Vera'yla Tottie onu çalışma masasının dibinde sızmış olarak bulmuşlardı. Yne de kimse onu eleştirmeye cesaret edemiyordu.

Annem tabii bunların farkında değildi ya da farkındaysa böyle bir şey yokmuş gibi davranıyordu. İçki içmek babamı genelde daha da huysuzlaştırıyordu. Viski, kafasının içindeki iblisleri büsbütün azdırıyordu. Örneğin, bir gece çidırıp çalışma odasındaki öteberiyi kırmıştı, bir başka gece hepimiz onun bağırdığını duyarak birisiyle dövüştüğünü sanmıştık. Bu birisinin, onu sözde kötü bir işadamı olmakla suçlayan babasının portresi olduğu sonradan anlaşılacaktı.

Korkunç bir gecedeysse babam çalışma odasında içip kâğıtlarını

gözden geçirdikten sonra, trabzana tutuna tutuna kendini yukarı çekerek merdiveni çıkmaya koyulmuştu. Ancak, yukarı kata varınca trabzanı kavrayan parmaklarının gevşemesiyle dengesini kaybetti, perendeler ata ata aşağı yuvarlandı ve yere öylesine bir gümbürtüyle çarptı ki bütün ev sarsıldı. Herkes odasından dışarı fırladı. Annemin dışında herkes tabii.

Babam merdivenin dibinde yere serilmiş, acı acı iniliyor ve homur duyordu. Sağ bacağı öylesine biçimsiz şekilde altına sıkışmıştı ki kopmuş zannedilebilirdi. Charles babamı yerden kaldırmak için yardım çağırmak zorunda kaldı. Ama adamlar bacağına dokunur dokunmaz babam acıdan öylesine uludu ki, doktor gelene kadar onu olduğu yerde bıraktılar.

Babamın bacağı diz kapağının hemen altından kırılmıştı. Kötü bir kırıktı bu. Haftalar sürecektir bir yatak istirahati gerektiriyordu. Doktor bacağına alçıya aldı, bundan sonra da babam yukarı taşındı, ama özel bir bakım gerektireceği için annemle onun yatak odalarının bitişiğindeki yatak odasına yatırıldı.

İpekli mendilini çekiştirerek «Aman Tanrım, ne yapacağız şimdi, ne yapacağız şimdi?» diye yineleyen annemin yanında duruyordum.

Doktor bize, «Bir süre çok ıstırap çekecek,» dedi. «Ayrıca, dinlen!meye ihtiyacı var. Ben onu arada sırada yoklamaya geleceğim.»

Annem vakit kaybetmeden kendi dairesine çekildi, Emily de babamın yanına girdi.

Babamı bir yatağa tutsak olmuş olarak düşünemiyordum. Uyanıp da olanların bilincine varınca öfkesinden kükredi. Tottie ile Vera ona yemek tepsilerini götürmekten nefret ediyorlardı. Babamla Emily'nin kazadan beni sorumlu tutmanın bir yolunu bulacaklarından emin olduğumdan odamda kaldım. Olacakların korkusundan titriyordum.

Kazadan iki gün sonra bir öğleden sonra Emily yanıma geldi. Öğle yemeğinden sonra Kutsal Kitap'ın benim için belirlenmiş bölümlerini okumak üzere odama çekilmiştim. Emily omuzlarını arkaya atarak karşıma dikildi. Sıksa yüzünü gererek çirkin çirkin sırtıttı.

«Babam seni görmek istiyor,» dedi. «Hemen şimdi.»

«Babam mı?» Kalbim çarpmaya başlamıştı. Başına gelenlerden dolayı şimdi bana ne ek pişmanlık cezası verecekti acaba?

Emily, «Durma, yürü,» diye emretti.

Ağır ağır yerimden kalktım ve boynumu bükerek yanından koridor

çıktım. Babamın yattığı odanın kapısına gelince, arkama baktım. Emily bana dik dik bakıyordu. Kapıyı vurdum ve bekledim.

Babam, «Gir,» diye bağırdı.

Kapıyı açıp onun için bir hastane odasına dönüştürülmüş olan oda-ya girdim. Yatağın yanındaki masanın üstünde lazımlığı ve idrar şişesi gözüme çarptı. Kahvaltı tepsisi yatak masasının üstündeydi. Babam yatağın içinde oturmuş, sırtını kocaman iki yastığa dayamıştı. Yorgan, bacaklarıyla gövdesinin üstüne çekilmiş olmakla birlikte, bunun alt ucuyla yanından alçıdaki bacağı gözüktüyordu. Yatakta yanında kâğıtlarla kitaplar vardı.

Babamın saçları dağınık şekilde alnının üzerine saçılmıştı. Arkasındaki geceliğin göğsü açıktı. Traşsız gözüktüyordu, gözlerinde de uykulu bir bakış vardı, ama ben içeri girince biraz daha doğrudu.

«Buraya gel. Kapının yanında sersem sersem durma,» diye bana çıkıştı.

Yatağın yanına yürüyerek, «Nasılsınız, babacığım?» diye sordum.

«Kendimi çok kötü hissediyorum. Başka ne bekliyordun?»

«Üzgünüm, baba.»

«Herkes üzgün, ama bu yatakta külçe gibi yatmak zorunda olan benim.» Beni dikkatle inceliyordu. Bakışı bacaklarımdan yavaş yavaş yüzüme doğru kaydı. «Pişmanlık cezanda başarılısın. Emily bile bunu itiraf ediyor,» dedi sonunda.

«Elimden geleni yapıyorum, baba.»

Babam, «Güzel,» dedi. «Her neyse, bu kaza beni zor duruma soktu, üstelik yeteneksiz kişilerle çevriliyim. Annen zaten bu gibi zamanlarda hiçbir işe yaramıyor. Hatta yaşıyor muyum yoksa öldüm mü diye bakmak için başını içeri uzatmaya bile gerek görmüyor.»

«Eminim, annem çok üzülüyordur...»

«Hoş, umurumda değil zaten. Belki odama girmemesi benim için daha bile iyi. Beni büsbütün sinirlendirmekten başka yararı olmaz. Mesele şu: bana senin bakmana ve çalışmalarına yardım etmene karar verdim.»

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. «Ben mi, baba?»

«Evet, sen. Bunu pişmanlık cezanın bir parçası olarak düşünmeli-sin» Babam sözünün bu yerinde bana dikkatle baktı. «Şimdi asıl önemli olan, iyi bakılmam ve yanımda, yapılması gerekenleri iyi yapacağına güvendiğim birinin olması. Emily'nin dinsel çalışmalarından vakti yok.

Ayrıca...» Babam burada sesini alçalttı. «Sen hesap yapmada ondan ilerisin.» Babam, bir deste kâğıdı avuçladı. «Burada yapılması gereken bir sürü hesap var. Ama kafamın içi elekten farksız. İçinde hiçbir şey uzul kalmıyor. Bu toplamları yapmanı ve defterlerime geçirmeni istiyorum. Anlaşıldı mı? Yapılması gerekenleri çok çabuk kavrayacağına eminim.

Söylenenleri hâlâ kavrayamamış gibi, «Ben mi, baba?» diye yinel dim.

«Evet, sen. Deminden beri kimden söz ettiğimi sanıyordun? Evet, diye devam etti. «Yemeklerimi de senin getirmeni istiyorum. Neleri istediğimi sana söylerim, sen de Vera'ya aktarırsın. Her sabah buray gelip lazımlığımı dökecek ve odamda temizlik yapacaksın.»

Babam daha yumuşak bir sesle ekledi. «Geceleri de buraya gelecek bana kâğıtlarımı ve Kutsal Kitap'tan bölümler okuyacaksın. Beni dinliyor musun, Lillian?»

«Evet, baba,» dedim.

«Güzel. Önce şu kahvaltı tepsisini aşağı indir. Ondan sonra gelip yatak çarşafılarımı değiştir. Günlerden beri kendi terimin içinde yatmışım gibi bir his duyuyorum. Temiz bir gecelik de istiyorum. Bu iş bitince, şu masanın başına oturup benim için şu faturaları hesaplayacaksh Bu ay ne kadar para ödeyeceğimi bilmem gerekir.» Kımıldamama üzerine, «Haydi,» dedi.

«Evet, baba,» diyerek tepsisini aldım.

«Tekrar yukarı çıkarken çalışma odama gir ve bana purolarımda bir düzine kadar getir.»

«Evet, baba.»

«Dahası var. Masamın sol çekmecesindeki viski şişesini ve bir d bardak da getirmeyi unutma. Bazen alkollü bir şey içmek istiyorum.»

«Evet, baba.» Başka bir şey daha ister mi diye biraz bekledim Babamın gözlerini kapaması üzerine odadan kaçtım. Başım dönüyordu. Babamın benden nefret ettiğini düşünürdüm, oysa şimdi onun içi bu önemli ve çok kişisel görevleri yerine getirmemi istiyordu. Tam anımla pişmanlık duyduğuma inanmış olmalıydı. Yeteneklerime say duyduğuydu kesindi. Aylardan beri ilk kez yürüyüşüme de yansıyan b gururla merdivene yürüdüm. Emily bunun dibinde beni bekliyordu.

«Babam, bana yeğlediği için seçmedi seni,» dedi. «Şu sıralar e' görevler gereksindiğine ikimiz birlikte karar verdik. Babamın her istediği

abuk ve kusursuz olarak yap, ama işin bitince, öbür pişmanlık cezasını da unutma.»

«Evet, Emily.»

Kız boş tepsiye baktı. «Haydi,» dedi. «Senden yapman istenenleri iþ»

«Olur» der gibi başımı salladım ve mutfağı koştım. Dönüşte, babamın bütün istediklerini topladım ve odasına taşıdım. Sonra, amaşır [olabından temiz arşaşlar çıkardım. Babamın arşaşlarını değıştirmek kolay iş değıldi. Onun dönmesine yardım etmem için altından arşaşı jkmek zorundaydım. O homurdandı, iki kez de duyduğı acıdan bağıı öyle ki onu rahatsız ettiğim için bana vuracağıını sanarak iki kez yapııı işi yarıda bıraktım. Ama o her defasında derin bir soluk aldıktan Dnra, devam etmemi buyurdu. Kirli arşaşı çıkardım ve yerine yenisini uydım. Sonra, nevresimini ve yastık kılıflarını da değıştirdim. Bu iş de llduktan sonra babama temiz bir gecelik entarisi getirdim.

«Bunu giymeme yardım etmen lazım, Lillian,» dedi. Yorganını stnden attı ve gecelik entarisinin eteğini kaldırmaya girişti. «Haydi benim,» dedi. «Greceğın şeyin seni şaşırtacağıını sanmıyorum.»

Ama ben yine de utandım. Babam geceliğinin altında çıplaktı. Kirli itceliğı çıkarmasına yardım ederken ona bakmamaya çalışıyordum. na aşağıdaki kitaplarda gördüğüm resimler dışında bir erkeğın çıplaktım daha önce görmemiştim ve merak etmekten kendimi alamıyordum. Babam bakışını yakalayarak, «Ulu Tanrı bizleri işte böyle yarattı, Ulan,» dedi. Garibime giden tatlı bir sesle konuşuyordu. Ensemble /m ateş bastığını hissetmiştim. Temiz geceliğini almak için ona kamı döndüğüm sırada kolumu o kadar sert yakaladı ki az daha bağıı yoydum. «İyi bak, Lillian,» dedi. «Vücudumu defalarca göreceksin İten. Beni her gün süngerle silmeni istiyorum çünkü.»

Fısıltıdan farksız bir sesle, «Evet, baba,» dedim. Babam uzanıp barlığına viski doldurdu. Bunun yarısına yakınına bir defada diktikten sonra, temiz geceliğı işaret etti.

«Haydi, bunu giymeme yardım et,» dedi. Dediğini yaptım. Babam ından sonra rahatlamış olarak temiz yatağında arkasına yaslandı.

«şimdi de o faturaları hesapla, Lillian,» dedi. Kâğıtları alıp masanın işına gittim. Bazı sayıları yazmaya başlayana kadar ne denli titrediğini I tarkedememişim. Parmaklarım öylesine titriyordu ki beklemek zorunı

da kaldım. Arkama dönünce babamın bana baktığını farkettim. Purola-
rından birini yakmış, bardağına yeniden viski doldurmuştu.

Yarım saat sonra uykuya daldı ve horlamaya başladı. Bütün top
lamları deftere tam yerlerine kaydettim, sonra ağır ağır yerimden kalk
tim ve parmaklarımın ucuna basa basa kapıya yürüdüm. Babamın inle
diğini duyunca bekledim, ama o gözlerini açmadı.

Öğle yemeğini çıkardığım sırada hâlâ uyuyordu. Gözleri açılıncay
kadar yanında bekledim. Bir an şaşkın göründü, sonra homurdanara
doğruldu.

«Eğer isterseniz yemeğinizi size ben yedireyim, baba,» dedim.

Bana bir an baktıktan sonra başını eğdi. Sıcak çorbayı kaşık kasıl
ağızına götürdüm, o da bebek gibi içti. Hatta peçeteyle ağızını şildin
Yemeklerini yemesinden sonra fincanına kahve doldurdum. Yyip içe
ken bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Sonunda, «Bir şey düşündüm,» dedi. «Özellikle gece vakti bir şeye
ihtiyacım olursa getirilmesi için her defasında bağışmam çok yoruc
benim için.»

Ne demek istediğini anlayamayarak bekledim.

«Burada benim yanımda yatmanı istiyorum,» dedi. Hemen arkası!
dan ekledi. «Şu yataktan kalkacak duruma gelene kadar tabii.»

«Burada mı yatacağım, baba?» diye geveledim.

«Evet,» dedi. «Şu divanın üstüne kendine bir yatak yaparsın. Haydi
git, gerekeni yap.» Şaşkın halde ayağa kalktım. Babam devam etti.
«Yaptığın hesapları ve defterleri inceledim, Lillian. Çok iyi iş görmüş
sün.»

«Teşekkür ederim, baba.» Kafamın içi karmakarışık olduğu hâlel
odadan çıkmaya hazırlandım.

Ben kapının önüne vardığım zaman babam, «Lillian,» dedi.

«Evet, baba?»

«Bu akşam yemekten sonra beni süngerle bir güzel sileceksin
Babam bu sözlerden sonra bardağına yine viski koydu ve bir puro y|
t'.

Olayların gidişine üzülmem mi, sevinmem mi gerektiğini bilemh
rek odadan çıktım. Artık yazgıma güvenmiyor, onun kalbim ve ruhun
oyun oynayan afacan bir cin olduğunu düşünüyordum.

O gece yemekten sonra babama gazetesini okudum. Ben okurken purosunu tüttürüyor ve viskisini yudumluyor, arada da bir senatöre ya da valiye küfrediyor, başka bir ülkeden ya da eyaletten yakınıyordu. New York'un iş merkezi Wall Street'den nefret ediyordu, bir ara da ülkeyi ve özellikle çiftçileri sömüren küçük bir Kuzeyli işadamı grubuna atıp tuttu. Kızdıkça daha fazla viski içiyordu.

Haber dinlemekten bıkınca, yıkanmasına sıra geldiğini bildirdi. İüyük bir leğeni sıcak suyla doldurdum. Sabunla bir sünger getirdim. Ben odaya dönene kadar babam da arkasından geceliğini sıyırmayı aşarmıştı.

«Dikkat et, Lillian. Çarşafların üstüne su püskürtmemeye çalışmalısın,» diye beni uyardı.

«Peki, baba,» dedim. Neresinden ve nasıl işe başlayacağımı bilemiyordum. Babam yastığının üstüne devrildi, kollarını iki yanına açtı ve jözlerini kapadı. Yorgan belinden aşağısını örtüyordu. Kollarıyla omuzlarını silerek işe başladım.

«Biraz daha hızlı ovabilirsin, Lillian. Porselenden yapılma değilim,» dedi.

«Peki, baba,» Süngere küçük daireler çizdirerek omuzlarını ve göğsünü yıkayıp temizledim. Midesine geldiğimde babam yorganı biraz Jaha aşağıya indirdi.

«Yorganı sen daha aşağıya indirmek zorundasın, Lillian. Benim için yapması çok zor,» dedi.

«Peki, baba,» dedimse de, ellerimin titremesinden yorgan sarsılıyordu. Babam sanki niçin ona bakacak profesyonel bir hemşire tutmalıydı? Alçının etrafını temizlerken bakışılı bacağının üstünde odaklaştırmaya çalışıyordum. Yüzümü basan sıcaklıktan kıpkırmızı kesildiğimin irkindaydım. Yüzüne bakınca, babamın beni dikkatle incelediğini gördüm.

«Biliyor musun,» dedi. «Gerçek annene giderek daha fazla benzemeye başlıyorsun. Çok güzel bir genç hanımdı. Georgia'yla flört ettiğim Biralarda, 'Georgia'yı atlatıp senin büyümeni bekleyeceğim, Violet,' diye ona takılıyordum. Violet çok utangaç bir genç hanımdı, bu sözlerine kıpkırmızı kesilir, yüzünü bir kitabın arkasında gizler ya da oradan • çardı.»

Babam bardağındaki viskiyi bir defada yuvarladıktan sonra yine geçmişe döndü.

«Güzel bir kızdı, hem de çok güzel bir kız,» diye mırıldandı ve bakışını yine üzerime çevirdi. Ben de bu bakıştan kaçmak için dikkatimi leğendeki suya verdim ve süngeri sıktım.

«Şimdi de bir havlu getirip sizi kurulayacağım, baba,» dedim.

Babam, «Daha işin bitmedi, Lillian,» diye karşılık verdi. «Her taratıl mı yıkamalısın. Bir erkeğin her tarafının temiz olması gerekir.»

Kalbim çarpıyordu. Babamın yıkamadığım tek bir yeri kalmıştı çünl kü.

Benim duraklamam üzerine babam daha otoriter bir sesle, «Hadil sene,» dedi. Süngeri mahrem yerlerine götürerek orada hızla hareket ettirdim. Babam gözlerini kapadı ve dudaklarından garip bir inilti döküldü. Orasının kımıldadığını hissedince, arkaya doğru sıçradım, ama di bileğimi yakaladı ve olanca kuvvetiyle sıktı. Duyduğum acıdan yüzümü buruşturdum.

«O çocukla ne kadar ileri gittin, Lillian?» diye sordu. «Kızlığını kaybetmene ramak kaldı, değil mi? Bu gördüğün sana onu mu anımsatıyor? Söyle bana...» Böyle diyerek kolumu sarsmaya başlamıştı.

Gözlerim dolu dolu olmuştu. «Hayır, baba,» dedim. «Lütfen, bira* kın beni. Canımı yakıyorsunuz.»

Babam kolunun baskısını gevşettiyse de bana dik dik bakmayı sür* dürdü. «Annen sana karşı görevini yerine getirmedi,» dedi. «Dünyaya açılmadan önce nelerle karşılaşacağını, neler bilmen gerektiğini bilmiyorsun. Sana bunları öğretmek bir erkeğin sorumluluğu değil, ama Georgia'nın bulunduğu durumu gözönüne alırsak, bu boşluğu benim doldurmam gerekecek. Yalnız, aramızda geçenleri kimsenin bilmesini istemiyorum, Lillian. Bu ikimizin arasında. Tamam mı?»

Öğretmekle kastettiği neydi? Neyi bana nasıl öğretecekti? O kadar şiddetli titriyordum ki dizlerim birbirine vuruyordu. Babamın benden yanıt beklediğini görünce başımı eğdim.

Babam, «Pekâlâ,» deyip beni salıverdi. «Şimdi git, havluyu getir.»

Ben banyodan havluyu getirene kadar babam bardağına yine viski doldurmuştu. Onu elimden geldiğince kuruladım, ama bacaklarına sıra gelince çalışırken bakmamaya çalıştım.

Babam birden garip biçimde güldü. «Seni korkutuyor, değil mi?»

dedi. Yine güldü. Viskinin yine kafasındaki iblisleri kudurtmuş olmasından korkuyordum.

«Hayır, korkutmuyor, baba,» diye yanıt verdim.

«Tabii ki korkutmalı,» dedi. «Yetişkin bir erkek, genç bir kız için ürkütücüdür.» Babam birden ciddileşerek bileğimi yakaladı ve beni kendine çekti. Sıcak soluğunu yüzümde hissediyordum. «Bir erkek heyecalanınca irileşir, Lillian, ama yetişkin bir kadın bundan korkmaz, hoşlanır. Göreceksin, bir gün sen de bunu anlayacaksın.» Birden sesinin tonunu değiştirdi. «Neyse, bu kadar yeter. Elindeki işi bitir.»

'Ayaklarını özenle kuruldım, sonra da havluyu katladım ve babamın, gecelik entarisini giymesine yardım ettim. Yorganı üzerine çektikten sonra, leğeni, süngeri ve havluyu banyoya götürdüm. Kalbim hâlâ çarpıyordu. Babam o kadar tuhaf davranıyordu ki. Gözleri vücudumun üstünde, çıplak olan o değil de benmişim gibi dolaşıyordu. Fakat banyodan odasına döndüğümde yine eskisi gibi olmuştu ve benden Kutsal Kitap'tan bir bölüm okumamı istedi.

« Ben uyuyana kadar oku, sonra da yatağını yap,» deyip çenesiyle divanı işaret etti. «Geceliğini giy ve sen de biraz uyumaya çalış.»

«Peki, baba.»

Babam horlamaya başladıktan sonra Kutsal Kitap'ı yavaşça kapadım ve geceliğimi getirmek üzere odama gittim.

Evde ses, seda kesilmişti. Ortalık karanlıktı. Annemin ne yaptığını merak ettim. Babama bakacak kadar iyi olmasını ne kadar isterdim. Kapısını dinledim, ama hiçbir şey duymadım. Babamın odasına dönerken Emily'nin kendi odasının kapısından bana baktığını gördüm.

«Geceliğinle nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Babam odasındaki divanda yatmamı istiyor,» dedim. «Geceleyin bir şey istemesi olasılığına karşı yakınında olmalıymışım.»

Emily yanıt vereceğine kapısını kapadı.

Babamın odasına döndüm. Hâlâ uyuduğunu görerek elimden geldiğince gürültü yapmamaya çalışıyordum. Geceliğimi giydim, yatağımı yaptım, dualarımı okudum ve kendim de uyumaya hazırlandım. Saatlerden sonra babam beni uyandırdı.

«Lillian,» diye seslendi. «Yanıma gel. Üşüyorsun.»

«Üşüyor musunuz, baba?» Odanın pek soğuk olduğunu sanmıyordum. «Bir battaniye getireyim mi?» diye sordum.

«Hayır,» dedi. «Gel, yanıma yat. Genç vücudunun sıcaklığına ihtiyacım var.» .

«Ne demek istiyorsunuz, baba?»

«Bu görülmemiş bir şey değildir. Dedem genç köle kızlarını yatağını ısıtmada kullanırdı. Haydi, gel.» Babam yorganının ucunu kaldırdı «Gel, bana yaslan,» dedi.

Ona sırtımı dönerek yorganın altına kaydım. Babam beni hemen kendine çekti. Birkaç saniye boyu öylece yattık. Babam ensemde derin soluklar alıp veriyordu. Nefesinde bayat viski kokusunu duydum vıvı midem alabora oldu.

Babam, «Violet'i beklemeliydim,» diye mırıldandı. «Georgia'dan çok daha güzeldi. Benim gibi bir erkekle başı derde de girmezdi. Gerçek baban fazla yumuşak, fazla genç ve zayıf karakterliydi.»

Kımıldamadım. Tek kelime söylemedim. Birden babamın elinin, geceliğimin altına sokulup baldırımın üstünde durduğunu hissettim Kalın parmakları bacağımı hafifçe sıktı, sonra yukarı kaymaya, geceliğimi de beraberinde götürmeye başladı.

Babam kulağımın içine, «Isınmak zorundayım,» diye mırıldandı «Sen hiç kıpırdama. İşte böyle. Aferin sana.»

Babamın eli göğsüme değince, bağırılmamak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Babam, «Isınmak zorundayım, hepsi bu,» diye homurdanıyordu.

Ama aepsi bu kadarla kalmadı. Gözlerimi sıkı sıkı yummuştım, bu olanların olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyordum. Bacaklarımın iki yana açılmaya zorlandığını hissetmedim, babamla yaşadıklarımı hiç yaşamadım, diye düşünmeye çalıştım. Küçük bir çığlık atarak kaçmaya çahşıtsam da, bacağındaki alçıyla birlikte babam beni şiltenin üstüne bastırırken bastırıyordu.

Çığlıklarım duyulmayacak kadar hafifti, yastıkla çarşaf lar gözyaşları mı pek çabuk emdi. Karabasan bana saatlerdir sürüyormuş gibi geliyor du, ama gerçekte sadece birkaç dakikalık bir zaman dilimini kaplamıştı. Her şey bittikten sonra babam beni salivermedi, kendisi de geri çekilmedi. Beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Başını da başıma dayamıştı.

«Artık ısındım,» diye homurdandı. Bekledim, bekledim, kıpırdama ya yakınmaya korkuyordum. Kısa bir süre sonra horlamaya başladığını duyunca, ağır ağır kımıldamaya ve kendimi üstümdeki külçeden kurtar

maya giriştim. En sonunda korka korka ayağımı yere bastım. Babam homurdandı, sonra horlamayı sürdürdü.

Karanlıkta titriyor, gırtlığımdan kopan hıçkırıkları yutuyordum. Bir İanesini salıverecek olsam bunu ikincisinin, üçüncüsünün izleyeceğini, sonuçta babamın uyanacağını biliyordum. Parmaklarımın ucuna basa basa loş koridora çıktım. Kapıyı arkamdan usulca kapadıktan sonra, annemin odasına gitmeyi düşünerek sağa saptım. Ama sonra durdum. Anneme ne diyebilirdim ki? Beni anlar mıydı? Hem babam duyarsa yine çılgınca öfkelerinden birine kapılabilirdi. Hayır, annemin yanına gidemezdim. Aşağıya Vera ile Charles'ın yanına gidebilirdim belki, ama lene halde utanıyordum. Tottie'ye dahi bir şey söyleyemezdim. ,*

Şaşkın halde ve kalbim çarparak bir sağa, bir sola gittim. Sonunda eski resimlerle eski eşyanın saklandığı odaya daldım. Gerçek annemin resmini çabucak buldum ve ona sarılarak yere çöktüm. Orada iki yanıma sallanarak ağladım, ağladım. Neden sonra ayak sesleri oldu ve elinde bir mumla Emily belirdi.

İşığında beni daha iyi görebilmek için mumu yükseğe kaldırarak, «Burada ne yapıyorsun? Kollarının arasında tuttuğun nedir? Hemen göreceğim,» dedi.

Dudaklarımı ısırdım. Bir yandan da hıçkırıyordum. Olanları ona anlatmak, hayır, haykırmak istiyordum.

Gerçek annemin resmini ona gösterdim. Emily bir an şaşırmış göründü, sonra gözlerini kısarak beni daha yakından inceledi.

«Kalk ayağa,» diye emretti. «Haydi, kalk diyorum.»

Dediğini yaptım.

Emily biraz daha yaklaştı, mumu yükseğe kaldırdı ve etrafımda bir lur attı. «Şu haline bak,» dedi birdenbire. «Aybaşı olmuşsun, oysa hiç bir önlem almamışsın. Ne kadar ayıp. Sende özsaygısı hiç mi yok?»

«Ben aybaşı değilim.»

Emily, «Geceliğin kanlanmış,» diye belirtti.

Soluğum kesildi. Ona gerçeği açıklamanın tam sırasıydı, ama sözler gırtlığıma tıkanıdı.

Emily, «Hemen arkana temiz bir gecelik giy ve bir bez tutun,» diye emretti. Başını salladı. «Bazan ahlaksızlığına ek olarak zekânın da geri kaldığına inanacağım geliyor.»

«Emily,» diye başladım. O kadar çaresizdim ki... Mutlaka birine açıl-

mak gereksinmesini duyuyordum. Hatta ona bile... «Emily, ben...» diy başladım da sözümü kesti:

«Burada karanlıkta seninle bir dakika bile daha fazla kalama Haydi, şu resmi bırak ve uyumana bak, babam için yapman gereken bir sürü iş var.» Hızla dönüp çıkarak beni karanlıkta bıraktı.

Babamın odasına dönmenin düşüncesi beni tiksintiden titrettiydi, ama dönmekten korkuyordum. Geceliğimi değiştirdikten sonra oraya döndüm. Hâlâ uyuduğuna emin olmak için eşikte durakladım. Sonra, uydurma yatağıma girerek yorganımı üstüme çektim ve kıvrılı yattım. Ağlaya ağlaya uyuyakalmışım.

Babamın bana yaptığı kendimi kirli hissetmeme neden oluyor, lekenin vücudumda yayılarak kalbime ulaştığını hissediyordum. Yirmi değil yüz değil, bin banyo bile beni bu pislikten arındıramazdı. Ruhum lekilenmiş, kirletilmişti. Sabahleyin Emily beni gün ışığında görünce, kirletildiğimi anlayacaktı. Bu lekeyi hayat boyu alnımda taşıyacaktım.

Bunun, cezamın bir diğer bölümü olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Yakınmaya hakkım yoktu. Başıma gelen her kötülüğün bir oluş nedeni vardı. Ayrıca, kime yakınabilirdim ki? Sevdiğim ve berseven kimseler ya ölmüşler ya da gitmişlerdi veya en azından kendile de hastaydılar. Tek yapabileceğim, başışlanmam için dua etmektir.

Babamı her ne şekildeyse kötü bir şey yapmaya itmiştim. Şimdi be kez daha başına feci bir şey gelirse suç benim olacaktı.

Sabahleyin ilk uyanan babam oldu. Bir of çektikten sonra, uymam için bağırdı.

«Bana idrar şişesini ver,» diye emretti. Yataktan fırlayıp şişeyi o uzattım. O idrar yaparken acele olarak sabahlığımı giydim ve terliklerimi ayaklarıma geçirdim. Babamın işi bitince şişeyi banyoya götürerek boşalttı. Ama o, ben daha şişeyle odaya dönerken bağırarak kahvaltısını istedi.

«Bu sabah sıcak kahveyle iki yumurta istiyorum,» dedi. «Açlıktan ölüyorum.» Ellerini birbirine vurarak gülümsedi. Bir gece önce yaptığını unutmuş muydu acaba? Yüzünde en küçük bir pişmanlık, en küçük bir suçluluk belirtisi yoktu.

Onunla göz göze gelmemeye çalışarak, «Peki, baba,» dedim ve kapıya yürüdüm.

«Lillian,» diye seslendi. Ben de döndüm, ama hâlâ önüme bakıyordum. O, bana zorla sahip olduğu halde, utanç duyan bendim. «Seninle konuştuğum zaman bana bak,» diye emretti. Ben de ağır ağır başımı kaldırdım. «Böyle daha iyi,» dedi ve devam etti. «Bana iyi bakıyorsun. Bu sayede daha çabuk iyileşeceğime eminim. Ve görevini hakkıyla yerine getirmekle, yaptığın bazı kötü şeyleri unutturabilirsin. Tanrı'nın merhameti sonsuzdur. Bunu hiçbir zaman unutma.»

Ağlamamak için savaş veriyordum. Ya dün gece olanlar, diye bağırarak istiyordum. Tanrı bunu da başılayacak mıydı?

«Dediklerimi unutmayacaksın, değil mi?» Babamın bu sözleri bir sorudan çok, bir tehdit havasındaydı.

«Unutmayacağım, baba,» dedim.

«Güzel,» dedi. Ben de kahvaltısını getirmek için mutfağa koştum. Emily de masa başında kahvaltısının getirilmesini bekliyordu. Beni görür görmez olanları anlayacağına emindim, ama o bana her sabahkinden farklı bakmadı. Yüzü aynı aşağılamayı, aynı tiksintiyi yansıtıyordu.

«Günaydın, Emily. Babama kahvaltısını götürmeye geldim,» diyerek mutfağa yürüdüm.

«Bir dakika,» diye hırladı. Durakladım. Ona bakmamaya çalışıyordum. «Temiz olman için dün gece lazım gelenleri yaptın mı?» diye sordu.

«Evet, Emily.»

«Dün geceki gibi tatsız sürprizlerle karşılaşmamak için aybaşı zamanlarını dikkatle izlemelisin. Ayrıca, bu derdin niçin başımıza geldiğini de anımsamalıydın... bize Havva'nın Cennetteki günahını anımsatmak için.»

«Peki, Emily.»

«Dün gece niçin o kadar geç yattın? Lazımlığımı dökmek için bu sabah niçin odama gelmedin?» diye sordu.

«Üzgünüm, Emily.» Yüzüne baktım. Durumu ona açıklasa mıydım acaba?.. «Dün gece babam çok üşüyordu, ben de...»

Emily gevelememi susturdu. «Onu boşver. Sana söylemiştim... Babamın işlerini gördükten başka, normal pişmanlık cezalarını da ihmal etmemelisin. Beni anlıyor musun?»

«Evet, Emily.»

«İyi.» Emily dudaklarını büzdü. Kısılmış gözleri şüpheyle doluydu.

Gerçek annemin resmini niçin almaya gittiğimi soracak olsa bunu ona söylemeye, bunu suratına tükürmeye karar verdim. Ama sormadı. odada niçin ağladığım aslında onu hiç ilgilendirmiyordu.

«Pekâlâ,» dedi sonunda. «Babamla işin bitince, odama git ve lazımlığımı boşaltıp temizle.»

«Peki, Emily.» Mutfağa girince Vera'nın anneme çay yapmakta olduğunu gördüm.

«Bu sabah odasına uğradım,» dedi. «Karnının ağrıdığını, başka hiçbir şey istemediğini söyledi.»

«Annem hasta mı?»

Vera, «Herhalde o kremalı çikolataları fazla kaçırdı,» dedi. «Kaç çikolata yediğini anında unuttuğuna eminim. Yüzbaşı bu sabah nasıl?»

«Karnı acıkmış,» dedim ve ona babamın ne istediğini aktardım. Vera gözlerini yüzüme dikmişti.

«Sen iyi misin, Lillian?» diye yavaşça sordu. «Yüzün çok soluk, Ayrıca yorgun görünüyorsun.»

Bakışımı onunkinden kaçırarak, «Ben iyiyim, Vera,» diye karşılık verdim ve dışarı çıkarmak için bahane arayan çılgınlıkları ve hiçkırıkları zaptetmek için dudağımı ısırdım. Vera bana pek inanmış görünmedi, ama vakit kaybetmeden babamın kahvaltısını hazırladı. Tepsiyi alarak mutfaktan çıktım. Babama kahvaltısını götürürken annemin odasına uğrayıp nasıl olduğuna bakmak istiyordum, ama beni izlemiş olan Emily engelledi.

«Yumurtaları soğursa babam çok sinirlenir,» diye beni uyardı. «Anneme sonra bakabilirsin. Zaten önemli bir şeyi olduğunu sanmıyorum. Onun nasıl olduğunu bilirsin.»

Emily'nin de arkamdan odasına girdiğini görünce babam düşkırıklığına uğradığını belli etti. Tepsisini yatak masasının üstüne koydum, ama babam daha ağzına bir tek lokma atamadan Emily sabah duasını başladı.

Babam, «Bu sabah kısa kes, Emily,» dedi. Emily babamın asabiye tinden dolayı beni suçluyormuş gibi öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra başladı.

Emily okumasını bitirir bitirmez babam, «Amin,» dedi ve yumurtalara saldırdı. Emily onun yemesini kısa bir süre seyrettikten sonra bana döndü.

«Çabuk giyin,» diye emretti. «Sonra da kendi kahvaltın için hemen

aşağı in. Odamda daha bir sürü işin var. Ayrıca dualarını unutma.»

Babam ekledi. «Sonra da hemen buraya dön. Benim için bazı mektuplar yazacak, bir takım siparişler hazırlayacaksın.»

«Annem bugün kendini iyi hissetmiyormuş, baba. Vera söyledi,» dedim.

«Vera onunla ilgilenir. Onun saçmaııklarıyla vaktini harcama.»

Emily atıldı. «Ben odasına gidip bir dua okumasını sağlıırım.»

«İyi,» dedi babam. Kahvesini içerken beni süzüyordu. Ona bakmaya çalıştım, sonra da Emily'nin lazımlığını dökmeye koştum ve kahvaltıya inmek için giyindim. Ama daha önce usulca annemin odasına girdim.

Dört kolonlu kocaman yatağında annem küçük bir kıza benziyordu. Yüzü donuk bir inci kadar solgundu, fırçalanmamış saçları da yastığının üstüne saçılmıştı. Uyuyor görünüyordu, ama ben ona yaklaşınca gözlerini açtı. Beni görmesiyle birlikte dudaklarında tatlı bir gülümseyiş biçimlendi ve gözleri parladı.

«Günaydın, tatlım,» dedi.

«Günaydın, anneciğim. Bu sabah kendini iyi hissetmediğini duydum.»

Annem elimi yakaladı. «Pis bir karın ağrısıydı. Ama çok şükür, geçti gibi.»

Olan bitenleri ona anlatmayı ne kadar isterdim. Başımı onun kafasına dayamayı, onun bana sarılmasını, beni avutmasını, kendi kendimden nefret etmememi söylemesini ne kadar isterdim. Anne sevgisine, sıcacık bir sevgiyle aramda bağ kurmayı ne kadar istiyordum. Annemin lavanta çiçeği kokusunun burnuma dolmasını, saçlarının yumuşaklığına dokunmayı özlüyordum. Onun sevgi dolu öpücüklerine ve kollarının arasında duyduğum huzura hasrettim.

Yine küçük bir kız olmayı, korkunç gerçeklerin bombardımanına uğramamdan önceki yaşıma dönmeyi, mucizelere hâlâ inanabilmeyi istiyordum. Niçin büyüyor, yalanlar ve ikiyüzlülükle dolu bir dünyaya giriyorduk sanki? Niçin güzel günlerimizin içinde donup kalmıyor, mutluluğa tutsak olmu-yorduk?

Annem ona tatsız bir şey söylememe vakit bırakmadan, «Eugenia bu sabah nasıl?» diye sordu.

Gırtlığıma kadar yükselen hıçkırığı zor tutarak, «İyi, anneciğim,» dedim.

«Güzel. Onu sonra görmeye çalışırım. Dışarısı sıcak ve güneşli değil mi?» Annem dönerek pencereye baktı. «Evet, güneşli bir güne benziyor.»

Bu sabah dışarıya bakmayı aklıma bile getirmedüğimin farkına vardım. Vera annemin perdelerini açmıştı. Şimdi kurşuni bulutlarla kaplı bir gök görüyordum, annemin gördüğünü sandığı masmavi gökyüzün" değil.

Ama, «Evet, anne,» dedim. «Hava çok güzel.»

«İyi öyleyse. Bugün belki küçük bir gezinti yaparım. Kızlara gidip çiçek toplayabiliriz. Odamda taze çiçekler istiyorum. Olur mu?»

«Nasıl isterseniz, anne.»

«Öyleyse öğle yemeğinden sonra gel de çıkalım. Tamam mı?»

«Tabii, anne.»

Annem elimi okşadıktan sonra gözlerini kapadı. Biraz sonra hâlâ gülümsüyordu, ama gözleri kapalıydı.

«Hâlâ sersem gibiyim, Violet,» dedi. «Anneme biraz daha uyumak istediğimi söyle.»

Aman Tanrım, ona ne oluyor böyle, diye düşündüm. Niçin hâlâ bir zaman diliminden ötekine geçiyor ve kimse de buna karşı daha fazla bir şeyler yapmıyor?

«Anne, ben Lillian'ım, Violet değil,» diye ısrar ettimse de, beni duymuş gibi davranmıyordu.

«O kadar yorgunum ki,» diye söylendi. «Dün gece geç saate kadar oturup yıldızları saydım.»

Yanında biraz daha kalarak elini tuttum. Solunumu düzenli bir ritim tutturunca yine uyu yakaldığını anladım. Bunun üzerine elini salıverdim ve ağır ağır kapıya yürüdüm. Sicimi onu tutan elden kurtulan ve yaklaşan fırtınalarla sağa, sola savrulmayı bekleyen bir balon gibi hissediyordum kendimi.

Bundan sonraki günlerde aklım bir şeye takıldı: acaba şeytan mı babamın vücuduna girerek ona, bana yaptığını yaptırmıştı? Kendisi olaya değinmediği gibi, benî rahatsız edecek ya da utandıracak bir şey do

söylemedi. Tam tersine, bana her gün özellikle Emily'nin yanında övgüler yağdırdı.

«Lillian değme uzman muhasebeciden daha yetenekli,» diyordu. «Bunca sayıyı kaşla göz arasında topluyor, en küçük bir yanlış bile yakalıyor. Örneğin, domuzların yemi için fazla para ödediğimi keşfetti, öyle değil mi, Lillian? İnsanlar sizden daima fazladan para sızdırmaya çalışırlar ve dikkat etmezseniz sızdırırlar da. İyi iş becerdin, Lillian. Sana kocaman bir aferin.»

Emily'nin gözleri kısıldı, ama bu sözleri doğrulamak ve benim doğruluk yolunda olduğumu söylemek zorunda kaldı. «Sakın doğruluktan sapayım deme,» diye beni uyarmayı da ihmal etmedi.

Doktor hafta sonunda gelerek babama, bir tekerlekli koltuk ve koltuk değnekleri edinerek odasından çıkmasının daha iyi olacağını söyledi.

«Temiz havaya ihtiyacım var, Jed,» dedi. «Bacağın kırılmış olabilir, ama vücudunun kalan kısmına biraz hareket gerekli.» Doktor bana bakarak ekledi. «Bana kalırsa, bu güzel hanımlar seni şımartıyor, bir dediğini iki etmiyorlar.»

Babam, «Ne yani?» diye karşılık verdi. «Hayatın boyunca ailen için çalışıp didiniyorsun. Onların da arada bir seninle ilgilenmelerini istemek çok bir şey mi?»

Doktor, «Haklısın, haklısın,» dedi.

Eugenia'nın eski tekerlekli koltuğunun tavanarasından alınıp babama verilmesini öneren Emily oldu. Charles onu yağlayıp cilaladı ve dükkândan yeni alınmış gibi bir görünüm verdi. O öğleden sonra babamın koltuk değnekleri de getirildi, böylece kazadan beri ilk defa yatağından kalkabildi. Ama Emily onun Eugenia'nın eski yatak odasına taşınmasını teklif edince, babam isyan etti.

«Şimdilik bu katta tekerlekli koltukla dolaşmam yeter,» dedi. «Kendimi hazır hissedince aşağı kata da ineceğim elbet.»

Eugenia'nın odasında olmak ve onun yatağında uyumak fikri her nedense onu müthiş ürkütüyordu. Bana, onu bulduğumuz katta koltukla dolaştırmamı emretti. Onu annemi görmeye götürdüm, sonra da o beni yukarı katın bazı bölümlerinde bir geziye çıkararak, odaları eskiden içlerinde kimlerin yaşadığını ve küçük bir çocukken nerelerde oynadığını anlattı.

Odasından çıkmak moralini düzeltmiş, iştahını da artırmıştı. O öğle

den sonra traş olmasına yardım ettim ve ona en güzel gömleklerinden birini giydirdim. Alçılı bacağının üzerinden geçirebilmesi için pantolonlarından birinin bacağını kesmek zorunda kalmıştım. Babam koltuk değnekleriyle yürümeyi deniyor, masa başında çalışıyordu. Bunun, ona bebek gibi bakmakla geçen gündüzlerle gecelerin sona ermesi anlamına geleceğini umut ediyordum, ama babam uyumak için kendi odama gitmeme bir türlü razı olmuyordu.

«Artık yürüyebiliyorum, Lillian, ama bir süre daha yardımına gereksiniyorum,» dedi. «Sen de bana yardım etmek istiyorsun, değil mi?» Evet gibilerden başımı eğdim ve yüzümdeki düşkırıklığını farketmemesi için bir şeylerle meşgul olmaya çalıştım.

Babam bazı dostlarını da kabul etmeye başlamıştı. Birkaç gün sonra bir akşam odasında poker oynadılar. Onlara içecek bir şeyler getirdim ve aşağıda beklemeye koyuldum. Adamlar gidene kadar babamın çalışma odasındaki deri kanepede uyuyakalmıştım. Konukların gülerek merdiveni indiklerini duydum ve yatmadan önce babamın ne istediğine bakmak için yukarı koştum. Onu oldukça öfkeli buldum. Çok içmiş ve görünüşe bakılırsa, çok da para kaybetmişti.

«Şanssızlık yakamı bırakmıyor,» diye homurdandı. Az sonra, «Şun¹ lan üstümden atmama yardım et;» diye bağırarak gömleğini üzerinden koparmaya girişti. Soyunması için yardımına koştum, çizmelerini, sonra da çoraplarını ayaklarından çektim. Son olarak da pantolonunu aşağı çekmeye giriştim. Bana yardımcı olmuyor, kendini yatakta oradan oraya atıyor, şanssızlığına küfrediyordu. Durmadan viski bardağına el atıyordu, bu boşalınca benden onu tekrar doldurmamı istedi.

«İyi ama vakit çok geç, baba. Artık uyumak istemiyor musunuz?» dedim.

«Sen bana viski koy ve dırdırı kes,» diye bana çattı. Çabucak dediğini yaptım, sonra da giysilerini katlamaya giriştim.

Babamın arkadaşlarından kalan pislikleri temizledim ve odayı havalandırmaya çalıştım. O kadar çok puro içilmişti ki duvarlar bile kokuyordu, ama babam aldırıyor görünüyordu. İçe içe ve oyun oynarken yaptığı yanlışlara söylene söylene uykuya daldı.

Sonunda ben de bitkin halde yattım. Saatlerden sonra ağır bir vücudun yere düşmesinin çıkardığı sesle uyandım. Anladığım kadarıyla babam kırık bacağını unutmuş ve sarhoş haliyle banyoya gitmek için yataktan kalkmaya niyetlenmişti. Yatağımdan fırlayıp yardımına koş

tum, ama onu kaldırmak kuvvetimin ötesinde bir şeydi. Çok ağır olmasına ek olarak bana yardım etmek için hiçbir çaba göstermiyordu.

«Baba,» diye yalvardım. «Yerdesiniz. Yatağa dönmeye çalışın.»

«Ne... ne,» dedi ve kendini yukarı çekmeye çalışırken beni yere yanına çekti.

«Baba!» diye yalvardım, ama o vücudunu benimkine yapıştırarak kıpırdamamı engelliyordu. Bir ara bağırarak Emily'den yardım istemeyi düşündüm, ama beni bu şekilde babamın kolları arasında hapsolmuş görünce söyleyeceklerinden korktum. Bunun yerine babama beni salıvermesi için yalvarmaya başladım. O bir şeyler mırıldandı, homurdandı ve dönerek benim kurtulmama olanak verdi. Bir kere daha kalkmasına yardım etmeye çalıştım. Bu kez karyola direğini yakalayarak gövdesinin üst yarısını yatağın üstüne çekmeyi başardı. Ben de kaldırarak ve iterek, yatağa boylu boyunca uzanmasını sağladım. Bu kadar zorlanmaktan soluksuz kalmıştım.

Fakat babam birdenbire gülerек elini uzattı, bileğimi yakaladı ve beni kendisine çekti.

«Hayır, baba,» diye bağırdım. «Yalvarırım, beni bırakın.»

«Beni ısıt,» diye homurdanarak geceliğimi yakaladı ve onu belimin yukarısına çekerken beni altına aldı. Ağırlığının altında hareketsizleşmiştim, buna rağmen yana kaymak için çaba harcıyordum. Gülüyor, beni büyük bir olasılıkla iş seyahatlerinde ilişki kurduğu kadınlarla karıştırarak, daha önce hiç duymadığım isimler yakıştırıyordu. Bağırmaya başladım, ama koca avucunu ağızıma yapıştırdı.

«Şşt,» dedi. «Bütün evi uyandıracaksın.»

«Baba, ne olur, o şeyi yine yapma. Ne olur,» diye yalvarmaya başladım.

«Öğrenmen lazım,» diye homurdandı. «Bir erkekten ne bekleyeceğini bilmen lazım. Sana ben öğreteceğim bunu... Bir yabancı, pis bir yabancı olacağına ben olayım. Evet, evet... sana göstereceğim...»

Böylece aynı karabasani bir kere daha yaşadım. Her şey olup bittikten sonra doğrulup yataktan kalktım. Babam kımıldamıyordu. Soluklarından yine uykuya daldığını anladım. Vücudum, kalbimde başlayan ve göğsümde çöreklenen hıçkırıklarla sarsılıyordu. Eşyayı topladım ve yavaşça odadan çıktım. Kendi yatağımda uyumak, kendi yatağımda ölmek istiyordum.

Emily ertesi sabah beni sarsarak uyandırdı. Yastığıma sarılarak! uyuyakalmıştım. Gözlerimi açınca, nefret dolu bakışıyla karşılaştım.

«Babam ne zamandır seni çağırıyor,» dedi. «Bağırdığını duymuyor! musun? Derhal yataktan kalk!»

Yastığa baktım ve babamın sıcak ve terli vücudunu tekrar üstümde! hissettim. Vaatlerini, beni çağırdığı isimleri duyar gibi oldum. Parmakla! rının göğüslerimi sıktığını, ağzının dudaklarımın üstündeki baskısını his! settim ve feryadı bastım.

O kadar gürültülü ve o kadar beklenmedik şekilde bağırııştım ki j Emily'nin ağız açık kaldı. Sonra, yastığı yumruklarım!la dövme!ye başla! dim. Arada yastığı bırakıp kendimi yumrukluyordum. Saçlarımı da yol! maya başladım. Sonra, avuçlarımı şakaklarıma bastırarak tekrar tekrar bağırmaya, yatağın üstünde zıplamaya, bacaklarıma, mideme, kafama! vurmaya başladım.

Emily elbisesinin cebinden Kutsal Kitap'ını çıkardı ve içinden bir! şeyler okumaya başladı. Feryatlarımı bastırmak için giderek daha yük! sek sesle okuyordu. Ama o sesini yükselttikçe ben daha çok bağırıyo! rum. Sonunda kuruyan boğazımdan ses çıkmaz oldu, ben de yatağın üstüne yığıldım. Hâlâ sarsılıyordum, dudaklarım da titriyor, dişlerim bir! j birine vuruyordu. Emily Kutsal Kitap'tan seçtiği bölümleri okumayı sür! dürdü, sonra bir ilahi söyleyerek odamdan çıktı.

Babamı yatak odamın kapısına getirdi. Adam koltuk değneklerine abanıp bana bakıyordu.

Emily ona, «Şeytan dün gece bunun bedenine girdi. Onu kovmak için gerekenleri yapmaya başladım,» dedi.

Babam, «İyi,» diyerek vakit kaybetmeden kendi odasına çekildi. Benim yanına gitmemi istemedi. Vera'yla Tottie beni görmeye gelerek bana içecek ve yiyecek sıcak bir şeyler getirdiler, ama tek bir lokma bile yiyecek halde değildim. Bütün yapabildiğim sabah ve akşam biraz su içmekten ibaretti. Bütün o gün ve ertesi günü yatakta kaldım. Emily düzenli olarak odama uğrayarak birkaç dua okuyor ve bir ilahi söylüyor! du.

Sonunda üçüncü günün sabahı kalkıp sıcak bir banyo yaptım ve aşağı indim. Vera ile Tottie beni ayakta gördüklerine sevinmişlerdi. Etra! fımda dört dönüyor, bana evin hanımefendisiymişim gibi davranıyorlar! dı. Pek az konuşuyordum. Annemin odasına gidip günün en büyük kıs! mında onun yanında oturdum, düşlerini ve öykülerini dinledim, uyuma! sını seyrettim, ona romantik romanlarından birini okudum. Annem kâh

ululaniyor, bazan kalkıp saçlarını düzeltiyor, sonra tekrar yatıyordu. Bazan kalkıp kendi kendine giyiniyor, sonra ani bir kararla soyunuyor, arkasına geceliğini ve sabahlığını geçiriyordu. Değişken davranışları, iloliliği bana huzur duyuruyordu. O kadar şaşkın haldeydim ki.

Böylece günler geçti. Babam giderek kendi işlerini kendisi görebilecek hale geliyordu. Çok geçmeden koltuk değneklerine abanarak merdiveni inmeye ve çalışma odasına gitmeye başladı. Beni her ne zaman görse, bakışını kaçırıyor ve bir şeyle meşgulmüş gibi davranıyordu. Bense onu hiç görmemiş gibi davranıyordum. Sonunda bir günaydın demeye başladı, ben de ona mırıltıdan farksız bir sesle karşılık vermek /orunda kaldım.

Sebebi her neyse, Emily de beni rahat bırakmaya başlamıştı. Dualarını okuyor, vakit vakit benden de Kutsal Kitap'tan bazı bölümleri okumamı istiyordu, ama Niles'in ölümünden sonra yaptığı gibi artık bana sonsuz talepleriyle işkence etmiyordu.

Vaktimin büyük kısmını okuyarak geçiriyordum. Vera bana iğne oyası yapmayı öğretince bir süre bununla oyalandım. Sessizlik içinde gezintilerimi yapıyor ve yemeklerimi yiyordum. Kendimi sanki bedenimin dışındaymışım gibi hissediyordum. Sanki yukarıda uçan bir ruhum ve bedenimin aşağıda günlük faaliyetlerini dayanılmaz bir tekdüzelik içinde yerine getirişini seyrediyordum.

Bir gün annemi de dışarı çıkarmayı başardım, ama baş ve mide ağrılarından giderek daha fazla yakınıyor, vaktinin en büyük kısmını yatakta geçiriyordu. Babamla aramdaki biricik uzun konuşmanın konusu o oldu.

«Hayal etmiyor, numara da yapmıyor, baba. Gerçekten ıstırap çekiyor,» dedim.

Babam bakışını benden kaçırarak elindeki faturalarla işi bitince bir şeyler yapacağına söz verdi. Fakat aradan haftalar geçtiği halde yapmadı. Sonunda bir gece annemin sancıları dayanılmaz bir dereceye buldu. Onun ulur gibi bağırdığını duyan babam bile korktu ve Charles'i doktoru getirmeye yolladı. Doktor annemi muayene ettikten sonra hastaneye kaldırılması gerektiğini söyledi, fakat babam izin vermedi.

«Biz Booth'larla hastaneye gitmeyiz. Eugenia bile gitmedi. Georgia bir sakinleştirici şurup vererseniz düzelir,» diye ısrar etti.

«Durumun çok daha ciddi olduğu kanısındayım, Jed. Başka doktorların da onu muayene etmesini, bazı testlerin yapılmasını istiyorum.»

«Sen ona bir şurup ver yeter.» Babamın bu karşılığı üzerine doktör anneme ağır kesici haplar verdi ve çıkıp gitti. Babam anneme her sanısı tuttuğunda bir hap almasını önerdi. Gerekirse o ilaçtan kasa kasa getireceğini vaat etti. Emily'ye babamın yanlış yaptığını, doktoru dinilmeğe onu razı etmesi gerektiğini söyledim.

Fakat Emily, «Tanrı annemin çaresine bakar,» dedi. «Tanrı duru ken bir sürü dinsiz doktorun mu sözünü dinleyeceğiz.»

Aradan yine birkaç zaman geçti. Annem iyileşmedi, ama durum daha fazla kötüleşmedi de. Ağrı kesicinin uyuşturucu etkisinden zamanını daha çok uyuyarak geçiriyordu. Çok renkli, çok güzel bir sonbahar geçirdiğimiz için, evden çıkıp bu güzel havalardan yararlanamayışın üzüliyordum. Onu biraz yürütmek istiyordum.

Bir sabah uyanır uyanmaz annemi kaldırıp dolaşmaya çıkarmay karar verdim. Fakat kendim kalkmaya yeltenince ani bir mide bulantısının etkisiyle kendimi banyoya dar attım ve midem sancıyınca kada kustum. Mideme neyin dokunduğuna aklım ermiyordu. Başımın dönmesinden yere oturdum ve gözlerimi kapadım.

Sonra birden her şeyi anladım. Başımdan aşağı sanki bir kov soğuk su dökülmüştü. Öyleyken yüzüm yanıyor, kalbim çarpıyordu. İki aya yakın zamandır aybaşı olmuyordum. Hemen kalkıp giyindim ve babamın kütüphanesindeki tıp kitaplarına bakmak için aşağı indim. Hamilelikle ilgili olanı açtım ve kalben bildiğim gerçeği bir kere de kâğıd üstünde okudum.

Babam içeri girdiğinde kitap dizlerimin üstünde açık olduğu halde hâlâ yerde oturuyordum. Şaşkınlıkla durdu.

«Bu saatte burada ne işin var?» diye sordu. «Hem bu okuduğu nedir?»

«Sizin tıp kitaplarınızdan birini okuyordum, baba. Emin olmak istedim,» dedim. Sesim öylesine bir meydan okuma yansıtıyordu ki baba şaşaladı.

«Ne demek istiyorsun? Neye emin olmak istedin?» diye sordu.

«Hamile olduğuma emin olmak istedim,» diye bildirdim. Babam yıldırmımla vurulmuşa döndü. Gözleri iri iri açıldı, alt dudağı aşağı sarktı.

«Evet, baba. Ne yazık ki hamileyim,» dedim. «Bunun niçin ve nasıl olduğunu da siz çok iyi biliyorsunuz.»

Babam birden omuzlarını doğrulttu ve işaret parmağını üzerim çevirdi.

«İleri geri suçlamalar yapma, Lillian. Bu hezeyanı bir daha duymayayım, yoksa...»

«Yoksa ne, baba?»

«Seni kırbaçlarım. Nasıl gebe kaldığını biliyorum. Suçlu o gece Klana gelen çocuk. Evet, aynen böyle oldu.»

«Bunun yalan olduğunu çok iyi biliyorsunuz, baba. Bayan Coons'u turaya getirdiniz. Onun ne dediğini duydunuz.»

Babam yalan söyledi. «Bayan Coons emin olmadığını ileri sürdü. Evet, aynen öyle dedi. Şimdi de niçin emin olamadığını biliyoruz. Sen Booth ailesinin yüzkarası, bizim için bir utanç kaynağısın. Bu ailenin idini lekelemene izin vermeyeceğim. Başına geleni kimse bilmeyecek. Evet, kimse bilmeyecek.»

Babamın arkasında birden Emily belirdi. «Ne oluyor, baba? Niçin Lillian'a bağıırıyorsunuz?»

«Niçin mi bağıırıyorum? O ölen çocuktan gebe kaldı da ondan bağıırıyorum.»

«Bu doğru değil, Emily. Suçlu Niles değil,» diye atıldım.

Emily, «Kes sesini,» diye bağıırdı. «Tabii ki Niles'dı. Onu odana aldın. Birlikte günah işlediniz. Şimdi de bunun cezasını çekeceksin.»

Babam, «Başkalarının bir şey bilmesine lüzum yok,» dedi. «Doğum [sonrasında kadar onu gözlerden uzak tutarız.»

«A sonra ne yapacağız, baba? Bebek ne olacak?»

«Bebek... bebek...»

Emily atıldı. «Annemin bebeği olur.»

Babam, «Tamam,» diye bu fikri onayladı. «Tabii. Bugünlerde Georgiayı kimsenin gördüğü yok. Herkes'' inanır. Zeki kızsın, Emily. Hiç değilse böylelikle Booth'ların onuru kurtulmuş olur.»

«Bu ne korkunç yalan,» diye söze karıştım.

«Sus,» dedi babam. «Şimdi hemen yukarı çık. O... bebek... doğana kadar da aşağı inmeyeceksin. Haydi, git.»

Emily, «Babamın dediğini yap,» diye emretti.

Babam da, «Kıpırda!» diye bağıırdı. Bana doğru bir adım attı. «Yoksa inan ki seni kırbaçlarım.»

Kitabı kapayıp odadan dışarı fırladım. Babamın beni kırbaçlamasına gerek yoktu. Bu utancı, bu günahı ben de gözlerden gizlemek istiyordum. Karanlık bir köşeye büzülüp ölmek istiyordum. Ölmek çok daha iyiydi. Ölmek şimdi bana hiç korkunç görünmüyordu. Bu iğrenç

dünyada yaşamaktansa sevgili küçük kızkardeşim Eugenia'yla ve haya timin aşkı Niles'la birlikte olmayı bin kat yeğlerdim. Böyle düşünüyö kalbimin durması için dua ediyordum.

Doğum Yapıyorum

Ben yatağımda yatıp tavana bakarken, babamla Emily aşağıda he kesi aldatmak için planlar kuruyorlardı. O sıralarda ne yaptıklarını veya dediklerini umursamıyordum. Yazgım üzerinde söz sahibi olduğum inancım kalmamıştı. Daha küçükken hayatta yapacağım güzel şeyler planlarken, sadece hayal kuruyor, kendi kendimi aldatıyormuşum meğer. Şimdi benim gibi zavallıların, sırf Tanrı'nın buyruklarına karşı çıkanların başına ne korkunç şeylerin gelebileceğine örnek olmaları için dünyaya yollandıklarını anlıyordum.

AmaTanrı'nın sanki niçin Emily kadar zalim ve acımasız birini dinle yip, Eugenia gibi yumuşak huylu ve iyi kalpli bir kızı veya annemi duymadığı benim için bir sırdı. Eugenia'yla annem için dua etmiş, kendi için de Tanrı'ya yakarmıştım, ama bu duaların hepsi yanıtsız kalmıştı.

Emily anlaşılmaz bir nedenle bu dünyaya bizi yargılamak, hepimiz üstünde otorite kurmak için gönderilmişti. Gördüğüm kadarıyla şimdide kadarki bütün kehanetleri, bütün tehditleri, bütün tahminleri gerçek olmuştu. Şeytan daha doğumumdan önce ruhuma sahip olmuş ve beni öylesine kötülüğe bulamıştı ki annemin ölümüne yol açmıştı. Emily'nin tekrar tekrar söylediği gibi ben lanetlinin tekiydim. Elim midemin üstünde olduğu halde yatağımda yatarken ve içimde istenmeyen bir bebeğin biçimlendiğini düşünürken, kendimi bir hapishanenin içindeki ikinci bir hapishaneye tutsak edilmiş hissediyordum.

Odam, Emily ile babamın arzusu üzerine bir hapishane olacaktı çünkü.

Babam gür sesiyle, «Lillian,» dedi. «Bebek dünyaya gelene kadar kilit altında oturacaksın. O zamana kadar Emily dış dünyayla tek bağlantının olacak. Yemeğini sana o getirecek, bedensel ve ruhsal gereksinimlerinin çaresine bakacaktır.»

Babam itiraz etmemi bekleyerek daha da yaklaştı, fakat dilim sanki damağıma yapışmıştı.

Babam devam etti. «Yakınmalar, iniltiler, ağlamalar, kapı yumruklamalar, pencerelerden bağırılmalar istemiyorum, anlaşıldı mı? Bu tür bir davranışını duyarsam, seni tavanarasına çıkarır, tâ ki bebek doğana kadar duvara zincirlerim. Ciddi söylüyorum. Anlıyorsun, değil mi?»

«Â annem ne olacak?» diye sordum. «Ben onu her gün görmek istiyorum, o da beni görmek isteyecektir.»

Babam kaşlarını çatarak bir an düşündü. Karar vermeden önce Emily'ye baktı, sonra banâ döndü. «Günde bir kez, o da uygun gördüğün zaman Emily seni almaya gelecek ve Georgia'nın odasına götürecektir. Orada yarım saat kaldıktan sonra odana döneceksin.» Babamın sesi daha da sertleşti. «Emily zamanın dolduğunu söyleyince onu dinleyeceksin... Yoksa seni bir daha almaya gelmez.»

«Yani dışarı çıkıp güneşi yüzümde hissetmeyecek, temiz hava solunmayacak mıyım?» diye sordum. Yabani bir ot bile güneş ışığı ve temiz hava gereksinirdi. Ama bunu Emily'ye hatırlatacak olsam, mutlaka bir otun günahkâr olmadığını söyleyecekti.

Babam, «Hayır,» diye bağırarak yanıtladı. «Anlamıyor musun, lanet olası? Burada bizim yaptığımız, ailenin adına leke sürülmemesini sağlamak. Seni şiş karnınla bir gören olursa, herkes konuşacak, biz de daha ne olduğumuzu anlayamadan eyalette herkes ayıbımızı öğrenmiş olacaktır. Canın isterse pencerenin yanında otursun, oradaki temiz havayla güneş ışığı da sana yeter.»

«Â Vera ile Tottie?» diye sordum. «Onları da mı göremeyeceğim?»

«Hayır.»

Babamı öfkeliendirmeyi göze alarak, «Beni niçin göremediklerini merak edecekler,» diye mırıldandım.

«Ben onların çaresine bakarım. Orasını düşünme sen.» Babam kalın işaret parmağını üzerime çevirdi. «Ablanı dinleyecek, emirlerine itaat edeceksin, benim dediklerimi de aynen yapacaksın. O zaman bu iş olup bittikten sonra yine aramıza katılabilirsin.» Babam hafif bir duraklama geçirdikten sonra biraz yumuşamış bir sesle, «O zaman istersen okuluna bile dönebilirsin. Ama buna layık olduğunu kanıtlarsan.»

Babam devam etti. «Fazla sıkılmaman için sana üzerlerinde çalışman için muhasebe defterlerimi getireceğim. Ayrıca, okuman için kitapların olacak, iğne oyası da yapabileceksin. Ben de fırsatını buldukça

buraya gelip seni göreceğim.» Babam bu konuşmadan sonra odadan çıkmaya hazırlandı.

Emily kapının yanında kalmıştı. En kibirli tavrıyla, «Şimdi san sabah kahvaltını getireceğim,» dedi ve babamı izledi. Onun dışarıda kapımı kilitletiğini duydum.

Ayak sesleri uzaklaştıktan sonra gülmeye başladım. Elimde değil di. Emily'nin hizmetkârım olacağını anlamıştım. Bana yemeklerimi getirecek, tepsimle merdiveni inip çıkacaktı. Ne var ki o beni şımartılacak biri olarak görmüyor, tam tersine, kendini benim gardiyanım, efendim sayıyordu.

Belki de gerçekte gülmüyordum da bu benim ağlama biçimimdi. Çünkü göz pınarlarım kurumuş, hıçkırıkları tükenmişti. Kederimle bir ırmağı doldurabilirdim, oysa daha on dört yaşında bile yoktum. Kendi me hâkim olmak için soluğumu tuttum ve pencereye yürüdüm.

Dışarıdaki dünya şimdi bana yasak olduğundan beri göze m> kadar güzel görünüyordu. Orman turuncu, kahverengi ve sarı gibi renklerle yol yol olmuş bir sonbahar tablosuydu. Sürülmemiş kırlar, minik çamlar ve kahve ile gri renkli çalılarla bezeliydi. Pompona benzeyen küçük bulutlar gözüme hiç bu kadar beyaz, gökyüzü de hiçbir zaman bu kadar mavi görünmemişti. Ya kuşlar...'Kuşlar da her yerde özgürlüklerini kanıtlıyorlar, uçuş sevgilerini gözler önüne seriyorlardı. Onları tâ uzakta görüp şarkılarını duyamamak acı vericiydi.

İçimi çekerek pencereden uzaklaştım. Odam hapishane hücreesine dönüştürüldüğü için şimdi gözüme daha küçük gözüküyordu. Duvarlar daha kalın, köşeler daha karanlıktı sanki. Tavan bile bana doğru alçalı gibiydi. Duvarlarla tavanın beni her gün biraz daha sıkıştırmasından, sonunda da yalnızlığımın içinde ezilmekten korkuyordum. Gözlerimi kapadım ve bunları düşünmemeye çalıştım. Çok geçmeden Emily kahvaltımı getirdi. Tepsiyi masanın üstüne bıraktıktan sonra geri çekilip omuzlarını kastı. Kısılmış gözler ve büzülmüş dudaklarla bana bakıyordu. Bu dört duvar arasında yaşamak zorunda kalınca tenimin onunki gibi kül rengini almasının zaman meselesi olduğunu düşündüm.

Yavan tahıl ezmesine ve kuru ekmeğe bir göz attıktan sonra, «Karnım aç değil,» dedim.

Emily sıcak tahıl ezmesini işaret ederek, «Bunu Vera'ya senin için özel olarak yaptırdım,» dedi. «Onu yiyeceksin, hem de hepsini. Gebe kalmak günahını işlemiş olsan bile bebeği korumak görevimizdir. Daha

sonra vücudunu ne yapacağın hiç önemli değil, ama şimdi seninle ilgilenmek görevi bana verildiğine göre, çok iyi yiyeceksin.» Kuklasıymışım gibi emretti. «Haydi, ye!»

Emily'nin söyledikleri bana akla yakın göründü. İçimdeki bebeği cezalandırmanın ne anlamı vardı? Emily tepemde durup her lokmayı yuttuğuma göz kulak olduğu için, tekdüze hareketlerle yiyordum.

Bir ara çiğnememe ara vererek, «Bebeğin babasının Niles olmadığı biliyorsun,» dedim. «Gerçeğin bundan ne kadar daha korkunç olduğunu bildiğine eminim.»

Emily bana uzun bir zaman konuşmadan baktıktan sonra başını eğdi.

«Bu nedenle de beni dinlemen ve emirlerimi aynen yapman özelliklerle önemli,» dedi. «Sebebini bilmiyorum ama, şeytan senin vasıtanla hayatımıza giriyor. Onu sonsuza dek senin içinde hapsedmemiz ve bu evde daha fazla zafer kazanmasını engellememiz gerekiyor. Şimdi dualarını oku ve açılacak durumunu uzun uzun düşün.» Acımasız kız bu konuşmadan sonra tepsimle kirli tabaklarımı aldı ve arkasından kapıyı kilitledi.

Yeni mahkûmiyetimin birinci günü başlamıştı. Aylar boyunca tek dünyam olacak olan küçük odamda büzülüp kaldım. Zamanla duvarlarındaki her bir çatlağı, zeminindeki her bir lekeyi tanıyacaktım. Emily'nin denetimi altında her bir möbleyi, yerin her bir santimetrekaresini temizleyip parlatacak, sonra tekrar temizleyip parlatacaktım. Babam iki, üç günde bir bana, üzerlerinde çalışmam için muhasebe defterlerini getiriyor, Emily de babam öyle emrettiğinden okumam için istemeye istemeye kitaplar taşıyordu. Nakışlar ve goblen işleri de yaptım ve odamın çıplak duvarlarına asacak oldukça güzel eserler meydana getirdim.

Ama beni en çok ilgilendiren kendi vücudumdu. Banyodaki aynanın önünde durarak başgösteren değişiklikleri inceliyordum. Göğüslerimin nasıl büyüdüğüne, memebaşlarıminsı esmerleştiğine dikkat ettim. Sabah bulantılarım üçüncü ayın içlerine kadar sürdü, sonra aniden durdu.

Bir sabah uyanınca müthiş acıktığımın farkına vardım. Emily'nin gelişini sabırsızlıkla bekledim, onun getirdiklerini birkaç dakikanın içinde yuttuktan sonra da daha fazlasını getirmesini istedim.

«Ne yani?» diye bağırdı. «Senin kaprislerinin yüzünden bütün gün

merdiven mi inip çıkacağım? Yalnızca getirdiklerimi, onları getirdiğim zaman yiyeceksin. İşte bu kadar.»

«İyi ama, babamın tıp kitaplarında hamile kadınların daha çok acıktıkları yazılı, Emily. Hamile kadın iki kişi için yemeliymiş. Bebeğin benim günahlarım yüzünden acı çekmesini istemediğini söylemiyor muydun?» diye ona hatırlattım. Ekledim. «Ben kendim için bir şey istemiyorum, her ne istiyorsam doğmamış bebek için. Ne istediğini benim aracılığım-la duyurmayacak da ne yapacak zavallı?»

Emily dudak büktüyse de düşündüğü belliydi.

Sonunda, «Pekâlâ,» diye boyun eğdi. «Sana şimdi fazladan bir şey getireceğim, ileride de sana her şeyden daha büyük porsiyonlar verilmesini sağlayacağım...»

Emily bana yiyecek bir şeyler getirmek için odadan çıkarken ben onu bana hizmet ettirmeyi başardığım için kendi kendimi kutluyordum. Ona karşı pek dürüst davranmamıştım, aylardan beri ilk kez hoşnutluk duyuyordum. Gülümsediğimin farkına vardım. Hiç kuşkusuz gülümsemelerimi, beni sürekli kuşkuyla gözleyen Emily'den gizlemek zorundaydım. Bir öğleden sonra Emily'nin baha yemeğini getirmesinden çok sonra kapımın hafifçe vurulduğunu duydum ve açmaya koştum. Ama kapı kilitli olduğu için hiç kuşkusuz açamadım. «Kim o?» diye sordum.

Tottie fısıltı halindeki bir sesle, «Benim, Tottie,» diye karşılık verdi. «Vera ile ben bunca zamandır sizi merak ediyorduk, Bayan Lillian. Babanız buraya sizi görmeye çıkmamamızı ve sizi merak etmememizi söyledi, ama biz merak ediyoruz. Acaba iyi misiniz?»

«İyiyim,» dedim. «Emily burada olduğunu biliyor mu?»

«Hayır. O ve Yüzbaşı şu sırada evde değiller, onun için gelmeye cesaret ettim.»

«Ama kapımda uzun zaman kalma, Tottie,» diye onu uyardım.

«Niçin kendinizi oraya kilitlediniz, Bayan Lillian? Babanızla Emily'nin söyledikleri doğru değil, böyle olmasını istemiyorsunuz, öyle değil mi?»

«Başka çaresi yok, Tottie. Bana başka soru da sorma. Ben iyiyim.»

Tottie'den bir süre ses çıkmadı. Parmaklarının ucuna basa basa uzaklaştığına inanacağım sırada yine konuştu. «Babanız herkese annenizin bebek beklediğini söylüyor. Ama Vera, onun hamile bir kadına benzemediğini ve öyle davranmadığını söyledi. Anneniz gerçekten bebek bekliyor mu, Bayan Lillian?»

Yutkundum. Tottie'ye doğruyu söylemek istiyor, ama kendimden çok, onun hesabına korkuyordum. Benim durumumu birilerine anlatırsa babamın ona ne yapacağı kestirilemezdi. Zaten başıma gelen şey bana utanç duyurduğu için, bilinmesini de istemiyordum.

«Evet, Tottie. Annem hamile,» dedim.

«Öyleyse niçin odanızda kilit altında oturmak istiyorsunuz, Bayan Lillian?»

«Bunu konuşmak istemiyorum, Tottie. Lütfen aşağıya dön. Başının derde girmesini istemiyorum,» dedim. Ağlamamak için kendimi güç tutuyordum.

«Önemi yok, Bayan Lillian,» dedi. «Ben asıl size hoşçakalın demeye geldim. Artık gidiyorum. Kuzeye, Boston'a ninemin yanında oturmayacağım.»

«Seni özleyeceğim, Tottie. Hem de çok özleyeceğim,» diye bağırdım.

«Gitmeden önce size sarılmak isterdim, Bayan Lillian. Bu kapıyı açıp bana güle güle demeyecek misiniz?»

«A...çamam, Tottie,» dedim. Ağlamaya başlamıştım.

«Açamaz mısınız, açmak mı istemiyorsunuz, Bayan Lillian?»

«Güle güle, Tottie,» dedim. «İyi şanslar.»

«Siz de hoşçakalın, Bayan Lillian. Siz ve Vera'yla Charles ve küçük oğulları Luther vedalaşmak istediğim tek kişilersiniz. Anneniz de tabii. Doğrusunu isterseniz, bu mutsuz yerden gideceğime hiç üzülmüyorum. Burada mutlu olmadığınızı biliyorum, Bayan Lillian. Gitmeden önce sizin için yapabileceğim bir şey... herhangi bir şey... varsa söyleyin.»

«Hayır, yok, Tottie,» dedim. Sesim titriyordu. «Teşekkür ederim.»

Kız yine, «Hoşçakalın,» deyip uzaklaştı.

O kadar çok ağladım ki akşam yemeğine hiç iştahım kalmayacağını sandım, ama vücudum beni şaşırttı. Emily tepsimle çıkagelince, yemeklere bir göz atmam çok acıktığımı anlamama yetti. Bu aşırı iştah dördüncü ve beşinci aylarıma kadar sürdü.

Artan iştahımla orantılı olarak enerjim de artmıştı. Annemi görmek için yaptığım kısa yürüyüşlere egzersiz denemezdi. Annemi gördüğüm zamanlar ise onunla bir yere gidemiyordum. Özellikle altıncı ayıma girince. Zaten annem o sıralar yatağından çıkmıyordu gibi bir şey. Yüzü sapsarı, bakışları donuktu. Emily ile babam anneme bebek beklediğini,

doktorun onu muayene ederek öyle dediğini söylemişlerdi. Annem, bu tanıyı kabul edecek kadar şaşkındı ve sanırım Vera'ya da hamile olduğunu söylemişti. Hiç kuşkusuz Vera'nın buna inanmasını beklemiyordum, ama onun, kuşkusunu kendine saklayacak kadar akıllı olduğuna güveniyordum.

Annem bu arada giderek daha sık mide ağrısı çekmeye ve giderek daha fazla ağrı kesici almaya başlamıştı. Babam bu konuda doğru söylemişti. Annemin odasında kimi boş, kimi yarı yarıya dolu düzinelerle ilaç şişesi tuvalet masasıyla gece masasının üstünde diziliydi.

Şimdi onu her görmeye gidişimde annemi yatağında gözleri yarı kapalı olarak hafifçe inler buluyordum. Benim yanında oluşumdan bile hemen hemen habersiz gibiydi. Bazan göze güze! görünmek için biraz makyaj yapıyordu, ama ben yanına geldiğim zaman makyajı genellikle silinmiş oluyordu. Zaten alıklarin ve dudak boyalarının altında ne kadar soluk olduğu gözden kaçmıyordu. İri gözleriyle bana donuk donuk bakıyor, dediklerimi dinlemiyordu.

Emily itiraf etmese de annem hayli kilo kaybetmişti. Kolları o kadar zayıftı ki dirsek kemiğini açıkça görebiliyordum, yanakları da korkunç derecede çökmüştü. Omzuna dokunduğum zaman kuş kemiklerinden yapılmış izlenimi uyandırıyor. Tabaklarında kalan yemeklerden hemen hemen bir şey yemediğini görebiliyordum. Yemeğini ona ben yedirmemi teklif ettiğimde istemediğini anlatan bir baş hareketi yaptı.

«Aç değilim,» diye inledi. «Midem yine allak bullak. Midemi dinledir meliyim, Violet.»

Şimdi bana hemen her zaman Violet der olmuştu. Emily'nin arkamda sırtıp başını salladığını bildiğim halde, yanlışını düzeltmekten vazgeçmiştim.

Hamileliğimin yedinci ayının başlarında bir öğleden sonra Emily'ye, «Annem çok, hem de çok hasta,» dedim. «Babamı doktoru çağırmaya razı etmelisin. Bir hastaneye kaldırılması gerekir. Göz göre göre eriyor.»

Emily beni duymazlıktan geldi ve bir hapisane gardiyanı gibi anaharlarını şingirdatarak koridorda yürümeyi sürdürdü. 7

«Anneni hiç mi sevmiyorsun?» diye bağırdım. Koridorda durmam üzerine Emily de durmak zorunda kaldı. «O senin annen. Öz annen!» diye bağırdım yine.

Emily arkaya doğru bir adım atarak, «Sesini alçalt,» dedi. «Tabii ki

annemi seviyorum. Gece ve gündüz onun için dua ediyorum. Bazen odasına giriyor, başucunda bir saat ibadet ediyorum.»

«İyi ama annem ciddi bir doktor tedavisi gereksiniyor, hem de derhal,» diye ısrar ettim. «Vakit kaybetmeden doktoru getirmeliyiz.»

Emily, «Doktor getiremeyiz, sersem,» diye bana çattı. «Babamla ben, herkese, annemin gebe olduğunu söyledik. Bebek doğana kadar hiçbir şey yapamayız. Şimdi de bu tartışma herkesin dikkatini çekmeden odana gidelim.»

«Bu böyle devam edemez,» diye direttim. «Annemin sağlığı her şeyden önemli. Bu iş çözümlenmeden bir adım daha atmam.»

«Ne?»

«Babamı görmek istiyorum. Aşağı inip buraya gelmesini söyle.»

Emily beni tehdit etti. «Hemen odana girmezsen, yarın yanına gelmem.»

«Babamı çağır,» diye ısrar ettim. Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak ekledim. «O gelmeden şuradan şuraya kımıldamam.»

Emily bana ters ters baktıktan sonra çaresiz merdiveni inmeye başladı. Az sonra merdivende babam göründü. Saçları darmadağındı, gözleri de kan çanağına dönmüştü.

«Ne var?» diye bağırdı. «Ne oluyor burada?»

«Baba, annem çok hasta. Bebek bekleyenin o olduğunu iddia edemeyiz artık. Hemen şimdi doktoru çağırmalısın.»

Babamın yüzünü ateş bastı. «Ne yapacağımı sen nasıl bana söyleyebilirsin? Hemen odana dön. Haydi.» Kımıldamam üzerine babam beni kuvvetle itti. Bir dakika daha dirensem bana vuracağından hiç şüphem yoktu.

«İyi ama, annem çok hasta,» diye inledim. «Ne olur, baba, yalvarırım.»

Babam, «Ben Georgia'yla ilgilenirim. Sen kendi başının çaresine bak,» dedi. «Haydi,» diyerek kolunu uzattı ve bana odanın kapısını gösterdi. Ağır ağır odama yöneldim, ama ben içeriye adımımı atar atmaz Emily kapımı çarptı ve kilidin içinde anahtarı çevirdi.

O akşam odama yemeğimi getirmedi, niçin gelmediğini merak edip kilitli kapıyı yumruklamam üzerine o kadar çabuk yanıt verdi ki, ister istemez onun koridorda durup sabrımın taşmasını veya karnımın acıkmasını beklediğine inandım.

Kapalı kapının öbür yanından, «Babam bu gece aç olarak yatacağı

nı söyledi,» diye bildirdi. «Az önceki çirkin davranışın cezasız kalmaz dı.»

«Ne çirkin davranış? Emily, ben yalnız annem için kaygılanıyordum¹ Buna çirkin davranış denemez.»

«Karşı gelmek çirkin bir davranıştır. Sana çok dikkat etmeli, en küçük bir kusuruna meydan vermemeliyiz.» Emily bundan sonra işin açıklamasına girişti. «Şeytan bir yolunu buldu mu sinsice ruhlarmıza girer. Şimdi senin içinde yeni bir ruh biçimlendiğine göre, ona da pençelerini geçirmeyi ne kadar istiyordur.» Emily bundan sonra sesini yükseltti. «Bir an önce uyumana bak.»

«İyi ama Emily... bekle,» diye bağırdımsa da ayak sesleri uzaklaştı. Kapıyı yumrukladım, tokmağı sarstım, ama hain kız dönmedi. Şimdi kendi odamda kendimi gerçekten bir tutsak gibi hissediyordum, ama beni en çok üzen, zavallı annemin o kadar ihtiyacı olduğu halde doktor tedavisinden yoksun bırakılacak olmasıydı. Bir kez daha sevdiğim biri benim yüzümden zarar görecekti.

Emily ertesi sabah kahvaltıyla odama gelince babamla onun yeni bir karara vardıklarını bildirdi. \

Tepsimi masanın üstüne bırakarak, «Bu sıkıntılı durum sona erinceye kadar annemi görmeye gitmesen daha iyi olacak,» dedi.

«Ne? Nasıl olur? Annemi görmek zorundayım. O da beni görmek istiyor. Beni görünce neşeleniyor.»

Emily dudak büktü. «Neşeleniyormuş! Artık senin kim olduğunu bile bilmiyor. Seni çoktan ölmüş kızkardeşi sandığının sen de farkında mısın.»

«Ama beni görmek onu mutlu ediyorsa, beni kızkardeşi sanması umurumda değil.»

Emily dudak büktü. «Babam, senin doğum yapınca ve ben uygun görünceye kadar annemin yanına gitmemenin daha doğru olacağını söyledi.»

«Hayır!» diye bağırdım. «Bu haksızlık! Seninle babamın benden istediğiniz başka her şeyi yaptım, hiçbir çirkin davranışta bulunmadım.»

Emily gözlerini kıstı ve dudaklarını sıktı. Ellerini kemikli kalçalarına dayadı ve saçlarının donuk perçemlerini katı anlamlı, sıska yüzünün iki yanına düşüren bir hareketle bana doğru eğildi. «Bizi, seni tavanarası

na sürükleyip duvara zincirlemeye mecbur etme. Babam böyle yapmakla tehdit etti seni. Yapar da.»

«Hayır,» diye başımı salladım. «Annemi görmem lazım. Görmeliyim onu.» Yanaklarıma yaşların süzülmesi Emily'yi zerrece yumuşatmadı.

«Karar kesin,» dedi. «Şimdi de soğumadan kahvaltını et. Şunları da al.» Yatağımın üstüne bir deste kâğıt fırlattı. «Babam bu hesapları kontrol etmeni istedi,» dedi. Bundan sonra kendi etrafında dönerek odadan çıktı ve dışarıdan kapıyı kilitledi.

Artık gözlerimde yaş kalmadığını, kısa hayatımda bütün bir ömre yetecek kadar gözyaşı döktüğümü sanmıştım, fakat yakınımda olan birincik yumuşak ve sevecen insandan da yoksun edilmek bardağı taşırdı. Annemin beni gerçek annemle karıştırması umurumda değildi. O hâlâ gülümsüyor, tatlı bir sesle benimle konuşuyordu. Hâlâ elimi tutup tatlı şeylerden, güzel şeylerden, hoş şeylerden söz etmek istiyordu. Koyu ve donuk renklerden örülü bir dünyada kalan tek parlak renkti o. Uyurken bile yanında oturmak beni rahatlatıyor ve korkunç günümün kalan kısmını atlatmama yardımcı oluyordu.

Kahvaltımı ettim ve ağladım, ağladım. Şimdi zaman çok daha ağır geçecekti. Her dakika bir saat, her saat bir gün gibi olacaktı. Kitaplarımdan tek bir kelime okumak, bir daha nakısıma elime almak, hatta babamın muhasebe hesaplarına göz atmak istemiyordum. Bütün yaptığım pencereimin başında oturup dışarıdaki dünyayı seyretmekti.

Küçük kardeşim Eugenia ne kadar güçlüymüş meğer. Kısa hayatının en büyük kısmını bu şekilde geçirmesine rağmen, bir dereceye kadar neşesini koruyabilmiş, umudunu hiç kaybetmemişti. Bundan sonraki günlere katlanabilmem onunla ilgili anılarım sayesinde oldu.

Hamileliğimin yedinci ayının son haftasında daha fazla irileştim ve kilo aldım. Zaman zaman soluk almakta güçlük çekiyordum. Bebeğim sanki dışarı çıkabilmek için beni itiyordu. Her sabah yataktan kalkabilmek ve küçük odamda dolaşabilmek daha fazla çaba harcamamı gerektiriyordu. Temizlemek, parlatmak, hatta uzun süreler oturmak beni pek çabuk yoruyordu. Öğle yemeğinin kirli tabaklarını almaya geldiği bir öğleden sonra Emily fazla tembel olduğum ve şişmanladığım için beni eleştirdi.

«O fazladan porsiyonları isteyen bebek değii, sensin,» dedi. «Şu suratına bak. Şu kollarına bak!»

«Başka ne bekliyordun?» diye ona çattım. «Sen ve babam bu oda

dan çıkmama izin vermiyorsunuz. İdman yapmamı engelliyorsunuz.» ı

Emily, «Böyle olması gerekiyor,» dedi, ama çıkıp gitmesinden sonra öyle olması gerekmediğine sonunda karar verdim. Azıcık bir sûra için dahi olsa dışarı çıkmaya kararlıyım.

Kapıya gidip kilidini inceledim. Sonra, tırnak törpümü getirdim. Kilidin dışını biraz geri itmeye çalıştım, öyle ki kapıya asıldığım zaman, yivinden kurtulacak ve kapı açılacaktı. Bu iş bir saate yakın zamanımı aldı. Defalarca denerken ve tam başaracakken olmadı. Ama ben yılmadım, sonunda da kapının bana doğru geldiğini hissettim.

Yeni kavuştuğum özgürlüğümle ne yapacağımı bir an bilemedim.? Açık kapının önünde duruyor, koridora bakıyordum. Dışarı çıkmadan önce, yolun açık olduğuna emin olmak için bir sağıma, bir soluma baktım. Yanımda beni belli bir yöne iten Emily olmayınca adeta başım döndü. Attığım her adım, döndüğüm her köşe, her eski resim, her pencere bana yeni ve heyecan verici görünüyordu. Doğru merdiven başına gittim ve şu son aylar benim için bir anıdan ibaret olan binanın holüne ve kapısına'baktım.

Ev olağanüstü sessizdi ya da bana öyle geldi. Tek duyabildiğim, büyük dolap saatinin tik-takıydı. Sonra, Tottie dahil, hizmetkârlarımızın çoğunun gittiğini birden anımsadım. Babam acaba çalışma odasında masasının başında çalışıyor muydu? Emily neredeydi? Bir düzine karanlık köşeden ansızın karşıma çıkıvermesinden korkuyordum. Bir an yatak odama çekilmeyi düşündüm, ama sonra meydan okuma ve öfke duygularım coştı ve devam etmek cesaretini bana verdi. İhtiyatlı adımlarla merdiveni inmeye başladım. En küçük bir çıtırtı olunca, kimsenin duymadığına emin olmak için durup bekliyordum.

Merdivenin dibinde yine biraz bekledim. Mutfak tarafında kulağıma bazı sesler geldi, ama bunun ve dolap saatinin tik-takinin dışında her taraf sessizdi. Babamın çalışma odasından hiçbir ışığın sızmadığına dikkat ettim. Hâlâ ayaklarımın ucuna basarak ön kapıya yöneldim.

Kapı tokmağını avucumda hissedince büyük bir heyecan duydum, Birazdan evden çıkacak, kendimi gün ışığında bulacaktım. Sıcak ilkbahar güneşi bütün vücudumu okşayacaktı. Gebe halimle görülebileceğimi biliyordum, ama utanç duygusunu artık umursamadığımdan kapıyı yavaşça açtım. Öylesine korkunç bir gıcırta duyuldu ki, Emily ile babamın koşarak gelmelerinden korktum. Allaha kimse görünmedi, ben de dışarı çıkabildim.

İnsanın güneş ışığını teninde hissetmesi müthiş bir duyguydu. Çiçeklerin ne kadar tatlı bir kokusu vardı. Otlar bana hiçbir zaman bu kadar yeşil, manolyalar bu kadar beyaz gözükmemişti. Ne kadar ufak ve önemsiz görünürse görünsün, bundan böyle hiçbir şeyi olağan olarak görmemeye ahdettim. Her şeyi seviyordum... çakılların ayaklarımın altında gıcırdamasını, baca kırlangıçlarının ani havalanışlarını, köpeklerin havlayışını, güneşin düşürdüğü gölgeleri, çiftlik hayvanlarının kokusunun ve otları rüzgârla dalgalanan kırları. Hiçbir şey özgürlük kadar değerli olamazdı.

Yürüyor, gördüğüm her şeyden zevk alıyordum. Allahtan etrafta kimseler yoktu. Bütün çiftlik işçileri tarlalardaydı, Charles ise herhalde ambardaydı. Dönüp eve bakıncaya kadar ne kadar uzağa gittiğimi farkedememişim. Ama geri dönmedim. Küçük bir kızken üstünde koştuğum eski bir patikayı izleyerek yoluma devam ettim. Bu patika beni çam ağaçlarının serin gölgesiyle keskin kokusunun tadını çıkardığım ormana götürdü. Her tarafta kuşlar uçuşuyordu. Bölgelerine girmemden dolayı onlar da benim kadar heyecanlı görünüyordardı.

Serin ve karanlık patikada ilerlerken gençlik anılarım sel gibi akıyordu. Yontulacak iyi tahtalar bulmak için Henry ile bu ormanlara girdiğimi anımsıyordum. Bir sincabı izleyip meşe palamutlarını nereye depoladığını keşfettiğimi anımsıyordum. Eugenia'yı ilk kez gezmeye çıkarışımı ve tabii ki sihirli göle yaptığımız nefis yolculuğu anımsıyordum. Bunu anımsarken Thompson çiftliğine giden yolun dörtte üçünü katettiğimin bilincine vardım. Bu orman patikası Thompson ikizlerinin, Niles'in, Emily'nin ve benim sık sık saptığımız kestirmeydi.

Kalbimin atışları hızlanıyordu. Zavallı Niles o uğursuz gecede beni görmek için mutlaka bu patikadan koşarak geçmişti. Bir yandan yürürken onun yüzünü ve gülümseyişini görüyor, sesini ve tatlı gülüşünü duyuyordum. Duyduğu aşkı yansıtan gözlerini gördüm, dudaklarının benimkilere değiştiğini hissettim. Soluğum kesilmekle birlikte, bacaklarımın yorgunluğunu umursamayarak yürümeyi sürdürdüm. Daha fazla ağırlık sürüklediğim ve şiş karnım yüzünden yürümekte zorlandığım yetmiyormuş gibi, vücudum aylardan beri idman görmemişti. Ayak bileklerim sancıyordu. Solunabilmek için sık sık durmak zorunda kalıyordum. Böylece, ormanlık patikanın sonuna geldim ve kendimi Thompson'ların tarlalarına bakar buldum.

Çiftlik evlerine, ambarlara ve tütsülemelerin yapıldığı barakalara

baktım. Thompson'ların arabalarını ve traktörlerini gördüm, ama sa tarafa dönünce kalbim duracak gibi oldu. Az daha bayılıyordu" Güney tarlalarından birinin arkasında Thompson'ların aile mezarlıkla yer alıyordu. Niles'in mezarı sadece birkaç metre uzağımdaydı. Be buraya sürükleyen kader miydi? Yoksa Niles'in ruhu mu beni mezarı çekmişti? Bir duraklama geçirdim. Doğaüstü bir şeylerden korkmuyodum. Kendi duygularımdan, kalbimin cıdarları arasında dalgalanan v beni bu keder denizinde boğmakla tehdit eden gözyaşı selinden korkuyordum.

Ama bu kadar yolu geldikten sonra Niles'in mezarına göz atmada geri dönecektim. Çallara ayaklarımla takılmasıyla iki kez düşme tehlikesi geçirerek yavaş yavaş Niles'in mezar taşına yaklaştım. Birisi yakı bir zamanda taşın dibine çiçekler bırakmıştı. Soluğumu tutarak taşı üstündeki yazıyı okudum.

«NİLES RICHARD THOMPSON

ARAMIZDAN AYRILDI AMA UNUTULMADI»

Doğum ve ölüm tarihlerine baktım, adını tekrar tekrar okudu Sonra, elimi üstüne koyacak kadar yaklaştım taş. Öğleden sonra güneşi graniti ısıtmıştı. Gözlerimi kapadım ve sıcak yavaş yavaş yanıma üstünde hissettirdi, sıcak elinin elimi tuttuğunu düşledim.

«Ah Niles,» diye inledim. «Bağışla beni. Sana da uğursuzluk getirdiğim için beni bağışla. Keşke odama gelmeseydin... hiç sevgiyle birbiri mize bakmasaydık... keşke sana sevgi duymasaydım. Seni sevdiğini için bağışla beni, sevgili Niles. Seni ne kadar özlediğimi dünyada tahmin edemezsin.»

Gözlerimden boşanan yaşlar yanaklarımdan mezarın üstüne da ladı. Bacaklarımla gevşeyivermesiyle mezarın yanında yere çöktüm, Toprağın üstünde diz çökmüş durumda hıçkırdım, hıçkırdım. Sonunda soluğumun kesilmesi beni dehşete düşürdü. Oksijen yokluğu çekiyordum. Burada ölebilirdim, o zaman bebeğim de ölürdü. Paniğe kapıldım. Niles'in mezar taşına sarılarak doğruldum. Kısa bir an sendeledim, ama sonra dengeme kavuştum. Sonunda hâlâ gözyaşı dökerek mezarı arkamı döndüm ve ormandaki patikaya doğru yürüdüm.

Hata etmiş, evden fazla uzaklaşmıştım. Korku ve endişe bacakları

mı kavramış, her adımım bir işkence haline getirmişti. Karnım sanki iki kat büyüdü, soluklarım kesikleşti. Sırtım da ne kadar sancıyordu. Başım dönmeye başladı. Ayağım birden bir ağacın köküne takıldı ve öne doğru savruldum. Bu arada dengemi kaybetmemek için bir çalya tutunmuş, kollarımla boynum çizilmişti. Güm diye yere çarptım. Bu çarpma ani bir sancının omuzlarımdan göğsüme, oradan da karnıma yayılmasına neden oldu. İnleyerek sırtüstü döndüm. Orada dakikalarca bu konumda kalarak mideme elimi bastırdım ve sancının dinmesini bekledim.

Orman sessizleşmişti. Kuşlar bile şoka girmişlerdi sanki. Zevkli başlayan gün, karanlık ve korkutucu olmuştu. Az öncesine kadar serin gözüken ve insanı adeta davet eden gölgeler şimdi karanlık ve ürkütücü görünüyor, çekici görünen orman patikası şimdi tehlike dolu bir yolculuk vaat ediyordu.

İnleyerek doğruldum. Tekrar ayağa kalkmanın düşüncesi bile müthiş bir iş gibi görünüyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra doksanlık bir kadın gibi oflaya poflaya ayağa kalktım. Aynı anda ormanlar fırıl fırıl dönmeye başladı ve gözlerimi kapadım. Kısa kısa soluklar alıp vererek ve göğsümden fırlamayacağına emin olmak ister gibi sağ elimi kalbime bastırarak bekledim. Sonunda, soluklarımla ve kalbimin atışlarının yavaşlaması üzerine gözlerimi açtım.

Öğleden sonra güneşi sandığımdan da hızlı olarak ufka doğru alçalmıştı. Gölgeler daha yoğun, orman daha soğuktu. Çabuk hareket etmeye, fakat aynı zamanda bir kez daha düşmemeye çalışarak yine patikada ilerlemeye başladım. İlk düşüşümün etkilerinden hâlâ kurtulamamıştım. Karnım hâlâ ağrıyordu. Aralıksız ağrı tek bir noktada da durmuyor, aşağıya doğru yayılıyordu. Öyle ki kasıklarına iğneler batıyor gibi bir his duyuyordum. Bu duygunun artmasıyla adım atmam giderek zorlaştı.

Çok uzun zamandır yürüyormuşum gibi geliyordu bana, ama çevreyi ve belirli noktaları tanıyor, yolun ancak yarı yerinde olduğumu anlıyordum. Korku bir kez daha beni pençesine aldı. Ve başlayan çarpıntı soluğumu kesti. Durup bir fidana sarılmak ve krizin geçmesini beklemek zorunda kaldım. Belirtiler azaldı, ama tamamıyla kaybolmadı. Yola devam etmek ve mümkün olduğu kadar hızlı eve dönmek zorunda olduğumu hissediyordum. İçimde garip ve yeni bir şeylerin olduğu

kesindi. Karmaşa olmayan yerde karmaşa vardı şimdi. Sorun şu ki attığım her adım, sancımı artırıyor, karmaşayı daha da güçlendiriyordu.

«Oh hayır,» diye düşündüm, «Geri dönemeyeceğim. Dönme başaramayacağım.» Hafif hafif bağırmaya başladım, ağrım, sancım arttıkça da gürültülü ve çaresiz feryatlar atmaya başladım. Bacaklarım d isyan halindeydi. İleri gitmek istemiyorlardı sanki. Ya sırtım... Her adı atışımda biri içine çiviler mıhlıyor sanıyordum. Bir süre sonra sadece on metre kadar ilerleyebildiğim farkına vardım. Yine bağırdım. Harcadığım çabanın etkisiyle bu kez beynime bir şeyler oldu, gözlerim karar dı. Bir kez daha orman zemininin üstüne çöktüm ve kendimden geçtim.

Kendime gelince önce odamdaki yatağımda düş gördüğümü sandım, ama eteğimin altında, bacaklarımın üstünde küçük karıncaların v başka böceklerin yürümesi hissi bana nerede olduğumu hatırlattı. Elimle üstümü başımı süpürmeye giriştim, öyle yapınca da baldırlarımda aşağı süzülen sıcak yaşığın farkına vardım. Ağaçlarla yaprakların arasından süzülen gün ışığı bunun kan olduğunu görmeme yetti.

Bu yeni panik içimi dondurdu. Dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı. Dönüp önce oturur konuma geçtim. Sonra, yakınımdaki fidanda yararlanarak ağır ağır ayağa kalktım. Artık karnımın ağrıyıp ağrımadığının bile farkında değildim. Korkudan uyuşmuş halde olduğumdan çallarla dalların oramı buramı çizip çizmediklerini de farkedemiyordum Böylece ağır ağır, fakat ara vermeden yürümeye kendimi zorladım. Çiftlik evini ilerimde görünce bu kez tüm gücümü seferber ederek bir çığlıkdaha attım. Allahtan ki Charles o sırada ahıra bazı donatımı geri götürüyordu da beni duydu.

Şok uyandıran bir görüntü sergilediğim kesindi: ormandan çıkasacı başı darmadağın, yüzü yaşlardan ve çamurdan yol yol olmuş hamile bir kız. Adamcağız bana bakakalmıştı. Tekrar bağırma gücüm yoktu. Elimi kaldırıp salladım, sonra da dizlerimin çözülürmesiyle şekilde yere çarptım. Hareket edemeyecek kadar bitkin halde orayığıldım ve gözlerimi kapadım.

Artık hiçbir şey umurumda değil, diye düşünüyordum. Keşke heşey böyle sona erseydi. Böylesi bebeğim için de, benim için de dahiyi olurdu. Beynimin karanlık koridorlarında bu dua sürekli yankılanıyordu. Babamın bağırdığını duymadım, kucaklanıp yerden kaldırdığı

hissetmedim. Gözlerimi kapalı tutuyor, ıstıraptan, nefretten, deritten uzak kendi rahat dünyama yerleşiyordum.

Aradan günler geçtikten sonra Vera bana, eve götürüldüğümde yüzümden gülümsemenin eksik olmadığını Charles'dan duyduğunu söyleyecekti.

Tatlı Küçük Charlotte

Emily, «Benimle babama bunu nasıl yaparsın? Bu utancın sır olarak kalması için ne kadar çaba harcamıştık!» diye feryat etti. Zorlukla gözlerimi açtım ve öfkenin çarpıklaştırdığı yüzüne baktım. Taş renkli gözleri hiç böylesine açılmamış, hiddetle hiç bu kadar alev alev yanmamıştı. Zayıf dudaklarının köşeleri yanaklarını orta yerine kadar oymuştu sanki. Alt dudağının ortası da öylesine sarkmıştı ki, donuk dişleri tâ diş etlerine kadar ortaya çıkmıştı. Uçları kırık donuk saçları yüzünün iki yanında cansız biçimde sallanıyordu. Öfke, kuduz bir köpek gibi küçük burun deliklerinden solumasına yol açıyordu.

Keskin sancılar mideme kadar çıktı, kasıklarım indi ve vücudumun yanlarından yine yukarı tırmandı. Bıçak dolu bir banyo teknesine daldırılmışım gibi bir his duyuyordum. İnleyerek doğrulmaya çalıştım, ama kafam sanki bir demir yığınıydı ve onu yastıktan bir santimetre dahi kaldıracabilecek güçten yoksundum. Odada etrafıma bakındım. Kafam öylesine karmakarışık ki hiçbir şey anımsayamadım. Bu odadan gizlice çıkıp evi terketmiş ve ormanda bir gezintiye gerçekten çıkmış mıydım, yoksa bütün bunlar bir düş müydü? Hayır, bir düş olamazdı. Bir düş olsa Emily şimdi karşımda bu şekilde bağırmas, ellerini çaresizlik içinde ovuşturmazdı.

Babam neredeydi? Charles ile Vera dönüşüme yardımcı olan herkes neredeydiler? Annem patırtıyı duyup bana ne olduğunu sormamış mıydı?

Emily, «Neredeydin sen? Ne yapmaya çalışıyordun?» diye sordu. Yanıt vermemem üzerine kolumu yakalayıp bana gözlerimi açtırana kadar sarstı. «Yanıtını bekliyorum.» dedi.

Duyduğum acı soluğumu kesmişti, ama buna rağmen sorusunu yanıtsız bırakmadım.

«Ben sadece... dışarı... çıkmak istedim, Emily. Biraz dolaşmak.. çiçekleri, ağaçları görmek... tenimin üstünde güneşi hissetmek... iste dim.»

Emily, «Küçük sersem,» diye başını salladı. «Kilitli kapını açanın v seni dışarı çıkmaya zorlayanın Şeytan olduğuna eminim.»

«Hayır, Şeytan değildi, Emily,» dedim. «Babamla sen bana başk çare bırakmadığınız için kendim yaptım bu işi.»

«Sakin bizi suçlama. Sakin beni veya babamı herhangi bir şeyi suçlama. Bu evin onurunu kurtarmak için, ne gerekirse onu yaptık.»

Yine, «Babam nerede?» diye sorarak etrafıma bakındım. Onu daha da beter kızmış olmasını ve küfürlerle tehditler yağdırarak fırtın gibi tepeme inmesini bekliyordum.

Emily tükürür gibi konuştu. «Babam Bayan Coons'u getirmeye gitti. Senin sayende.»

«Bayan Coons mu dedin?»

«Ne yaptığının farkında değil misin yoksa? Kanıyorsun. İçindeki bebeğe mutlaka bir şey oldu. Bunun sorumluluğu da sende. Zavallıyı herhalde öldürdün.» Emily kemikli ellerini göğsünde çaprazlayarak durmuş, beni suçluyordu.

«Oh hayır,» diye inledim. Belki bu yüzden o kadar sancım vardı. «Oh hayır.»

«Evet. Günahlarına şimdi cinayet de ekleyebilirsin. Dokunup zarar vermediğin, yok etmediğin biri var mıdır acaba?» Emily sorusunu kendi yanıtladı. «Tabii ki yoktur. Babam sanki niçin bu kez farklı olacağını düşünmüştü? Buna aklım ermiyor. Onu uyarılmışım. Ama o, her şeyi yeniden düzene koyabileceğini sanıyordu.»

«Annem başıma gelenleri biliyor mu?» diye sordum. Emily'nin söylediklerini artık zerrece umursamıyordum. Suçlamalarını duymazlıktan gelmeye kararlıydım.

Emily omuzlarını silkti. «Tabii ki bilmiyor. Annem kendi başına gelenlerden bile habersiz.» Bana arkasını dönerek uzaklaşmaya girişti.

«Nereye gidiyorsun?» Başımı birkaç santim kaldırmaya çabaladım. «Ne yapacaksın?» diye bağırdım.

Emily, «Sen orada yat ve çeneni kapat,» diye homurdandı ve kapıyı kapayarak beni odada yalnız bıraktı.

Başım yastığın üstüne düştü. Hareket etmeye zaten korkuyordum. En küçük bir sarsıntı, bütün vücuduma şişlerin saplanması, düzineler

lo kızgın iğnenin damarlarımın içinde her tarafıma yayılmasına neden oluyordu. Her tarafımı öylesine ateş basmıştı ki, kaynar suyla dolu bir lokneye daldırılmış gibiydim. Gürültülü bir inilti salıverdim. Sancım şiddetleniyordu.

«Emily!» diye bağırdım. «Bana yardım getir. Sancılarım çok arttı. Emily!»

Karnımın içinde bir şeyler oluyordu. Bir guruldama hissettim, arkasından karnım sanki sıkışarak bana dayanılmaz bir acı duyurdu. Bağır-maktan ses tellerim sancıyordu. Sıkışma sürdü, sonra, Allahtan hafiflemeye başladı. Soluğum kesilmişti. Öksürmeye başladım. Kalbim çarpı-yordu. Vücudum yatağı takırdatacak derecede titriyordu.

«Tanrım, beni bağışla,» diye duaya başladım. «Uğursuzun teki olduğum, doğmamış bir bebeğe bile zarar verdiğim için bağışla beni. Tanrım, acı bana. Hemen şimdi canımı al ve bu işkenceye son ver.»

Soluyarak yastığımın üstüne devrildim. Dua ediyor ve bekliyordum.

En sonunda kapı açıldı ve babam arkasında Bayan Coons olduğu halde içeri girdi. Kafileyi tamamlayan Emily arkasından kapıyı kapadı. Bayan Coons yaklaşıp bana baktı. Alnımla yanaklarımın üstünde bon-cuk gibi terler birikmişti. Gözlerim, burnum, ağzım kopma derecesinde gerilmiş gibi geliyordu bana. Bayan Coons kemikleşmiş avucunu alnımda gezdirdi, sonra elini kalbimin üstüne bastırdı. Kadının donuk gri gözlerine, kurumuş yüzüne ve kahverengi lekeli derisine baktıkça kendimi şimdiden ölümler ülkesinde sanıyordum. Sıcak nefesi soğan kokuyordu. Ani bir mide bulantısı beni kusmanın eşiğine getirdi.

Babam sabırsız bir tavırla, «Durum ne?» diye sordu.

Bayan Coons, «Biraz sabret, Jed Booth,» diye homurdandı. Sonra ellerini midemin üstüne indirerek orada bıraktı ve beklemeye başladı. Sıkışma yine başlamıştı, ama bu kez daha kuvvetli ve daha hızlı olarak. Kısa ve hızlı soluklar alıp inlemeye başladım. Karnım bir yandan taş gibi sertleşirken aralıksız olarak çığlık atmayı sürdürüyordum. Bayan Coons başını sallayarak doğruldu. Kuş bakışlı gözlerini üzerime dikerek, «Kız işi hızlandırmış,» diye bildirdi. «Emily, sen bu işin nasıl yapıldığını merak ediyordun. İşte ilk dersin. Birkaç havluyla bir leğen sıcak su getir. Ne kadar sıcak olursa o kadar iyi.»

Emily «olur» der gibi başını salladı. Çok heyecanlı olduğu belliydi

Onu ilk kez din dersleriyle Kutsal Kitap'ın öğretileri dışında bir şeyle i leniyor görüyordum.

Bayan Coons pek solgun ve şaşkın görünen babama dön Adam odanın içinde bir sağa, bir sola gidiyordu. Az önce çok lezz bir şey yemiş gibi dilini dudaklarının üstünde dolaştırıyordu. Sonuncf bıyığının uçlarını çekiştirerek Bayan Coons'a bakışını dikti.

Ebe ona, «Yardım mı etmek istiyorsun, Jed Booth?» diye sordu.

Babamın gözleri yuvalarından fırladı. «Ne münasebet!» diye bağır rak odadan dışarı fırladı. Bayan Coons arkasından bakarak kıkırdadı.

«Bir doğumu seyredebilen babayığidi bu yaşıma kadar hiç görm dim ben,» diye iskeletsi ellerini ovuşturdu. Mosmor toplar damarlar, elle rinin pul pul olmuş derisinin üstünde dışarı fırlayacakmış gibi duruyor du.

«Bana ne oluyor, Bayan Coons?» diye sordum.

«Ne mi oluyor sana? Hiçbir şey olmuyor. Olan şu içindeki bebe oluyor. Onu dışarı atmak istermiş gibi sarımsıydın. Şimdi de şaşkın hafi de debeleniyor. Doğa, bekle, daha zamanı değil diyor, ama vücudu' yola çıktığını anıtlıyor.» Kadın yine kıkırdadı. «Yavrucak hâlâ hayattay sa tabii. Haydi, şu üstündekileri çıkaralım. Sandığın kadar güçsüz değil; sin.»

Bayan Coons'un önerilerini yerine getirdim, ama sancı yine başla yınca, arkama yatıp yatışmasını beklemekten başka bir şey yapam dım.

Bayan Coons, «Derin soluklar al,» diye önerdi. «Kurtulana kada daha çok sıkıntı çekeceksin.» Yine kıkırdadı. «Ucunda böyle acı çel | mek olduğuna göre, zevkine değmedi, değil mi?»

«Ben zevk falan duymadım, Bayan Coons.»

Ebe gülümsedi. Dişsiz ağzı, suratının ortasında kocaman bir ka deliği andırıyordu.

Dilini şaklatarak, «Böyle günlerde duyulan zevki anımsamak zor,» dedi. Karşı gelecek güçten yoksundum. Sancılar giderek sıklaşıyordu. Bayan Coons'un bundan etkilendiğini farkediyordum. Deneyimi duyur- duğu güvenle, «Artık uzun sürmez,» dedi.

Emily o sırada su ve havlularla geldi ve bana dizlerimi kaldırmamı söyledikten sonra yatağın ayakucuna geçen kocakarının yanında dur- du.

Kadın Emily'ye, «İlk çocuk daima zordur,» diye açıklama yaptı.

Ekledi. «Özellikle anne bu kadar genç olursa. Yeterince gelişmiş değil. Ona yardım etmek zorunda kalacağız.»

Bayan Coons haklıydı. Şu ana kadar duyduğum kramplar bundan sonrakilerin yanında hiç kalırdı. Sancım doruk noktasına ulaşınca o kadar acı haykırdım ki evdeki herkesin, hatta evin dışında bir kilometre çapındaki arazide bulunanların beni duyduğuna eminim. Soluyor, çarşafaları tırmalıyordum. Bir ara, sırf başka bir insan eli tutmanın vereceği huzur için Emily'nin eline uzandım, ama o bana elini vermeyi reddetti. Parmaklarımız birbirine değdiği an çekti elini. Ona kötülük bulaştırmamdan korkmuştu belki.

Bayan Coons, «İkin,» diye emretti. «Daha kuvvetli ikin.»

«İkinıyorum.»

«Bu iş kolay olmayacak.» diye homurdanan ebe soğuk ellerini karnıma dayadı. Parmaklarının derime saplandığını, karnıma baskı yaptığını hissediyordum. Bayan Coons'un Emily'ye emirler verdiğini duydum, ama o sırada öylesine bir ısırap içindeydim ki dediklerini dinleyemiyordum. Onu göremiyordum hatta. O da tül gibi kırmızı bir sisin içinde yüzüyordu. Bütün sesler giderek uzaklaşıyordu. Kendi çığlıklarım bile başka bir odadaki, bir başkasından geliyordu sanki.

Bu işkence saatler sürdü. Bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen saatler... Sancı amansız, gösterdiğim çabalar bitkinlik vericiydi. Şöyle bir rahatlamaya her kalkışımda Bayan Coons daha kuvvetli ıkmaya zorluyordu beni. Dayanılmaz bir krampın orta yerinde olduğum bir sırada Emily yatağın yanına çömeldi ve kulağıma, «Zevk günahının bedelini gördün, değil mi?» diye fısıldadı. «Yaptığımız kötülüklerin karşılığında nasıl acı çektiğimizi gör. Şeytanı lanetle. Kov onu. Şöyle söyle: Cehenneme git, Şeytan. Haydi söyle!»

«Cehenneme git, Şeytan!» diye bağırdım.

«Güzel. Bir daha söyle.»

«Cehenneme git, Yeytan! Cehenneme git, Şeytan!»

Emily de bana katıldı ve tuhaf değil mi, Bayan Coons da koromuzun bir parçası oldu. Üçümüzün birden «Cehenneme git, Şeytan! Cehenneme git, Şeytan!» sözlerini ilahi gibi söylememiz dayanılır gibi değildi.

Belki de aklım başka yerde olduğu için, feryat ettikçe sancım hafifliyor gibi geliyordu bana. Yoksa Emily haklı mıydı? Şeytanı içimden ve odadan kovuyor muydum?

Bayan Coons, «İkin» diye haykırdı. «En sonunda geliyor. Çok kuvetli İkin!»

Acı acı inledim. Gösterdiğim çabanın beni öldüreceğine inanmış tim ve gerçek annemin beni doğururken ölmesini şimdi çok doğal karşılıyordum. Ama umurumda değildi. Kendimi ölüme hiç bu kadar yakı hissetmemiştim. Ölüm şimdi gözüme gerçek bir huzur kaynağı gibi gözüküyordu. Gözlerimi kapayıp ölebilsedim keşke. Bunun için du bile ediyordum.

Etrafımda bir hareketlenme farkettim. Bayan Coons, Emily'ye kadar hızlı emirler yağıdırıyor ve bilgi veriyordu ki, mırıltıları kulağı buy' tekerlemesi gibi geliyordu. Sonra, alt bedenim kuvvetle sarsıldı ve bek lediğimiz olay gerçekleşti... Bebek çıkıyordu. Bayan Coons bir çığılı attı. Emily'in yüzünde biçimlenen şaşkınlığın ardından Bayan Coons'u yeni doğmuş bebeğı kanlı ellerinde tuttuğunu gördüm. Göbek kordon henüz kesilmemişti tabii, ama bebek kusursuzdu.

Bayan Coons, «Bir kız!» diye açıkladı. Ağzını, bebeğın kanlı yüzüy le dudaklarına dayadı ve emdi, bebek de anında çığılık attı. Bunun, hayattaki ilk şikâyeti olduğına emindim. Bayan Coons, «Yaşıyor!» diy bağırdı.

Emily hemen istavroz çıkardı.

Bayan Coons ona, «Şimdi beni dikkatle izle ve göbek kordonunun* nasıl kesilip bağlanacağını öğren,» dedi.

Derin bir ferahlama duyarak gözlerimi kapadım. Bir kız, diye düşünüyordum. Bir kız. Ve ölü olarak da doğmamıştı. Ben bir katil değildim. Belki dokunduğum ve bana dokunan kişilere artık uğursuzluk da bulaştırmayacaktım. Belki çocuğımın doğumuyla ben de yeniden doğmuş-tum.

Babam kapıda bekliyordu. İçeri girmesi üzerine Emily, «Bebek kız,» diye bildirdi. «Yaşıyor.»

«Bir kız mı?»

Babamın yüzünde düşkırıklığının biçimlendiğı gözümünden kaçmadı. Belli ki şimdiye kadar sahip olamadığı bir erkek çocuk ummuştu.

«Bir kız daha,» diye söylendi ve suç onunmuş gibi Bayan Coons'a ters ters baktı.

Kadın bir lafın altında kalacak takımından değildi. «Bebekleri ben yaratmıyorum ya. Sadece dünyaya gelmelerine yardım ediyorum,» dedi. Babam başını eğdi.

Emily'ye, «Konuştuklarımızı yap,» dedi. İki suç ortağı gibi bakıştı-
lar. Emily babamın ne demek istediğini anlamıştı.

Bebek temizlenip bir battaniyeye sarıldıktan sonra, büyük aldatma-
canın ikinci bölümü başladı. Çocuğumu annemin odasına götürdüler.

Bu da bitti, diye düşündüm. Fakat uykuya dalmadan önce her
şeyin asıl şimdi başlamak üzere olduğunu anlamıştım.

Tam iki gün ve iki gece yatağımdan kımıldamadım. Emily artık
benim ihtiyaçlarına ilgilenmeyeceğini bana bildirmekte gecikmedi.

«Vera yemeğini getirecek ve başka ihtiyaçlarına bakacak,» dedi.
Ekledi. «Ama babam en kısa zamanda ayağa kalkmanı istiyor. Vera'nın
senin gibilerine bakmadan da yeterince işi var.

«Bebeğin doğumunu Vera'yla konuşmayacaksın. Bu evde kimse
bu konuyu açmayacak. Babam bu noktayı açık seçik belirtti.»

«Bebeğim nasıl?» diye sormam üzerine, Emily hemen parladı. «On-
dan hiçbir zaman, tekrar ediyorum, hiçbir zaman bebeğim diye söz
etmeyeceksin. O, annemin bebeğidir. Annemin.»

Gözlerimi kapayarak yutkundum. Sonra, sorumu yineledim. «Anne-
min bebeği nasıl?»

Emily, «Charlotte iyi,» dedi.

«Yani adı Charlotte mü?»

«Evet. Babam, ona Charlotte adını vermenin annemin de isteyece-
ği bir şey olduğunu söyledi. Charlotte annemin ninesinin adymış. Bu
sayede herkes bebeğin annemin olduğuna daha kolay inanacak.»

«A annem nasıl?»

Emily'nin yüzünde bir gölge dolaştı. «Annemin durumu iyiye gitmi-
yor,» dedi. «Dua etmemiz lazım, Lillian. Dua edebileceğimiz kadar dua
etmek zorundayız.»

Ablamın ciddi ses tonu beni korkuttu. «Babam niçin hemen şimdi
doktor getirtmiyor?» diye sordum. «Getirtmemesi için artık bir neden
kalmadı. Bebek doğdu.»

Emily, «Sanırım... yakında doktoru getirecektir,» dedi. «Bak, işte
görüyor musun, önümüzde bu kadar zor işler ve çetin günler varken
şımarık bir hasta gibi yorgan döşek yatman çok anlamsız.»

«Ben şımarık bir hasta değilim. Keyfimden yatmıyorum, Emily. Korı

kunç bir hamilelik döneminin arkasından çok güç bir doğum yaptı Bayan Coons da öyle dedi. Zaten sen de buradaydın. Her şeyi gördü Bu kadar duygusuz, bu kadar acımasız olup da nasıl dindarlık iddiası da bulunabiliyorsun?

«Ne? Yani sen beni numara yapmakla mı suçluyorsun?»

«Kutsal Kitap'ta sevmekten, anlayışlı olmaktan, ihtiyacı olanlara ya dımcı olmaktan söz ediliyor, Emily.» Bunca yıldır tabi tutulduğum K sal Kitap eğitimi boşa gitmemişti. Neden söz ettiğimi çok iyi biliyodum. Ama Emily de biliyordu.

«Aynı Kutsal Kitap'ta kalplerdeki kötülükten, insanoğlunun günahl rından ve zayıf yanlarımızı yenmek için neler yapmamız gerektiğinde söz ediliyor. Ancak içimizdeki Şeytanı kovduktan sonra birbirimizi sevmek lüksünün tadını çıkarabiliriz,» dedi. Onun felsefesi buydu, inancj buydu. Bu yüzden de ona acıyordum.

«Sen daima yalnız olacaksın, Emily. Kendi kendinden başka hi kimsen olmayacak,» dedim.

Emily başını arkaya attı ve tüm boyuyla doğruldu. «Ben yalnız değilim,» diye karşılık verdi. «Hayat yolunda, kötülerı cezalandırdığı kılıç elinde tutan melek Mikail'le birlikte yürüyorum.» Bu övgülü konuşmasını dudak bükerek karşıladım. Çektiğim eziyetler artık son bulduğuna göre, ona ancak acıyabiliyordım. Emily de bunu hissetti. Ona acıyarak bakmama dayanamayarak döndü ve koşar gibi odamdan fırladı.

Yemek tepsisini odama ilk getirişinde Vera'ya annemin nasıl olduğunu sordum.

«Pek emin değilim, Lillian,» dedi. «Şu son birkaç gündür ona bab' nızla Emily bakıyordu.»

«Babamla Emily mi? iyi ama niçin?»

Vera omuzlarını silkti. «Yüzbaşı öyle istedi.» Böyle konuşmasına rağmen, ben kadının bu durumdan kaygılandığını farkettim.

Annemi çok merak ettiğim için sandığımdan da çabuk yataktan kalktım. Charlotte'un doğumunu izleyen üçüncü günün sabahında ayaktaydım. Önce yaşlı bir hanım gibi iki büklüm ve Bayan Coons gibi ahır vahlı yürüdüm, ama kaslarımdaki tutukluk geçmeye başlayınca derin soluklar aldım ve doğruldum. Hemen arkasından odamdan çıktım ve annemi görmeye gittim.

Kapıyı hafifçe vurduktan sonra, «Anne?» diye yavaşça seslendim.

İr yanıt alamadım, ama annem uyuyora da benzemiyordu. Kapıyı rkamdan kapayıp dönünce annemin gözlerinin açık olduğunu görüm.

«Anne?» deyip ona doğru yürüdüm. «Benim, Lillian? Bugün nasılsıız?»

Yatağın daha yanına varmadan kısa bir duraklama geçirdim. nnem onu son görüşümden beri on kilo zayıflamış gibi görünmüştü özüme. Bir zamanlar manolyalar kadar beyaz olan teni şimdi hastalıklı ir sarıydı. Günlerden, hatta belki haftalardan beri yıkanmamış, fırçalanmamış ve bakım görmemiş güzelim sarı saçları kurumuş ve donuklaşmıştı. Hastalığıyla el ele vermiş yaşlılık vücuduna egemen olmuş, parmaklarının derisini bile buruşturmuştu. Yüzünde daha önce görmediğim kırışıklar vardı. Yanak ve çene kemikleri kuru ve pul pul derisinin altında iyice meydana çıkmıştı. Üstüne bol bol lavanta çiçeği losyonu püskürtüldüğü, dolayısıyla bütün oda lavanta çiçeği koktuğu halde, annemin ne zamandır yıkanmadığı ve temizlenmediği ortadaydı. Bir devlet hastanesinin yoksul hastalara ait koşuunda çürümeye terk edilmiş yoksul bir kadın gibi ihmale uğramış görünüyordu.

Ama beni en çok korkutan, annemin, cam gibi gözlerini tavana dikme biçimiydi. Gözleri kıpırdamıyor, gözkapakları titremiyordu.

«Anne?»

Avazım çıktığı kadar hıçkırmamak için alt dudağımı ısırarak yatağının yanında duruyordum. Annem o kadar sessiz yatıyordu ki, solunduğunu göremiyordum. Göğsü yorganının altında kalkıp inmiyordu.

«Anne,» diye fısıldadım. «Anne, benim... Lillian. Anne?» Omzuna dokundum. Teni bana o kadar soğuk geldi ki, elimi çok halinde geri çektim. Soluksuz kalmıştım, sonra elimi santim santim yaklaştırarak yanağına dokundum. Aynı derecede soğuktu.

Sesimi yükselttim. «Anne!» Gözkapaklarında en küçük bir kıpırtı olmadı. Bu kez annemin omzunu sarstım. Başı bir yandan ötekine yuvarlandıysa da, gözleri kıpırdamadı. Bu kez çığlığıım bütün evin içinde acı acı yankılandı.

«ANNE!»

Onu tekrar tekrar sarstım, ama ne bana doğru döndü, ne de herhangi bir hareket belirtisi gösterdi. Panik beni adeta yere mıhlamıştı. Orada durmuş, hıçkırıyor, omuzlarım aralıksız kalkıp iniyordu. Bu oda ya girilmeyeli ne kadar zaman olmuştu acaba? Gözlerim bir kahvaltı

tepsisi aradı, ama yoktu. Gece masasının üstünde bir bardak su b yoktu.

Bir yandan hiçkırıklarla tıkanarak elimi karnıma bastırdım ve annemin dairesinin kapısına yürüdüm. Onu bir kez daha görmek için eşikti durup döndüm. Annemin erimiş vücudu ağır yorganın altında ve o kadar sevdiği kuştüyü yastığının içinde adeta gözden kaybolmuştu. Dışarı çıkıp haykırmayı sürdürmek için kapıyı açınca babama tosladım. Be omuzlarımdan yakaladı.

«Baba,» diye bağırdım. «Annem nefes almıyor, yoksa...»

Babam donuk bir sesle, «Georgia uykusunda öldü,» diye yanıtla Gözleri yaşlı değildi. Ağlamış olmadığı da belliydi. Her zamanki gi omuzlarını arkaya atmış durumda dimdik duruyordu. Başının duruşu dan nefret etmeyi öğrendiğim o Booth gururu akıyordu.

«Anneme ne oldu, baba?» diye sordum.

Babam omuzlarımı salıvererek biraz geri çekildi. «Doktor ayl önce bana Georgia'nın mide kanseri olduğunu söylemişti,» dedi. «Kutulağından pek fazla umudu yoktu. Bana en doğrusunun onu rahat ettirmek ve elden geldiğince az ağrı çekmesine yardımcı olmak olduğun u söyledi.»

Kulaklarıma inanamayarak, «Yi ama niçin kimse bana bir şey söylemedi?» diye sordum. «Annemin çok hasta görüldüğünü söylediğim zamanlar niçin beni duymamış gibi davrandınız?»

Babam, «Senin durumunun önceliği vardı,» diye karşılık verdi. «Blinçinin yerinde olduğu bir gün Georgia'ya neyi amaçladığımı söyledim o da biz amacımıza ulaşana kadar hayatta kalmaya ahdetti. Bebeğin ita atsizliğin yüzünden erken doğmasıydı, annem verdiği sözü yerine getiremeyecekti.»

«Baba, o aldatmacaya nasıl annemden daha fazla önem verirsini nasıl yapabildiniz bunu?» diye sordum.

Babam çelik kadar keskin bir bakışla, «Sana söyledim,» dedi. «Onun için yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Sırf ölmesi için onu bir hastaneye göndermek uğruna planımızdan vazgeçmemiz anlamsız olurdu. Ne dersin? Zaten bütün Booth'lar evlerinde ölürlər.» Yneledi. «Bütün Booth'lar evlerinde ölürlər.»

Ağızıma kadar yükselen feryatları zaptederek kendimi topladım.

«Annem ne kadar zamandır böyle, baba? Ne zaman oldu bu?»

«Kaçmandan hemen sonra. İşte görüyorsun ya,» Babamın yüzü

çılgınca bir gülümseme belirmişti. «Emily'nin duaları gerçekleşti. inrî'nın, Georgia'yı yanına alma zamanı gelmişti, daha fazla bekleyeyiyeceğini görünce sana o çılğınlığı yaptırarak bunu mümkün kıldı. janın gücünü görüyor musun? Özellikle Emily gibi dindar birinin dualının?»

Kulaklarıma inanamamıştım. «Yani annemin ölümünü günlerce sırlarak mı sakladınız?» diye geveledim.

«Doğum esnasında öldüğü haberini yaymayı düşünmüştüm, ama mily ile ben sonunda, zayıf düşmesiyle doğum yapmanın gerektirdiği abanın annenin hayatına son verdiğini, ancak günlerce yaşam savaşını 3an sonra öldüğünü yaymayı uygun gördük.» Babam o küstahça ıooth gururuyla ekledi. «Benim eşimden de ancak bu beklenir.»

«Zavallı anneciğim,» diye mırıldandım. «Zavallı anneciğim benim.»

Babam, «Hayatının sonunda bile bize büyük bir hizmette bulundu,» dedi.

«Ya biz ne yaptık. Onun ıstırapları içinde sürünmesine izin vermek ona nasıl bir hizmette bulunduk?» diye karşılık verdim.

Babam irkildiyse de kendini çabuk toparladı. «Sana söyledim. rapabileceğimiz bir şey olmadığına göre, Booth adını korumak fırsatını kaçırmamız aptallık olurdu.»

«Booth adı! Booth adına lanet olsun.»

Babam şimşek hızıyla atılarak yüzüme tokadını çarptı.

Ama ben yılmadım. «Ailemizin onuru nerede kaldı, baba?» dedim. «Bütün bunları o kadar bağlı olduğunuz soylu Güneyin gelenekleri adına mı yaptınız? Babanız ve dedeniz bana yaptıklarınızla ve karınıza yaptıklarınızla gurur duyar mıydı acaba? Ya siz gurur duyuyor musunuz? Serçek bir Güneyli centilmen olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?»

Babam kıpkırmızı bir suratla, «Odana dön,» diye gürledi. «Hemen şimdi.»

Ona meydan okudum. «Artık asla odama kilitlenmemi kabul edemem.»

«Sana ne söylersem onu yapacaksın ve hemen şimdi yapacaksın. Anlaşıldı mı?»

«Bebeğim nerede? Bebeğimi görmek istiyorum,» diye sesimi yükselttim. Babam yaklaşıp yine bana elini kaldırmaya hazırlanınca, «Beni istediğiniz kadar dövebilirsiniz, baba,» dedim. «Ama ben bebeğimi görmeden şuradan şuraya kımıldamam. Ve insanlar annemin cenaze töre-

nine gelip de vücudumdaki bereleri gördükleri zaman, Booth'larla ilgili olarak bol bol dedikodu edilecek.»

Babamın eli havada kalmıştı. Öfkesinden köpürüyordu, ama banal vurmadı.

Elini yavaşça alçaltarak, «Bütün bu olaylardan sonra biraz alçakgöl nüllü olmayı öğreneceğini umuyordum, ama gördüğüm kadarıyla asiliktен hâlâ vazgeçmemişsin,» dedi.

«Yorgunum, baba. Yalanlarla aldatmacalardan, nefretle öfkeden bıktım. En büyük suçum doğmak ve bu korkunç aileye getirilmekten günahkâr olduğumu duymaktan bıktım.» Yineledim. «Bebek Charlotte nerede?»

Babam bir an yüzüme baktı. «Ondan kesinlikle bebeğim diye söz etmeyeceksin,» diye buyurdu.

«Biliyorum.»

«Eugenia'nın eski odasını onun için bebek odasına dönüştürdüm ve ona bakması için bir dadı tuttum. Dadının adı Bayan Clark. Kendisine, bizim söylediklerimizden başka şeye inanmasına yol açacak bir şey söyleme sakın. Duydun mu?» Evet gibilerden başımı eğmem üzerine babam, «Pekâlâ,» dedi. «Gidip bebeği görebilirsin, ama sana söylediklerimi sakın aklından çıkarma.»

«Annemin cenaze töreni ne zaman?» diye sordum.

«İki gün sonra,» dedi babam. «Şimdi doktoru çağırıyorum. Sonra da ölüyü hazırlamak için cenazeciler gelecekler.»

Gözlerimi kapayarak yutkundum. Sonra bir daha babama bakmadan merdivene yürüdüm. Bir zamanlar Eugenia'nın bütün dünyası olan odaya yollandım.

Bayan Clark açık kumral saçları ve yumuşak bakışlı kahvereng gözleri olan elli beş, altmış yaşlarında bir kadındı. Ufak tefekti. Tatlı bir sesi, ninelerimizde görmeye alışık olduğumuz hoş bir gülümseyişi vardı. Babamın bu iş için bu kadar uygun, bu kadar kusursuz birini nasıl bulabildiğini merak ediyordum. Tam işinin insanı olduğu arkasındaki beyaz üniformadan da belliydi.

Eugenia'nın odasındaki değişiklik beni şaşırttı. Bir beşik, bun uygun renklerde bir şifonyer ve bebeğin bezlerinin değiştirilmesine mahsus bir masa, Eugenia'nın eski möbellerinin yerini almıştı. Duvar kâğıdı da parlak renkli, yeni perdelerle uyum sağlaması için daha açık renk seçilmişti. Bebeği görmeye gelen herkes ve özellikle Bayan Clar

babamın yeni bebeğini sevdiğinden asla kuşku duymayacaktı.

Buna karşın, babamın bebeği aşağıda, onun, Emily'nin ve benim yatak odalarımızdan uzakta istemesi beni şaşırtmamıştı. İstemeden dün-
yaya gelen Charlotte'un, Emily'nin gözünde bir günah çocuğu olduğu-
nun kuşkusuyoktu. Gerçekle yüzleşmek babamın işine gelmiyordu,
bebek Charlotte'un her ağlayışındaysa gerçekle yüz yüze gelecekti.
Ama bu şekilde Charlotte'un mümkün olduğu kadar az görecekti.

Ben odaya girince Bayan Clark beşiğin yanındaki iskemlesinden kalktı.

«Merhaba,» dedim. «Lillian'ım.»

«Biliyorum, yavrum. Kızkardeşin Emily bana senin hakkında çok şey anlattı. Kaç gündür iyi olmamana üzıldüm. Yeni kardeşini bile henüz görmedin, değil mi?»

Çaresiz yalan söyledim. «Hayır, görmedim.»

«Yavru uyuyor, ama yaklaşp ona bakabilirsin,» dedi Bayan Clark.

Beşiğe yaklaşp Charlotte'a gözlerimi diktim. O kadar minik görü-
nüyordu ki. Başp bir elmadan büyük değildi. Uyurken minik ellerini yum-
ruk yapmıştı. Parmakları pembe ve zambak gibi beyazdı. Beşiğin içine
ellerimi daldırıp onu kucaklamamak, onu bağırıma basmamak ve küçük
yüzünü öpücöklere boğmamak için kendimi güç tutuyordum. Bunca
ıstırap ve eziyetin meyvasının böylesine değerli ve güzel bir şey olduğu-
na inanmak zordu. Onu ilk gördüğümde sevmeyeceğimi sanmıştım,
ama minik burunla ağza, küçük çeneyle oyuncak bebek gibi vücuda
bakar bakmaz kalbimde sadece büyük bir aşk ve sıcaklık duydum.

Bayan Clark, «Şimdi gözleri mavi, ama bebeklerin gözleri zamanla
renk değiştirir,» diyerek devam etti. «Gördüğün gibi, içinde bol miktar-
da altın teller bulunan açık kumral saçları var, tıpkı seninkiler gibi. Ama
bundan olağandışı olan bir şey yok. Aralarında büyük yaş farkı olsa
bile, kızkardeşlerin saç rengi bazan aynı olabiliyor. Peki, annenin saçla-
rı ne renk?» Masumca sorulmuş bu soru karşısında önce hafif hafif, son-
ra giderek daha şiddetli titremeye başladım. Gözlerimden yaşlar boşanı-
lıyordu. Bayan Clark şaşırarak, «Neyin var, yavrum?» diye sordu. «Ok-
sa bir yerin mi ağrıyor?»

«Ah, Bayan Clark... bilmiyorsunuz,» diye inledim. «Annemi... anne-
mi kaybettik. Zayıflayan bünyesi bebeğin doğumunu kaldıramadı.»

Bayan Clark'ın ağzı açık kalmıştı. Ama hemen kendini toparlayarak
bana sarıldı. «Vah zavallı kız.» Bebeğe bakarak ekledi. «Zavallı çocuk

lar. Bu büyük mutluluğun hemen arkasından bu büyük acıya dayarçmak ne kadar zor.»

Bu iyi kalpli kadınla yeni tanışmıştım, hakkında da hemen heme hiçbir şey bilmiyordum, ama kolları beni avutuyordu, omzu da yumuşaktı. Yüzümü bu omza dayayarak gözlerimde yaş kalmayınca ya kada ağladım. Hıçkırıklarım bebek Charlotte'u uyandırmıştı. Bayan Clar bebeği beşiğinin içinden alırken, yüzümdeki yaşları sildim.

Kadıncağz, «Onu tutmak ister misin?» diye sordu.

«Tabii,» diye atıldım. «Hem de çok isterim.»

Charlotte'u kollarımın arasında hafif hafif salladım, minik yanağıyla alnını öptüm. Birkaç saniyeye kalmadan hıçkırıkları dindi ve uykuya daldı.

Bayan Clark, «Güzel,» dedi. «Bir gün çok iyi bir anne olacağın eminim.»

Başka bir şey söyleyemeyerek bebek Charlotte'u Bayan Clark'a geri verdim ve bebek odasından kaçtım.

Cenazeciler o öğleden sonra gelerek annemi tören için hazırladılar. Babam hiç değilse annemin içinde gömüleceği elbiseyi seçmeme izin vermişti. Annemin hangi elbiseyi yeğleyeceğini Emily'den daha iyi bileceğimi söylüyordu. Güneyin görkemli bir çiftliğinin hanımefendisi olduğunu ona hissettirecek güzel bir giysi seçtim. Etek ucu işlemelerle süslü beyaz saten bir tuvaletti bu. Emily tuvaletin bir cenaze töreni için fazla süslü olduğunu ileri sürerek yakındı tabii.

Ama ben konukların kapağı açık duran tabutun başına gelerek annemle vedalaşmak isteyeceklerini, annemin de iç kapayıcı bir görünüm sergilemek istemeyeceğini biliyordum.

Emily her zamanki gibi bir kâhin tavrıyla, «Mezar, insanın gösteriş merakını beraberinde götürmeyeceği bir yerdir,» dediyse de, bu ke ona boyun eğmedim.

«Annem bu evde yaşarken yeterince acı çekti,» dedim. «Onun için şimdi en azından bunu yapabiliriz.»

Emily, «Gülünç,» diye homurdandı, ama babam yas süresi içinde tartışmadan ve sertlikten kaçınması için onu uyarmış olmalıydı. Zaten kapı diplerinde bizim hakkımızda yeterince dedikodu yapılıyordu. Emily hızla dönerek beni cenazecilerle baş başa bıraktı. Ben annemin giysile-

rini hazırladım, bu arada ayakkabılarını ve en sevdiği bileziğiyle gerdanlığını da unutmadım. Ayrıca, cenazecilerden annemin saçlarını fırçalamalarını da istedim ve annemin parfümlü talk pudrasını verdim.

Tabut annemin gününün büyük bir kısmını geçirdiği okuma odasına kondu. Emily ile rahip dört köşesine mumları yerleştirdiler ve tabutun altını siyah bir kumaşla sardılar. O ve rahip kapının iç yanında durarak başsağlığı dilemek için gelenleri karşıladılar.

Emily o yas günlerimizde beni gerçekten şaşırttı. Bir kere ancak tuvalete gitmek için oradan çıktı. Dahası çok katı bir perhize başladı. Yalnızca suyla dudaklarını ıslatıyordu. Annemin tabutunun başında saatler boyu diz çökerek dua ediyor, gece geç saatlere kadar ibadeti sürdürüyordu. Uyuyamayıp aşağı inince, onu yalnız titrek alevli mumların aydınlatığı karanlık odada başı öne eğik olarak bulduğum için biliyorum bunu.

Odaya girip tabuta yaklaştığımda başını kaldırıp bana bakmadı bile. Ben durmuş, annemin soluk yüzüne bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme düşünüyordum. Ruhunun, onun için yaptıklarına sevindiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Başkalarının ve özellikle başka kadınların yanında nasıl görüldüğü onun için o kadar önemliydi ki.

Cenaze töreni çevrede yapılanların en görkemlisi oldu. Booth'ları Niles'in ölümünden dolayı başışlamış görünen Thompson'lar bile gelmişlerdi. Babam en iyi siyah kostümünü, Emily de en yeni siyah elbisesini giymişti. Ben de koyu renkli bir elbise giymiş, annemin iki yıl önce doğumgünümde armağan ettiği uğurlu bileziği takmıştım. Charles'la Vera da pazarları kiliseye gidyikleri en iyi takımlarını giymişler, küçük Luther'e tek olan pantolonunun üstüne en iyi gömleğini giydirmişlerdi. Çocuk, annesinin eline yapışmış olarak şaşkın şaşkın ve de çok ciddi

3 1 3 3 3 3 3 3 3
duruyordu. Ölüm, özellikle kendi anasıyla babasının ve başka çocukların analarıyla babalarının sonsuza dek varolacağını düşünerek uyanan çocuklar için dünyanın en şaşırtıcı olayıdır.

Ama ben o gün cemaatle fazla ilgilenmedim. Öte yandan, mezarın başında durduğum yerden annemin, Eugenia'nın yanında ebedi uykusunu uyuması için karanlık çukurun içine indirilmesine kadar ağladım. Yine birbirlerine destek olmaları için Tanrı'ya dua ediyordum.

Mezara arkamızı döndüğümüz sırada babam yalnız bir kez gözlerini sildi. Ama Emily bir tek damla gözyaşı dökmedi. Eğer ağlıyorsa için

den ağlıyor olmalıydı. Bazı kimselerin ona bakıp aralarında fısıldaştıkları dikkatimden kaçmadı. İnsanların onun hakkında ne düşündükleri Emily'nin umurunda değildi. Bu dünyadaki hiçbir şeyin insanların yaptıkları ve dedikleri hiçbir şeyin ya da olan hiçbir şeyin, bu hayatın sonrası kadar önemli olmadığını düşünüyordu. Tüm dikkatini ölümden sonrasına ve son yolculuğunun gerektirdiği hazırlıklara vermişti.

Ama artık davranışları yüzünden ondan nefret etmiyordum. Charlotte'un doğumu ve annemin ölümü, içimde bir şeylerin değişmesine yol açmıştı. Öfkeyle hoşgörüsüzlüğün yerini acımayla sabır almıştı. Emily'nin ise üçümüzün içinde en açılacak kişi olduğunu sonunda anlamıştım. Zavallı hasta Eugenia bile ondan daha mutluydu, çünkü o en azından bu dünyanın güzellikleriyle sıcaklığının bir dereceye kadar tadını çıkarmayı başarmıştı. Oysa Emily'nin elinden mutsuzlukla keder duymaktan başka bir şey gelmiyordu. Onun yeri mezarlıklardı. Doğduğu günden beri bir cenazeci tavrıyla ortalarda dolaşmıştı. Gölgeyi seviyor, en büyük güveni ve rahatı yalnızken ve Kutsal Kitap'ın öğretileri ve öykülerinin arasında duyuyordu.

Cenaze töreniyle sonrası babama viskisini içmesi için yeni bir bahane oluşturdu. Kumarcı arkadaşlarıyla oturup bardak bardak viski yuvarlıyor, sonunda da sandalyesinde uykuya dalıyordu. Babamın alışkanlıklarında ve davranışlarında son birkaç günün içinde belirgin bir değişiklik göze çarpıyordu. Bir kere artık sabahları erken kalkmaz, kahvaltıya hep geç kalır olmuştu. Bir sabah hiç görünmemesi üzerine Emily'ye onu nerede olduğunu sordum. Kız bana sert sert baktı. Sonra, dualarını birini mırıldanmaya başladı.

«Ne var, Emily?» diye sordum.

«Babam Şeytana her gün biraz daha yenik düşüyor,» diye açıkladı.

Gülmemek için kendimi güç tuttum. Babamın ne zamandır Şeytanla alışveriş halinde olduğunu Emily nasıl da farkedememişti? Adamı içkisini, kumarını ve evde olmadığı zamanlar o sözüm ona iş yolculuklarındaki acınacak faaliyetlerini nasıl hoş görebilirdi? Onun evdeyken takındığı riyakârca dindarlık maskesine gerçekten kanıyor muydu? Onun bana ne yaptığını biliyor, öyleyken bütün suçu benimle Şeytana yükleyerek babasını temize çıkarmaya çalışıyordu.

Emily'yi asıl rahatsız eden, babamın ikiyüzlülüğünden bile vazgeçmiş olmasıydı. Sabah dualarını etmek için kahvaltı masasında hazır bulunmuyor, Kutsal Kitap'ını okumuyordu. Her gece elinde içki kadehiyle

ykuya dalıyor, kalktığı zaman temizpak giyinmiyordu. Traş olmadığı lbi, artık göze temiz de gözüküyordu. Gidebildiği zamanlar dadandı-ğı bazı yerlerde kumar oynuyor, dumanla dolu odalarda sabahlıyordu. 0 yerlerde kötü şöhretli, yani görevleri erkekleri eğlendirmek ve onlara /ovk vermek olan kadınların bulunduğunu da biliyorduk.

Bu içki, kumar ve zevk âlemleri babamın dikkatini alarak ona Mea'ows'u yönetme işini unutturmuştu. İşçilerin ücretlerini alamadıkların an yakınmadıkları bir hafta geçmiyordu. Charles eski ve bozuk araç ve gereçlerin bakımını yapmaya ve onarmaya çalışıyordu, ama onun çabaları, su sızdıran deliğe parmağını sokarak barajın yıkılmasını önle-meye çalışan çocuğunkinden farksızdı. Bir şikâyetin ve sıkıcı haberin ona aktarılışında babam bağırıp çağırıyor, tüm suçu Kuzeylilere ya da yabancılara yüklüyordu. Sonuçta içip içip sızıyor, böylece hiçbir şey yapılmıyor, hiçbir yeni sorun çözümlenmiyordu.

Meadovvs yavaş yavaş İç Savaşta terkedilmiş ya da tahrip edilmiş eski çiftliklere benzemeye başlamıştı. Çitlerin ve ambarların boyanması İçin para olmayınca, babamın öfke krizlerine ve hak ettikleri ücretleri ödenmesinin ertelenmesine katlanacak işçiler giderek azalınca, Mea'dovvs bocalıyor, bizi hayatta tutacak geliri bile zor veriyordu.

Emily de babamı açıkça eleştirecek yerde, evin içinde parayı artırma yolları bulmaya karar vermişti. Vera'ya giderek daha ucuza malolan yemekler hazırlamasını emretti. Evin birçok bölümleri ısıtılıp aydınlatılmıyor, hatta temizlenmiyordu bile. Bir zamanların mağrur ve güzel Güney evlerinin üzerine dayanılmaz bir kasvet çökmüştü.

Annemin görkemli kuzu çevirme partilerinin, zengin yemek davetle-rinin, gülüş ve müzik seslerinin anıları soluklaşarak gölgelerin arasına çekiliyor ya da fotoğraf albümlerinin kapaklarının arasına hapsoluyordu. Piyanonun akordu bozuldu, perdeler tozla pislikten sarmaya başladı, çiçeklerle süs çalıllarının bir kat daha güzelleştirdiği manzara yaban otlarının istilasına uğramıştı.

Benim için ilginç ve güzel olan her şey geçmişe karışmıştı, ama en

D A D "J 3 J "J 3 3 3 3'

azından bebek Charlotte vardı, ben de Bayan Clark'a onun bakımında yardımcı oluyordum. Onun büyümesini birlikte izledik, ilk adımını atma-sına tanık olduk ve anlaşılır ilk kelimesini hecelemesine kulak verdik. O kelime Anne ya da Baba değildi. LiL.Lil'di.

Bayan Clark, «Dudaklarındaki ilk anlaşılır sözün senin adın olması nne kadar anlamlı,» dedi. Bunun gerçekte ne kadar anlamlı olduğunu

herhalde bilmiyordu. Yine de kadının, vakit vakit biliyor görüldüğü den fazlasını bildiğinden şüphe etmiyor değildim. Charlotte'u kollarımı arasında tuttuğum, onunla oynadığım veya onu beslediğim zamai yüzüme bakıp da bebeğın, kızkardeşim değil, çocuğum olduğunu nas anlamazdı? Ayrıca, babamın bebekten nasıl kaçtığını görüp de buı garipsememesi mümkün müydü?

Babam gereken bazı şeyleri yapmıyor değildi. Zaman zaman od; sına uğrayıp, örneğın cici bir elbise giymiş Charlotte'u övüyor ya da ll adımlarını atmasını seyrediyordu. Bir fotoğrafçı getirerek «üç» kızirin resmini de çekirtmişti, ama Charlotte'a daha çok vesayetini üstlenme zorunda kaldığı bir akraba çocuğı gibi davranıyordu.

Annemin ölümünden bir ay kadar sonra okula döndüm. Öğretmel hâlâ Bayan Walker'di. Derslerimde geri kalmayışıma şaşırmıştı. Aradan birkaç ay geçmeden bana yanında görev verdi, onunla daha küçük çocuklara ders veriyor, bir tür öğretmen yardımcılığı yapıyordum. Emily okuldan ayrılmıştı, o olsun, babam olsun okulda yaptıklarımla ilgilenmi-yorlardı.

Fakat Charlotte ikinci yaşını doldurduğu sıralarda bu hayatım ani-den son buldu. Babam bir gün akşam yemeğinde Bayan Clark'a yol vermek zorunda olduğunu söyledi.

«Artık ona verecek paramız yok,» diye açıkladı. «Lillian, bebeğie bundan sonra sen, Emily ve Vera bakacaksınız.»

İsyan ettim. «A okulum ne olacak, baba? Ben öğretmen olma planlıyordum.»

«Bu planından vazgeçmek zorundasın. En azından şimdilik. Yani işler düzelene kadar demek istiyorum.»

Ama ben işlerin hiçbir zaman düzelmeyeceğini biliyordum. Babam işlerine olan ilgisini yitirmişti. Vaktinin en büyük kısmını kumar ve içkiyle geçiriyordu. Birkaç ayın içinde aradan yıllar geçmiş kadar yaşlanmıştı. Saçlarını kır teller kaplamış, yanakları ve çenesi çökmüştü. Gözlerini, altında da mor halkalar ve torbacıklar vardı.

Bereketli Güney tarlalarını parça parça satmaya başlamıştı. Satma dığı arazileriyse kiraya veriyor, bunun karşılığında elde ettiğı küçük gelir-le yetinmeye çalışıyordu. Ama eline biraz para geçer geçmez onu kumar masalarında çarçur etmeye koşuyordu.

Babamın içki ve kumarla geçen bir akşamdan sonra geç saatte eve dönüp çalışma odasına çekilmesine kadar durumun ne denli ciddi

olduğunu Emily de, ben de bilmiyorduk. O gece ikimiz de evin içinde yankılanan bir patlamayla uyandık. Bütün kanımın çekildiğini hissettim. Hızla doğruldum ve dinlemeye koyuldum, fakat sadece ölüm sessizliği kulağıma geldi. Arkama sabahlığımyı geçirerek odamdan fırladım. Emily ile koridorda karşılaştım.

«Bu da neydi?» diye sordum.

Emily bana dik dik bakarak, «Ses aşağıdan geliyordu,» dedi.

İkimiz de merdiveni inmeye başladık. Akşamları herkes odasına çekildikten sonra aşağı katı karanlıkta bırakmayı âdet edindiğimiz için, Emily elinde bir mum taşıyordu.

Açık kapıdan titrek bir ışık dışarı sızıyordu. Kalbim çarparak Emily'nin birkaç adım arkasından içeri girdim. Babamı divanın üstüne yığılmış durumda bulduk. Namlusu hâlâ tüten tabancası elindeydi. Ölmemişti. Yaralı bile değildi. Hayatına son vermek istemiş, fakat son dakikada tabancanın namlusunu şakağından uzaklaştırmış ve mermiyi odanın duvarına sıkırmıştı.

Emily, «Ne var, ne oldu, baba? Niçin elinde tabancayla orada oturuyorsun?» diye sordu.

«Ölsem daha iyi olurdu,» dedi. Ona hiç yakıştıramadığım bir sesle, «Biraz kuvvetlenince yine deneyeceğim,» diye ekledi.

Emily, «Hayır, asla,» diye atıldı. Tabancayı babamın elinden kaptı. «İntihar büyük bir günahdır. Kutsal Kitap'ta öldürmeyeceksin der.»

Babam kederli gözlerini büyük kızının yüzüne dikmişti. Onu hiç bu kadar zayıf ve yenik görmemiştim.

«Benim ne halt ettiğimi bilmiyorsun, Emily,» dedi. «Bilemezsin.»

Emily, «Öyleyse ne yaptığınızı söyleyin,» diye karşılık verdi.

«Kumar masasında Meadovvs'u kaybettim. Ailemin bana bıraktığı bütün mirası bir kumar masasında bıraktım.» Babam yine inlemeye başlamıştı. «Malımı Cutler adında birine kaptırdım.» diye devam etti. «Üstelik o bir çiftçi bile değil. Deniz kıyısındaki bir otelin sahibi.»

Babam bu kez bana baktı. Bana ve anneme bütün yapaklarına rağmen, ona ancak acıyabilirdim.

«Evet, dediğimi aynen yaptım, Lillian,» dedi. «O adam her ne zaman isterse gelip bizi kapı dışarı edebilir.»

Emily'nin bütün yapabildiği dualarından birini mırıldanmak oldu.

«Bu saçma,» dedim. «Meadovvs kadar büyük ve önemli bir yer kumarda kaybedilemez. Olamaz, bu.» Babamın gözleri şaşkınlıktan iri

iri açıldı. Büyük bir otorite ve güvenle, «Böyle bir şeyin olmasını engellemenin mutlaka bir yolunu bulacağız,» dedim ki, bu sözlerime kendim de şaşıtm. «Haydi artık yatın, baba,» dedim. «Sabaha temiz kafayla bu sorunu çözümlemenin yolunu bulacaksınız.»

Kendi etrafımda dönerek odadan çıkarken benim için bir yuva kadar bir hapisane de olmuş bu yozlaşmış Güney çiftliğini korumanın birdenbire niçin bu kadar önemli olduğunu merak ediyordum. Kesin olan bir şey varsa, önemi Booth'ların evi olmasından kaynaklanmıyordu.

Belki de önemi bir zamanlar Henry'nin, Louella'nın, Eugenia'nın ve annemin evi olmasından ileri geliyordu. Belki de kendi kendisi olduğu için, cıvıldaşan kuşlarla dolu ilkbahar sabahları, avludaki manolyaları ve eski verandaların üzerine çağlayan gibi dökülen salkımları yüzünden önemliydi. Belki başına gelenleri hak etmemiştii.

Ama onu nasıl kurtarabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Değil onu, kendi kendimi nasıl kurtarabileceğimi bile bilmiyordum.

Geçmişe Veda

Geleceğe

Merhaba

Babam bundan sonraki günlerde Meadowvs'u tek el pokerde kaybetmesinin bir daha sözünü etmedi. Bunun üzerine ben de belki kendini toparlayıp sorunlarını çözümlemenin yolunu bulduğunu düşündüm. Ne çare ki, bir sabah kahvaltıda, genzini temizledi ve bıyığının ucunu çekiştirerek, «Bili Cutler bugün öğleden sonra gelip evi ve mülkü gözden geçirecek,» dedi.

Emily kaşını kaldırdı. «Bili Cutler mi dediniz?» Evimize ziyaretçi gelmeşinden, hele yabancılardan hiç hoşlanmazdı.

Babam tikanır gibi, «O, kumarda çiftliği kazanan adamdır,» diye açıkladı. Yumruğunu salladı. «Gerekli parayı toparlayabilsem bir kareye katılır ve kaybettiğim parayı kaşla göz arasında geri alırdım.»

Emily somurttu. «Kumar en büyük günahlardan biridir.»

Babam, «Neyin günah olduğunu, neyin olmadığını biliyorum. İnsanın, aileden kalma çiftliği kaybetmesi günahdır. Günah olan işte budur,» diye karşılık verdi, ama Emily hiç umursamadı. Sözlerini geri almadığı

gibi, insanlara tepeden bakma tavrını da değiştirmedi. Bunu çok iyi anlayan babam, bakışını ondan kaçırdı ve lokmalarını öfkeyle çiğneme-ye başladı.

«Eğer o adam Virginia Kumsalında oturuyorsa, niçin bu taraflarda-ki bir çiftliği almak istesin ki?» diye sordum.

Babam, «Satmak için tabii, aptal,» diye beni yerime oturttu.

Artık artan özgüvenimin etkisiyle mi nedir işin peşini bırakmadım.

«Tütün piyasasının durumu hiç iç açıcı değil. Özellikle küçük çiftçi

• 3

3 3 3 • • •

3 3 3

ler için bu böyle. Binalarımız büyük onarımlar gereksiniyor. Donanımın en büyük kısmı yaşlı ve yorgun. Charles, elini attığı her şeyin bozulma-sından yakınıyor. Yıyecek ihtiyacımızı karşılamak için eskisinin yarısı kadar bile ineğimiz ve tavuğumuz yok. Bahçeler, havuzlar, çitler aylar-dan beri ihmale uğramış durumda. Ev bile ilgi fıkarakası. Eski ve yoksul bir çiftliği satın alacak adamı bulmak onun için hiç kolay olmayacak,» diye belirttim.

Babam, «Hımmmm... Bunların hepsi doğru,» diye itiraf etti. «Çiftliği-mizi satın almanın Cutler'e bir çiftlik kazandırmayacağı ortada. Onun, başkalarının hayatları ve mülkleriyle oyuncak gibi oynamayı seven tipie biri olduğunu sen de göreceksin. Buranın getireceğı para onun için hiç önemli değil.»

«Kötü birine benziyor,» demem üzerine babamın gözleri şaşkınlık-tan iri iri açıldı.

«Buraya uğradığı zaman sakın onu sinirlendirme. Onunla anlaşma-ya çalışacağım,» dedi.

«Benim onu görmeme ne gerek var?» dedim. Bu Bay Cutler'le kar-şılaşmaya gerçekten de niyetim yoktu. Ne çare ki, ben bebekle uğraşı-rken babam konuğı Charlotte'un odasına getirdi. Bebekle ben ikimiz de yerdeydik. Saçlarını fırçalamaya kullandığım anneme ait sedef saplı fır-çalardan biri Charlotte'u adeta büyölemişti. Onunla beraberken başka herkesi ve her şeyi unutuyordum. Benim etimden, kanımdan olan bir çocuğa dokunmak benim için en büyük mutluluktdu. Böylece, yaklaşan ayak seslerini duymadım ve gözetlendiğimin farkında olmadım.

Birisinin, «Bu da kim?» diye sorduğunu duyunca, kapiya baktım. Babam orada güneş yanığı tenli, esmer bir yabancıyla duruyordu. Adam bana muzip kara gözleriyle bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. İnce yapılı ve geniş omuzluydu, uzun kolları ve ağır işler görmek şöyle dursun, bir kadınınkiler kadar bakımlı zarif elleri varı

dı. Sonradan, avuçlarında nasır olsa bile bunların yelken sporuna düşkünlüğünden ileri geldiğini keşfedecektim. Esmer teninin nedeni de yine yelkenciliği idi.

Babam, «Bunlar öbür iki kızım,» dedi. «Bebeğin adı Charlotte. Öbürü de Lillian.» Babam, ayağa kalkıp konuğu usulüyle selamlamamı hatırlatmak için bakışını tavana çevirdi. Ben de doğrulup etekliğimi düzelttim ve onlara doğru bir adım attım.

Yabancı bakımlı elini bana uzatarak, «Merhaba, Lillian. Benim adım Bili Cutler,» dedi. Elini tutup sıktım, ama o benim elimi hemen bırakmadı. Bunun yerine bana gülümsemeyi sürdürdü. Ayaklarımdan başlayarak göğüslerimin üstünde durakladıktan sonra yüzüme kayan bakışıyla beni adeta içiyordu.

Ben de, «Merhaba,» diyerek elimi yavaşça, fakat kararlı biçimde avucunun içinden çektim.

Bay Cutler, «Bebeği beklemek görevi senin, öyle değil mi?» dedi.

Babamın sinirli olduğu bıyığının ucunu çekiştirmesinden belliydi. «Bebeğin sorumluluğunu kâhyamız Vera ve ablam Emily ile paylaşıyorum,» dedimse de, adam benim yanından çekilmeme fırsat tanımayarak tekrar konuştu.

«Bebeğin en çok senin yanında olmaktan hoşlandığına bahse girerim.»

«Ben de bebekle beraber olmaktan çok hoşlanıyorum.»

«İşte gördün mü? Bir bebek bunu hisseder. Otelime gelen birçok ailelerde gördüm bunu.» Övündü. «Okyanus kıyısında çok güzel bir tesisim var.»

«Ne kadar iyi,» dedim. Son derece ilgisiz bir tavırla konuşmuştum. Ama Bili Cutler yılmadı. Charlotte'u kollarımın arasına aldım. Bebek, Bili Cutler'e dikkatle bakmaya başlamıştı, ama adamın dikkati benim üzerimdeydi.

«Sanırım, baban kızlarını plaja gezmeye götürmüyordur,» dedi.

Babam, «Bizim zevke ayıracak vaktimiz yok,» diye söze karıştı.

Bili Cutler dudak büktü. «Öyle olmalı. Bütün vaktinizi kumar masasında kaybetmekle geçiriyorsunuz.» Babamın yüzü kıpkırtızı olmuştu. Burun delikleri de titriyordu, ama öfkesini frenlemeyi biliyordu. Bili Cutler bana döndü. «Seninle kardeşlerine bu bakımdan yazık oluyor, Lillian,» dedi. «Genç kızlar plaja gitmeliler, özellikle genç ve güzel olanları.» Böyle derken adamın gözleri muzip muzip parlıyordu. /

«Babam haklı,» dedim. «Çiftliğin işleri bozulalı beri burada yapılacak bir sürü işimiz var. Bakım masraflarıyla başa çıkamadığımız için, hepimiz elimizden geleni yapmak zorundayız.»

Babamın gözleri iri iri açıldıysa da, ben işi bozuntuya vermedim. «Her gün bir şeyler bozuluyor ya da bir aksilik oluyor, öyle değil mi baba?»

«Ne?» Babam hafifçe öksürdü. «Ha evet.»

Bili Cutler, «Çok zeki, çok uyanık bir kızının olduğu anlaşılıyor, Jed,» diyerek gülümsedi. «Onu sır olarak sakladın bugüne kadar. Ne dersin, onu bir süre bana ödünç verir misin acaba?»

«Ne?» diye atıldım. Bili Cutler gülmeye başladı.

«Bana şu çiftliği gezdirmesi için,» diye açıkladı. «Bana senden daha ilginç, daha aydınlatıcı bir rehber olacağına eminim. Ne dersin, Jed?»

Babam, «Lillian'ın bebeği beklemesi lazım, Bili,» dedi.

«Yapma, Jed. Lillian'ı bir saatliğine serbest bırakabilirsin. Tabii, beni mutlu etmek istersen...» Bili Cutler böyle derken kara gözlerini babamın üzerine dikmişti. Babam rahatsız olmuş gözüküyordu. Baskı altında bırakılmaktan, kontrolü başkasına kaptırmaktan nefret ederdi, ama bu durumda evet demekten başka çaresi yoktu.

«Pekâlâ, Lillian,» dedi. «Sen Bay Cutler'e etrafı gezdir. Neleri görmek istiyorsa göster. Charlotte'a bakması için buraya Vera'yı yollarım.» Belli ki öfkeden titreyerek Vera'yı çağırmaya gitti.

Bebeği oyun parkına bırakarak, «Babam çiftlik hakkında benden çok daha fazla şey biliyor,» diye yakındım.

«Belki öyledir. Belki de değil. Ben aptal değilim. Zaten onun bu yerle gerektiği biçimde ilgilenmediğini kim olsa görebilir.» Bili Cutler bana yaklaştı. Soluğunu ensemde hissediyordum. «Burada bir sürü iş yapıyorsun. Öyle değil mi?» dedi.

Bebeğe oyuncaklardan birini uzatarak, «Ben sadece görevlerimi yapıyorum,» dedim. Bili Cutler'e bakmak istemiyordum. Bu adamın incelemesi beni rahatsız ediyordu. Bili Cutler bana baktığı vakit, bakışını vücudumun her tarafında gezdiriyordu. Açık artırmayla satılacak köle kızların aynen benim hissettiklerimi yaşadıklarına emindim.

Bili Cutler, «Peki, bu görevler neler?» diye sordu. «Yani minik kız kardeşine bakmanın dışında demek istiyorum?»

«Babama çiftliğin hesaplarında yardımcı oluyorum,» dedim.

Bili Cutler'in gözleri parladı. «Böyle bir şey yaptığını tahmin etmiş-
tim,» dedi. «Çok zeki bir genç hanıma benziyorsun, Lillian. Babanın ala-
caklarını ve borçlarını kuruşu kuruşuna bildiğine eminim.»

«Babam neleri bilmemi isterse onu biliyorum,» diye atıldım.

Bili Cutler omuzlarını silkti. «Bilmek ya da yapmak istediklerini bir
erkeğin kontroluna bırakacak kadını ben şimdiye kadar görmedim.»
Adamın, konuşurken her söylediğine ikinci bir anlam verdiren bir gözle-
rini yuvarlama ve dudaklarını sıkma huyu vardı. Vera'nın o sırada gel-
mesine sevindim.

«Beni Yüzbaşı yolladı,» dedi.

Bili Cutler, «Yüzbaşı mı?» diye sordu. «Yüzbaşı da kim?»

Kadın, «Bay Booth,» dedi.

«Neyin yüzbaşısı?» Bili Cutler bir kahkaha attı. «Yenik Güney ordu-
larının yüzbaşısı mı yoksa?»

Vera'ya baktım. Kadıncağız sıkılmışa benziyordu. Bunun üzerine
istemeye istemeye Bili Cutler'in koluna girdim ve onunla odadan çık-
tım.

Evin kapısına vardığımızda adam, «Önce çevreyi mi gözden geçir-
sek?» diye sordu.

«Nasıl isterseniz, Bay Cutler.»

«Çok rica ederim, bana Bili de. Ben II. William Cutler'im, ama bana
kısaca Bili denmesini yeğliyorum. Özellikle güzel hanımların yanında
daha samimi oluyor.»

Kapının önündeki verandaya çıktığımızda Bili Cutler durarak bakışın-
ı evin çevresinde gezdirdi. Buraları ona göstermek beni bayağı utan-
dırmıştı. Çiçek tarhlarının ne kadar ihmal edildiğini, demir bankların pas-
lanmaya terkedilmiş olmasını, fısıkiyelerdense kirli suların damladığını
görmek yüreğimi sızlatıyordu.

Bili Cutler, «Burası bir zamanlar nefis bir çiftlikti herhalde,» dedi.

«Öyleydi,» diye boynumu büktüm.

«Eski Güneyin en büyük derdi de bu. Yeni Güney olmaya çalışmı-
yor. Bu yaşlı dinozorlar İç Savaş kaybettiklerini bir türlü kabul etmek
istemiyorlar. Bir işadama, işini görmek için daha yeni, daha modern yön-
temler arayıp bulmalıdır. Kuzeyden iyi fikirler çıkıyorsa, onları benimse-
menin bir sakıncası olmasa gerek. Örneğin ben, babamın pansiyonunu

devralınca güzel bir otele dönüştürdüm. Yüksek sosyeteden müşterilerim var. Okyanus kıyısında çok kaliteli ve değerli bir tesistir. Bir süre sonra çok zengin bir adam olacağım, Lillian.» Bili Cutler kısa bir aradan sonra ekledi. «Hoş, şimdi de oldukça varlıklı sayılırım ya...»

«Bütün zamanımızı kumar masalarında başkalarının evlerini ve mülklerini kazanmakla geçirdiğinize göre, sahiden de varlıklı olmalısınız,» diye karşılık verdim.

Bili Cutler, kahkahayı bastı. «Ataklığın hoşuma gitti, Lillian? Kaç yaşındasın?»

«On yedisini dolduruyorum,» dedim.

«Çok güzel bir yaş... Bozulmamış kızların yaşı. Öyleyken sende çok bilmiş bir hava da var. Çok erkek arkadaşın oldu mu?»

«Orası üstünüze vazife değil. Size çiftlikte bir tur yaptıracaktım, geçmişimde değil,» diye taşı gediğine koydum. Bili Cutler yine bir kahkahaya atıldı. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şeyin onu sinirlendirmeyeceği anlaşıyordu. Sonuçta sinirlenen ben oldum ve konuşmamızı ambarları, kamariyeyi, eski ve paslanmış araç-gereçle dolu barakaları görmeye götürdüm. Onu Charles'la tanıştırdım. Charles, Bay Cutler'e, durumun ne kadar kötü olduğunu, ne kadar çok donatımın yenileriyle değiştirilmek zorunda olduğunu anlattı. Bay Cutler dinlemesine dinledi ama, ona ne gösterirsem göstereyim ve onu kiminle tanıştırsam tanıştırayım, bakışının benim üzerimden ayrılmadığını farkediyordum.

Kalbim çarpmaya başlamıştı, ama hoşuma giden bir biçimde değil. Bay Cutler sevgili Niles'imın yaptığı gibi, bana tatlı bakışlar yöneltmiyordu. Onun bakışında küstahça bir şehvet okunuyordu. Ben onunla konuştuğum ve çiftlikle ilgili bilgiler verdiğim zaman dinliyor, fakat söylediklerimin tek kelimesini duymuyordu. Sadece, o alaycı gülümseyişiyle bana bakıyor, bakışlarındaki arzuyu gizlemeye gerek görmüyordu bile.

Sonunda ona turumuzun sona erdiğini bildirdim.

«O kadar çabuk mu?» diye yakındı. «Oysa ben ne hoş vakit geçiriyordum.»

«Size benim gösterebileceklerim bu kadar,» dedim. Bu adamla evden fazla uzaklaşmak niyetinde değildim, kene ni onun yanında güvenlikte hissetmiyordum. «Özetle, kendinize sadece dert kazandınız,» diye ekledim. «Meadovs sadece paranızı yutacak, karşılığında da bir şey vermeyecek.»

Bili Cutler güldü. «Bu söylediklerini söylemeyi baban mı sana öğretti?»

«Bay Cutler...»

«Hani Bili diyeceksin.»

«Peki, Bili olsun. Şu son birkaç saatin içinde hiçbir şey duymadınız ya da görmediniz mi? Güneyin daha akıllı, modern işadamlarından biri olmakla övünüyorsunuz. Yani abarttığımı mı söylemek istiyorsunuz?»

Bili Cutler bir an düşündükten sonra gülümsedi. «Haklı olabilirsin ama,» dedi. «Ben bu mülkü almak için tek bir kuruş harcamadım. Bütün çiftliği açık artırımla satışa çıkarabilir ya da parça parça satabilirim.»

Kalbim duracak gibi olmuştu. «Sahi, yapar mısınız bunu?» diye sordum.

Adam bana bakıp sırtıttı. «Belki yaparım. Belki de yapmam. Bazı şartlara bağlı!»

«Ne gibi şartlara.»

Bili Cutler, «Sadece bazı şartlara,» diye yineledi. Babamın, niçin bu adamın başkalarının hayatı ve mallarıyla oynamayı sevdiğini söylediğini anlıyordum şimdi. Onu arkamda bırakarak eve doğru yürümeye başladım, ama o bana yetişmekte gecikmedi.

«Bu gece otelde benimle akşam yemeği yemeye ne dersin?» diye sordu. «Çok lüks bir yer değildir. Ama...»

«Teşekkür ederim, gelemem,» diye hemen atıldım.

«Niçin gelememişsin? Babanın boş muhasebe defterleriyle uğraşmaktan vaktin mi yok?» Bili Cutler'in, bir davetinin reddedilmesine alışık olmadığı belliydi.

Hızla ona doğru döndüm. «Niçin sadece meşgul olduğumu kabul etmiyorsunuz?» dedim.

Bay Cutler, «Amma da gururluymuşsun,» diye homurdandı. Mma bence sorun yok. Öfkeli kadınlar hoşuma gider. Öyleleri yatakta çok daha ilginç olurlar.» diye ekledi.

Kıpkırmızı oldum. «Bu çok kaba bir konuşma oldu, Bay Cutler,» diye karşılık verdim. «Güneyli centilmenler sizin gözünüzde birer dinazor olabilirler, ama en azından genç bir hanımla nasıl konuşulacağını bilirler.» Bili Cutler bir kez daha kahkahalarla gülmeye başladı. Ama ben adımlarımı sıklaştırdım ve onu arkamda güler halde bıraktım.

Ne yazık ki, yarım saat sonra yine Charlotte'un bebek odasının kapısında belirerek bizimle akşam yemeği yemeye davet edildiğini bildirdi.

«Sen benim davetimi kabul etmediğine göre, benim babanın davetini kabul ettiğimi sana söylemeye geldim.» Konuşurken bakışları alayla doluydu.

Kulaklarıma inanamayarak, «Babam mı sizi davet etti?» diye sordum.

Bana gözünü kırptı. «Diyelim ki kendimi davet ettirdim. Önümüzde-ki saatlerde yine seninle görüşmeye sabırsızlanıyorum.»

Bay Cutler gibi kaba ve kendini beğenmiş bir adamın evimize girebilmesine ve bizimle dilediği gibi oynamasına ne kadar sinirlensem yeriydi. Bu kez Emily'ye ister istemez katılıyordum, kumar çok kötü bir şeydi. Babamın içmesi kadar berbat bir hastalıktı. Adamcağız ne kadar canını yaksa da aynı şeyi tekrar tekrar yapmaktan kendini alamıyordu. Ama bu kez biz de onunla acı çekmek durumundaydık.

Bebek Charlotte'u bağırma basarak yanaklarına öpücükler yağdırdım. Bebek sa tellerimi kıkırdayarak minik parmaklarına sarıyordu.

«Sen nasıl bir dünyada byyeceksin acaba, küçük Charlotte? Dilerim, senin dnyan benimkinden daha iyi olur,» diye mırıldandım.

Bebek bana baktı. Sesimin tonu kadar kederli bakışlı gözlerimden düşen yaş damlaları ilgisini uyandırmıştı.

Babam, acınacak ekonomik durumumuza rağmen, Vera'ya son zamanlarda alışkın olduğumuzdan daha görkemli bir sofra hazırlamasını emretti. Güneyli gururu bunu ona mecbur ediyordu. Bili Cutler'den hoşlanmamasına ve Meadovvs'u kumarda ona kaptırışına ierlemesine rağmen, alelade tabaklar içinde servisi yapılan alelade besinlerle dona tılrriş bir masada karşısına oturamazdı. Vera bayramlara mahsus en kaliteli porselenlerimizi ve kristallerimizi çıkardı. Gümüş şamdanlarımıza uzun beyaz mumlar geçirildi, yemek masasındaki masanın üstüne yıllardan beri kullanılmayan kar gibi beyaz bir keten örtü yayıldı.

Babamın pahalı şaraplarından sadece iki şişe kalmıştı. Bunlar da rdekle birlikte tüketilmek üzere masanın üstüne konuldu. Bili Cutler benim yanımda oturmakta ısrar etmişti. Çok şık ve resmi giyinmişti ve itiraf etmek istemesem de oldukça yakışıklı görünüyordu. Fakal saygı

sız tavırları, alaycı sırıtışı ve flörtçü bakışları beni rahatsız etmeyi ve canımı sıkmayı sürdürüyordu. Emily'nin onu nasıl horgördüğü dikkatimden kaçmamıştı, ama kızcağız onun bulunduğu yana ne kadar ters ters bakarsa, adam o denli eğleniyor görünüyordu.

Emily yemek öncesi dualarına ve Kutsal Kitap'tan bölümler okumaya başlayınca, adam neredeyse kahkahayı basıyordu: «Sizler her akşam bunu mu yaparsınız?» diye sordu.

«Normal değil mi,» dedi babam. «Biz dinine bağlı insanlarız.»

«Sen mi dinine bağlısın, Jed?» Bili Cutler dayanamayıp patlamıştı. Yüzü, içtiği üç kadeh şaraptan kıpkırmızıydı. Babam Emily ile bana baktı ve o da kıpkırmızı kesildi, ama bu, bastırmak zorunda kaldığı öfkesinin etkisiydi. Bili Cutler hemen konuyu değiştirecek kadar sağduyuluydu. Yemeği övdü, Vera'ya da o kadar çok övgü yağdırdı ki kadıncağız kızardı. Emily yemek boyunca konuğumuza öylesine bir tiksinti ve nefretle bakmıştı ki gülümsediğimin görünmemesi için yüzümü peçetemle örtmek zorunda kaldım. Sonuçta, Bili Cutler masanın öbür yanından ona bakmaktan kaçınarak, dikkatini babamla bana verdi.

Otelini, kumsalda yaşamın nasıl olduğunu, seyahatlerini ve gelecek için bazı planlarını anlattı. Daha sonra babamla o, ekonomik duruma ve hükümetin ne yapması, ne yapmaması gerektiğine dair sıkı bir tartışmaya başladılar. Yemekten sonra iki erkek puro içmek ve konyak judjimplajnak için babamın çalışma odasının yolunu tuttular.

Ben Vera'nın sofrayı toplamasına yardım ederken, Emily, Charlotte'u görmeye gitti.

Bütün bu olaylara ve bildiklerine rağmen, Emily, Charlotte'a karşı bana karşı olduğundan daha fazla abla rolü yapmaya girişmişti. Bebeği-me karşı korumacılık rolünü benimsediğini görerek onu uyardığımda kendi ateşli inançlarının etkisiyle sert bir karşılık verdi.

«Bu çocuk bir şehvet ürünü olduğundan şeytanın etkisine daha açık. Onu, şeytanı bile ürkütüp kaçırarak kutsal bir ateş halkasıyla çevireceğim,» diye vaat etti.

«Sakin ha,» diye atıldım. «Onu da mutsuz etme. Bırak, normal bir çocuk olarak büyüsün.»

«Normal mi?» diye tısladı. «Yani senin gibi mi?»

«Hayır. Benden daha iyi olmalı.»

«Benim de amacım bu.»

Charlotte'a karşı şaşılacak kadar yumuşak ve sevecen davrandığını

dan aralarına girmeye kalkışmadım. Charlotte da Emily'ye karşı anne siymiş gibi saygılı davranıyordu. Emily'nin bir tek sözü çocuğun yasal* şeylerle oynamasına son veriyordu. Onun denetimi altında giydirilenüü zaman sakın ve uysal davranıyor, yatağına yatırıldığı zaman da karşı koymuyordu.

Bili Cutler haftanın kalan bütün günlerinde Meadovvs'a geldi. Her ne zaman arkama dönsem onu ensemde buluyor, Charlotte'la dışarıda oynarken bir pencereden beni gözetlediğini görüyordum. Bazan babamla iskambil oynuyor, bazan bizimle yemeğe kalıyor, bazan da yeni mülkünü gözden geçirip onu ne yapacağına karar vermek için geldiği bahanesini ileri sürüyordu. Aramızdaki varlığı, harekete geçmek kararını verdiği zaman akıbetimizin ne olacağını hatırlatması açısından tam bir işkenceydi bizim için.

Bir akşam Charlotte'u odasında bırakıp akşam yemeği için hazırlanmak üzere yukarı kata çıktıktan sonra kapımın dışında ayak sesleri duyar gibi olmuştum. Banyonun kapı aralığından bakınca Bili Cutler'in odama girdiğini gördüm. Ykanmak için elbisemi çıkardığımdan arkamda sadece sutyenle külotumun üstüne giydiğim iç gömleğim vardı.

Benim baktığımı görünce, «Burası senin odan mıydı?» diye sordu.

Sanki bilmiyordu. «Evet, benim odam. Ve kapıyı vurmadan içeri girmeniz hiç de hoş bir hareket değil,» diye karşılık verdim.

Yalan söylemeyi yeğledi. «Kapıyı vurdum, ama musluğu açtığın için herhalde duymadın.» Etrafına bakmıyordu. Herhalde duvarların çıplak, pencerelerinde perdesiz oluşuna şaşırmış olacaktı ki, «Odan ne kadar sade,» dedi.

«Yemek için hazırlanıyordum,» dedim. «Sizce bir sakıncası yoksa...»

Odadan çıkmasını kastettiğimi anlamamış gibi davrandı. «Yok, ne sakıncası olacak. Hazırlanmana bak,» dedi. Hiç bu kadar sinir bozucu adama rastlamamıştım. Yüzünde o çapkın ifadeyle duruyor, bana alaylı alaylı sırtıyordu. Göğsümü kollarımla örtmüştüm.

«İstersen senin için saçlarını fırçalayabilirim,» dedi.

«İstemiyorum. Lütfen çıkın,» diye ısrar ettim, ama o gülerek bana doğru birkaç adım attı. Birden telaşlandım. «Bay Cutler, hemen odamdan çıkmazsanız...»

«Ne yaparsın? Bağırır mısın? Bu hiç de hoş olmaz. Ayrıca,» Etrafına bakındı. «Odam diyorsun, ama biliyorsun ki gerçekte bana ait.»

«Burayı teslim almanıza kadar değil,» diye karşılık verdim.

Bay Cutler, «Orası öyle,» diye doğruladıysa da bir yandan ban biraz daha yaklaşıyordu. «Biliyor musun, sen çok güzel, çok da ilginç bir genç hanımsın. Bakışlarındaki ateş çok hoşuma gidiyor.» Adam bana daha dikkatli baktı. «Söylesene, Lillian. Beni biraz olsun çekici bulmuyor musun? Şimdiye kadar çekici bulmayan kadına rastlamadım, diye cüretkâr bir tavırla ekledi.

«İşte ilkini şimdi görüyorsunuz,» dedim. Bili Cutler bana o kad yaklaşımıştı ki bir, iki adım geri çekilmek zorunda kaldım.

Ama Bili Cutler yılmadı. «Öyleyse beni doğru dürüst tanımadığı içindir,» dedi. Ellerini omuzlarıma dayamıştı. Geri çekilmeye yeltendi se de parmaklarının baskısının artmasıyla kendimi olduğum yere mihl miş hissettim.

«Beni bırakın,» diye sesimi yükselttim.

Genç adam, «Bu ne ateş,» diye söylendi. «Bu ateşi söndürmeliyim yoksa beni kül edecek,» diye ekleyerek dudaklarını o kadar ani benimkilerin üstüne yapıştırdı ki, başımı arkaya atmaya vakit bulamadım. Debe-lenmem para etmedi. Beni kollarının arasında hapsederek uzun uzun öptü. Geri çekildiği anda öpücüğünün dudaklarımın üstündeki izlerini elimin tersiyle sildim.

Bili Cutler, «Senin çok heyecan verici bir kız olduğunu anlamış-tım,» dedi. «Tıpkı vahşi bir at gibisin, ama terbiye olduktan sonra ben-zerlerin gibi uslanacağına eminim.» Böyle derken bakışı alev gibi yanan yüzümden göğüslerime kaymıştı.

Kapıyı işaret ederek, «Odamdan çık! Defol!» diye bağırdım.

Bili Cutler ellerini havaya kaldırdı. «Peki, peki. Sinirlenme. Sadec dostça bir öpücüktü. Hoşuna gitti, değil mi?»

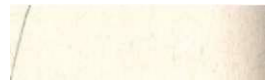
«Tıksındım,» diye bağırdım.

Adam güldü. «Bu gece öpüştüğümüzü düşlerinde göreceğine emi nim.»

«Belki karabasanlarımda görürüm,» diye karşılık verdim. Bu sözle-rim ona yine kakhaha attırdı.

«Lillian, senden gerçekten hoşlanıyorum. Hâlâ Güneyin şu harabe çiftliğiyle ilgilenmemin tek nedeni de sensin. Sen ve baban] oyunda tekar-tekar yenmem.» Bili Cutler bu sözlerden sonra benî öfkeden titrer halde bırakarak odadan çıktı.

O akşam yemekte ona bakmaktan kaçındım M/Ö sorduğu herhangi

bir soruyu evet ya da hayır diye cevapladım. Babam bir şey farketmiş yor ya da Bili Cutler'e karşı hissettiklerimi umursamıyordu. Emily ise benim genç adamı, kendisinin gördüğü şekilde gördüğümü varsayıyordu. Cutler arada bir masanın altından çizmesinin burnuyla bana dokunuyor ya da her fırsatta parmaklarını elime geçiriyor, banaysa böyle bir şey olmuyormuş gibi davranmak düşünüyordu. Duyduğum rahatsızlığın onu ne kadar eğlendirdiğinin farkındaydım. Yemek sona erip de en sonunda odama kaçtığımda adamın alaylarından ve işkencesinden kurtulabilmeme sevindim.

Aradan bir saat geçmişti ki koridorda babamın ayak seslerini duydum. Yatağımın içinde oturmuş, kitap okuyordum. Yatak odamın kapısını açması üzerine başımı kaldırdım. Babam bir an durup bana baktı. Charlotte'un doğumundan beri odama gelmekten kaçınıyordu. Herhalde utanıyordu. Zaten benimle bir odada yalnız kalmamaya bile elinden geldiğince dikkat ediyordu.

«İne okuyorsun ha?» dedi. «Senin Georgia'dan bile fazla okuduğuna eminim.» Ekledi. «Tabii sen daha kaliteli şeyler okuyorsun.» Babamın ses tonu ve konuşurken bana bakmamaya dikkat etmesi merakımı uyandırmıştı. Kitabımı yanıma bırakarak bekledim. Babam bir şey düşünür görünüyordu.

«Bu odayı yeniden döşemeliyiz,» dedi biraz sonra. «Boyanması lazım. Perdelerini de tekrar aşmalı, ama... belki de zaman ve para israf etmek akılsızlık olur.» Bana baktı. «Sen artık küçük bir kız değilsin, Lillian. Genç bir hanım oldun ve hayatına bir yön vermen gerekiyor.»

«Nasıl bir yön, baba?»

«Bir kız senin yaşına gelince hayatına bir yön vermeli,» diye yineledi. «Emily gibi bir kızın durumu farklı tabii. Emily farklı. Onun yazgısı, hayattaki amacı başka. O, kendi yaşındaki kızlara benzemiyor. Hiçbir zaman benzemedi de. Bunu böylece bildim ve kabul ettim, ama sen...»

Babamın, Emily ile aramdaki farklılığı tarif edecek kelimeleri bulmak için ne kadar bocaladığını farkediyordum.

«Ben normalim, öyle mi?» diye ona yardım ettim.

«Evet, öyle.» Ellerini kavuşturarak yatağımın önünde gidip gelmeye başladı. «On yedi yıl önce seni evime kabul ettiğim zaman, bir babanın sorumluluklarını da kabul etmiştim. Şimdi baban sıfatıyla geleceğinle de ilgilenmem gerekiyor.» Kısa bir aradan sonra devam etti. «Toplumuzda bir genç kız senin yaşına gelince, evlenmesini düşünmenin zamanı gelmiş demektir.»

«Evlenmek mi?»

«Evet, evlenmesinin zamanı gelmiş demektir. İhtiyar bir kız olarak burada sürünmek istemezsin herhalde? Kitap okuyarak, iş işleyerek, bütün vaktini o tek odalı okulda geçirerek?»

«İyi ama henüz evlenmek isteyebileceğim birine rastlamadım, baba,» diye bağırdım. «Niles öleli beri aşk ve romantizmin düşüncesine bile veda ettim,» demek dilimin ucuna kadar geldi, ama sustum.

«Mesele işte burada, Lillian. Burada tıklıp kalmakla bir yere varamazsın. Yani sana iyi bir hayat sağlayabilecek uygun birini bulamazsın demek istedim. Annen... Georgia demek istiyorum... senin için mevki sahibi ve yetenekli bir genç adam bulmamı isterdi. Böyle bir şeyden gurur duyardı.»

Şaşkın halde dinliyor, babamın lafı nereye getireceğini bekliyordum.

Babam söylemek istediklerini söyleme çabasından kıpkırmızı kesilmişti. «Bu işler böyle yapılır,» dedi. «Güneyimizi, Güneyin aile hayatını mahveden işte bu aşk ve roman saçmalıklarıdır. Bir genç kız kendisi için neyin iyi olduğunu ya da olmadığını bilmez. Hayatını yönlendirmek için daha yaşlı, daha deneyimli kişilerin yardımını gereksinir. Bu yöntem eskiden iyi işlerdi, şimdi de iyi işleyecek.»

«Siz ne diyorsunuz, baba? Bana bir koca mı bulmak istiyorsunuz?» diye geveledim. Bundan sonra söyleyeceklerini korkunç bir önsezinin pençesinde bekledim.

Babam gerçekten de, «Sana kocayı buldum bile,» diye devam etti. «İki hafta sonra Bili Cutler'le evleneceksin. Fazla görkemli bir düğün töreni düzenlememize gerek yok. Zaman ve enerji kaybı olur.»

«Bili Cutler... O feci adam ha?» diye bağırdım.

«İyi bir aile çevresinden gelen varlıklı bir beyefendidir. Kumsaldaki oteli zaman içinde büyük bir servet değerinde olacak.»

«Onunla evlenmektense ölmeyi yeğlerim,» diye atıldım.

«Öyleyse ölürsün!» dedi babam. Bana yumruğunu salladı. «Gerekirse seni kendi ellerimle öldürürüm.»

«Baba, o adam berbat biri. Ne kadar kibirli ve saygısız olduğunu görüyorsunuz. Üst üste her gün buraya size, hepimize eziyet etmeye geliyor. O, dürüst biri değil, bir beyefendi değil.»

Babam, «Bu kadar yeter, Lillian,» diye beni susturdu.

«Hayır, yetmez. Hem beni niçin kumarda çiftliğinizi elinizden alan

ve bunu her gün yüzünüze çarpan adamla evlendirmek isteyesiniz?» Ağlamaya başlamıştım. Babamın yüzündeki anlam sorumu yanıtladı. Dehşet içinde, «Onunla bir anlaşma yaptınız,» dedim. «Beni Mea dovvs'la değiş tokuş ediyorsunuz!»

Babam önce sindi, ama hemen arkasından saldırıya geçti. «Öyle de olsa ne çıkar? Buna hakkım yok mu? Sen çaresiz haldeyken, ana-sız, babasız kaldığın zaman, seni evime almadım mı? Seni yıllarca yedirip içirmedim mi, giydirmedim mi? Herhangi bir kız evlat gibi, sen de bana borçlusun. Bana bu borcunu ödemek zorundasın,» diye tamamladı.

«A sizin bana olan borcunuz, baba?» diye karşılık verdim. «Bana yaptıklarınızı ne kadar çabuk unutuyorsunuz? Bunu bana ödeyebilir misiniz acaba?»

Babam, «Asla bunu ağzına alma,» diye dikildi. Karşıma geçmişti. «Kalkıp masallar yayma, Lillian. Buna asla dayanamam.»

«Orasını hiç merak etmeyin,» dedim yavaşça. «O yüzden sizden de fazla ben utanç duyuyorum. Ama ne olur, ne olur, beni o adamla evlendirmeyin. Onu hiçbir zaman sevemem ben,» diye ağlamaya başladım. Gözyaşlarımın onu yumuşatacağını ummuştum.

Ama babam kesinlikle yumuşamadı. «Onu sevmen gerekmez,» dedi. «Bütün evli çiftler birbirlerini sever mi sanıyorsun?» Alayla gülüm süyordu. «Annenin saçma kitaplarının etkisinde kalmışsın, güzelim. Evlilik baştan sona bir iş anlaşmasıdır. Kadın kocasına bir şeyler sağlar, koca da karısına bir şeyler sağlar. En çok da iki tarafın aileleri bu birleşmeden yarar sağlarlar. Başarılı bir evliliğin temelinde bunlar yatar.»

Devam etti. «Hem bu evlilik senin için neden kötü olsun? Güzel bir evin hanımefendisi olacaksın ve sanırım, kısa bir zaman sonra benim bütün hayatımda olamadığım kadar zengin olacaksın. Sana bir iyilik yapıyorum, Lillian ve senden bunu takdir etmeni bekliyorum.»

«Siz çiftliğinizi kurtarıyorsunuz, baba. Bana bir iyilik yaptığınız yok,» diye onu suçladım.

Öfkem babamı duraklatmıştı. Ama kendini hemen toparladı. «Öyle ya da böyle, yarından itibaren iki hafta sonra Bili Cutler'le evleneceksin. Ağzından bunun aksi tek kelime duymayayım,» dedi.

Babam odadan çıktıktan sonra bitkin halde yatağımın üstüne yığıldım. Dışarıda yağmur başlamış, odam da birden bir kat daha soğumuş

tu. Yağmur damlaları pencereme vuruyor, damı tık tık diye dövüyordu. Dünya bana bundan karanlık, bundan düşmanca gözükemezdi. Pence-remi sarsan bir rüzgâr darbesi tüyler ürpertici bir düşüncüyü kafama soktu: İntihar.

Hayatımda ilk kez bu olasılığı kafamda tartışıyordum. Dama çıkabili-
rir, oradan Niles'in düşüşü gibi kendimi ölümün kucağına atabilirdim. Belki onun can verdiği yerde ruhumu teslim ederdim. Ölüm bile bana Bili Cutler gibi bir adamla evlenmekten daha çekici görünüyordu. Ger-
çek şuydu ki, babam eğer kumarda bir el kaybetmemiş olsa, bir fiş gibi masanın üstüne fırlatılmazdım. Şeytani kader bir kez daha hayatımla oynuyordu. Bu da lanetli oluşumun bir parçası mıydı? Belki de her şeye son vermem daha hayırlıydı.

Birden Charlotte aklıma geldi. Bu evliliği büsbütün dayanılmaz kılan, küçük kızımı hayat boyu fazla göremeyecek olmamdı. Charlot-
te'u beraberimde götürmeyecektim çünkü. Onun öz kızım olduğunu söyleyemezdim ne de olsa. Bebeğimi arkamda bırakmak zorundaydım. Zaman içinde çocuğumla giderek yabancılaşma düşüncesinin etkisiyle kalbim göğsümün içinde kurşun gibi ağırlaşmıştı. Charlotte da aynen benim gibi gerçek annesini kaybedecek, onunla ilgili sorumlulukları giderek Emily üstlenecekti. Hayatı üzerinde en çok etki sahibi olacak olan Emily'di. Ne kadar acı. O tatlı, melek yüz bir karanlık ve kasvet dünyasında tüm parlaklığını yitirecekti.

Bili Cutler'le evlenmekle ben hiç kuşkusuz bu korkunç çevreden kurtulacaktım. Charlotte'u da yanımda götürme yolunu bir bulabilsem, o feci adamla yaşamaya belki katlanabilirdim. Belki babamı razı edebilir dim. Belki... O zaman Charlotte'la ben, Emily ile babamdan ve bu ca-
çekişen çiftlikten kurtulurduk. O zaman Bili Cutler'le evlenmeme de-
ğeri. Zaten başka ne yapabilirdim?

Kalkıp aşağı indim. Bili Cutler gitmişti, babamsa masasının üstün-
deki bazı şeyleri düzeltmekle meşguldü. Benim onunla yine tartışmaya geldiğimi sanarak elindeki işten öfkeyle başını kaldırdı.

«Lillian, bu mesele kapanmıştır,» dedi. «Sana yukarıda söylediği-
gibi.»

«Tartışmaya gelmedim, baba,» diye onun sözünü kestim. «Sizden-
yalnız bir tek şey isteyecektim. Evet derseniz, o zaman seve seve Bili-
Cutler'le evlenir, Meadovvs'u sizin için kurtarırm.»

Babam etkilenmişti. Arkasına yaslanarak, «Devam et,» dedi. «İstedi-
ğin nedir?»

«Charlotte'u istiyorum. Gittiğim zaman onu da beraberimde götürmek istiyorum.»

«Charlotte'u mu? Bebeği mi alacaksın?» Babam bakışını yağmurun yıkadığı pencerelere dikerek bir an düşündü. Gerçekten de teklifimi tartıyor gibiydi. Umutlanmaya başladım. Babamın Charlotte'a fazla bir düşkünlüğü yoktu. Onu da başından atarsa fena mı olurdu? Ne çare ki başını sallayarak yine bana döndü. «Bunu yapamam, Lillian,» dedi. «O benim çocuğumdur. Çocuğumdan vazgeçemem. Herkes ne der sonra?» Derin bir soluk aldı. «Herkesin ne diyeceğini sana söyleyeyim. Charlotte'un annesinin sen olduğunu düşünürler. Hayır, kızım, Charlotte'u sana veremem.»

Benim bir karşılıktaki bulunmama fırsat vermeden, «Ama,» diye devam etti. «Belki ileride Charlotte senin yanında daha çok vakit geçirir. Belki,» dedi, ama ben ona inanmıyordum. Ne çare ki bana bundan başka bir vaatte bulunamayacağının farkındaydım.

Yenilgiyi kabul ederek, «Düğün nerede yapılacak?» diye sordum.

«Burada, Meadows'da. Küçük çapta bir şey olacak... Yakın arkadaşlarımdan birkaç kişi, birkaç da hısımları çağırırız...»

«Bayan Walker'i davet edebilir miyim?» diye sordum.

Babam istemeye istemeye, «Gerekirse olur tabii,» dedi.

«Annemin gelinliğini de isteyebilir miyim? Vera gerekli düzeltmeleri yapar.»

«Olur,» dedi babam. «Bu çok iyi bir fikir. Ekonomi şu sıralar bizim için çok önemli. Akıllanıyorsun, Lillian.»

«Ben bunu ekonomi olsun diye değil, anneme olan sevgimden düşündüm,» dedim.

Babam bana bir an dikkatle baktıktan sonra arkasına yaslandı. «Evlilik gitmen ikimiz için de çok iyi olacak,» diye acı acı söylendi.

«Bu kez ben de sizinle aynı fikirdeyim, baba,» dedim ve kapıya yürüyerek onu karanlık çalışma odasında yalnız başına bıraktım.

Elvea Meadows

Vefa ile ben elimizde gaz lambalarıyla tavanarasına çıktık. Kapıya uzak bir köşedeki eski kara sandıkların birinde olması gereken annemin gelinliğini arayacaktık. Örümcek ağlarını süpürüp temizledikten

sonra, tâ ki gelinliği bulana kadar eski sandıkları karıştırdık. Naftalin toplarının arasında annemin gelinliğinden ve duvağıyla ayakkabılarından başka, deri ciltli İncil'inin yaprakları arasında kurumuş bir çiçek buketi, düğün davetiyesinin ve davetli listesinin upuzun bir listesi, düğün pastasını kesmek için kullanılmış olan kararmış gümüş saplı bıçak ve babamla onun adlarının başharflerini taşıyan gümüş şarap kupaları vardı.

Şimdi bu eşyaya baktıkça annemin, düğününden hemen önce neler hissettiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Heyecanlı ve mutlu muydu? Babamla evlenip Meadovvs'da yaşamanın çok güzel olacağını mı düşünmüştü? Biraz olsun babamı sevmiş miydi? Babam da onu, inandırıcı olacak kadar seviyor görünmüş müydü?

Düğün resimlerinden bazılarını görmüştüm. Annem bunlarda gen güzel, mutlu ve umut dolu görünüyordu. Kıyafetiyle ne kadar gurur duyuyordu, etrafındaki heyecan ve hareketten ne kadar hoşnuttu. Düğünlerimiz birbirinden ne kadar farklıydı. Benimki sade ve acele bir şey olacaktı. Yemini etmede zorlanacak, damada bakmamaya çalışacaktım. Yüzümdeki herhangi bir gülümseme yalancıkta bir gülümseme, babamın zoruyla taktığım bir maske olacaktı. Hiçbir şey gerçek olmayacaktı. Tören boyunca dayanabilmek için Niles'la evlendiğimi farzedecektim. Düğüne kadarki iki haftayı atlatmama bu yalan bana yardımcı oldu. Yapılması gerekenleri yapmak için bana gerekli enerjiyi sağlayan da bu oldu.

Vera'yla ben gelinliği aşağıya, onun odasına indirdik. Vera orada gelinliği benim üstümde prova etti ve vücudumun çizgilerine uydurarak kısalttı ve daralttı. Tuvalet sonunda bana çok yaraşmıştı. Vera çalışırken küçük Charlotte bacaklarımın arasında sürünüyor, bizi merakla izliyordu. Haberi yoktu ama, bu tören beni ondan uzaklaştıracak, o da benim gibi gerçek annesini kaybedecekti. Bunun üzerinde durmamaya çalıştım.

«Düğünün nasıldı, Vera?» diye sordum.

Kadın, yaptığı etek baskısından başını kaldırdı. «Düğünüm mü?» dedi. «Çok basit bir şeydi. Rahibin evindeki salondaydık. Törende rahiple karısından başka yalnız babamla annem ve Charles'ın babasıyla annesi vardı. Charles'ın erkek kardeşlerinden hiçbiri gelmemişti. Yapılacak işleri vardı. Kendi kızkardeşim de bir yerde kâhya olarak çalıştığından izin alamamıştı.»

«Sen hiç değilse evlendiğin adama âşkıntın,» diye söylendim.

Kadının yüzünde buruk bir gülümseme biçimlendi. «Aşk mı?» dedi. «Herhalde âşıktım. Ne var ki o sıralar bu bizim için hayatımızı sürdürmek ve bir gelecek kurmak kadar önemli değildi. Evlilik bizim için bir umut, daha iyi günlere doğru bir ekip çalışması yapmak için bir yöntem di.» Vera içini çekti. «En azından o günlerde böyle düşünüyorduk. Gençtik ve her şeyin kolay olacağını sanıyorduk.»

«Charles tek erkek arkadaşın mıydı?»

«Tek erkek arkadaşımdı. Öyleyken benim de yakışıklı prensim tarafından keşfedilip kaçırılmayı düşlediğim zamanlar olmuştur.» Kadın içini çekti. Omuzları çökmüştü. «Ama gerçekçi olma zamanı gelmekte gecik-

3 3 3 * 3 3 3 3 3
medi, ben de Charles'ın evlenme teklifini kabul ettim. O, dünyanın en yakışıklı erkeği olmayabilir, ama iyi huylu, çalışkan ve sevecendir.» Vera yüzüne baktı. «Bazan bir genç kız ancak bu kadarını umut edebilir ve bu, elde edebileceklerinin en iyisidir. Sizin şimdi düşündüğünüz aşk, ancak zenginlerin tadabilecekleri bir lüktür.»

«Evleneceğim adamdan zengin olmasına rağmen nefret ediyorum,» dedim. Vera beni anlamak için itirafımı duymayı gereksinmiyordu.

İğneye bir yandan iplik geçirerek, «Belki zamanla onu değiştirebilir, beraberinde yaşayabileceğiniz birine dönüştürebilirsiniz,» dedi. Kadın bir süre sonra devam etti. «Şu son birkaç yıldır çok büyüdünüz, çok geliştiniz, Bayan Lillian. Booth'ların içinde en güçlü, en zeki olanın siz olduğunuzdan şüphem yok. Gereksindiğiniz karakter gücüne ergeç kavuşacaksınız. Hiç yılmadan direnin. Bay Cutler herhangi bir konuyu fazla üstelemeyecek kadar zevklerine düşkün biri izlenimi yaptı üzerimde.»

«Doğru» der gibi başımı eğdim, sonra koşup Vera'yı kucakladım ve ona teşekkür ettim. Kadının gözleri yaşarmıştı. Küçük Charlotte aramızdaki sevgi gösterisini kıskanmıştı, kucağa alınmak için ağlamaya başladı. Onu yerden alarak yanağından öptüm.

«Ne olur, Charlotte'a gözkulak ol, Vera,» dedim. «Onu bırakıp gitmek beni çok üzüyor.»

«Söylemenize gerek yok, Bayan Lillian. Onu kendi oğlum Luther kadar düşünürüm. İkisi birlikte büyüyecekler ve birbirlerine gözkulak olacaklar.» Vera birden konuyu değiştirdi. «Şimdi şu elbiseyi bir şekle sokalım. Sizinkisî en pahalı düşün olmayabilir, ama Virginia'nın bu yöre

sindeki en görkemli gelin olacaksınız. Bayan Georgia başka türlü olma sını istemezdi.»

Ona gülerек hak verdim. Annem eğer hayatta olsa evin içinde koşuşup durur, her şeyin tertemiz ve pırlıl pırlıl olmasına çalışırdı. Her tarafa çiçekler koydururdu. O ünlü kuzu çevirme partilerindeki gibi olurdu her şey. Annem genç ve güzelken bir parti hazırlığının faaliyeti ve heyecanını bir çiçeğin güneş ışığını içmesi gibi yaşar, bu etkiyle bir kat daha parlar ve güzelleşirdi.

Ondaki bu yaşam heyecanı Emily'ye geçmemiştir. Ablam, yapılan hazırlıklara herhangi bir ilgi göstermiyordu. Daha doğrusu, gösterdiği tek ilgi, törenin dinsel yönlerini rahiple tartışmak olmuştı. Babamsa, masrafları mümkün olduğu kadar kısımaya çalışıyordu. Bili Cutler bunu duyunca masraflar yüzünden kaygılanmamasını, töreni izleyecek davetin kendisine ait olduğunu söyledi. Kalabalık olmasa bile güzel bir davet olmasını istiyordu.

«Birkaç yakın dostum gelecek. Müziği ihmal etmeyin,» diye emretti. Ekledi. «Viski de bol olsun. Ama gerçek viski olsun, Güneyin düşük kaliteli sidiği değil.» Damadının sadakasına muhtaç olmak babamın ağırlarına gidiyordu, ama Bili CutlerMn isteklerini geri çevirmeyerek bir orkestra angaje etti ve Vera'nın değişik yemekler hazırlaması ve servisini yapması için dışarıdan adam tuttu.

Beni düşün tarihine yaklaştıran her yeni gün kaygılarım daha fazla artıyordu. Bazan yaptığım bir işin yarı yerinde duruyor, parmaklarımı titrediğinin, bacaklarımın beni zor taşıdığını ve midemde bir karıncalanma olduğunun farkına varıyordum. Onu görmenin fikrimi değiştirebileceğinden korkan Bili Cutler düşün günümüze kadar Meadows'a uğramadı. Babama, oteliyle ilgilenmek için Cutler Koyuna dönmek zorunda olduğunu söylemişti. Kendi babası ölmüştü, annesiye seyahat edemeyecek kadar bedenen ve kafaca yaşlanmıştı. Tek çocuktı, düşün de akraba yerine, bazı yakın arkadaşlarını getirecekti.

Babamla annemin bazı akrabaları da geliyorlardı. Bayan Walke davetiyemi almıştı, gelmeye söz verdi. Babam çevreden ancak yarım düzine aile davet etmişti, Thompson'lar ise bunların arasında yoktu. Özetle, topu topu üç düzine konduğumuz olacaktı. Buysa, büyük partilerine sürüyle davetlinin geldiği Meadows'un parlak günlerindeki ne kadar farklıydı.

Düşünümden önceki akşam yemekte boğazımdan bir tek lokma

geçmedi. Midem düğümlemişti sanki. Ağır hapis cezasına çarptırılmış birinden farkım yoktu. Babam yüzüme bakar bakmaz öfke krizlerinden birini geçirdi.

«Yarın bu somurtkan yüzle merdiveni ineyim deme, Lillian,» diye üzerime yürüdü. «Seni gören idam fermanını imzaladım sanacak. Elimdeki paranın fazlasını bu düğüne harcıyorum.» Bili Cutler'den masraflar için hiç para almamış gibi konuşuyordu.

«Üzgünüm, baba,» diye inledim. «Çok çalışıyorum, ama duygularımı frenleyemiyorum.»

Emily, «Tanrı'ya şükretmelisin,» diye söze karıştı. «Ayinlerin en kutsallarından birinden taraf olacaksın. Evliliğe bu gözle bakmalısın.» Emily böyle diyerek uzun burnunun tepesinden beni azametle süzdü.

«Evlenmeme kutsal bir ayın gözüyle bakamam. Benim için daha çok bir bela sayılır,» diye karşılık verdim. «Kendimi İç Savaş'tan önceki kölelerden farklı görmüyorum.»

Babam, «Allah kahretsin!» diye bağırarak yumruğunu masanın üstüne indirdi. Tabaklar havaya zıplamıştı. «Yarın beni zor duruma düşürürsen, Lillian.»

Devam etmesine fırsat vermedim. «Merak etmeyin, baba,» dedim. «Kilisede rahibin önüne yürüyeceğim ve gerekli sözleri okuyup Bili Cutler'le evleneceğim. Ama şunu belirteyim ki, o sözleri sadece papağan gibi okuyacağım. Edeceğim yeminlerin hiçbirinde samimi olmayacağım.»

«Elini Kutsal Kitap'a dayayıp yalan söylersen...» Emily yine tehdide başlamıştı.

«Kes şunu, Emily,» dedim. «Tann'yı sağır ve zekâdan yoksun mu sanıyorsun sen? Kalbimizdekileri, kafamızdakileri okuyamıyor mu sanıyorsun? Ettiğim evlilik yemininin sözlerine inandığımı söyleyip de kalben onlara bağlı kalmayacağımı bilirim, o sözlerimin ne değeri var? Günün birinde belki sen de Tanrı'nın ceza ve intikamdan çok, sevgi ve gerçekle ilgili olduğunu görür, bunca zaman karanlıkta kaldığına hayflanırsın.» Bu konuşmamı yaptıktan sonra kalkıp odadan çıkarak babamla onu karanlık düşünceleriyle baş başa bıraktım.

O gece doğru dürüst uyuyamadım. Pencereimin yanında oturarak gece göğünün yıldızlarla bezenmesini seyrettim. Sabaha doğru ufuktan gelen bir bulut kafilesi, pırıl pırıl noktaları örtmeye başladı. Gözüm kapayıp bir süre uyudum. Tekrar uyanınca yağmur tehdidiyle dolu lof>

ve neşesiz bir gün olacağını gördüm. Kahvaltıya inmedim. Vera böyle yapacağımı öngördüğünden bir tepsiyle sıcak çay ve yulaf ezmesi getirdi.

«Boş mideyle mihrabın önünde bayılırsın,» diye uyardı.

«Belki öylesi benim için daha iyi olur, Vera,» dedimse de, sözün' dinleyip yiyebileceğim kadar yedim. Davet için tutulan kimselerin aşağıya geldiklerini ve balo salonunu dekore etme hazırlıklarının başladığını duyuyordum. Çok geçmeden annemin ve babamın kuzenlerinden bazıları da geldiler. İçlerinden birkaçı yüz elli kilometre uzaklıktan gelmişlerdi. Müzisyenler de geldiler ve çalgılarını akort etmelerinin arkasında müzik başladı. Aradan çok geçmeden çiftlikte bir bayram havası esmeye başlamıştı. Nefis yiyeceklerin kokuları koridorlardan bana kadar geliyordu. Eski ve karanlık bina ışıqla, gürültüyle ve heyecanlı seslerle dolmuştu. Tüm isteksizliğime rağmen, bu değişikliklerden hoşlamaktan kendimi alamıyordum.

Konuklarla hizmetkârların gelişi Charlotte'la Luther'i de çok heyecanlandırmıştı. Annemle babamın bazı akrabaları Charlotte'u daha önce görmemişlerdi, ona bayıldılar. Vera bir ara beni görmesi için onu odama getirdi. Ona cici bir elbise dikmişti. Charlotte bunu giyince bir kat daha güzelleşti. Bir an önce aşağıya Luther'in yanına inmeye sabırsızlanıyor, hiçbir şey kaçırmamaya niyetleniyordu.

«En azından çocuklar mutlu,» diye mırıldandım. Bakışım saate gitti. Her tıkıttak beni odamdan çıkıp düğün marşının eşliğinde merdiveni inceğim ana biraz daha yaklaştırıyordu. 'Ancak ben, merdivenin ait ucunda beni darağacı bekliyormuş gibilerden bir his duyuyordum.

Vera elimi sıkıp gülümsedi.

«Çok güzel oldunuz, yavrum,» dedi. «Anneniz sizi görse ne kadar gurur duyardı.»

«Teşekkür ederim, Vera. Tottie'nin ve Henry'nin de burada olmalarını ne kadar isterdim.»

Kadıncağız yine gülümsedi ve Charlotte'un küçük elini avücuna alarak benî yalnız bıraktı. Birkaç yıl önce annem hayatta ve sağlıklıyken düğün günümü nasıl geçireceğimizi düşlerdim. Annemin tuvalet masasının başında saatlerce oturarak saçlarıma biçim verecektik. Daha sonra, allık ve rujla makyaj denemeleri yapacaktık. Bana çok özel bir gelinlik yaptırılmış, buna uygun bir duvak ve ayakkabılar alınmış olacaktı.

Annem ziynet kutusunun içindekileri uzun uzun inceleyecek, hangi değerli bileziği ve gerdanlığı takacağıma karar verecekti.

Bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra, oturup saatlerce konuşacaktık. Ben annemin kendi düşünüşüyle ilgili anılarını dinleyecektim, annem de yeni kocamla ilk gecemde nasıl davranmam gerektiğine dair öğütler verecekti. Sonra, ben merdiveni inerken annemin beni gururla ve gülümseyerek beklediğini görecektim. Mihrabın başına gitmemden önce ve nikâh kıyıldıktan sonra uzanıp elimi sıkacak, beni ilk kucaklayıp öpen ve dünyanın tüm şansını ve mutluluğunu dileyen de o olacaktı. Balayıma çıkarken biraz ağlayacak ve korku içinde olacaktım, ama annemin gülümseyişi beni sakinleştirecek, bu sayede kendi mutlu evlilik hayatıma başlayacak gücü kendimde bulabilecektim.

Bütün bunlar yerine ben şimdi kasvetli odamda yalnız başıma ve sadece kendi kasvetli düşüncelerimin eşliğinde oturuyor, saatimin korunç tikûtaklarına kulak veriyordum. Müzik sesinin kuvvetlendiğini ve babamın koridordaki ayak seslerini duyunca gözlerimden süzülen yaşları sildim ve soluğumu tuttum. Babam beni merdiven başına kadar geçirmeye gelmişti. Beni damada teslim etmeye, beni değiş tokuş aracı yapıp mülkünü kurtarmaya gelmişti. Kapımı açtığı zaman ayağa kalkıp onu maskeden farksız bir yüzle karşıladım.

«Hazır mısın?» diye sordu.

Babamın kolunda koridora çıkarken dönüp odama, bir ara benim için bir hapisane hücresi olan odaya son bir kez baktım. Bir an pence-rede Niles'in bana gülümseyen yüzünü görür gibi oldum. Ben de gülümsedim, gözlerimi kapadım ve aşağıda beni bekleyen o olduğunu düşleyerek babamın kolunda yürüdüm.

Basamakları ağır ağır inerken, bacaklarımın cam gibi kırılverip beni helezoni merdivenin dibinde bekleyen konukların ayakları dibine tepetaklak savuracağından korktum. Dikkatimi bana gülümseyen Bayan Valker'in üzerinde odaklaştırarak kendimi toparladım. Babam, dostlarından bazılarına başını salladı. Kocam olacak adamın dostlarının yüzlerini gördüm. Bu yabancılar, Bili Cutler'in gönlünü fetheden kızın nasıl bir şey olduğunu merak ettiklerinden beni dikkatle inceliyorlardı. İçlerinden bazıları Bill'de gördüğüm şehvetli yüz ifadesiyle gülümsüyorlar, öbürlerinin yüzündeyse sadece merak okunuyordu.

Merdivenin dibinde durduk. Konuklar birden alkışa başladılar. Rahip ileride yanında Bili Cutler olduğu halde bizi bekliyordu. Kurbanlık koyun gibi ona doğru yürütüldüğüm sürede küstahça gülümseyişini sürdürdü. Arkasında smokini ve özenle fırçalamış dalgalı siyah saçlarıyla gerçekten yakışıklı görünüyordu. Emily'nin ön sırada yanında Charlotte olduğu halde oturduğunu gördüm. Minik kızım, iri gözleriyle herkesin hareketini izliyordu. Benim yaklaştığımı görünce gözleri irileşti. Babam beni rahibin önüne getirdikten sonra geri çekildi. Müzik durdu. Birisi öksürdü. Bill'in arkadaşlarının bulunduğu yönden hafif gülüşler kulağıma geldi. Derken rahip bakışını tavana dikerek duaya başladı.

Ayin süresince aklım hep geçmişteki günlerimde ve yitirdiğim canlarımdaydı: annemde, Eugenia'da, Niles'daydı. Rahibin sorusunu, «Evet,» diye yanıtladımsa da, Bili Cutler'in ne yanıt verdiğini duymadım bile. Fakat rahibin artık karı, koca olduğumuzu ilan etmesi Bill'in de duvağını kaldırıp dudaklarına sarılması üzerine gerçeğe döndüm. Beni o kadar uzun, o kadar ateşli öptü ki, konukların arasında bazı «Aaa»lar duyuldu. Birden gözlerimi açınca, Bili Cutler'in zevkten kızarmış yüzüyle karşılaştım. Derken yine alkışlar koptu ve konuklar bizi kutlamak için ayağa kalktılar. Yeni kocamın arkadaşlarının her biri beni öptü ve gözlerini kırparak bana iyi şanslar diledi. Genç bir adam, «Şansa ihtiyacınız olacak,» dedi. «Bili Cutler gibi bir zamparayla evli olmak hiç kolay olmaması gerek.»

En sonunda Bayan Walker'le konuşma fırsatını bulabildim. Yaşlı kadın beni kucaklayıp sonsuz mutluluklar diledikten sonra, «Seni özleyeceğim,» dedi. «Bugüne kadar ki en zeki, en parlak öğrencimdin. Senin de bir öğretmen olmanı isterdim, ama şimdi önemli bir plaj tesisinin hanımefendisi olarak çok daha fazla sorumlulukların olacak.»

«Bir öğretmen olmayı yeğlerdim,» dedim. Yaşlı kadın, olamayacak bir şey istemişim gibi bu sözlerime gülümsedi.

Nikâh töreni sona erer ermez şölen başladı. Sunulan nefis yiyeceklerle rağmen, benim iştahım yoktu. Annemle babamın akrabalarıyla bir süre görüştükten ve Charlotte'un da bir şeyler yiyip içmesiyle ilgilendikten sonra, kalabalığın arasından sıyrılıp kaçtım. Hafif bir yağmur başlamıştı, ama ben görmezlikten geldim. Etekliğimin ucunu kaldırarak evin arka kapısından dışarı fırladım. Avluyu aştıktan sonra kuzey kırlarının yönüne saptım ve koşu koşu aile mezarlığıma vardım. Yan yana yatan annemle Eugenia'ya veda etmeden gidemezdim ya...

Yağmur damlaları gözyaşlarıma karışıyordu. Uzunca bir süre bir şey söyleyemedim. Sadece orada durup hıçkırıyor, omuzlarım sarsılıyordu. Yüreğim göğsümün içinde taş kesilmişti. Yıllar öncesine ait güneşli bir günü anımsadım. Eugenia, annem ve ben kameriyedeydik. Eugenia o sıralarda o kadar ağırbaşlı değildi. Limonata içiyorduk, annem de bize gençliğine ait öyküler anlatıyordu. Annem bir ara, «Hayatınızın bütün günlerinin bugün gibi güneşli olması için dua ediyorum. Gelin, sizi kucaklayayım,» dedi ve bize kollarını açtı. Başımızı onun göğsüne dayamıştık, kalbinin sevinçle attığını duyabiliyorduk. O günlerde çirkin ve kötü olan her şey bize o kadar uzak görünüyordu ki.

Sonunda, «Hoşçakal, anneciğim,» dedim. «Sen de hoşçakal, Eugenia. Sizi özlemeyeceğim, sizi sevmeyeceğim gün geçmeyecektir.»

Rüzgâr saçlarını uçuşuruyor, yağmur da artıyordu. İster istemez gerisin geriye koştum. Parti doruğundaydı. Kocamın bütün arkadaşları coşmuşlar, hanım arkadaşlarını pistte fırıl fırıl döndürüyorlardı.

Bili beni kapıda görünce, «Neredeydin?» diye sordu.

«Annemle ve Eugenia'yla vedalaşmaya gittim,» dedim.

«Eugenia da kim?»

«Ölem küçük kızkardeşim.»

«Bir kızkardeş daha mı vardı yani? Peki, öldüyse onunla nasıl veda laşsın?» diye sordu. Şu ana kadar fazlaca içki içmiş olduğu ayaklarının üstünde sallanmasından belliydi¹.

«Mezarlığa gittim,» diye açıkladım.

Bili, «Mezarlıklar yeni bir geline göre yer değildir,» diye homurdandı. Arkasından belime sarıldı. «Gel, bu insanlara cig dansının nasıl yapıldığını gösterelim.» Pisttekiler kenara çekilerek bize yer açtılar. Bili beni gayet beceriksiz hareketlerle sağa, sola savuruyordu. Ben, elimden geldiğince zarif hareket etmeye çalışıyordum, ama o, ayaklarının birbirine takılmasıyla yere düştü ve beni de beraberinde sürükledi. Arkadaşları bu manzara karşısında pek neşelendiler, ama ben utancımın yerini dibine girmiştim. Ayakta durabilecek duruma gelmez gelmez odama kaçtım. Gelinliğimi çıkarıp seyahat giysilerimi giydim. Götüreceğim bütün eşyanın yerleştirildiği bavullar kapının yanına bırakılmıştı.

Aradan bir saat geçmişti ki Charles gelip kapıyı vurdu.

«Bay Cutler bavullarınızı otomobilene taşımamı istedi, Bayan Lilli an,» dedi. «Sizin de artık aşağı inmenizi rica ediyor.» Derin bir suluk aldıktan sonra aşağı inmeye koyuldum. Konukların çoğu hâlâ oradaydı

lar. Bize iyi şanslar dilemek için bekliyorlardı. Bili bir kanepenin üstün yığılmıştı. Kravatını çözmüş, gömleğinin yakasını açmıştı. Yüzünü ateş basmıştı, ama beni görür görmez ayağa fırladı.

«İşte burada!» diye sesini yükseltti. «Eşimle balayı seyahatimize çıkıyoruz.» Ekledi. «İçinizden bazılarınızın da bizimle gelmek istediğine eminim.» Arkadaşları güldüler. Bili şöyle tamamladı. «Ne yazık ki yatağımızda iki kişiden fazlasına yer yok.»

Birisi, «Bekle de gör,» diye seslendi. Yine gülüşler oldu. Arkadaşları Bill'in etrafını çevirerek sırtını sıvazladılar ve son bir kez elini sıktılar.

Alkolü yine fazla kaçırmış olan babam bir koltuğa yığılmış, başı da yana devrilmişti.

Bili bana, «Hazır mısın?» diye sordu.

«Değilim, ama gideceğim,» dedim. Genç adam buna gülerek kolunu koltuğunun altına sıkıştırırken birden bir şey anımsadı.

«Bir dakika,» diyerek, babama ait Meadovvs'un tapusunu ortaya çıkardı. Onun yanına giderek omuzlarını sarstı.

Babam gözlerini kırıştıtararak ona baktı. «Ne var?»

Bili, «İşte al, babacağım,» diyerek belgeyi onun eline verdi. Babam kâğıda bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra, bakışını bana çevirdi. Ben gözlerimi ondan kaçırarak akrabalarımızdan bazılarıyla çay içen Emily'ye baktım. Bir an göz göz geldik ve ben bir an onun bakışlarında acıma ve anlayış okur gibi oldum.

Bili, «Gidelim, Bayan Cutler,» dedi. Kalabalık bizi kapıya kadar geçirdi. Vera orada kollarının arasında Charlotte, yanında da Luther olduğu halde bizi bekliyordu. Durup Charlotte'u son bir kez kucakladım ve yanağını öptüm. Çocuk bu ayrılıktaki kesinliği sezmiş gibi bana bir garip baktı. Ufacık dudakları titremeye başlamıştı.

Onu Vera'nın kollarına bırakınca «Lil,» diye geveledi. «Lil...»

«Hoşçakal, Vera.»

«Tanrı sizinle beraber olsun.» Vera gözlerinin yaşını elinin tersiyle sildi. Luther'in saçlarını okşadım ve onu alnından öptüm. Sonra, yeni kocamla Meadovvs'un kapısından çıktım.

Charles, «Güle güle, Bayan Lillian. İyi şanslar,» dedi.

Bili, «Artık başka şansını ne yapacak? Beni elde etti ya,» diye karşılık verdi.

Charles otomobile binmeme yardım etti, direksiyona geçen Bill'in

tarafındaki kapıyı da kapadı. Araba çakıllı yolda ilerlerken arkama dönüp baktım. Vera, Charlotte hâlâ kollarında olduğu halde kapıda duruyordu. Luther de yanındaydı ve annesinin eteğine yapışmıştı. Kadın bana elini salladı.

Elveda diye içimden heceledim. Ama vedalaştığım başka bir yuva, başka bir Meadowvs'du, hâlâ anımsadığım ve sevdiğim yuvam. Vedalaştığım Meadowvs ışık ve hayat dolu bir çiftlikti. Vedalaştığım, elmas gibi parlayan pencereleri ve kapısının önünde gururla upuzun yükselen kolonlarıyla temiz ve parlak bir çiftlik eviydi. Bir tarihi ve gelenekleri olan, duvarlarının arasında düzinelerle hizmetkârın seslerinin yankılandığı bir ev... Bir anlamda da çalışırken şarkı söyleyen Henry, mis kokulu çamaşırları asan Louella, penceresinden el sallayan Eugenia ve okuduğu romantik romanların birinden pembeleşmiş yüzünü kaldıran annemle vedalaşıyordum.

Asıl vedalaştığım ise, pek iyilerle bezeli okul karnesini elinde tutarak heyecanla eve doğru koşan ve sevincini haykıran küçük bir kızdı.

Bili, «Niçin ağlıyorsun?» diye bilmek istedi.

«Hiç,» dedim hemen.

«Bunun hayatının en mutlu günü olması gerekir, Lillian. Çok zengin olmanın eşliğindeki yakışıklı ve genç bir Güneyli centilmenle evlendin. Seni kurtarıyorum. Yaptığım aynen bu,» diye böbürlendi.

Bir yandan araba yolumuzda hoplaya zıplaya yol aldığımız kadar, «Benimle niçin evlenmek istedin Tanrı aşkına?» diye sordum.

Bili, «Niçin mi, Lillian?» dedi. «Sen, arzu ettiğim, fakat beni arzu etmesini sağlayamadığım ilk kadınsın. Çok özel bir kız olduğunu seni görür görmez anlamıştım. Bili Cutler de özel bir şeyi atlayacak adam değildir. Ayrıca, herkes bir eş edinmemin zamanı geldiğini söyleyip duruyordu. Cutler Koyu bir aile otelidir. Sen de çok yakında orasının bir parçası olacaksın.»

«Seni sevmediğimi biliyorsun,» dedim. «Seninle niçin evlendiğimi biliyorsun.»

Genç adam omuzlarını silkti. «Sorun değil. Seninle sevişmeye başladığım zaman sen de beni sevmeye başlayacaksın. O zaman da ne kadar şanslı olduğunu anlayacaksın.»

Meadovvs artık epeyi gerimizde kalmıştı. Bili devam etti: «Evet, ben de mutluluğumuzu erteleyecek yerde yol üzerinde bir yerde mola vo-

memize karar verdim. Balayımızı Cutler Koyu yerine buraya bir buçuk saat uzaklıktaki küçük bir otelde geçireceğiz. Ne dersin?»

«Korkunç,» diye söyledim.

Genç adam kahkahayı bastı. «Aynen vahşi bir atı terbiye etmek gibi bir şey olacak, bu. Böyle şeye bayılırım.»

Yolumuza devam ettik. Benimle Niles'ı sihirli göle götüren patika-nın yanından geçtiğimiz sırada bir kez daha arkama baktım. Durup elle-rimi o serin sulara daldırmayı ve başka yerde olmayı dilemeyi ne kadar isterdim.

Ama sihirler ancak sevdiğiniz kişilerle birlikte olduğunuz zaman etkili olur. Sihri tekrar hissetmeme kadar uzun zamanların geçmesi gerekecekti. Bu yüzden de şimdi kendimi yalnız ve bir yerlerde kaybol-muş gibi hissediyordum.

Sevdiğim ve beni sevdiğine güvendiğim bir erkekle evlenmiş olsay-dım, Bill'in düşün gecemizi geçirmemiz için seçtiği bu otelciği çok romantik bulurdum. Otobanın biraz gerisinde ağaçların arasında gizlen-miş mavi panjurlu iki katlı bir binaydı. Üst kattaki odamızdan yolun kar-şı tarafında doğanın soluk kesici bir manzarası görülüyordu.

Otel sahibi Dobbs'lar, Bill'in, balayımızı planlarken Meadowvs'a bir gelişinde tanıştığı yaşlı bir karı kocaydılar.

Bill'in, yeni evlendiği karısıyla kalmaya geleceğini biliyorlardı. Bay Dobbs uzun boyu ve zayıflığıyla aynı zamanda da yüz çizgileriyle bans bir bostan korkuluğunu anımsatmıştı. Uzun boylu olan karısının da bir oduncu gibi omuzları vardı.

Bay Dobbs, «Rahat edeceğinizi umarım,» dedi. «Karım Marion sabaha size nefis bir kahvaltı hazırlayacaktır. Öyle değil mi, Marion?»

Kadın, «Her sabah nefis kahvaltılar hazırlarım,» dedi ve gülümsedi. «Ama sizin özel durumunuz nedeniyle her zamankinden nefis olacak.»

Bay Dobbs da Bill'e göz kırpıp gülümsedi. «Siz ikinizin yarın saba-ha özellikle karnınızın acıkmış olacağına eminim.»

Bili omuzlarını kaldırarak, «Ben de öyle olacağını sanırım,» diye gülümsedi.

Oda hiç fena sayılmazdı. Pirinç karyolanın üstüne çiçekli bir yor-gan serilmişti. Kocaman iki yastığın kılıfları aynı çiçekli kumaştandı. Pen-cerelere mavili beyazlı pamuklu perdeler asılmıştı. Yerin tahtaları doğal

perdahı ortaya çıkana kadar tekrar tekrar ovulup cilalanmıştı. Yatağın altında yumuşacık görünümlü bej renkli bir halı vardı. Her iki şifonyerin üstüne pirinçten yağ lambaları konulmuştu.

Bili, «İşte büyük iğfal burada sahnelenecek,» diye işi alaya vurdu. Arkasından sordu. «Nasıl, beğendin mi?»

«Güzel bir yer,» diye itiraf ettim. Mutsuzluğumun acısını Dobbs'lar'dan ve şirin küçük otelden çıkarmamın bir anlamı yoktu.

Bili, «Bu alanda deneyimim var,» diye övündü. «Ne de olsa ben de bir otel sahibiyim. İlk gecemizin nasıl olacağını düşünerek araba sürüyordum. Sonra birden bu yer gözüme ilişti. Hemen frene basarak indim ve odamızı tuttum. Genelde bir kadını memnun etmek için uğraşmam, ama bu başka.»

«Rahibe bakılırsa, artık senin için herhangi bir kadın değilim. Koca ve karı sözleri kulağıma çalınmıştı,» dedim. Bili gülerek bana koridora açılan banyoyu gösterdi. «Ben aşağıdan bavullarımızı çıkarana kadar sen soyunup dökün,» Başıyla yatağı işaret etti. «Ve hazır ol.»

Yatağın kenarına ilişerek ellerimi kucağımın üstünde devşirdim. Kalbim fena çarpıyordu. Birkaç dakika sonra pek az tanıdığım bir erkeğe teslim olmak zorunda kalacaktım. O, vücudumun en mahrem ayrıntılarını öğrenecekti. Daha önce gözlerimi kapayarak ve Bili Cutler'in Niles olduğunu farzederek bu vartayı atlatabileceğime kendimi inandırmaya çalışmıştım, ama şimdi her şeyin başlamasına bir, iki dakika kala gerçeğin üstüne sünger çekip bir düşü yaşamanın olanaksız olacağını anlıyordum. Bili Cutler görmezlikten gelinmeye boyun eğecek adam değildi.

Birden ellerimin titrediğinin farkına vardım. Dizlerim birbirine vurmak, gözlerim yaşlarını boşaltmak istiyordu. İçimdeki küçük kız merhamet dilenmek, annesini çağırmak istiyordu. Ne yapacaktım ben şimdi? Yeni kocama nazik davranmasını, bana biraz daha fazla zaman tanımasını mı yalvaracaktım? Geçmişimdeki dehşet verici olayları itiraf edip acıma duygusuna mı sığınmalıyım?

Öte yandan içimdeki bir ses bütün bu soruları «Hayır» diye yanıtlıyordu. Bili Cutler bu gibi şeylere aldıracak adam değildi, bildiğimiz Güneyli centilmenlerden değildi o. İhtiyar Henry'nin sözlerini anımsadım: «Rüzgârla eğilmeyen bir dal kırılır.» İçimden kopmak üzere olan feryatları boğdum. Bili Cutler yüzümde korku, gözlerimde yaş görmeyecekti. Evet, rüzgâr beni oradan oraya savuruyordu ve buna karşı elimi

den bir şey gelmiyordu, ama bu yüzden ağlayıp sızlanmam gerekmezdi. Rüzgârdan daha hızlı hareket edecektim. Daha kuvvetle eğilecektim. Rüzgârın, yanımda yetersiz kalmasını sağlayacak, kendi yazgımı kendim yönlendirecektim.

Bili bavullarımızla balayı odamıza döndüğünde ben soyumuş ve yatağa girmiştim bile. Eşikte şaşkın halde durdu. Benden direniş bekle-

J 3 3 3 3 3

diğini, hatta beni ezmenin zevki için bunu ümit bile ettiğini biliyordum.

Bavulları bir kenara bırakarak, «Şu işe bak,» diye söylendi. Farenin üstüne atılmaya hazır bir kedi edasıyla yatağın etrafında dolanıyordu. «İnsanı bayağı davet eder gibisin,» dedi.

Ne olacaksa bir an önce olup bitsin, demek içimden geliyordu, ama ağzımı kapalı tuttum. Bili kravatını çekerek çıkardı, sonra kostümüne saldırdı. Düğmeleri, fermuarı neredeyse koparacaktı. İnce, aynı zamanda kaslı vücuduyla gerçekten yakışıklı bir erkek olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Onu seyrettiğimi görünce şaşırdı. Külodunu aşağı indirecekken durakladı.

«Sende bir bakire yüzü yok,» dedi. «Biraz fazla deneyimli ve sakin görünüyorsun.»

«Bir bakire olduğumu söylemedim ki,» diye karşılık verdim.

Bill'in ağızı açık kaldı. «Ne dedin?»

«Sen de bakir olduğunu söylemedin, öyle değil mi?» diye sordum.

«Bana bak. Babanın söylediğine göre...»

Birden merak etmiştim. «Babam ne söyledi?» diye sordum.

Bili kekelemeye başlamıştı. «Bana... dedi... ki... Hiç flörtün olmadığını... el değmemiş... olduğunu söyledi. Onunla bir anlaşma yaptık.»

«Babam, Meadovvs'da olan bitenler hakkında fazla bir şey bilmezdi. Çoğu zaman kumarda ya da içki âlemlerinde olurdu,» dedim. Birden sordum. «Niçin? Yoksa beni geri götürmek mi istiyorsun?»

«Ne?» Erkek bir an afallamış göründü.

«Bugünkü patırtı gürültü beni çok yordu. Galiba biraz uyuyacağım,» diyerek ona arkamı döndüm.

Bili yine, «Ne?» dedi. Kendi kendime gülümseyerek bekledim. Sonunda, «Bir dakika,» diye atıldı. «Bu bizim düğün gecemiz ve ben bu geceyi uyuyarak geçirmek niyetinde değilim.»

Bir karşılık vermedim. Bekledim. O bir şeyler mırıldanarak yorganı kaldırdı ve yanıma süzüldü. Bir süre orada yan yana yattık. Bili tavana

bakıyordu, ben de birkaç santim uzağında kıvrılıvermişim. Sonunda, elini bacağımanın üstünde hissettim.

«Şimdi beni dinle,» dedi. «Geçmişinle ilgili gerçekler ne olursa olsun seninle ben şimdi karı, kocayız. Sen ikinci Bayan William Cutler' sin ve ben kocalık haklarımı talep ediyorum.»

Kendimi birden onun kollarının arasında, dudaklarını da dudakları-
mın üstünde buldum. Uzayan öpücüğünün altında dudaklarım aralandı. Dili benimkine dokunduğu için birden soluğum kesildi. Bili bunun üzeri-
ne güldü ve geri çekilerek bana küçümsemeyle baktı. «O kadar da deneyimli değiliymişsin, değil mi?»

«Şimdiye kadar tanıdığın kadınlara benzemediğim belli,» dedim.

Bili yine güldü. «Çok gururlu bir genç kadın olduğun muhakkak, Lili-
lian. Cutler Koyuna mükemmel bir yönetici olacağına eminim.»

Bili bundan sonra dudaklarını gözlerimin, yanaklarımı, çenemin ve
boynumun üstünde gezdirdi, arkasından aşağı inerek göğüslerimi
öpmeye girişti. Hafif hafif inledim. O, göğsümü burnuyla dürterek koku-
mu içine sindirdi. Tüm isteksizliğime rağmen, vücuduma dalga dalga
yayılan karıncalanma hislerine müthiş bir merak da eşlik ediyordu. Dudakları vücudumun daha aşağılarına doğru yolculuğuna devam edin-
ce küçük bir çığlık attım.

Bili, «Sen ne dersen de benim için bir bakire gibisin,» diye mırılda-
dı.

Beklendiği zaman seks ne kadar başka oluyordu. Babamın bana
yaptıkları belleğimin en karanlık köşelerinde saplanıp kalmıştı, en kötü
karabasanlarım ve çocukluğumdaki korkularla oraya kilitlenmışti. Bun-
dan sonraki dakikalarda dehşet ve zevk anlarım birbirini izledi. Her şey
biterken kalbimin patlayacağını ve düşün gecemde öleceğimi sandım. Sıcak bir kızartı boynumdan yukarı doğru yayılarak yanaklarımı tutuştur-
du.

Bili, «İşte oldu,» dedi. Kendi etrafında dönerek sırtüstü uzandı. O
da soluksuz kalmıştı. «Sevgilinin kim olduğunu bilmiyorum, ama o da
bakir biri olmuş olmalı,» dedi ve gülmeye başladı.

Ona gerçeği söylemek, o kibirli gülümseyişini yüzünden silmek isti-
yordum, ama duyduğum utanç bu istekten güçlüydü.

Zaten Bili çok geçmeden horlamaya başlamıştı. Ben saatlerce uya-
nık kaldım sanırım. Bulutlu ve yağmurlu gece açılmaya başlamıştı. İnce-
len bulutların arasından bir yıldızın göz kırptığı dikkatimi çekti.

Bu sınavı da atlatmıştım işte. O yüzden kendimi daha bile güçlü hissediyordum. Vera belki de haklıydı, belki de hayatıma egemen olu Bili Cutler'i değiştirebilir ve yeni yaşamımla uyum sağlayabilirdim. Artı Bayan Cutler'dim ve etkileyici ve de ilginç olduğundan kuşku duymadım yeni evime doğru yola çıkmıştım.

Yazgımın, Niles'in yanında bulabileceğim gerçek ve tatlı aşkı ben den esirgeyip, beni, kocam olan ve aşk yerine hayvansal seksten yan olan bu yabancıyla birleştirmesindeki neden neydi? Rahip bize birbirimizi sevip sevmediğimizi sormamış, sadece verdiğimiz söze bağlı kalacağımıza yemin ettirmişti. Töreni yöneten bir din adamı olsa bile aşksız bir evlilik neye yarar, diye düşünüyordum.

Meadovs'da Vera şu sırada Charlotte'u yatırıyor olmalıydı. Charles günlük işlerinde kalanları bitiriyordu. Küçük Luther büyük bir olasılıkla onun yanındaydı. Emily odasında dua etmekle meşgul olsa gerekti, babamsa elinde tapu olduğu halde, sızıp kalmış olmalıydı.

Bense sabahı ve sürprizlerle dolu gizemli yolculuğumu bekliyordum, çünkü bana kalan tek umut gelecek günlerin umuduydu.

Cutler Koyu

Yolculuğumuzun kalan kısmı çok çabuk geçti. Otelde nefis bir kahvaltı ettikten sonra, Bili ve ben eşyamızı topladık ve yola çıktık. Yağmur geçmişti, pırıl pırıl bir havada yolculuk edecektik. Belki de düşün ve onu izleyen sevimli memiz onu yorduğu için, Bili araba yolculuğu sırasında çok daha sessiz ve bana karşı da çok daha nazikti. Konuşunca bana Cutler Koyunu ve ailesini anlattı.

«Babam, Cutler Koyundaki geniş arazi parçasını alırken okyanusa kıyımızın olmasının üzerinde durmamıştı,» dedi. «Güzel bir çiftlik evi ve bir ambar inşa ettirmiş, çiftlik hayvanları satın almıştı, ama havayla toprak yanlış iş seçtiğini suratına çarpmakta gecikmedi.

«Ama annem becerikli kadındı, çok "geçmeden eve pansiyoner almaya başladı. Günün birinde babamla oturup bu konuyu konuştular ve çiftliği bir otele dönüştürmenin en doğrusu olacağına karar verdiler. Bu çözüme varıldıktan sonra babam, balığa çıkmak isteyenlere sandal sağlamak için bir iskele yaptırttı. Arazi üzerinde de çalışarak, bahçeler,

güzel çimlik alanlar, doğa içindeki gezintiler için patikalar, etrafında balıklar bulunan bir gölet, kameriyeler, fıskiyeli havuzlar ortaya çıkardı. Bir çiftçi olmayabilirdi, ama müthiş bir bahçıvan olduğunu kanıtladı.

«Annemse müthiş bir ahçıydı. Ekip olarak çok başarılı oldular, çok geçmeden de eski evi büyüttüler. Cutler Koyu Otel'i o zamandan beri tam kapasite çalışmaktadır. Kuzeyli konuklarımız reklamımızı yaptıklarından New York'tan, Massachusetts'den, hatta daha kuzeydeki Maine ile Kanada'dan bile bize müşteriler geliyor. Bunların hepsi otelin yemeklerini öve öve bitiremiyorlardı.»

«Yemekleri şimdi kim pişiriyor?» diye sordum.

«Annem çalışamayacak kadar yaşlandıktan sonra birkaç ahçı tuttum. Düşünümüzden kısa bir süre önce de bir dostumun önerdiği bir Macarı işe aldım. Adamın adı Nussbaum. Kendisi çok ünlü bir şef, ama mutfak personeli fazla öfkeli olduğundan yakınıyor.» Bili güldü. «Sen de göreceksin ya, zamanımın büyük bir kısmını çalışanları uzlaştırmaya çalışmakla geçiriyorum.»

Arkama yaslanarak yanımdan uça" gibi geçen manzarayı seyre daldım. Okyanusu daha önce hiç görmediğimi itiraf etmek istemiyordum, ama birdenbire ufukta belirdiğinde solunumu gürültüyle salıverdim. Hiç kuşkusuz okyanus hakkında çok şey okumuş ve resimlerini görmüştüm, ama o uçsuz bucaksızlıkla karşı karşıya gelmek insanı dehşet içinde bırakan bambaşka bir şeydi. Küçük bir kız gibi hayran hayran bakıyor, yelkenlilerle balıkçı teknelerini seyretmekten zevk duyuyordum. Büyük bir gemi görününce küçük bir çığlık atmaktan kendimi alamadım.

Bili, «Hey,» dedi gülerek. «Babanın, siz çocukları okyanus kıyısına pek sık götürmediğini söylemiştin, ama buraya daha önce gelmiştin, değil mi?»

«Hayır,» diye itiraf ettim.

«Tuh be, inanılır gibi değil...» Adam şaşkınlıktan başını sallıyordu. «Kendime bir bakıma bakire bir karı bulmuşum meğer.» Kahkahalarla gülmeye başladı. Ona ters ters baktım. Bazan küstah tavırlarıyla beni deli ediyordu bu adam. Bir dahaki sefere o kadar açsözlü olmamaya karar verdim.

Aradan çok geçmeden arabanın bir dönemeci dönmesiyle Cutler Koyu Oteline geldiğimizi bildiren tabelayı gördüm.

Bili yapacağı olağanüstü şeyleri anlatarak böbürleniyor, ama ben

onu dinleyecek yerde etrafıma bakmıyordum. Kıyı çizgisi bu noktada kara içine kıvrılıyordu. Burada bembeyaz kumlu güzel bir plajın olduğuna dikkat ettim. Dalgalar yavaş yavaş gelerek kumları sevgiyle yalıyor, sonra geri çekiliyordu.

Bili orasını işaret etti. «Görüyor musun,» dedi. Tabelada «CUTLER KOYU KONUKLARINA MAHSUSTUR» yazılıydı. Bili, «Burada kendi özel plajımız var. Yalnız kendilerine ait olacak bir plaj, konukların kendilerini çok özel hissetmelerini sağlıyor. Genç adam bundan sonra çenesiyle solumuzu işaret etti. O yana dönünce yeni yuvam olacak Cutler Koyu Otelini gördüm.

Süt beyazı panjurları olan maviye boyanmış üç katlı büyük bir evdi. Çepçevre etrafını çeviren bir verandası vardı. Eve yaklaşırken üstüne iki yuvarlak fener oturmuş bir çift taş kolonun arasından geçtik. Birkaç konuğun ortada dolaştığını görüyorduk. İki kameriye gözüme ilişti. Oraya buraya tahtadan veya taştan sıralar ve masalar serpiştirilmişti. Evin önünde ayrıca güzel bir kaya bahçesi gördüm.

Bili hafif bir alayla, «Meadovs'dan biraz daha güzel bir yer, değil mi?» dedi.

«Şimdi belki. Ama eskiden Meadows Güneyin incisiydi.»

Bili, «Aman ne inci,» diye alay etti. «Biz hiç değilse burayı bina etmek için köle çalıştırmadık. Baban gibi Güneyli aristokratların, ailelerinin başarılarıyla övünmeleri çok hoşuma gidiyor. Hepsi de ikiyüzlü sahte kişiler.» Göz kırptı. «Ayrıca, kumar masalarında en kolay av onlar.»

Otomobilden inip eve girdik. Kısa bir koridor bizi aileye ait bölüme götürdü. İlk karşımıza çıkan oda, taştan bir şöminesi ve sıcak görünüşlü mobilyaları olan bir oturma odası oldu. Bili, «Bunlar da babamla annemin portreleri,» diyerek soldaki duvarda yan yana asılı olan iki resmi işaret etti. Ekledi. «Herkes babama daha çok benzediğimi söylüyor.»

Bunu ben de doğruladım.

Bili devam etti. «Ailenin bütün yatak odaları ikinci katta. Mutfağın yanında Bayan Oaks'ın yattığı küçük bir yatak odamız var. Bayan Oaks artık vaktinin çoğunu odasında geçiren anneme bakıyor. Seni annemle tanıştıırırdım, sevgilim, ama o, kim olduğumu artık anımsamıyor bile. Seni yanına götürsem otelin yeni bir görevlisi olduğunu düşünecektir. Haydi gel,» deyip beni merdivene sürükledi.

Yatak odamız çok büyüktü, Meadows'daki en büyük yatak odası

kadar büyük. Okyanusa bakan iki penceresi vardı. Yatak da koyu renkli meşedendi. Dört kolunu vardı, baş tahtasının üstüne iki yunus figürü oyulmuştu. Aynı tahtadan bir konsol, şifonyer ve bir gardrop, ayrıcı, süslü bir oval aynası olan bir tuvalet masası odanın möblelerini tamamlıyordu.

Bili, «Bu odada bazı değişiklikler yapmak isteyeceğine eminim,» dedi. «Biraz ışık, biraz renk gereksindiğini biliyorum. Ne istersen yap artık. Dekorasyon konusu beni hiçbir zaman ilgilendirmemiştir. Sen şimdi bavulları yukarı çıkarılıncaya kadar rahat etmene bak.»

Olur diyerek pencerelere yürüdüm. Manzara soluk kesiciydi. Şimdiye kadar otelin ancak küçük bir parçasını görmüştüm, ama şimdi otel arazisine bakarken buraya aitmişim gibi bir his duydum. Kader belki de beni o kadar rastgele savurmamıştı. Böylece ikinci katın kalan kısmını keşfe çıktım.

Yatak odasından dışarıya adımımı attığım an karşı sıradaki bir başka odanın kapısı açıldı ve kara kaşlı, kara gözlü şişmanca bir kadın ortaya çıktı. Arkasındaki beyaz üniforma, bir hemşireninkinden çok, bir garsonun üniformasını hatıra getiriyordu. Beni görünce gülümsedi. Yanaklarını balon gibi şişiren sıcak ve tatlı bir gülümseyişti bu.

«Hoşgeldiniz. Ben, Bayan Oaks'im,» dedi.

«Benim de adım Lillian,» diyerek ona elimi uzattım.

«Sizinle tanıştığıma ne kadar sevindim. Bana söylenildiği kadar güzelmışsiniz.»

«Teşekkür ederim.»

Kadın, «Ben Bayan Cutler'e bakıyorum,» dedi.

«Biliyorum. Onu görebilir miyim?»

«Tabii. Ama sizi uyarırım: kafası pek yerinde değil.»

Bayan Oaks'ın geri çekilmesi üzerine odanın içini görebildim. Bill'in annesi bir koltukta oturuyordu. Dizlerinin üstüne bir örtü örtmüştü. İhtiyarlığın daha da küçülttüğü ufacık bir kadındı, ama iri kahverengi gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü.

Bayan Oaks, «Bayan Cutler,» dedi. «Bu hanım gelinizdir. Bill'in karısı. Adı Lillian. Sizi görmeye geldi.»

Yaşlı hanım bana uzun uzun baktı. Beni görmenin aklını başına getirdiğini düşünmeye başladığım sırada, birdenbire suratını astı.

«Çayım nerede?» diye sordu. «Bana çayımı ne zaman getireceksin?»

Bayan Oaks, «Sizin mutfak personelinden olduğunuzu sanıyor,» diye fısıldadı.

Hiç bozuntuya vermedim. «Çayınız birazdan geliyor, Bayan Cutler. Biraz daha ısınsın da,» dedim.

«Çok sıcak olmasını istemiyorum.»

«Merak etmeyin,» dedim. «Odanıza gelene kadar ılınır.»

Bayan Oaks, «Zavallının net düşünebildiği hemen hiçbir an yok artık,» dedi. «Ne yaparsınız, yaşlılık... Her neyse, yeni evinize hoşgeldiniz, Bayan Cutler.»

Odamıza döndüğüm zaman, Bili'i, aşağıdaki iki görevliye bütün eşyamızı yukarı taşıttığını gördüm.

«Bavullarını boşaltmandan önce sana oteli gezdirmek ve herkesle tanıştırmak istiyorum,» dedi. Beni elimden tutarak aşağı indirdi. Uzun koridoru aşarak mutfağa girdik. Nussbaum'un nefis yemeklerinin kokusu bizi karşıladı. Biz içeri girince şef başını kaldırıp bize baktı.

Bili, «Bu hanım yeni Bayan Cutler, Nussbaum,» dedi. «Kendisi, Güneyin zengin bir çiftliğinde çalışan çok özel yemekleriyle nam salmış bir şef. Ona göre ayağını denk al.»

Mavi gözlü, kestane rengi saçlı esmer tenli adam beni kuşkuyla süzüyordu. Benden sadece iki, üç santim daha boy lu olmasına rağmen, ürkütücü ve kendine emin bir görünümü vardı. «Ben ahçı falan değilim, Bay Nussbaum. Pişirdiğiniz her şey de nefis kokuyor,» diye atıldım.

Adamcağızın gözlerinde başlayan gülümseyiş dudaklarına kadar yayıldı. «Şu domates çorbamdan tadın,» diyerek bundan bir kaşık doldurdu ve bana uzattı.

«Harika,» demem üzerine Nussbaum'un gözleri parladı. Bili gülme ye başladı, ama birlikte mutfağı terketmemizden sonra onu bir kenara çektim. «Burada herkesle iyi geçinmemi istersen, senin gibi kibirli ve kendini beğenmiş olduğumun zannedilmesine yol açacak sözler sarfetme,» diye onu uyardım.

Ellerini kaldırarak, «Peki, peki,» dedi. İş alaya vurmak istemişti, ama bundan sonra görevlilerin yanında bana saygılı davrandı.

Sonraki haftalarda ve aylarda otelde kendi yerimi buldum, kendi sorumluluklarımı yarattım, rüzgâra karşı koyup kırılacak yerde eğilmem gerektiği inancına bağlı kaldım. Burada yaşayacağım ve bir otel sahibinin karısı olacağım takdirde, bütün Virginia sahilinin en iyi otelinin sahi

binin karısı olmaya karar verdim. Kendimi tamamen bu işe adadım.

Bill'le benim onlarla yemek yememizin ve onlarla teker teker ilgilenmemizin konukların daha çok hoşuna gittiğini keşfetmiştim. Bazan Bili otelde bulunmuyor, eyalet içinde bir yerlere gitmesi gerekiyordu. Ama konuklar yine de yemeklerde karşılanmaktan hoşlanıyorlardı. Aynı şeyi kahvaltılarda da yapmaya başladım. Beni yemek salonunun kapısında onları bekler ve onlara adlarıyla hitap eder görmek çoğunu şaşırtmış, ama aynı zamanda hoşlarına gitmişti. Doğum günlerini, vaftizlerini ve çeşitli yıldönümlerini hatırlamayı da kendime vazife bilmiştim. Bu tarihlerle takvimime kaydediyor, adreslerine birer kart yollamayı ihmal etmiyordum. Konuklarımıza ayrıca bizde kaldıkları için teşekkür pusulaları yolluyordum.

Zaman içinde düzeltilmesi gereken birçok küçük şey gözüme çarptı: bunlar, yapılmaları konuklara daha hızlı ve daha randımanlı hizmet verilmesini sağlayacak şeylerdi. Otelin temizleniş biçimini de beğenmemiş, vakit kaybetmeden bazı değişiklikler yapmışım. Bunların içinde en önemlisi, birini binanın bakımını denetlemekle görevlendirmem oldu.

Cutler Koyundaki yaşamım tahmin ettiğimden çok daha zevkli ve ilginç geçiyordu. En sonunda kendime bir amaç bulmuştum. Bili Cutler'le evlenmemden önce Vera'nın bana verdiği öğüt de çok yerinde çıkmıştı. Bill'i evliliğimizi katlanılabilir kılacak kadar değiştirebilmişim. Artık beni incitmiyor ve alaya almıyordu. Otel daha başarılı kılmak için gösterdiğim çabalardan hoşnut kalmıştı. Zaman zaman başka kadınlarla ilişkisi olduğunu biliyor, fakat aldırımıyordum. Mutsuz olmamaya çalışmak, birtakım ödünlerde bulunmamı gerektiriyordu, ama ben seve seve bu ödünlerde bulunuyordum, çünkü zamanla âşık olmuştum, ama Bili Cutler'e değil, Cutler Koyuna.

Bili önerdiğim hiçbir şeye, hatta bazıları para sarfetmeyi gerektirecek olsa bile, karşı çıkmıyordu. Aylar geçip de ben giderek daha çok sorumluluk üstlendikçe o da daha çok seviniyordu. Otele duyduğu ilginin o kadar yoğun olmadığını anlamak için üstün zekâlı olmaya gerek yoktu. O sözümona iş yolculuklarından birine çıkmak için bir bahane buldukça çıkıp gidiyor ve günlerce dönmüyordu: Otel personeli kararları almak ve sorunları çözmek için bu durumda bana giderek daha fazla güvenir olmuştu. Cutler Koyunun hanımefendisi olarak geçirdiğim ilk yılının sonunda yanıt gerektiren bir sorusu olanlara, «Bayan Cutler'e sor» deniyordu.

Cutler Koyuna gelişimden bir yıl sonra kendime bir ofis döşettirdim. Bu iş Bill'i hoşuna gitmişti, ama altı ay sonra oteli büyütmemizi ve bir ek bina inşa ettirmemiz önerimi hiç hoş karşılamadı.

«Örtülerle çarşafların temiz olmalarına, bulaşıkların da iyice yıkan-dıklarına emin olmak için bir adam tutmaya bir diyeceğim yok, ama binaya fazladan yirmi beş oda ilave etmek, yemek salonunu genişlet-mek ve bir yüzme havuzu yaptırmak çılgınlık gibime geliyor. Zaten buna razı olmam olanaksız. Evlendiğimiz zaman senin üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığımı bilemem ama, inan bana, bu kadar param yok. Kumarda şanslı olsam bile.»

«O paranın hemen elimizde olması gerekmez, Bili. Buradaki banka-larla görüştüm. İçlerinden biri bize ipotek karşılığında istediğimiz parayı vermeye hazır,» dedim. Ekledim. «Ayrıca, pek yakında bir idare müdürü işe almamız gelecek.»

«İpotek karşılığında kredi ha?» Bili gülmeye başladı. «Sen ipotekler hakkında ne bilirsin ki?»

«Matematiğim oldu bitti kuvvetli olmuştur. Otelin hesaplarını nasıl tuttuğumu gördün. Babam için de aynı şeyi yapardım. Bu krediyi almamız gerçekten zorunlu, Bili.»

«Bilemem... Otel, onu genişletmek için ipotek etmek... Gerçekten bu işe aklım ermiyor.»

«Eski konuklarımızdan ve konuklarımız olmaya aday olanlardan gelen şu mektuplara baksana. Hepsi de oda ayırtmak istiyorlar.» Masa-mın üstünde atılı duran bir düzine kadar mektubu toparlayıp önüne ittim. «Bunların yarısını bile kabul edemeyiz. Ne kadar çok parayı geri çevirdiğimizi göremiyor musun?» diye sordum.

Bili hâlâ, «Hımmm... Bilmiyorum,» diyordu.

«İyi bir kumarbaz olmakla övünürsün. Bunun o kadar da riskli bir kumar olmadığını göremiyor musun?»

Bili sonunda gülmeye başladı. «Beni gerçekten şaşırtıyorsun, Lilli-an. Buraya küçük bir kız olduğumu sandığım birini getirmiştin. Gelin görün ki personelim şimdi sana benden çok saygı gösteriyor.» Bili yakı-nır gibi konuşmaya başlamıştı şimdi.

«Suç senin. Sana gereksinme duyulduğu zaman burada değilsin. Ama ben hep görevimin başındayım,» diye ona çıkıştım.

Bili bunu yalanlamadı. Otelle gerçi benim kadar ilgilenmiyordu ama, olası iyi bir fırsatı es geçmeyecek kadar da bilgi sahibiydi.

Sonunda, «Pekâlâ,» dedi. «Bankerlerden bir randevu al da bu işin nasıl olacağını görelim.»

Cutler Koyuna gelen müşterilerden birini önerdiği Updike adında genç bir avukata vakit kaybetmeden başvurduğum. Fikirlerini çok beğenince bütün anlaşmalarımızda bizi temsil etmesi için onu işe aldım. Updike kredisini en kısa zamanda almamıza yardımcı oldu, böylece, gelecek on yıl içinde zaman zaman yinelenen bir büyüme sürecine girdik.

Oteldeki görevim ve sorumluluklarım, Meadowvs'a yılda iki kereden daha sık yolculuk etmemi engelliyordu. Bili yalnız ilk ziyaretimde benimle geldi. Her gidişimde eski çiftliğin giderek daha bakımsız kaldığı ve daha fazla ihmale uğradığı dikkatimi çekiyordu. Charles çoktandır yıldırmıştı ve ancak en zorunlu işleri yerine getiriyordu. Babam her zamanki gibi vergilerinden ve masraflarından yakınıyordu, ama Vera bana, çiftlikten gitgide daha az ayrılıp kumara gittiğini söyledi.

«Herhalde kaybedecek pek az şeyi kaldığı içindir,» dedim, Vera da bu sözlerimi doğruladı.

Babam ziyaretim süresince benimle hemen hemen ilgilenmiyordu, ama ben, onun yeni hayatımı merak ettiğini, ayrıca, giysilerimin ve yeni otomobilimin onu etkilediğini biliyordum. Birkaç kez benden para isteyeceğini sandım, ama Güneyli gururu ve kibiri böyle bir istekte bulunmasına engeldi... hoş, istese de vermezdim ya. Çünkü verebileceğim bir paranın ya kumar masasında el değiştireceğini ya da içkiye harcancığını biliyordum. Ama Luther'le Charlotte'a daima güzel bir şeyler getirmeye çalışıyordum.

Charlotte her geçen yılla birlikte babama daha çok benzemeye başlıyordu. Uzun boylu ve geniş yapılı oldu. Bir kıza göre fazla uzun parmakları ve büyük elleri vardı. Uzun ayrılık sürelerinin etkisi olacak, Meadowvs'a gelişlerimde beni tanıyamamış gibi davranıyordu. Onunla konuştuğum, onunla oynadığım vakitler bir şeyleri anlamasının giderek daha fazla zaman aldığına, dikkatinin giderek daha çabuk dağıldığına dikkat ediyordum. Parlak ya da basit bir şey ilgisini çekebiliyor, o cismi saatler boyu parmaklarının arasında evirip çevirebiliyordu, ama sayıları saymasına ya da alfabeyi öğrenmesine sıra gelince hiç sabrı yoktu. Charlotte yeterince büyüyünce Luther onu kendisiyle birlikte okula

götürmeye başlamış, ne çare ki Charlotte yaşitlarından yıllarca geri kalmakta gecikmemiştir.

Vera o seyrekle ziyaretlerimin birinde, «Luther'in ona ne kadar iyi baktığını görmelisiniz,» demiştir. «Hava eğer soğuksa hırkasız dışarı çıkmasına izin vermiyor, ilk yağmur damlaları düşmeye başlayınca da onu hemen eve kadar kovalıyor.»

«Luther yaşına göre çok ciddi ve olgun bir küçük çocuk,» dedim. Gerçekten de öyleydi. Hiçbir genç çocuğun o kadar dikkatli olduğunu ve o kadar ender gülümsediğini ya da güldüğünü görmemiştir. Tam bir küçük centilmen gibi davranıyordu ve Charles'a bakılırsa, daha şimdiden çiftliktekiler için yabana atılmayacak bir yardımcıydı.

Charles bana, «Bu çocuğun motorlar vs. hakkında şimdiden benim kadar çok şey bildiğine yemin edebilirim,» dedi.

Çiftliğe her gidişimde aile mezarlığında da epeyi vakit geçiriyordum. Çiftlikteki her şey gibi burası da sevgi dolu bir elin özlemini gerektiriyordu. Her gidişimde yabancı otları yoldum, çiçekler ektim, ama doğa Meadovs'u yenik düşürmeyi aklına koymuştu. Bazan giderken arkama bakıyor, evin yıkılmasını, rüzgârın da parçalarını dört bir yana savurmasını diliyordum. Bill'in annesi gibi kendi kendinin gölgesi haline gelerek sürünmektense ortadan yok olması daha iyi olurdu bence.

Emily'nin gözünde bunların hiçbirinin önemi yoktu. En parlak ve güzel zamanlarında bile çiftliği umursamamıştı o. Bahçede çiçekler ve özenle kırılmış çitler, kar gibi manolyalar ve salkımlar olsa da, olmasa da bir şey farketmezdi. Dünyaya o çirkin gri gözleriyle bakıyor ve nasılsa hiçbir rengi görmüyordu. Tek ışığını dinden alıyor ve Şeytanın, karanlıkla doldurmaya çalıştığı siyahlı, beyazlı bir dünyada yaşıyordu.

Emily bu arada zayıflamış, boyu da daha uzamıştı. Çocukluğuna ait inançları ve korkuları aynı kalmıştı. Bir keresinde ziyaretlerimden birinin sonunda benimle otomobile kadar gelmişti. Eski Kutsal Kitap'ını pençeden farksız parmaklarının arasında sıkı sıkı tutuyordu.

«Bütün dualarımız ve çalışmalarımız ödüllendirildi,» dedi. «Şeytan artık burada barınmıyor.»

«Herhalde burası onun için fazla soğuk ve karanlık olduğu içindir,» diye karşılık verdim.

Meadovs'a bir yıl sonra babamın öldüğünün haberini alıncaya kadar dönmedim.

Cenaze töreninde çok az kişi vardı. Bili bile erteleyemeyeceği

önemli bir işinin olduğu bahanesiyle benimle gelmemişti. Babamın arkadaşlarından kimse kalmamıştı. Kumar arkadaşlarının hepsi ya ölmüşler ya da başka yere göç etmişlerdi. Çoğu çiftlik sahipleri ekonomik zorluklara boyun eğerek arazilerini parça parça satmışlardı. Babamın akrabalarının hiçbirisi de zahmet edip yolculuğu göze almamıştı.

Babam, her gece sızana kadar içen yalnız bir adam olarak ölmüştü. Bir sabah uykusundan uyanmamıştı. Emily en azından benim yanımda bir damla bile gözyaşı dökmedi. Zamanı geldiği için Tann'nın babasını aldığına karar vermişti. Çok basit ve sade bir cenaze töreni oldu. Emily gelen birkaç kişiye sadece çay ve birkaç kurabiye ikram etti. Rahip bile uzun kalmadı.

Charlotte'u beraberimde götürmeyi düşündüm, ama Vera ile Charles beni vazgeçirdiler.

Vera, «Charlotte burada Luther'le mutlu,» dedi. «Ayrılmaları ikisinin de yüreğini paramparça eder.»

Ben asıl Vera'nın yüreğinin paramparça olacağını farkediyordum. Vera, Charlotte'a gerçek bir anne gibi olmuştu, farkettiğim kadarıyla Charlotte da onu annesi gibi görüyordu. Hiç kuşkusuz Emily de Charlotte'u kumsaldaki o Sodom ve Gomorra'ya götürmeme karşıydı. Sonunda ben de Charlotte'u Meadovs'da bırakmamın daha iyi olacağına karar verdim. Emily orada olsa bile küçük kız onun bağnazlığından rahatsız oluyorsa benzemiyordu. Bill'e Charlotte'un doğumuna ilişkin sırrı açıklamamıştım tabii, kimseye de açıklamak niyetinde değildim. O, kızkardeşim olarak kalacaktı, kızım olarak değil.

Vera'ya, «Belki sen ve Charles, Luther'le Charlotte'u bir gün Cutler Koyuna getirir, bir süre bizimle kalırsınız,» dedim.

Kadın «olur» der gibi başını eğdiyse de, böyle bir yolculuğun ona aya seyahat kadar güç görüldüğü belliydi.

Gitmeden önce son bir kez, «Bundan sonra burada rahat edeceğinize emin misin, Vera?» diye sordum.

«Oh evet,» dedi. «Bay Booth uzun zamandır buranın idaresinde bize güçlük çıkarmıyordu. Ölmesi de bizim için bir şey farkettermeyecek. Charles görevlerin üstesinden gelir. Daha doğrusu Charles ve Luther. Luther de bize çok güçlü ve becerikli bir yardımcı oldu çünkü.»

«Ablam... Emily?»

«Ona alıştık. Ayrıca, ilahileri ve duaları olmasa ne yaparız bilmem. Charles onların, hakkında çok şey duyduğumuz sinemadan daha iyi

olduğunu söylüyor. Ummadığın anda onun elinde mumuyla evin içinde uçar gibi dolaştığını, gölgelere haç çıkardığını görüyorsun. Hem kim bilir belki gerçekten de Şeytanları kovuyordun»

Gülmeye başladım.

Vera, «Sizin işleriniz yoluna girdi, öyle değil mi, Bayan Lillian?» dedi.

«Öyle denebilir, Vera. En azından artık hayatta bir amacım var,» diye karşılık verdim.

Kadın başını salladı. «Bir gün feraha çıkacağınızı biliyordum,» dedi. «Neyse, artık gidip akşam yemeğine bakmalıyım. Size iyi yolculuklar.»

Ona sarılıp öptükten sonra, Charlotte'la vedalaşmaya gittim. Bir zamanlar annemin romanlarını okuduğu odada yere uzanmış durumda eski aile fotoğrafları albümünü karıştırıyordu. Luther de bir sandalyede oturuyor ve onunla birlikte resimlere bakıyordu. Ben kapıda belirince ikisi de başlarını kaldırdılar.

«Ben gidiyorum, çocuklar,» dedim. «Aile fotoğraflarına mı bakıyorsunuz?»

Luther, «Evet, hanımefendi,» diye başını eğdi.

Charlotte işaret parmağını resimlerden birine dayayarak, «Bak, bunda sen, ben ve Emily varız,» dedi. Resme bakınca o resmin ne zaman çekildiğini anımsadım.

Luther, «Albümde resimleri olan kimselerin çoğunu tanıyoruz, ama bunu değil,» dedi. Sayfaları geri çevirdi ve küçük bir fotoğrafı işaret etti. Albümü alarak resme baktım. Gerçek annemdi bu. Bir an konuşamadım.

Sonunda, «Bu, annemin küçük kızkardeşi Violet,» dedim.

Charlotte, «Çok güzelmış,» diye belirtti. «Öyle değil mi, Luther?»

Çocuk da, «Evet, öyle,» diye doğruladı.

Charlotte bu kez bana döndü. «Öyle değil mi, Lil?»

Gülümsedim. «Gerçekten çok güzelmış.»

Luther, «Onu tanıyor muydunuz?» diye sordu.

«Hayır... Ben doğmadan önce... hayır, ben doğduktan hemen sonra ölmüş.»

Luther, «Size çok benziyor,» dedi. Anında, uygunsuz bir şey söylemiş gibi kızardı.

«Teşekkür ederim, Luther,» deyip onu öptüm, sonra da Charlotte'u

kucaklayıp öptüm. «Hoşçakalın, çocuklar. Büyüklerinizin sözünü dinleyin.»

Charlotte, «Yoksa Emily öfkeden deli olur,» dedi. Gözyaşlarımın arasında gülümsedim.

Hızlı adımlarla odadan çıktım ve bir daha arkama bakmadım.

Benimle babamın cenaze törenine gidecek yerde çıktığı iş yolculuğunda Bill'e bir şeyler olmuştu. Günlerden sonra döndüğünde onu şaşılacak derecede değişmiş buldum. Daha sakin ve sessizdi, verandada çay ya da kahve içerek ve okyanusa bakarak saatler geçiriyordu. Otelin içinde dolaşıp genç oda hizmetçilerine takılmıyor, odasında garsonlar, temizlikçiler ve işçiler için kumar partileri düzenleyip bazan zorlukla elde ettikleri bahşişleri ellerinden almıyordu.

Solgun ve mecalsiz görünmemesine rağmen, belki de hasta olduğunu düşündüm. Birkaç kez iyi olup olmadığını ona sordum. Her defasında iyi olduğunu söyledi ve bana uzun uzun baktıktan sonra uzaklaştı.

Aradan bir hafta geçti. Bir gece ben yattıktan sonra yatak odamıza geldi. Evliliğimizin ilk aylarından sonra giderek daha az sevişmeye başlamıştık. Bazen aramızda bir öpücük bile olmadan uzun sürelerin geçtiği oluyordu. Hâlâ oldukça yakışıklı bir erkek olmasına rağmen, onunla öpüştüğüm ya da seviştiğim zamanlar bunu sevgiden çok, karılık görevim olduğu için yaptığımı biliyordu.

Ama sevişmemiz bir türlü hamile kalmamla sonuçlanmamıştı. Kafamda bunun, Charlotte'u doğururken geçirdiğim müthiş deneyimin sonucu olduğunu kuruyordum. Öte yanda, bende bedensel bir arıza, hamile kalmamam için hiçbir neden yoktu. Olmuyordu işte.

Bili yatağın benim yattığım tarafına gelip oturdu. Ellerini dizlerinin üstüne devşirmiş, başını eğmişti.

«Ne var?» diye sordum. Garip davranışı kalbimin atışlarını hızlandırmıştı. Başını yavaş yavaş kaldırdı ve acı dolu gözlerini benim üzerime dikti.

«Sana bir şey söylemem lazım,» diye başladı. «İş yolculuklarında, özellikle Richmond'a yaptıklarımda, yalnız iş peşinde koşmadım. Kumar oynadım... kadınlarla oldum.»

Tuttuğum soluğumu salivererek, «Bu benim için bir sürpriz değil, Bili,» dedim. «Sana yolculukların hakkında hiç soru sormadım, şimdi de sormuyorum.»

«Bu yanını çok takdir ediyorum. Aslında seni ne kadar takdir ettiğimi zaten söylemek istiyordum.»

Şaşırmıştım. «Neden böyle aniden duruldun?» diye sormaktan kendimi alamadım.

«Son yolculuğumda başımdan kötü bir olay geçti. Trende kumar oynuyordum. Bu, bazan günlerce uzayan kumar partilerinden biri oldu. Trenden indikten sonra Richmond'daki bir otel odasında oynamayı sürdürdük. Kazanıyordum. Sonuçta o kadar çok kazandım ki kaybeden oyuncuların biri beni mızıkçılık yapmakla suçladı.»

«Sonra ne oldu?» Kalbimin atışları yine hızlanmıştı.

«O adam başıma bir tabanca dayadı. Tabancada yalnız bir tek kurşun olduğunu, mızıkçılık yaparsam da horozun, bu fişek yatağını vuraçağını söyledi. Sonra tetiği çekti. Az daha donuma yapıyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Adamın arkadaşları durumu çok komik bulmuşlardı, adam da bunun sadece bir test olduğunu, bir deneme daha yapacağını söyledi. Bir kez daha tetiği çekti ve bu kez de fişek yatağı boştu.

«Sonunda, arkasına yaslandı ve kazandığım parayla gidebileceğimi söyledi. Şaka etmediğini kanıtlamak için de duvara nişan aldı ve bir kez daha tetiği çekti. Bu kez tabanca patlamasın mı... Oradan fırladım ve alelacele eve döndüm. Yolda olduğum süre boyunca hayatımın son bulmasına ramak kaldığını, ölürsem kendimden geriye belki de hiçbir şey kalmayacağını düşünüyordum. Evet, Richmond'da bir otel odasında geberip gidebilirdim.» Bili bu son cümleyi inler gibi bir sesle söyledikten sonra, bakışını tavana çevirip içini çekti.

«Ablam Emily bu itiraflarını duymak isterdi,» dedim. «Belki Mea dovs'a bir yolculuk yapsan iyi olur.»

Bili bana tekrar baktı ve duygularını açığa vurdu:

«Bana âşık olmadığını ve karım olmanı sağlamak için başvurduğum yöntemi hâlâ içine sindiremediğini biliyorum, ama sen güçlü ve karakter sahibi bir kadınsın. İyi bir aileden geliyorsun üstelik. Ben de... sence bir sakıncası yoksa... çocuklarımızın olmasına karar verdim. Cutler adını sürdüreceğiz ve mirasımı bırakabileceğim bir oğlumun olmasını ümit ediyordum. Sen de istersen bu pekâlâ olabilir.»

«Ne?» Şaşkınlık içinde oturdum yere çöktüm.

«Hayatıma bir düzen vermeyi, iyi bir koca ve iyi bir baba olmayı istiyorum. Otelde yapmak istediklerine de engel olmayacağım. Ne dersin?» Adeta yalvarmaya başlamıştı.

«Ne diyeceğimi bilemiyorum,» dedim. Bir yandan konuşurken kocamı süzüyordum. Gerçekten de samimi görünüyordu.

«Hamile kalabilir miyim, bilemiyorum,» dedim sonunda.

«Hiç olmazsa deneyebiliriz. Olmaz mı?»

«Senin denemene engel olamam,» diye karşılık verdim.

Bu soğuk yanıtım onda soğuk düş etkisi yapmıştı. «Bir çocuk istemiyor musun?» diye sordu.

Zaten bir çocuğum olduğunu söylemek dilimin ucuna kadar geldi, ama çenemi tuttum ve, «Evet, sanırım istiyorum,» diye itiraf ettim.

Bili gülümseyip ellerini çırpı. «Öyleyse anlaştık demektir.» Böyle diyerek ayağa kalktı ve hemen o gece işe başlayabilmemiz için soyunmaya başladı. O ay hamile kalmadım. Ertesi ay en doğurgan olmam gereken zamanlarda hiç durmadan seviştik, ama hamile kalmam üç ay daha aldı. Bir sabah o çok iyi bildiğim mide bulantısıyla uyandım, aybaşı zamanımı geçirdiğimi de anımsayınca Bill'in arzusunun yerine geleceğini anladım.

Bu kez hamileliğim daha kolay geçti ve bir hastanede doğum yaptım. Doğumum da nispeten çabuk oldu. Doktorun daha önce de doğum yaptığımdan şüphelendiğini sanıyorum, ama ne bir şey söyledi, ne de sordu. Bir erkek çocuk doğurdum ve ona Bill'in büyükbabasının anısına Randolph Boise Cutler adını verdik.

Bebeğimi görür görmez kayıtsızlığımdan eser kalmadı. Ona kendim süt vermeye karar verdim ve ondan bir dakika bile ayrı kalmaya dayanamadığımı keşfettim. Hiç kimse onu benim kadar çabuk uyutamıyor ve mutlu edemiyordu. Arka arkaya bir sürü dadı tuttuktan sonra sonunda çocuğuma kendim bakmaya karar verdim. Randolph gerçek annesini kaybetmeyecekti. Ondan bir gün bile ayrı kalmayacaktım.

Bili onu şımarttığımdan, onun tam bir hanım evladı olmasına neden olacağımdan yakınıyordu, ama ben tutumumu değiştirmedim. Randolph yerde sürünecek kadar büyüyünce ofisimin yerlerinde süründü, yürüyecek kadar büyüyünce benimle otelde dolaşmaya ve konukları selamlamaya başladı. Zaman içinde benim bir parçam oldu sanki.

Oğluna kavuştuktan sonra Bili hayatını düzene sokma vaadini pek

abuk unuttu. Ama benim umurumda değildi. Artık bir oğlum vardı, giderek büyüyen otel vardı. Tenis kortları ve bir oyun alanı yaptırdım. Konukları gezdirecek motorlar satın aldık. Daha zengin ve ayrıntılı yemekler tertip etmeye başladık. Oteli geliştirmek hayatta tek amacım olmuştu. Yirmi sekiz yaşındayken personelden birinin benden «yaşlı hanım» diye söz ettiği kulağıma alındı. Önce rahatsız oldum, ama sonra, bunun bana patron denmesinin bir başka biçimi olduğunu anladım.

Bir yaz günü, tamamen bulutsuz ve hafif esintili olağanüstü güzel-likte bir gün, otel arazisindeki ve yüzme havuzundaki faaliyetleri denet-ledikten sonra ofisime döndüğümde masamın üstünde koca bir deste mektubu beni bekler buldum. Bunların arasından faturaları, rezervas-yon isteklerini ve eski müşterilerimizin teşekkür ve özel kutlama kartları-na cevaben yazdıkları mektupları ayırdım.

Bu arada bir mektup dikkatimi çekti. Zorlukla okunan bir yazıyla yazılmıştı ve belli ki Meadovvs'a yollanıp oradan da Cutler Koyuna iletil-mesine kadar epeyi dolaşmıştı. Adı tanıyamamıştım. Bir yere oturup zar-fı açtım ve içinden ince bir kâğıt çıkardım. Üstündeki yazının yazıldığı mürekkep, mektubun okunmasını zorlaştıracak kadar soluktu. Mektup, «Çok değerli Bayan Lillia,» diye başlıyordu.

«Siz beni tanııyorsunuz, ama ben sizi tanıdığımı hissediyorum. Büyük amcam Henry geldiği günden öldüğü güne, yani düne kadar hep sizi sayıklıyordu.

«Bizim yanıımızdaki günlerinin çoğunda Meadovvs'daki hayatını anlatıp dururdu. Anlattığına bakılırsa, mutlu günler yaşamış olmalı. Biz özellikle çimlerin üstündeki o büyük partileri, müziği, yiyecek-leri ve sizlerin oynadığınız oyunları dinlemeyi seviyorduk.

«Henry Amcam sizden söz ettiği zaman sizi küçük bir kız olarak anlatıyordu. Sizi hiç yetişkin bir hanım olarak düşünmediğine eminim. Ama sizden pek çok söz ediyor. Ne kadar tatlı ve güze olduğunuzu, ona ne kadar iyi davrandığınızı anlatıyordu. Öyle ki ağzından çıkan son sözlerin sizinle ilgili olduğunu size yazıp bildirmek istedim.

«Yanıılıyor muyum bilemem, ama sanırım onun yanında oturur-ken beni siz zannediordu. Elimi avucuna alıp tasalanmamamı söyledi. Meadovvs'a geri döndüğünü, dikkatli bakarsanız araba yolun-dan eve doğru geldiğini göreceğinizi söyledi. ıslık alacağını, o

ezgiyi tanıyacağınızı söyledi. Bunları söylerken gözleri öylesine hayat doluydu ki bunun olacağına ben de inandım. Onun için sizin de bilmenizi istedim.

«İyi olduğunuzu, mektubuma gülmeyeceğinizi umut ediyorum.

Saygılarımla,

Emma Lou

Henry'nin küçük yeğeni.»

Mektubu masanın üstüne bırakıp arkama yaslandım. Yanaklarıma yaşlar süzülüyordu. Orada ne kadar zaman oturup geçmiş anımsadığımı bilmiyorum, ama epeyi bir zaman olmuş olmalı. Penceremden bakınca güneşin ufukta epeyi alçaldığını ve pencerelerden içeriye gölgeler düşürdüğünü gördüm. Bana Meadovvs'daymışım ve hâlâ küçük bir kızmışım gibi geliyordu. Dönüp ofisin penceresinden dışarı bakınca oteli göremedim.

Bunun yerine çiftlik evine çıkan uzun araba yolunu görüyordum. Bir an zaman içinde geriye gittim. Evin içinde olağanüstü faaliyet vardı. Hizmetkârlar sağa, sola koşuyorlar, annem onlara direktifler yağıdırıyordu. Hazırlıklar büyük partilerimizden biri içindi. Louella, Eugenia'nın saçlarını fırçalamaya ve giyinmesine yardım etmeye koştı. Herkesi orada olduğum o gündeki gibi net olarak görüyordum, ama kimse beni göremiyordu. Herkes yanımdan geçip gidiyor, ama beni görmemiş gibi davranıyordu. Anneme seslendiğimde o da beni duymamış gibi, yaptığı işi yapmaya devam etti. Bunun üzerine paniğe kapıldım.

«Niçin kimse beni duymuyor?» diye bağırdım. Korku içinde evin dışına fırladım. Kapının önündeki veranda birden ayaklarımın altında eskimeye ve sallanmaya, yiyecekler gözden silinmeye, verandaya çıkan basamaklar çatlak ve kırık gözükmeye başladı. «Ne oluyor» diye bağırdım. Bir baca kırlangıcı sürüsü patlar gibi aniden havalandı ve bir an çimlerin üstüne konduktan sonra ağaçlara doğru uzaklaştı. Dönüp çiftliğe baktım. Şimdiki gibi harap ve bakımsız görünüyordu. Kalbim ağzıma geldi. Ne oluyordu böyle? Ben ne yapacaktım?

Derken Henry'nin ışığını duydum. Basamakları zıplayarak indim ve araba yolunda ıslık sesine doğru koştum. Henry o sırada yolun döne meçinde belirmişti. Elinde eski bavulu, sırtındaysa giysilerini tıktığı torba vardı.

«Bayan Lillian,» diye bağırdı. «Niçin koşuyorsunuz?»

«Her şey çok farklı, Henry. Kimse bana dikkat etmiyor,» diye inledim. «Sanki yokmuşum gibi davranıyorlar.»

«Aldırmayın, Bayan Lillian. Şu an herkesin işi başından aşkın, ama kimse sizi unutmayacak,» dedi Henry. Ekledi. «Zaten değişen bir şey de yok.»

«Bana olan sana da olabilir mi, Henry? Sen de birden görünmez olabilir misin? Yok olabilir misin? Peki o zaman nereye gidersin?»

Henry bavulunu yere bıraktı ve beni güçlü kollarına alarak yerden kaldırdı.

«İnsan en çok sevdiği yere, evi, yuvası olduğunu hissettiği yere gider, Bayan Lillian.»

«Sen şimdi orada mısın, Henry?»

«Sanırım öyle, Bayan Lillian, sanırım öyle.»

Ben de Henry'ye sarıldım. Sonunda beni yere bıraktı, bavulunu ve torbasını yine sırtladı ve araba yolundan Meadovvs'a doğru yürümeyi sürdürdü.

Ve nasıl olduysa o sırada bir mucize oldu, eski, bakımsız ve ihmal edilmiş bina yeniden ışıldamaya başladı, yeniden heyecan, kahkahalar ve sevgiyle doldu.

Henry haklıydı.

Ben de evimde, yuvamdaydım artık.

SON